

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

นางสาว สุนิดา ศิริพากย์

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE DEVELOPMENT OF AN ENGLISH LEARNING ACTIVITY MODEL
BASED ON MCCLELLAND'S ACHIEVEMENT MOTIVATION THEORY AND AN
ENHANCEMENT OF SELF-CONCEPT BASED ON NEO-HUMANIST CONCEPT TO PROMOTE
ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT FOR UNDERACHIEVEMENT NON-FORMAL
EDUCATION DISTANCE LEARNERS

Miss Sunida Siripak

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Non-Formal Education

Department of Educational Policy, Management and Leadership

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลเลนด์และการเสริมสร้าง อัตมโนทัศน์
ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์
ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

โดย

นางสาวสุนิดา ศิริพากย์

สาขาวิชา

การศึกษานอกระบบโรงเรียน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

รองศาสตราจารย์ ดร.ทวิวัฒน์ ปิตยานนท์

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวิวัฒน์ ปิตยานนท์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรัตน์ ปทุมเจริญวัฒนา)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.ปาน กิมปี)

สุนิดา ศิริพากย์ : การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล (THE DEVELOPMENT OF AN ENGLISH LEARNING ACTIVITY MODEL BASED ON MCCLELLAND'S ACHIEVEMENT MOTIVATION THEORY AND AN ENHANCEMENT OF SELF-CONCEPT BASED ON NEO-HUMANIST CONCEPT TO PROMOTE ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT FOR UNDERACHIEVEMENT NON-FORMAL EDUCATION DISTANCE LEARNERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ.ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม : รศ.ดร.ทวิวัฒน์ ปิตยานนท์, 472 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล (2) ทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม (3) ศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้ โดยนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาการศึกษานอกระบบ จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วย วิธีเรียนทางไกล และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมโดยศึกษาตามเนื้อหาหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกลตามปกติ กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรม 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การเข้าร่วมกิจกรรมเชิงปฏิบัติการ เป็นเวลา 48 ชั่วโมง ระยะที่ 2 เป็นการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เป็นเวลา 21 ชั่วโมง และส่วนที่เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยเรียนจากคู่มือ เป็นเวลา 42 ชั่วโมง ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1.รูปแบบกิจกรรม ได้แก่ (1) วัตถุประสงค์ (2) ผู้เรียน (3) ผู้สอน (4) เนื้อหาสาระ (5) กิจกรรมการเรียนรู้ (6) ระยะเวลา (7) สภาพแวดล้อม (8) สื่อการเรียนรู้ (9) ประเมินผล 2. ผลการทดลองใช้รูปแบบ พบว่า กลุ่มทดลองมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. การศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้ ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ปัจจัย ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล และเงื่อนไข ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน ระยะเวลา สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล

ภาควิชา นโยบาย การจัดการและความ
เป็นผู้นำทางการศึกษา
สาขาวิชา การศึกษานอกระบบโรงเรียน
ปีการศึกษา 2553

ลายมือชื่อ นิสิต ...สุนิดา ศิริพากย์.....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

478491527 : MAJOR NON-FORMAL EDUCATION

KEYWORDS : ENGLISH LEARNING / ACHEIVEMENT MOTIVATION / SELF-CONCEPT / NEO-HUMANIST / UNDERACHEIVER / NON-FORMAL EDUCATION LEARNERS

SUNIDA SIRIPAK : THE DEVELOPMENT OF AN ENGLISH LEARNING ACTIVITY MODEL BASED ON MCCLELLAND'S ACHIEVEMENT MOTIVATION THEORY AND AN ENHANCEMENT OF SELF-CONCEPT BASED ON NEO-HUMANIST CONCEPT TO PROMOTE ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT FOR UNDERACHIEVEMENT NON-FORMAL EDUCATION DISTANCE LEARNERS. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. KIATWAN AMATYAKUL, Ph.D., THESIS CO-ADVISOR : ASSOC. PROF. TAWEEWAT PITAYANON, Ph.D., 472 pp.

The objectives of this research were to (1) develop of an English learning activity model based on McClelland's achievement motivation theory to enhance achievement motivation theory and an enhancement of self-concept based on Neo-Humanist concept to promote English learning achievement for underachievement non-formal education distance learner, (2) use an English learning activity model based on McClelland's achievement motivation theory to enhance achievement motivation theory and an enhancement of self-concept based on Neo-Humanist concept to promote English learning achievement for the experimental group compare with the control group, (3) study factors and conditions of the implementation of an English learning activity model. An English learning activity model was used with 40 non-formal education learners as a sample group. The subjects were divided into 2 groups. Both groups were then divided into the experimental group and the control group with 20 people in each. The experimental group had been participated in this activity which consisted of 3 parts; part 1: workshop program for 48 hours, part 2 : learning theories and practices for 21 hours, and part 3 : do activities by self-study in handbook for 42 hours. The research results were as follow : 1. The model such as(1) learning objective (2) learner (3) instructor (4) learning content (5) learning activity (6) learning period (7) learning circumstance (8) learning material (9) evaluation 2. Summary of model for experimental group was that the posttest learning about developing achievement motivation, self-concept and English achievement scores of the experimental group was higher than that of the control group significantly at the .05 level 3. Study factors and conditions of the implementation of an English learning activity model. In this research factors compose of learner, instructor, learning content, learning activity, learning period, learning circumstance and learning material. Conditions compose of learner, instructor, learning period, and evaluation.

Department : Educational Policy, Management and Leadership
Field of Study : Non-Formal Education
Academic Year : 2010

Student's Signature : Sunida Siripak

Advisor's Signature : Kiatwan Amatyakul

Co-Advisor's Signature : Taweewat Pitayanon

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด กำลังใจ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความกรุณาและเอาใจใส่อย่างยิ่งตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรัรัตน์ อภินันท์กุล และ ดร.ปาน กิมปี ที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา ดร.สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ ดร.วีร์ ระวัง รศ.อัจฉรา สุขารมณ์ และคุณพิเชษฐ เสือเผ่า ที่กรุณาให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะที่ทรงคุณค่าต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์ ที่สามารถนำมาใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ คุณบุญส่ง คูวารกุล ผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาทางไกล คุณทองจันทร์ กันธิยะ หัวหน้าส่วนทะเบียนและบริการ และเจ้าหน้าที่สถาบันการศึกษาทางไกล ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองและเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้อนุมัติทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณหัวหน้างานที่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ที่ผู้วิจัยสังกัด ที่เข้าใจถึงประโยชน์และสนับสนุนเรื่องเวลา รวมทั้ง ขอขอบคุณ จีบ เมย์ โบเฟิร์น พี่กุง พี่จุ่ม พี่วุฒิ ยิ้ม และหลวงพี่ เพื่อนๆ ชาวจุฬาฯ ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กันเสมอ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ นายจารึก ศิริพากย์ และนางอรพรรณ กาญจนดุล บิดาและมารดาที่ได้ให้การดูแล ให้ความช่วยเหลือ ให้การสนับสนุน และคอยเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดมา รวมถึงขอขอบคุณนายอนุสรณ์ ปิติวัฒน์พันธ์ และด.ช.ปภัทกร ปิติวัฒน์พันธ์ ที่เป็นกำลังใจและคอยอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามที่ใช้ในการวิจัย.....	17
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	18
สมมติฐานการวิจัย.....	18
ขอบเขตของการวิจัย.....	19
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	20
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	22
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
ตอนที่ 1 การจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	24
ตอนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างสัมฤทธิ์.....	55
ตอนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	61
ตอนที่ 4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	67
ตอนที่ 5 อัจฉริยะ.....	96
ตอนที่ 6 แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	108
ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	129
ตอนที่ 8 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	133

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	140
	ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	141
	ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	144
	ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	182
	ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษา นอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้.....	190
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	192
	ตอนที่ 1 ผลการศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	193

บทที่	หน้า
ตอนที่ 2	
ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	195
ตอนที่ 3	
ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	207
ตอนที่ 4	
ผลการศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้.....	227
5	
สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	238
การดำเนินการวิจัย.....	238
สรุปผลการวิจัย.....	243
อภิปรายผลการวิจัย.....	254
ข้อเสนอแนะ.....	278
รายการอ้างอิง.....	281
ภาคผนวก.....	295
ภาคผนวก ก รายงานทรงคุณวุฒิ.....	296
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	307
ภาคผนวก ค รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	341

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ง คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	422
ภาคผนวก จ ตัวอย่างหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ.....	438
ภาคผนวก ฉ รายละเอียดการสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส.....	443
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	472

 ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ปีการศึกษา 2550-2551...	3
2	แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	28
3	สวาระและมาตรฐานการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	29
4	สถิติการวัดผลสัมฤทธิ์ผลการสอบปลายภาคของนักเรียนนอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ปีการศึกษา 2552 สถิติเทียบการเข้าสอบและผลสอบ จำแนกรายหมวดวิชา.....	32
5	แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ปีการศึกษา 2552.....	33
6	สรุปสาระสำคัญของแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	45
7	แสดงตัวอย่างวิธีการจำแนกกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปกติ และสูงกว่าระดับความสามารถ.....	57
8	แสดงผลการจำแนกกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผู้มีผลสัมฤทธิ์ปกติและผู้ด้อยสัมฤทธิ์ตามวิธีการ 4 วิธี.....	60
9	แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ เมื่อแทนสูตร $T_x = M_x \times P_x \times I_x$ เมื่อ $I_x = 1 - P_x$	74
10	แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวเมื่อแทนสูตร $T_f = M_{AF} \times P_f \times I_f$ เมื่อ $I_f = -P_s$	75
11	สรุปสาระสำคัญจากทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	77
12	สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีอัตมโนทัศน์.....	107
13	แสดงภาพพจน์ของตัวเองตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	110
14	สรุปสาระสำคัญและประเด็นที่นำมาใช้เป็นกรอบการวิจัย.....	136
15	สรุปประเด็นวัตถุประสงค์ทางการศึกษา.....	147
16	สรุปกรอบแนวคิดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	149
17	กำหนดการเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในระยะที่ 1.....	158

ตารางที่		หน้า
18	สรุปกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่จัดใน ระยะที่ 2	162
19	กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในระยะที่ 2.....	162
20	สรุปกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่ จัดในระยะที่ 3.....	164
21	กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 3.....	164
22	สรุปการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	169
23	ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสโดยผู้ทรงคุณวุฒิ.....	199
24	ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยกลุ่มทดลอง.....	200
25	ผลการประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	202
26	ผลการสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส.....	203
27	แสดงข้อมูลทั่วไปกลุ่มตัวอย่าง.....	208
28	เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความถนัดทางวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง.....	209

ตารางที่		หน้า
29	เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง...	210
30	เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการทดลอง จำแนกเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน..	210
31	เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดมโนทัศน์ของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนและหลังการทดลอง จำแนกเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน.....	211
32	เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการทดลอง.....	212
33	เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนและหลังการทดลอง	212
34	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	213
35	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับการพัฒนาอึดมโนทัศน์หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	213
36	ผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดมโนทัศน์	217

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงการจำแนกกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ และกลุ่มด้อย สัมฤทธิ์	5
2	แสดงผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนในทัศนคติของผู้เรียน ด้อยสัมฤทธิ์.....	15
3	ภาพแสดงวงจรการจัดกิจกรรมของ Tyler (1986).....	43
4	แสดงขั้นตอนที่ 1 กระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา.....	49
5	แสดงขั้นตอนที่ 2 กระบวนการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้.....	51
6	แสดงขั้นตอนที่ 3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้.....	53
7	แสดงขั้นตอนที่ 4 กระบวนการประเมินผลการเรียนรู้และการนำไปใช้.....	54
8	แสดงการจำแนกผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ และผู้เรียน ด้อยสัมฤทธิ์.....	59
9	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสังคมที่มีความสัมฤทธิ์.....	73
10	แสดงภาพทฤษฎีภูเขาน้ำแข็งของ McClelland (1973).....	78
11	แสดงกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979)..	90
12	แสดงกระบวนการทำงานของจิตใต้สำนึก.....	111
13	แสดงกระบวนการทำงานของจิตใต้สำนึก.....	112
14	แสดงค่าเปอร์เซ็นต์ระหว่างจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก.....	113
15	แสดงการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างจิตใต้สำนึกและอวัยวะรับรู้ต่างๆ	124
16	กรอบแนวคิดในการดำเนินวิจัย.....	139
17	รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนในทัศนคติตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล.....	253

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษา เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ จึงส่งเสริมให้มีการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนทั้งภาครัฐบาลและเอกชน โดยจัดการศึกษาให้ในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะส่งเสริมและลงทุนจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนมาเป็นระยะเวลา นานแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีประชาชนอีกจำนวนมากที่พลาดโอกาสศึกษาในระบบโรงเรียน ด้วยสาเหตุจากการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนยังมีข้อจำกัดหลายประการที่ไม่เอื้ออำนวยต่อความต้องการของผู้เรียน (สุนทร สุนันท์ชัย, 2544)

จากข้อมูลสถิติจำนวนนักเรียน นักศึกษาต่อประชากรในวัยเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ปี 2553 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) พบว่า จำนวนผู้ที่พลาดโอกาสเข้ารับการศึกษาระบบโรงเรียนจำแนกตามชั้นและระดับการศึกษาสูงถึง 2,845,269 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 17 ของจำนวนประชากรในวัยเรียนทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าผลของการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ดังนั้น จึงมีการเปิดโอกาสที่สองให้กับประชาชน คือ การศึกษาในรูปแบบของการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อรองรับประชาชนที่พลาดโอกาสและพ้นจากการศึกษาในระบบ เพื่อให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง เพิ่มพูนความรู้และทักษะทางด้านอาชีพอย่างต่อเนื่องตามความต้องการ ซึ่งปัจจุบันการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้ทวีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศยิ่งขึ้นเป็นลำดับ เพราะประชาชนที่เข้ารับบริการการศึกษานั้น มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ไปปรับปรุงและพัฒนาการประกอบอาชีพ ตลอดจนการดำเนินชีวิตของตนได้ตรงตามความประสงค์

สถาบันการศึกษาทางไกลเป็นสถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2546 เพื่อจัดการศึกษานอกโรงเรียน วิถีเรียนทางไกล ให้แก่ประชาชนที่

ด้วยโอกาส พลาดโอกาสหรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น

จากการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาทางไกลที่ผ่านมา มีประชาชนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี โดยในปี 2552 มีผู้สนใจลงทะเบียนทั้งสิ้น 2,2632 คน (2554 : ออนไลน์) ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาทางไกล เพื่อให้ผู้ด้อยโอกาสเข้ารับการศึกษาในระบบโรงเรียนได้มีโอกาสเข้ามาเรียนในระบบนี้ เนื่องจากเป็นการศึกษาที่จัดให้กับประชาชนที่ไม่มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนภาคปกติ ได้มีโอกาสศึกษาตามความต้องการและความเหมาะสมกับสภาพของตนเอง เช่น วิธีเรียน ด้านเวลาและค่าใช้จ่าย เป็นต้น อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถได้รับประกาศนียบัตร ซึ่งมีศักดิ์และสิทธิ์เท่ากับผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรจากโรงเรียนภาคปกติทุกประการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

แม้ว่าสถาบันการศึกษาทางไกลจะประสบความสำเร็จในการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนที่พลาดโอกาสทางการศึกษาได้ในระดับหนึ่ง แต่ที่ผ่านมามีพบว่า คุณภาพในการจัดการศึกษา ยังไม่เป็นที่ยอมรับเท่าที่ควร ทั้งนี้ คุณภาพการศึกษา เป็นประเด็นที่ประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายให้ความสำคัญและความสนใจเป็นอย่างมากในระยะ 20 กว่าปีที่ผ่านมามีแต่การตีความว่า “คุณภาพ” ยังไม่เป็นที่ยุติ แม้ว่าจะมีการค้นคว้าวิจัยในเรื่องนี้มาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม นักวิจัยและนักการศึกษาบางกลุ่มได้กำหนดว่า “คุณภาพการศึกษา” เป็นสิ่งที่พิจารณาได้จากประสิทธิภาพ โดยเฉพาะคุณภาพของผลผลิต นั่นคือ ผู้จบการศึกษา การพิจารณาคุณภาพก็คือ การพิจารณาว่าผู้จบการศึกษามีคุณภาพตามต้องการหรือไม่ และมีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้เกิดคุณภาพดังกล่าว ในบรรดาคุณสมบัติของผู้จบการศึกษา ตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนและนิยมใช้กันแพร่หลายก็คือ คะแนนผลสัมฤทธิ์ โดยเฉพาะผู้จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษามักจะยึดคะแนนวิชาสามัญเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เป็นต้น และเช่นเดียวกัน เมื่อหันมาพิจารณาตัวชี้วัดคุณภาพทางการศึกษาของสถาบันการศึกษาทางไกล ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาก็เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่บ่งบอกถึงคุณภาพทางการศึกษาเช่นเดียวกัน (Bloom, 1976)

จากการตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาของนักศึกษานอกระบบ สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกลที่ผ่านมาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ จากข้อมูลสถิติการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถาบันการศึกษาทางไกล พบว่า นักศึกษาการศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ความสนใจลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ 1,223 คน แต่มีผู้ที่สอบผ่านเกณฑ์การศึกษาเพียง 150 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 เท่านั้น ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ต่ำมาก เมื่อเทียบกับจำนวนนักศึกษาการศึกษา

นอกระบบที่ลงทะเบียนทั้งหมด ทั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มวิชาพื้นฐาน อันได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ผ่านการทดสอบ (เกรด 0) โดยรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับต่ำที่สุด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ปีการศึกษา 2552

วิชา/ชั้น	ปีการศึกษา 2552		ปีการศึกษา 2552
	ภาคเรียนที่ 1	ภาคเรียนที่ 1	
มัธยมศึกษาปีที่ 3			
ภาษาไทย	43.94	48.05	45.99
คณิตศาสตร์	31.15	34.70	32.93
ภาษาอังกฤษ	30.85	28.68	29.77
วิทยาศาสตร์	39.34	35.21	37.28
มัธยมศึกษาปีที่ 6			
ภาษาไทย	50.33	50.70	50.52
คณิตศาสตร์	29.56	32.49	31.02
ภาษาอังกฤษ	32.37	30.93	31.65
วิทยาศาสตร์	34.88	34.62	34.75

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ต่ำที่สุดคือเฉลี่ย 29.77 ของคะแนนเต็ม สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพทางการศึกษานอกโรงเรียนที่ยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาถึงวิธีในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ให้กับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำหรือไม่ผ่านเกณฑ์ในรายวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มนี้ เนื่องจาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทและใช้กันอย่างแพร่หลาย และทวีความสำคัญขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะที่เป็นภาษาสากลสำหรับใช้ติดต่อกับนานาประเทศ ทั้งยังเป็นกุญแจช่วยให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ๆ รอบตัว การให้ความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับทั้งผู้เรียนและยังช่วยส่งเสริมคุณภาพทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนอีกวิธีหนึ่ง

ภาวะที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนี้ เป็นเรื่องที่ได้รับ ความสนใจอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ และได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้กันมากเพื่อหาทางป้องกันและขจัดปัญหาดังกล่าว

อันถือได้ว่าเป็นเรื่องที่เป็นผลเสียต่อความเจริญก้าวหน้าของทั้งตัวบุคคลและสังคมส่วนรวม เนื่องจากเป็นดัชนีที่ชี้ให้เห็นว่าระบบการศึกษาขาดประสิทธิภาพ เพราะยังไม่สามารถบรรลุจุดหมายปลายทางทางการศึกษา การที่ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จขาดความสนใจในเรื่องการเรียน ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนคนนั้น ขาดความสามารถ หรือขาดสติปัญญา หากแต่ว่าผู้เรียนคนนั้นไม่ได้มีการนำความสามารถหรือสติปัญญาที่มีอยู่ในตนมาให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่สูงสุด ภาวะเช่นนี้ Carr, Borkowski และ Maxwell (1991) เรียกว่า ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ หรือ ความด้อยสัมฤทธิ์

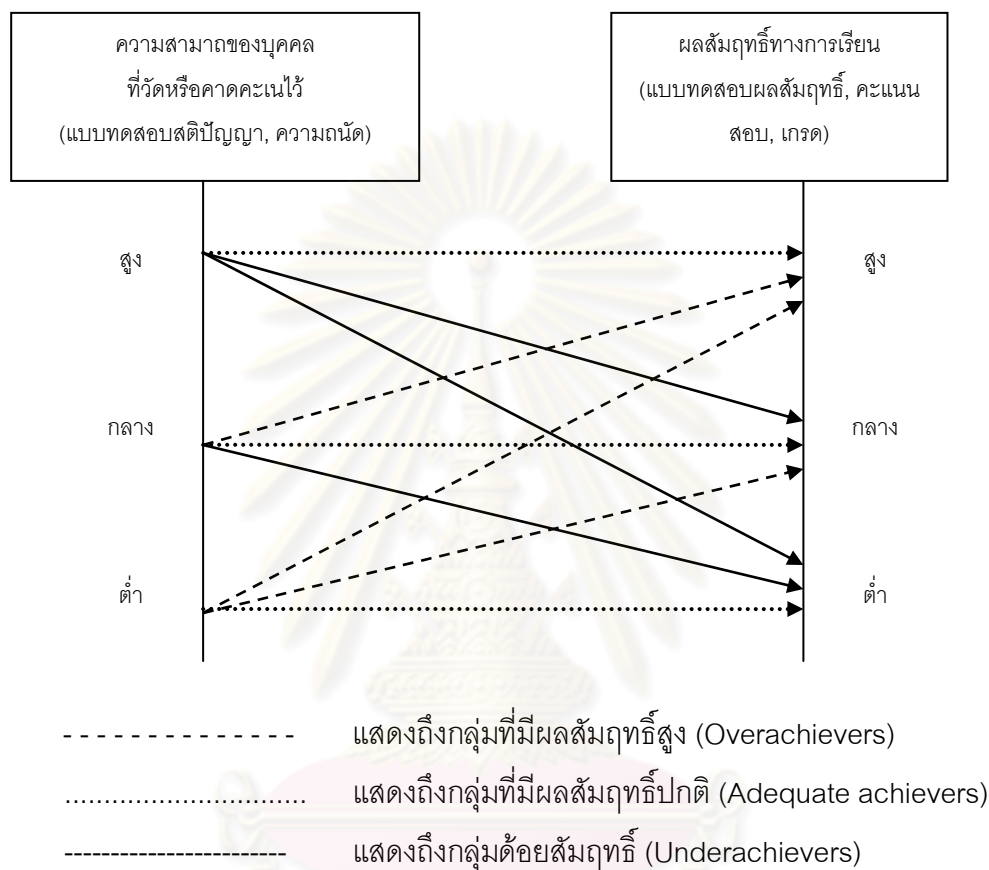
ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เป็นลักษณะของความไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับสติปัญญาและความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีสติปัญญาและความสามารถอยู่ในระดับสูงแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคลาดเคลื่อนจากระดับความสามารถที่วัดได้ หรือคาดคะเนไว้ไปในทางลบ (ทศพร ประเสริฐสุข, 2524)

Tolor (1969) ได้สรุปรายงานผลการวิจัยหากกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์โดยใช้โมเดลความคลาดเคลื่อนจากความคลาดเคลื่อนระหว่างความสามารถของบุคคลที่วัดหรือคาดคะเนไว้ (มักจะเป็นแบบทดสอบเชาว์ปัญญาทั่วไป หรือแบบทดสอบความสามารถ หรือความถนัดเชิงวิชาการ) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (มักจะเป็นคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ หรือคะแนนรวม เกรด หรือ ผลการเรียนที่ครูรายงาน) ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ในกลุ่มผู้เรียนซึ่งมีเชาว์ปัญญาตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป ปรากฏว่ามีอยู่ไม่น้อยกว่าร้อยละ 26 โดยประมาณอย่างเฉลี่ยและ สูงกว่านี้อีก ในกลุ่มผู้เรียนที่มีเชาว์ปัญญาหรือความสามารถในระดับสูงขึ้นไป

ในการจำแนกผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติและผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ โดยใช้การเปรียบเทียบความสามารถของบุคคลที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ ดังนี้ (Annesley et , 1970, ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 1 แสดงการจำแนกกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง (Overachievers) กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ (Adequate achievers) และกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ (Underachievers)

จากแผนภาพที่ 1 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง เมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่าเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้

กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ เมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่าเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้

กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่าเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้ ผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ จึงเป็นผู้เรียนที่ยังมิได้พัฒนาศักยภาพและใช้ความสามารถของตนให้เป็นประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ตัวผู้เรียนยังไม่ได้พัฒนาความสามารถที่ตนเอง

มีอยู่ให้เจริญงอกงามและใช้ประโยชน์ได้เท่าที่ควรจะเป็น ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ แตกต่างจากผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ตามระดับความสามารถหลายประการ กล่าวคือ ผู้เรียนประเภทแรกมักขาดความเพียร (มักเป็นกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง) ปรับตัวทางอารมณ์ได้น้อยกว่า มักจะมีปัญหาส่วนตัวและมีความก้าวร้าวมากกว่า มีทัศนคติในทางลบต่อการเรียนและผู้สอน เป็นผู้ที่ไม่ค่อยนึกถึงตนเอง และมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองหรืออัตมโนทัศน์ (Self-Concept) ในทางไม่ดี (วัชร ทรัพย์มี, 2549)

เมื่อศึกษาถึงสาเหตุและลักษณะของภาวะด้อยสัมฤทธิ์จะพบว่า มีผู้ศึกษากันมากในต่างประเทศ และส่วนใหญ่ปรากฏสอดคล้องกันว่า ภาวะด้อยสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางด้านอัตมโนทัศน์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมทางสังคม และความสนใจทั่วไปมากที่สุด ในลักษณะที่มีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีปัญหาในการเข้ากลุ่มเพื่อน และการยอมรับทางสังคม และมีลักษณะความสนใจที่แสดงถึงระดับวุฒิภาวะและขอบข่ายที่แตกต่างจากผู้มีผลสัมฤทธิ์ปกติ โดยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับภาวะด้อยสัมฤทธิ์และเป็นตัวแปร ที่สำคัญในการเรียนการสอนอย่างมาก คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ซึ่งได้มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันว่า ผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ เป็นผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและมีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520; จินตนา ซึ่งจิตตวิสุทธิ, 2529)

จากการศึกษากลุ่มด้อยสัมฤทธิ์หรือผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ทำให้นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเชื่อว่าการใช้องค์ประกอบทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นการเพียงพอ ยังต้องอาศัยองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-Intellectual Factors) ด้วย จากรายงานของ Sanford (1965) สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กับเชาว์ปัญญาจริง แต่เชาว์ปัญญาอย่างเดียวไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างสมบูรณ์ เช่นเดียวกับ Lavin (1975) กล่าวไว้ว่าตัวแปรทางด้านความสามารถทางสติปัญญาของบุคคล ใช้พยากรณ์ความสำเร็จได้เพียง 45% ซึ่งหมายความว่า ความสำเร็จส่วนใหญ่ต้องอาศัยองค์ประกอบด้านคุณลักษณะอื่น ๆ อันเป็นคุณลักษณะเฉพาะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชาเป็นองค์ประกอบด้วย

ความพยายามในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น นักวิชาการจำนวนมากได้ดำเนินการศึกษาวิจัยมาเป็นเวลานานแล้ว โดยเริ่มจากการศึกษาตัวแปรทางด้านผู้สอนซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่วิธีสอนของครู เนื่องจากมีแนวความคิดว่า ถ้าครูมีวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจะสูงจนเป็นที่น่าพอใจ (พิทักษ์ นิลนพคุณ, 2538) อย่างไรก็ตาม การสอนของครูอาจมีอิทธิพลโดยตรงต่อผลการเรียน

ของผู้เรียน แต่ที่สำคัญคือ ต้องขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนว่าจะสามารถรับรู้ ได้รับความพหุติกรรมของครู ควบคุมความตั้งใจและมีแรงจูงใจมากน้อยเพียงใด (Wittrock, 1986)

ในระยะต่อมา นักการศึกษาและนักวิจัยได้ให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 70 โดยเฉพาะด้านคุณลักษณะที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียนอันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจุบันได้มีผู้ให้ความสนใจศึกษามากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งพยายามคิดหาหนทางที่จะให้ครูได้ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเป็นผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากงานวิจัยของ Jacobovitz (1971) ได้สรุปองค์ประกอบซึ่งมีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ออกเป็น 3 องค์ประกอบใหญ่ด้วยกันคือ

1. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพการสอน ครู โอกาส เวลาที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ และระบบการวัดประเมินผล
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ สถิติปัญญา ความถนัด ความมานะบากบั่น และแรงจูงใจในการเรียน และยุทธวิธีในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยให้ความสำคัญกับ ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะคิดต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ การตัดสินวัฒนธรรมของชาติอื่นด้วยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเอง (Ethnocentrism) ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม (Anomie)
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความรู้สึกยึดมั่นในภาษาของตนเอง (Language Loyalty) ภาวะสองวัฒนธรรม (Biculturalism)

Jacobovitz (1971) ได้กล่าวสรุปผลจากงานวิจัยของนักวิจัยหลายคนว่า องค์ประกอบในตัวผู้เรียนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สุด กล่าวคือ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 86 ทั้งนี้เป็นความถนัดร้อยละ 33 สถิติปัญญาร้อยละ 20 ความบากบั่นและแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 33 ในขณะที่องค์ประกอบอื่น ๆ จะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนเพียงร้อยละ 14 เท่านั้น

จากองค์ประกอบทั้ง 3 ข้างต้นนั้น Jacobovitz (1971) ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนอย่างมาก โดยเฉพาะการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ซึ่งเขาให้ความเห็นว่าความมานะบากบั่นและแรงจูงใจมีส่วนสำคัญให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยเหตุที่แรงจูงใจย่อมก่อให้เกิดความมานะบากบั่นและความพยายาม ความมานะบากบั่นและความพยายามย่อมก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์จะย้อนกลับมาเป็นแรงจูงใจผู้เรียนอีก ซึ่งในที่สุดนำไปสู่ความพยายามและความสำเร็จในการเรียน ดังที่ Maddox (1965) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสถิติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 ขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพอีกร้อยละ 30-40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและ

สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อีกร้อยละ 10-15 และการมีวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันด้วย

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาการศึกษานอกระบบเฉพาะองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา โดยมีเหตุผลว่าองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นเรื่องที่มีมาแต่กำเนิดและเกี่ยวข้องกับลักษณะทางพันธุกรรม ซึ่งการจะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขอาจทำได้ยาก ในขณะที่องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเป็นเรื่องอารมณ์ ความรู้สึก ทักษะคิด ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าและเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยผลักดันให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ดังที่ Littlewood (1984) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจที่มีต่อการเรียนว่า “แรงจูงใจเป็นพลังสำคัญที่เป็นตัวกำหนดว่าผู้เรียนจะมุ่งมั่น ทุ่มเทพลังงาน อุทิศตนและมีความเพียรพยายามมากน้อยเพียงใดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง”

McClelland (1987) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ผู้ซึ่งให้ความสนใจกับคุณลักษณะภายในตัวของบุคคลและพฤติกรรมที่แสดงออก โดยเฉพาะแรงจูงใจ เขาได้ระบุว่าความสามารถที่มีอยู่ในตัวบุคคลเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุถึงความต้องการและทำให้บุคคลนั้นมุ่งมั่นไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ ซึ่งคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้จะซ่อนเร้นอยู่ในตัวบุคคลมากมาย แต่ยังไม่ได้ออกมาใช้อย่างจริงจัง McClelland (1973) ได้อธิบายบุคลิกลักษณะของคนเปรียบเสมือนภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในน้ำ โดยมีส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนน้อยลอยอยู่เหนือน้ำซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ง่าย ได้แก่ ความรู้สาขาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา และส่วนของทักษะ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญ ความชำนาญพิเศษด้านต่าง ๆ สำหรับส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่จมอยู่ใต้น้ำซึ่งเป็นส่วนที่มีปริมาณมากกว่านั้น เป็นส่วนที่ไม่อาจสังเกตได้ชัดเจนและวัดได้ยากกว่า และเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง คุณลักษณะส่วนบุคคลและแรงจูงใจ ส่วนที่อยู่เหนือน้ำเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับเขาวินิญญาของบุคคล ซึ่งการที่บุคคลมีความฉลาดสามารถเรียนรู้องค์ความรู้ต่าง ๆ และทักษะได้นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้มีผลการเรียนที่โดดเด่น จึงจำเป็นต้องมีแรงผลักดันเบื้องต้นจึงจะทำให้บุคคล กลายเป็นผู้ที่มีผลงานโดดเด่นได้ ซึ่งแรงจูงใจจัดว่าเป็นปัจจัยภายในที่อยู่ในส่วนลึกที่สุดของภูเขาน้ำแข็ง หากสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ ก็น่าจะทำให้ปัจจัยในส่วนอื่น ๆ เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการนำเอาทฤษฎีแรงจูงใจมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษา เนื่องจาก แรงจูงใจเป็นสิ่งหนึ่งที่มีความจำเป็นกับผู้เรียนและมีความสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทั้งนี้ นักศึกษาระบบนอกระบบ วิธีเรียนทางไกล เป็นกลุ่มที่อาศัยการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลัก แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียน

ประสบผลสำเร็จจากการเรียนรูแบบนี้ สอดคล้อง Bruner (1961) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ จะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงจูงใจของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

เกือบศตวรรษที่ผ่านมา นักจิตวิทยาจำนวนมากได้ให้ความสนใจแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ที่เรียกว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่กระตุ้นให้ ผู้เรียนมีพฤติกรรมต่าง ๆ กัน และยังทำให้เกิดความพร้อมที่จะทำให้นักคนมีพฤติกรรมมุ่งสู่ เป้าหมายได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังกระตุ้นให้นักคนเต็มอกเต็มใจที่จะเรียนและเป็นแรงผลักดัน ให้นักคนมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบ มีความต้องการความสำเร็จสูงขึ้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้นตามไปด้วย เนื่องจาก เมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จ ก็จะทำให้เกิดความพยายามไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรค และก่อให้เกิดการรับรู้ว่าคุณเองสามารถควบคุมการกระทำหรือควบคุมพฤติกรรม ที่จะทำให้เกิดความสำเร็จได้ (ภัทราพรพรณ สุขประชา, 2540)

McClelland (1987) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจ หรือแรงกระตุ้นที่โดดเด่นของมนุษย์ที่สามารถจะถูกนำมาแยกความแตกต่างจาก ความต้องการด้านอื่น ๆ ได้ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้สามารถถูกนำมาแยก และใช้ในการประเมินผลกลุ่มใด ๆ ก็ได้ โดยเขาได้แบ่งลักษณะของแรงจูงใจทางสังคม ออกเป็น 3 ประเภท คือ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยการแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบ ความสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) คือ ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพของผู้อื่น สิ่งเหล่านี้ เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคล แสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากผู้อื่น

แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) คือ ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่า คนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้นักคนแสวงหาอำนาจ ผู้มีแรงจูงใจแบบนี้จะพยายามควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้คนบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น

McClelland (1987) เห็นความสำคัญเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจในด้านอื่น ๆ ด้วยเหตุที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญในการผลักดันให้นักคนต้องการมีสถานะที่ สูงขึ้น มีความรับผิดชอบและต้องการความสำเร็จมากยิ่งขึ้น จากการศึกษาของ Myer (1965) ซึ่งพบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ของนักเรียนชาย

เท่ากับ .50 และของนักเรียนหญิงเท่ากับ .48 และ Strang (Cited in Hildreth, 1966) ได้สรุปผลการศึกษากลุ่มผู้เรียนที่มีสติปัญญาดีแต่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนจำนวนหนึ่ง พบว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเหล่านี้ล้มเหลวในการเรียน และมีภาวะด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องมาจากนิสัยในการเรียนไม่ดี ขาดความสนใจในการเรียนและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ความต้องการหรือแรงจูงใจอันเป็นคุณสมบัติในตัวบุคคลนั้น มีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม McClelland (1985) ได้ทำการวิจัยและค้นพบว่า ประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วนั้น ประชากรของประเทศมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า และข้อค้นพบที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ในสมัยใดที่คนในชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือผู้ใหญ่ที่ให้การศึกษอบรมแก่เด็ก ทำให้เด็กมีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูง ภายใน 20-30 ปีต่อมา ประเทศนั้นจะบังเกิดความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ในทางตรงกันข้าม ถ้าสมัยใดคนในชาติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ การพัฒนาเศรษฐกิจภายหลังสมัยนั้นก็มักจะเป็นไปอย่างเชื่องช้า (ภทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ, 2547) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพในการทำงาน เนื่องจาก เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้บุคคลเต็มอกเต็มใจที่จะเรียนเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายแห่งตน จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1987) สามารถสรุปคุณลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะทางพฤติกรรม ดังนี้

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเองมิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง ชอบสถานการณที่สามารถใช้ความรับผิดชอบส่วนบุคคลในการค้นหาหนทางในการจัดการกับปัญหา

2. ความกล้าเสี่ยง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวในการกระทำสิ่งที่เป็นไปได้ มีความยกพอเหมาะกับความสามารถของตน กล้าได้กล้าเสีย ทำทุกสิ่งด้วยความมั่นใจไม่เชื่อโชคลางหรือเชื่อในสิ่งมหัศจรรย์ มุ่งทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะทำเพื่อไม่ให้เกิดความล้มเหลว

3. ความกระตือรือร้น หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่ มานะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ช่วยเพิ่มความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไปพวกเขาชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหามากกว่าจะหนีจากการบรรลุความสำเร็จแล้ววิ่งไปหาโอกาส

4. คาดการณ์ล่วงหน้า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้มีแผนการระยะยาว เพราะมองเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

5. ทักษะในการจัดระบบงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้มีทักษะในการจัดระบบงาน

6. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่การคาดคะเน และเมื่อทราบผลของการตัดสินใจหรือการกระทำแล้ว จะพยายามทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) จะเริ่มต้นจากการสร้างกรอบความคิด ประกอบด้วยการนำเข้ากิจกรรม 7 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบแรกคือ การเรียนรู้วิธีการคิดแบบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในวันแรกของกิจกรรม ผู้เรียนจะรับทราบถึงเป้าหมายของกิจกรรม และการสร้างความมั่นใจ โดยผู้ฝึกสอนจะพยายามสร้างความเชื่อมั่นภายในตัวผู้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น

รูปแบบที่สอง คือการสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ โดยเรียนรู้เรื่องราวจากภาพ และเขียนเป็นเรื่องราวขึ้นใหม่ กำหนดวิธีการให้คะแนนด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้เผชิญหน้ากับข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของตัวเอง อันจะช่วยก่อให้เกิดความปรารถนาอันแรงกล้าในการเปลี่ยนแปลง

รูปแบบที่สาม คือให้ผู้เรียนฝึกใช้การปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละกรณี บทบาทสมมุติ และชีวิตจริง โดยการช่วยให้ผู้เรียนคิดและทำเหมือนพวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เรียนรู้ถึงวิธีการเขียนเรื่องราวที่เป็นหลักการเพื่อช่วยให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น การมีส่วนร่วมในสถานการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามเพื่อความสำเร็จ เช่น สถานการณ์จำลองทางธุรกิจ สุดท้ายผู้เรียนจะประยุกต์ความรู้ที่ได้เข้ากับงานหรือเป้าหมายของตัวเอง

รูปแบบที่สี่ คือให้ผู้เรียนฝึกใช้การปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในธุรกิจหรือเกมอื่น ๆ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ใช้ระยะเวลาที่มากที่สุด โดยการเล่นเกมที่หลากหลาย ผู้เรียนจะถูกให้คะแนนในหลาย ๆ เกณฑ์ และจะได้รับฟีดแบ็คด้านคะแนนรายบุคคล ในตอนท้ายของกิจกรรมและเชื่อมโยงระหว่างผลคะแนนต่าง ๆ กับระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

รูปแบบที่ห้า คือให้ผู้เรียนเกี่ยวโยงต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ เข้ากับพฤติกรรมภาพลักษณ์ และเป้าหมายของตนเอง ซึ่งภายหลังจากการพูดคุยทางด้านคะแนนต่าง ๆ และความเกี่ยวโยงกับระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว ผู้เรียนจะตัดสินใจว่าต้องการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มากยิ่งขึ้นอีกหรือไม่ ความต้องการผลสำเร็จของการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร และคุณลักษณะใดที่ควรพัฒนาต่อไปอีก

รูปแบบที่หก คือให้ผู้เรียนพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว โดยพูดคุยเกี่ยวกับเป้าหมายส่วนตัว เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มากยิ่งขึ้นไป และการบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวัน ผ่านสมุดบันทึกหรือไดอารี่ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคาดการณ์ถึงอุปสรรคบางอย่างที่อาจเผชิญ ในขณะที่พยายามประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้เข้ากับการเรียน การทำงานหรือชีวิตส่วนตัว

รูปแบบสุดท้าย คือให้ฝึกแบ็คกับผู้เรียนเกี่ยวกับความก้าวหน้าเพื่อบรรลุเป้าหมาย โดยให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม จากการดำเนินกิจกรรมทั้งคะแนนจากการทำงาน หรือการร่วมกิจกรรม คำวิจารณ์ด้านบุคลิกลักษณะเฉพาะตัว รวมทั้งทัศนคติต่าง ๆ ทางสังคม

แม้ว่าการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีความสัมพันธ์กับความพยายามในการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำมาซึ่งการอยากเรียนรู้ต่อไปอีก แต่การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ จากการศึกษาของ Alexander (1976) พบว่า การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางลบ ซึ่งจะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ต่ำลงไปอีก ทั้งนี้ ผู้เรียนที่ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนจะหาทางออกโดยสร้างจุดเด่นในทางเกเร เมื่อมองในแง่ของทัศนคติจะพบว่า ผู้เรียนที่สอบตกมักจะมองว่าตนเองเป็นคนขาดความสามารถที่จะเรียน (Bloom, 1976) คิดว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะเรียนต่อไปได้ ทำให้หมดความทะเยอทะยานที่จะฟันฝ่าอุปสรรคในการเรียนให้สูงขึ้นไป หมดความพยายามที่จะยกมาตรฐานชีวิตให้ดีขึ้น เพราะตนเองคิดว่าคงไม่มีทางที่จะเรียนให้เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้ ทำயที่สุด ผู้เรียนกลุ่มนี้จะแสดงออกมาในรูปของการออกจากโรงเรียนกลางคันและไม่จบหลักสูตรของการศึกษา

ในทางตรงกันข้าม การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวก รู้สึกเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นผู้มีความสามารถที่จะเรียนให้ประสบผลสำเร็จได้ ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น มีการวิจัยสำคัญซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถหรือไม่เพียงใด จะเป็นสัดส่วนตรงกับคะแนนที่สอบได้ และในทางกลับกัน คิดเห็นว่าคุณค่าของตนเองไม่มีคุณค่า ประสบแต่ความล้มเหลว จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงของเขา ด้วยเหตุนี้ จึงสรุปว่า ทัศนคติของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางเรียนมีผลซึ่งกันและกัน การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางลบ ซึ่งจะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงไปอีก ในทางตรงกันข้าม การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวก เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น

ความรู้สึกเกี่ยวกับตน หรือ อัตมโนทัศน์ เป็นความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง เป็นความเชื่อฝังใจที่ยังลึกกลงไปในจิตใต้สำนึกของตนเองที่ทำให้เชื่อว่าตนนั้นเป็นคนอย่างไร ทุก ๆ อารมณ์ความรู้สึก การกระทำ พฤติกรรม ทศนคติ รวมทั้งความสามารถด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์โดยตรงกันกับภาพพจน์ของตนเอง (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2540)

อัตมโนทัศน์ จึงมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของบุคคล จากการวิจัยของพลอย จาดเอี่ยม (2550) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติในวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ความคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นเกี่ยวกับความสามารถทางด้านวิชาการและขณะเดียวกันผู้เรียนจะสามารถใช้ความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองทางด้านวิชาการนี้ไปใช้กับวิชาอื่น ๆ อันจะเป็นผลให้มีนิสัยในการทำงานที่ดี ประสพกับความสำเร็จในการทำงานต่อไป

นีโอฮิวแมนนิส เป็นแนวคิดหนึ่งที่มีการนำมาประยุกต์ใช้อย่างสอดคล้องกับพื้นฐานความเป็นไทย ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาทั่วไป ที่มักมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพต่าง ๆ และมีการพัฒนาเฉพาะร่างกายและจิตใจระดับแรก ๆ เช่น จิตสำนึกเท่านั้น เนื่องจาก จิตใจของมนุษย์นั้น มี 3 ระดับ คือ จิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตเหนือสำนึก ซึ่งจิตใจแต่ละระดับจะทำหน้าที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จิตใต้สำนึกก็มีความสำคัญต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์มากที่สุด และยังสำคัญต่อการเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ของบุคคลอีกด้วย

พลังของจิตใต้สำนึก มีอำนาจมากมหาศาลและมีคุณค่าอเนกอนันต์ จะทำงานลับ ๆ คอยควบคุมระบบประสาททั้งหมด ระบบฮอร์โมนของร่างกาย ระบบกล้ามเนื้อและอวัยวะภายใน ซึ่งระบบเหล่านี้จะคอยควบคุมพฤติกรรม นิสัย อารมณ์ ตลอดจนบุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Sarkar (1984) ที่กล่าวถึงระบบการทำงานของจิตใต้สำนึกว่า มีหน้าที่บันทึกข้อมูลที่ผ่านเข้ามาในชีวิต โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้วผลักดันให้บุคคลนั้น ๆ แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่จิตใต้สำนึกบันทึกไว้ โดยระบบการทำงานของจิตใต้สำนึก ทำให้สามารถแบ่งบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ บุคคลที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นลบกับบุคคลที่มีจิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นบวก (สรพล สุขทรศนีย์, 2532)

บุคคลที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นลบ จะมีพฤติกรรมตลอดจนบุคลิกภาพโน้มเอียงไปทางลบ เช่น ขาดความเชื่อมั่น หวาดกลัว มักจะมีข้อแก้ตัวโดยหาเหตุผลมาสนับสนุน เพื่ออธิบายว่าตนเองไม่มีความสามารถ มีความหวาดระแวง วิตกกังวล ผลที่ตามมาอาจทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้ยาก และทำให้การติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นไปได้โดยไม่มีความสุขเท่าที่ควร บางคนมักแสดงออกมาในทางดีอ้วน เอาแต่ใจตนเอง ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่จิตใต้สำนึก

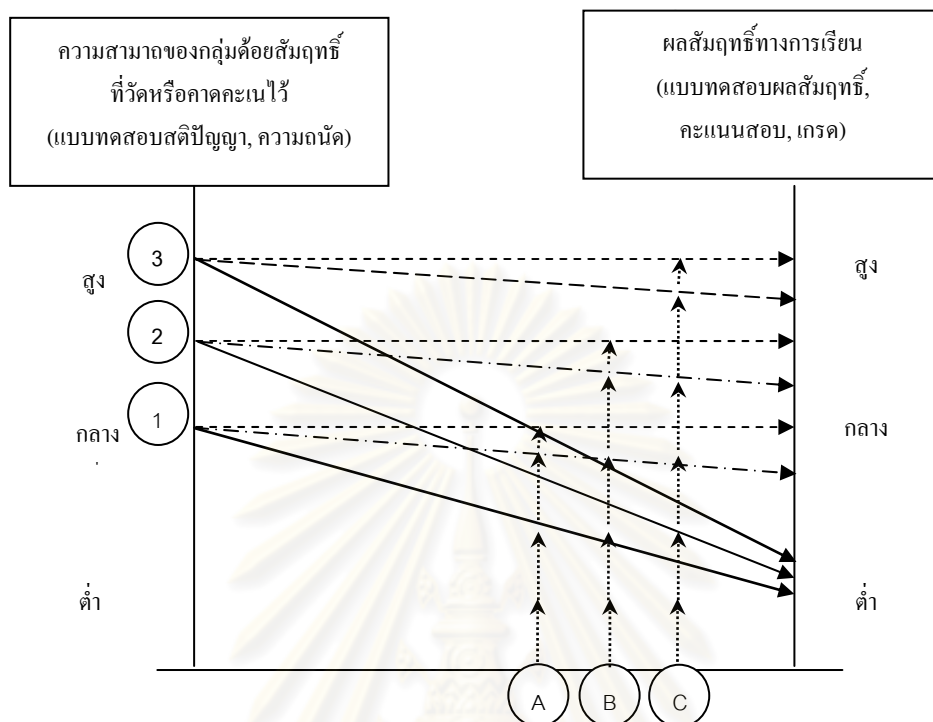
มีสภาวะเป็นบวก จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพโน้มเอียงไปในทางบวก เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก เห็นคุณค่าในตนเอง มีกำลังใจดี รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สุขุมรอบคอบ มีวิจรรย์ญาณที่ดี จึงกล่าวได้ว่า ข้อมูลต่าง ๆ ที่บันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกนี้เอง เป็นตัวกำหนด ภาพพจน์ของตัวเอง รวมทั้งทัศนคติ อุปนิสัยใจคอ และพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนเรา

การเปลี่ยนอัตรโนทัศน์ของตนเองให้มองโลกและชีวิตในแง่บวกตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จึงเกี่ยวข้องกับระบบการทำงานของจิตใต้สำนึก กล่าวคือ เป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เข้าสู่จิตใต้สำนึกแทนที่ความรู้สึกไม่ดี โดยใช้วิธีการผสมผสานทั้งการฝึกพลังสติเพื่อให้เกิดสมาธิ การผ่อนคลายเพื่อให้เกิดวังค์แห่งการรับรู้ โดยใช้การฝึกอาสนะและเพลงบรรเลงและจินตนาการ การฝึกจินตนาการเพื่อให้เห็นภาพที่ดีของตนเอง การฝึกการใช้คำพูดด้านบวก เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีกับตนเอง (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2540 อ้างถึงใน วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา, 2545)

นอกจากแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษแล้ว อัตรโนทัศน์จึงเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องจากผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถเพียงใด จะเป็นสัดส่วนตรงกับคะแนนที่สอบได้ ความคิดเห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่า ประสบแต่ความล้มเหลวของผู้เรียนเอง จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงของเขา (Osler, 1964) ในทางตรงกันข้าม การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะทำให้ผู้เรียนมีอัตรโนทัศน์ต่อตนเองในทางที่ดี เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และจะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น

เหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการพัฒนาแรงจูงใจและส่งเสริมอัตรโนทัศน์ทางด้านบวกให้แก่ผู้เรียน เพื่อก่อให้เกิดและคงไว้ซึ่งความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นประเด็นของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตรโนทัศน์ของผู้เรียน จึงถูกนำมาพิจารณาเป็นประเด็นสำคัญของการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยหากว่าผู้วิจัยสามารถเสริมสร้างแรงจูงใจและอัตรโนทัศน์ให้กับผู้เรียนที่มีความด้อยสัมฤทธิ์แล้ว ก็น่าจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงหรือเทียบเท่ากับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนในกลุ่มนี้ ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 แสดงผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนในทัศนของกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

- 1 ——— แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่มีความสามารถระดับสูง แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ
 - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ใกล้เคียงกับระดับความสามารถ
 - - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน เทียบเท่ากับระดับความสามารถ
- A> การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ให้กับผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์
- 2 ——— แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่มีความสามารถระดับค่อนข้างสูง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ
 - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ใกล้เคียงกับระดับความสามารถ
 - - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน เทียบเท่ากับระดับความสามารถ
- B> การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ให้กับผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์
- 3 ——— แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่มีความสามารถระดับกลาง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ
 - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ใกล้เคียงกับระดับความสามารถ
 - - - - แสดงถึงกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสร้างเสริมแรงจูงใจและอึดทนในทัศน เทียบเท่ากับระดับความสามารถ
- C> การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและอึดทนในทัศน ให้กับกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

การพัฒนาผู้เรียนสามารถกระทำได้โดยจัดสภาพแวดล้อมและให้การเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยพยายามหาวิธีการต่างๆ ที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง Gesinde (2000) กล่าวว่า แรงจูงใจและอึดทนในทัศน สามารถเรียนรู้ได้ระหว่างกระบวนการเข้าสังคมและประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งมีความหลากหลายแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงจะพัฒนาความต้องการความสำเร็จและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง ในทางตรงกันข้าม

ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในระดับต่ำจะสามารถพัฒนาความต้องการความสำเร็จและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ต่ำเช่นกัน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) นั้น เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นถึงวัตถุประสงค์หลักที่ตั้งไว้ในตอนแรก คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน กระบวนการในการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมจึงควรเป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นเกิดแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ของผู้เรียน โดยมีการประเมินผลทางพฤติกรรมเป็นตัวชี้วัดผลสำเร็จ ดังนั้น กระบวนการในการพัฒนารูปแบบที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ จึงเป็นกระบวนการที่มีจุดเด่นในการประเมินผลทางพฤติกรรม

Tyler (1986) เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลอย่างมากในด้านการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาผู้ใหญ่ในระยะเวลามากกว่าครึ่งศตวรรษ เนื่องจากนักการศึกษาส่วนมากที่ทำศึกษาเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาผู้ใหญ่ บุคคลที่เข้าร่วมการสัมมนาเชิงปฏิบัติการและการฝึกประเภทอื่น ๆ ด้านการวางโปรแกรม การวางแผน การประเมินผล การเรียนการสอน การเรียนรู้ ล้วนได้รับอิทธิพลอย่างมากจากรูปแบบที่ Tyler (1986) ได้สร้างขึ้น

กระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986) ได้กลายมาเป็นแนวคิดพื้นฐานสำหรับรูปแบบการพัฒนากิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนอื่นในเวลาต่อมา ซึ่งกระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา การเรียนรู้ ความเกี่ยวข้องกันของประสบการณ์รวมทั้งสำหรับหลักสูตรโดยรวมจะถูกนำมาพิจารณา

2. การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ถูกคัดเลือก ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะเป็นประโยชน์ในด้านการบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์เหล่านี้ เพื่อชี้ให้เห็นกิจกรรมด้านการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด Tyler (1986) ชี้ให้เห็นว่าสิ่งสำคัญก็เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบเนื้อหาที่เป็นประโยชน์และเต็มไปด้วยความหมายต่อพวกเขา

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำประสบการณ์การเรียนรู้มาจัดการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการสอน ทั้งนี้ ปัจจัยสำคัญของรูปแบบคือการจัดกิจกรรมที่เป็นระบบเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

4. การประเมินผลการเรียนรู้ โดยการประเมินผลและการประเมินค่าของประสบการณ์การเรียนรู้ว่าวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นผลผลิตจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่ นอกจากนี้ Tyler (1986) ยังได้แนะนำว่า ควรมีการประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตัวเอง ทั้งนี้ เพื่อ

แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมใดที่จำเป็นต้องทบทวนและควรพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อเปลี่ยนแปลงผลที่เกิดขึ้นบ้าง

นอกจากนี้ Tyler (1986) ได้เสนอแนะว่า ผู้สอนควรมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมหรือหลักสูตร และวิธีการที่จะบรรลุให้ถึงผลลัพธ์ที่คาดหวังนั้น เนื่องจากในระยะยาววัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการศึกษาคือ ไม่จำเป็นต้องมีผู้สอนคอยจัดกิจกรรมเฉพาะให้ แต่ผู้สอนเป็นผู้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญให้เกิดขึ้นในรูปแบบของพฤติกรรมของนักเรียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาเป็นรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ซึ่งรูปแบบดังกล่าวประกอบด้วยกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยใช้กระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามแนวคิดของ Tyler (1986) แล้วทดสอบดูว่า รูปแบบการจัดการจัดกิจกรรมนี้ จะสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบได้หรือไม่ อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และช่วยให้เกิดการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศต่อไป

คำถามที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล มีลักษณะอย่างไร
2. ผลทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม มีความแตกต่างกันหรือไม่
3. การนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล มีปัจจัยและเงื่อนไขในการนำไปใช้อย่างไรบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล
2. เพื่อทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ตลอดจนภาวะด้อยสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยจึงมีกรอบแนวคิดว่าการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยศึกษาจากงานวิจัยดังนี้

Jacobovitz (1971) ได้กล่าวสรุปผลจากงานวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษว่า องค์ประกอบในตัวผู้เรียนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สุด กล่าวคือ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 86 ทั้งนี้เป็นแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ถึงร้อยละ 33 ด้วยเหตุที่แรงจูงใจย่อมก่อให้เกิดความมานะบากบั่นและความพยายามความมานะบากบั่นและความพยายามย่อมก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์จะย้อนกลับมาเป็นแรงจูงใจผู้เรียนอีก

การศึกษาของ Myer (1965) ซึ่งพบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ได้ข้อสรุปผลการศึกษากลุ่มผู้เรียนที่มีสติปัญญาดี แต่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนจำนวนหนึ่ง พบว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเหล่านี้ล้มเหลวในการเรียน และ

มีภาวะด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องมาจากนิสัยในการเรียนไม่ดี ขาดความสนใจในการเรียนและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

นอกจากแรงจูงใจที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ในการวิจัยของพลอย จาดเอียด (2550) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่าความคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเองจะทำให้ผู้เรียน มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นเกี่ยวกับความสามารถของตนทางด้านวิชาการและในขณะเดียวกันผู้เรียน จะสามารถใช้ความรู้ที่ดีเกี่ยวกับตนเองทางด้านวิชาการนี้ไป ใช้กับวิชาอื่น ๆ อันจะเป็นผลให้มีนิสัยในการทำงานที่ดี ประสพกับความสำเร็จในการทำงานต่อไป ดังนั้น จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบที่ผ่านการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนการพัฒนาด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น ตามผลการทดสอบก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มทดลองที่ผ่านการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนการพัฒนาด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักศึกษานอกระบบในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 โดยไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนด จำนวน 83 คน และเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน

2. ตัวแปรของการวิจัย

ตัวแปรของการวิจัย มีดังต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความกล้าเสี่ยง ความกระตือรือร้น คาดการณ์ล่วงหน้า ทักษะในการจัดระบบงาน ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ

2.2.2 อัตมโนทัศน์

2.2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง รายละเอียดเกี่ยวกับแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา แหล่งความรู้และสื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล

การพัฒนาารูปแบบ หมายถึง การพัฒนากระบวนการในการจัดการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แนวคิดของ Tyler (1986) ซึ่งประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) หมายถึง การที่ผู้เรียนกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีเป้าหมายการดำเนินการ พยายามต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว กิจกรรมในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบด้วย กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมเกม กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า และกิจกรรมประเมินผล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 6 ประการ คือ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความกล้าเสี่ยง ความกระตือรือร้น คาดการณ์ล่วงหน้า ทักษะในการจัดระบบงาน ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ

อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ประกอบด้วยด้านร่างกาย ด้านการรับรู้ต่อตนเอง ด้านอารมณ์ ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และด้านวิชาการ ซึ่งอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส หมายถึง ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง นับถือตนเอง และเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง ซึ่งความรู้สึกเกี่ยวกับตน เป็นความรู้สึกที่เรามีต่อตนเองโดยตรง เป็นความเชื่อฝังใจที่ยังลึกกลงไปในจิตใต้สำนึกของตนเองที่ทำให้เชื่อว่าตนนั้นเป็นคนอย่างไร ในการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เกี่ยวข้องกับระบบการทำงานของจิตใต้สำนึก กล่าวคือ เป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเข้าสู่จิตใต้สำนึกแทนที่ความรู้สึกไม่ดี เริ่มจากการพัฒนาคลื่นสมองให้ต่ำ

อยู่เสมอ ด้วยการฝึกโยคะ เดินเกาซิกิ การทำสมาธิ และการเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง ด้วยการใช้คำพูดและจินตนาการทางด้านบวกเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในช่วงก่อนและภายหลังการจัดกิจกรรม ซึ่งครอบคลุมทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน

ความด้อยสัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะของความไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาและความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือ เป็นผู้มีสติปัญญาและความสามารถอยู่ในระดับสูง แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคลาดเคลื่อนจากระดับความสามารถที่วัดได้ หรือคาดคะเนไว้ไปในทางลบ

กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ หมายถึง นักศึกษาการศึกษานอกระบบที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงซึ่งคัดเลือกโดยการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถที่วัดได้จากแบบทดสอบความถนัดของ Jim Barrett และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีคะแนนที่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าคะแนนความสามารถที่ -1SD

นักศึกษาการศึกษานอกระบบ หมายถึง นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 โดยไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนด และเป็นผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์

สถาบันการศึกษาทางไกล หมายถึง สถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่จัดบริการการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล ให้แก่ประชาชนที่ด้อยโอกาส พลาดโอกาสหรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น ให้บริการการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล 2 ประเภท คือ การศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาต่อเนื่อง

ปัจจัยเงื่อนไข หมายถึง สิ่งส่งผลต่อการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้ ได้แก่ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่เป็นระบบอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพในการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

2. การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้แผนการจัดกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่นักการศึกษานอกระบบโรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานได้จริง

3. การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ที่คำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านจิตวิทยาและคุณลักษณะที่แตกต่างกันของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การพัฒนาแนวทางจัดการกิจกรรมเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาอื่นต่อไป

4. การวิจัยครั้งนี้ เป็นพื้นฐานในการศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เพื่อปรับปรุงพัฒนาและประยุกต์ใช้ในบริบทอื่น ๆ ขยายผลเพื่อใช้ในกลุ่มเป้าหมายอื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาคณะศึกษานอกกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล” ผู้วิจัยกำหนดประเด็นสำหรับการศึกษาเอกสารไว้ 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การจัดกิจกรรมการศึกษานอกกระบบโรงเรียน

- 1.1 การศึกษานอกกระบบโรงเรียน
- 1.2 การศึกษานอกกระบบโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล
- 1.3 การเรียนรู้ของผู้ใหญ่
- 1.4 การพัฒนาแบบการจัดกิจกรรมการศึกษานอกกระบบโรงเรียน

ตอนที่ 2: ภาวะด้อยสัมฤทธิ์

ตอนที่ 3: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4: แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

- 4.1 แรงจูงใจ
- 4.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 4.3 การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

ตอนที่ 5: อัตมโนทัศน์

- 5.1 อัตมโนทัศน์
- 5.2 ประเภทของอัตมโนทัศน์
- 5.3 ทฤษฎีทางอัตมโนทัศน์

ตอนที่ 6: แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

- 6.1 แนวคิดพื้นฐานของนีโอฮิวแมนนิส
- 6.2 การปฏิบัติตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 6.3 การศึกษาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ตอนที่ 7: งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 8: กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1 การจัดการกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน

การศึกษานอกระบบโรงเรียน

การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน มีปรัชญาในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งใช้ปรัชญาต่าง ๆ ผสมผสานกัน โดยมีปรัชญาของการจัดการศึกษาตลอดชีวิตเป็นหลัก บุคคลทุกคนมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน มีความต้องการและมีเป้าหมายในชีวิตที่หลากหลาย ถ้าบุคคลบรรลุตามเป้าหมายของตนเองก็จะมีความสุข กระบวนการในการศึกษาหาความรู้อย่างต่อเนื่อง การศึกษาควรเกิดได้ตลอดเวลาและทุกสถานที่ และมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง พัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542) และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ว่าหมายถึง เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2533) ได้ให้ความหมายว่า เป็นกิจกรรมการศึกษาที่ไม่มีรูปแบบแน่นอน จัดขึ้นตามความเหมาะสมและความต้องการของผู้เรียน ยึดปรัชญาที่ว่า การศึกษาคือชีวิต ชีวิตคือการศึกษา โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักใช้ความคิด ตัดสินใจเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งให้ผู้เรียนมีอิสระจากสิ่งแวดล้อมมากที่สุด โดยมีวิธีการเป็นส่วนประกอบที่จะทำให้คนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเป็นกิจกรรมการศึกษาที่จัดเพื่อทุกคนในสังคม

อาชัญญา รัตนอุบล (2542) ได้สรุปความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึง กิจกรรมทางการศึกษา และมวลประสบการณ์ความรู้ใด ๆ ก็ตามที่จัดขึ้นโดยบุคคล หน่วยงาน และสถาบันต่าง ๆ ในสังคม โดยมุ่งจัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในระบบโรงเรียน ภาคปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะและทัศนคติที่พึงประสงค์ของกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ในสังคม โดยยึดหลักการที่ว่า กิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนนั้น ๆ จะสนองตอบต่อความต้องการ ความสนใจและประยุกต์ใช้แก้ปัญหาให้แก่กลุ่มเป้าหมายนั้นได้ด้วย

อุ้นตา นพคุณ (2546) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า กิจกรรมหรือโครงการใด ๆ ที่สถาบันต่าง ๆ ในสังคมจัดขึ้น โดยมีเจตนาและวัตถุประสงค์ที่จะให้การเรียนรู้แก่ประชาชนที่สามารถกำหนดเป้าหมายได้ ผู้รับการศึกษาเองก็มีเจตนาหรือวัตถุประสงค์ในการที่จะรับการเรียนรู้ กิจกรรมดังกล่าวจัดให้แก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกชุมชน และทุกระดับการศึกษา เพื่อให้บุคคลดังกล่าวมีความรู้ ทักษะและทัศนคติค่านิยมที่ดี กิจกรรมทางการ

ศึกษาที่เรียกว่า เป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียนจะต้องจัดขึ้นในระยะเวลาอันสั้น หลักสูตรยืดหยุ่น ประหยัด และตอบสนองความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและปัญหาของชุมชน

พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ.2551 มาตรา 4 กล่าวถึงการศึกษานอกระบบ โดยหมายความถึง กิจกรรมการศึกษาที่มีกลุ่มเป้าหมาย ผู้รับบริการและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ชัดเจน มีรูปแบบ หลักสูตร วิธีการจัดและระยะเวลา เรียนหรือฝึกอบรมที่ยืดหยุ่นและหลากหลายตามสภาพความต้องการและศักยภาพในการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายนั้นและมีวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ที่มีมาตรฐานเพื่อรับคุณวุฒิทางการศึกษา หรือเพื่อจัดระดับผลการเรียนรู้

Houle (1980) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า เป็นกระบวนการที่ผู้ใหญ่ซึ่งจะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม พยายามพัฒนาตนเองหรือสังคมโดยการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม และพัฒนาทักษะความสามารถเพื่อจะช่วยเหลือปัญหาการดำเนินชีวิต กิจกรรมการศึกษานอกระบบเป็นกิจกรรมซึ่งบุคคล กลุ่มบุคคล หรือหน่วยงานและสถาบันต่าง ๆ จัดขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้ใหญ่บรรลุเป้าหมายดังกล่าว

Knowles (1984) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า เป็นกระบวนการที่ผู้ใหญ่ได้เรียนรู้ต่อไปหลังจากที่ได้ออกจากโรงเรียนภาคปกติไปแล้วและเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นไว้สำหรับผู้ใหญ่ โดยสถาบันต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะ

จากความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียน สรุปได้ว่า การศึกษานอกระบบโรงเรียนเป็นกิจกรรมหรือกระบวนการเรียนรู้ที่จัดขึ้นโดยสถาบันต่าง ๆ ให้แก่บุคคลที่พลาดโอกาสในการศึกษาในระบบโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการเพิ่มพูนความรู้ และพัฒนาทักษะ ความสามารถของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ทักษะคิด และค่านิยมที่ดี โดยมีการจัดหลักสูตร ระยะเวลา สถานที่ที่ยืดหยุ่น และมีเนื้อหาวิชาสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียน

หลักการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน

การศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เนื่องจากการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนแต่เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของประชาชนได้อย่างทั่วถึง จำเป็นต้องมีการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนซึ่งมีลักษณะยืดหยุ่นยิ่งกว่า สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างหลากหลายและทั่วถึง โดยเฉพาะปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว

(สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน, 2546) ในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน 2544 ได้มีการพัฒนา มาจากพื้นฐานทางปรัชญาการศึกษา จิตวิทยา ความเชื่อและการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ทฤษฎีหลักสูตร และแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน โดยมีแนวคิดที่สำคัญ ดังนี้

1. ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์ มีคุณลักษณะและมีเป้าหมายในการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากเด็ก เช่น ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ประกอบอาชีพแล้ว ต้องการการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาและปรับปรุงอาชีพที่ทำอยู่ บางคนเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่ยังมีพื้นฐานการศึกษาค่อนข้างต่ำ ต้องการได้รับการศึกษาที่สูงขึ้นเพื่อการศึกษาต่อหรือเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต บางคนเป็นผู้นำชุมชน ต้องการเรียนรู้เพื่อการเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพของตนเองในการปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้บางคนอาจมีปัญหาหรือข้อจำกัดในการเรียนรู้ เช่น ไม่มีเวลาเรียน ขาดความมั่นใจ เรียนรู้บางเรื่องได้ช้า ดังนั้นการจัดหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่จะต้องคำนึงถึงคุณลักษณะเหล่านี้

2. การพัฒนาหลักสูตรและวิธีการจัดการสาระและกระบวนการเรียนการสอนจะต้องสอดคล้องกับทฤษฎีหลักสูตร ตามแนวทางการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ ตลอดจนธรรมชาติการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวข้างต้น โดยใช้หลักการและศาสตร์การเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) รวมทั้งผู้สอนก็จะต้องมีความรู้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้ใหญ่

3. การกำหนดสาระและประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาและปรัชญาการศึกษาผู้ใหญ่ ที่มุ่งเน้นการส่งเสริม การวิเคราะห์สภาพสังคม และการแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการ “คิดเป็น” เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปสร้างองค์ความรู้และนำสู่การแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ

4. ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่เป็นการเรียนรู้ เพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต และประกอบอาชีพได้ทันที ดังนั้น การจัดสาระและกิจกรรมการเรียนรู้ จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้สอดคล้องกับความต้องการความรู้ ประสบการณ์ เป้าหมาย การนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงธรรมชาติและคุณลักษณะของผู้เรียนเป็นสำคัญด้วย

พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (2551) กล่าวว่า การส่งเสริมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยให้ยึดหลักการ ดังนี้

1. หลักความสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นของผู้เรียน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความยืดหยุ่น หลากหลาย สอดคล้องกับวิถีชีวิต ความต้องการและความแตกต่างของแต่ละบุคคล และชุมชน

2. หลักความต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งเป็นกระบวนการที่มุ่งให้บุคคลมีโอกาสเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เกิดจนตายเต็มศักยภาพและความสนใจ

3. หลักความเสมอภาคซึ่งเป็นกระบวนการที่มุ่งสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึง และรับการศึกษอย่างกว้างขวาง ทั่วถึง เป็นธรรม และมีคุณภาพ เหมาะสมกับสภาพชีวิตของประชาชน

4. หลักการกระจายอำนาจแก่สถานศึกษา และหลักการมีส่วนร่วมของสถาบันต่าง ๆ ของสังคมซึ่งเป็นกระบวนการที่มุ่งให้ภาคีเครือข่ายและสถาบันอื่นของสังคมมีสิทธิและส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้

5. หลักการพัฒนาศักยภาพของกำลังคนและสังคมซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และภูมิปัญญา และเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการแข่งขันของประเทศ

สรุปได้ว่า หลักการสำคัญของการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ให้ความเสมอภาคของบุคคลให้มีโอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกัน มีความต่อเนื่อง ยืดหยุ่น และมุ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

หลักสูตรการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การจัดการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่ยังไม่ผ่านการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้ว หรือผู้ที่พลาดโอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียน ให้ได้รับการศึกษาเพื่อส่งเสริมพื้นฐานการศึกษาให้สูงขึ้น ซึ่งการจัดการศึกษานอกระบบสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งโครงสร้างของหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หมวดวิชาที่นักศึกษาต้องเรียน	จำนวนหน่วยกิต	กพช.
กลุ่มหมวดวิชาพื้นฐาน		
1. หมวดวิชาภาษาไทย (ทย 20)	6 หน่วยกิต	1. ในระหว่างเรียน ไม่น้อยกว่า 80 ชั่วโมง 2. ในการสัมมนาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ก่อนจบหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง
2. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ (คน 20)	6 หน่วยกิต	
3. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ (วท 20)	6 หน่วยกิต	
4. หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ (ตอ 20)	6 หน่วยกิต	
กลุ่มหมวดวิชาประสบการณ์		
1. หมวดวิชาพัฒนาสังคมและชุมชน (พช 20)	8 หน่วยกิต	+ ไม่น้อยกว่า 100 ชั่วโมง
2. หมวดวิชาพัฒนาทักษะชีวิต 1 (พล 20)	8 หน่วยกิต	
3. หมวดวิชาพัฒนาทักษะชีวิต 2 (พศ 20)	8 หน่วยกิต	
4. หมวดวิชาพัฒนาอาชีพ (พอ 20)	8 หน่วยกิต	
รวมแล้วไม่น้อยกว่า	56 หน่วยกิต	

ผู้เรียนต้องเรียนกลุ่มหมวดวิชาพื้นฐาน 4 หมวดวิชา ประกอบด้วย หมวดวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาต่างประเทศ รวม 24 หน่วยกิต กลุ่มหมวดวิชาประสบการณ์ 4 หมวดวิชา ประกอบด้วย หมวดวิชาพัฒนาสังคมและชุมชน พัฒนาทักษะชีวิต 1 พัฒนาทักษะชีวิต 2 และอาชีพ รวม 32 หน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 56 หน่วยกิต และต้องทำกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต (กพช.) ไม่น้อยกว่า 100 ชั่วโมง

การจัดสาระการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ

การจัดสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ เพื่อพัฒนาทักษะในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลและสืบค้นข้อมูลข่าวสารกับสังคมโลกตลอดจนการแสวงหาความรู้เพื่ออาชีพที่ทำอยู่ให้ก้าวหน้าทันกับยุคสมัย สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ กำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกระดับ โดยยึดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

สาระ	มาตรฐานการเรียนรู้
1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร	<p>มาตรฐาน ต. 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้พิจารณาอย่างมีวิจารณญาณ</p> <p>มาตรฐาน ต. 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต</p> <p>มาตรฐาน ต. 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียนและสื่อสาร ข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและสุพริยภาพ</p>
2) ภาษาและวัฒนธรรม	<p>มาตรฐาน ต. 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ</p> <p>มาตรฐาน ต. 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ</p>
3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้	<p>มาตรฐาน ต. 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน</p>
4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก	<p>มาตรฐาน ต. 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม</p> <p>มาตรฐาน ต. 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม</p>

ด้วยเหตุนี้ สาระการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะในการติดต่อสื่อสารกับบุคคล ทั้งทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมทั้งความสามารถในการสืบค้นข้อมูลข่าวสาร หรือแสวงหาความรู้เพื่อความก้าวหน้าในงานอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้ทันกับ

เหตุการณ์สังคมโลก โดยกำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในทุกระดับ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ สามารถเลือกจัดการเรียนรู้ได้ตามความเหมาะสมและความต้องการของผู้เรียน

การศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล

การศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถาบัน การศึกษาทางไกล ผู้เรียนต้องศึกษาด้วยตนเองโดยมีวิธีการ ดังนี้ (สถาบันการศึกษาทางไกล, 2552)

1. การเรียนรู้ด้วยตนเองจากชุดการเรียนทางไกล เนื่องจากนักศึกษาที่เลือกเรียนโดย วิธีเรียนทางไกลกับสถาบันการศึกษาทางไกลส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่สามารถเข้าเรียนโดยวิธีอื่นได้ ดังนั้น สถาบันการศึกษาทางไกลจึงได้จัดชุดการเรียนทางไกลในแต่ละรายวิชาขึ้นสำหรับให้ นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วยสื่อที่หลากหลาย ได้แก่ ชุดการเรียนทางไกล สมุดบันทึก กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อเสียง (CD) สื่อวีดิทัศน์ (VCD) และการเรียนผ่านระบบอินเทอร์เน็ตหรือ การเรียนออนไลน์ (e-book, e-learning ฯลฯ)

2. การเข้าร่วมกิจกรรมประกอบการเรียนรู้ การศึกษาในบางรายวิชาได้กำหนดให้ นักศึกษาต้องเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การเข้าปฏิบัติการในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ (LAB) การสัมมนา การศึกษาดูงาน การสาธิตทดลอง การฝึกปฏิบัติ เป็นต้น

3. การเข้าร่วมกิจกรรมสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละภาคเรียนสถาบันการศึกษาทางไกล ได้จัดกิจกรรมสนับสนุนการเรียนรู้ เช่น การปฐมนิเทศ การสอนเสริม การจัดกิจกรรมของชมรม นักศึกษาประเภทต่าง ๆ เป็นต้น

4. การทำกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต (กพช.) ระหว่างเรียน ซึ่งนักศึกษาต้องทำกิจกรรม พัฒนาคุณภาพชีวิต (กพช.) ไม่น้อยกว่า 80 ชั่วโมง โดยส่งรายงานการทำกิจกรรมพัฒนา คุณภาพชีวิต (กพช.) ตามแบบฟอร์มที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนด

การศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล จึงเป็นวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยผ่าน สื่อการศึกษาทางไกล ได้แก่ ชุดการเรียนทางไกล วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น โดยนักศึกษาจะต้อง เรียนรู้ด้วยตนเอง มีอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำปรึกษาปัญหาในการเรียน มีการสอนเสริมใน หมวดวิชาที่ยาก มีการทำกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต (กพช.) และสอบวัดผลการเรียนปลาย ภาคเรียน

สถาบันการศึกษาทางไกล

สถาบันการศึกษาทางไกลเป็นสถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานการศึกษานอก ระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 16 กันยายน

2546 เพื่อจัดการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล ให้แก่ประชาชนที่ด้อยโอกาส พลาดโอกาส หรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น (สถาบันการศึกษาทางไกล, 2552)

สถาบันการศึกษาทางไกล ตั้งอยู่ที่ ชั้น 1 และ 2 อาคารองค์การค้ำของ สกสศ.เลขที่ 113 ถนนเพชรบุรี ซอย 3 เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยมีบริการการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล 2 ประเภท คือ

1. การศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นการจัดการศึกษาตามหลักสูตร สถานศึกษาของสถาบันการศึกษาทางไกลตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดสำหรับนักศึกษาในประเทศไทย ใน 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเทียบได้กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเทียบได้กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในระบบโรงเรียน

2. การศึกษาต่อเนื่อง เป็นการจัดการศึกษาเพื่อเสริม เต็มเต็มและพัฒนาศักยภาพของ ประชาชนผู้สนใจ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่จัดเพื่อให้ความรู้เฉพาะเรื่องในลักษณะหลักสูตรระยะสั้น ที่สอดคล้องตามสภาพและความต้องการของผู้รับบริการ รวมทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมใน ขณะนั้น

แนวทางการจัดการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาทางไกล คือ การจัดการศึกษา ที่ใช้สื่อในการถ่ายทอดความรู้ เนื้อหาวิชา และมวลประสบการณ์ต่างๆ โดยที่ผู้เรียนและผู้สอน ไม่ต้องมาพบกัน เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ

นักศึกษาการศึกษานอกระบบ

ประชากรช่วงวัยเรียนที่เข้ารับการศึกษาในระบบโรงเรียน ซึ่งมีจำนวนประมาณ 15 ล้านคน เป็นกลุ่มที่ได้รับโอกาสและการสนับสนุนงบประมาณด้านการศึกษามากที่สุด ขณะที่ จำนวนผู้ที่พลาด โอกาสเข้ารับการศึกษาในระบบโรงเรียนจำแนกตามชั้นและระดับการศึกษา ปี 2553 สูงถึง 2,845,269 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 19 ของจำนวนประชากรในวัยเรียนทั้งหมด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) ทำให้ไม่สามารถได้รับระดับการศึกษาได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตสมเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ด้วยเหตุนี้ สถาบันการศึกษาทางไกล จึงมีบทบาท ในการช่วยประชาชนที่ด้อยโอกาส พลาดโอกาสหรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่ สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น จากการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ผ่านมา มีประชาชนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี โดยในปี 2552 มีผู้สนใจ ลงทะเบียนทั้งสิ้น 2,2632 คน (2553 : ออนไลน์)

อย่างไรก็ตาม จากการตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาของนักศึกษานอกระบบ สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกลที่ผ่านมาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ จากข้อมูลสถิติการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถาบันการศึกษาทางไกล พบว่า มีผู้สนใจลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2552 ทั้งสิ้น 2,632 คน แต่มีผู้สอบผ่านเกณฑ์การศึกษาเพียง 1,190 คน หรือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์เพียง 45.21% เท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนผู้ที่ลงทะเบียนเรียนทั้งหมด ทั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในกลุ่มวิชาพื้นฐาน อันได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ผ่านการทดสอบ (เกรด 0) โดยรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับต่ำที่สุด ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สถิติการวัดผลสัมฤทธิ์ผลการสอบปลายภาคของนักศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ปีการศึกษา 2552 สถิติเทียบการเข้าสอบและผลสอบ จำแนกรายหมวดวิชา

รายวิชา	จำนวนผู้ลงทะเบียน	จำนวนผู้สอบผ่าน	จำนวนที่สอบไม่ผ่าน
ไทย	385	118	267
อังกฤษ	1,223	150	1,073
คณิต	226	14	212
วิทย์	248	23	225

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาการศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ความสนใจลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ 1,223 คน แต่มีผู้ที่สอบผ่านเกณฑ์การศึกษาเพียง 150 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 12.3 เท่านั้น ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ต่ำมาก เมื่อเทียบกับจำนวนนักศึกษานอกระบบที่ลงทะเบียนทั้งหมด นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานอกระบบในกลุ่มวิชาพื้นฐาน อันได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ผ่านการทดสอบ (เกรด 0) โดยรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษานอกระบบ วิธีเรียนทางไกล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับต่ำที่สุด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 5 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ปีการศึกษา 2552

วิชา/ชั้น	ปีการศึกษา 2552		คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
	ภาคเรียนที่ 1	ภาคเรียนที่ 2	
มัธยมศึกษาปีที่ 3			
ภาษาไทย	43.94	48.05	45.99
คณิตศาสตร์	31.15	34.70	32.93
ภาษาอังกฤษ	30.85	28.68	29.77
วิทยาศาสตร์	39.34	35.21	37.28
มัธยมศึกษาปีที่ 6			
ภาษาไทย	50.33	50.70	50.52
คณิตศาสตร์	29.56	32.49	31.02
ภาษาอังกฤษ	32.37	30.93	31.65
วิทยาศาสตร์	34.88	34.62	34.75

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ต่ำที่สุด คือเฉลี่ย 29.77 ของคะแนนเต็ม สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพทางการศึกษานอกโรงเรียนที่ยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาถึงวิธีในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ให้กับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ผ่านเกณฑ์ในรายวิชา ภาษาอังกฤษกลุ่มนี้ เนื่องจาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทและใช้กันอย่างแพร่หลาย และทวีความสำคัญขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะที่เป็นภาษาสากลสำหรับใช้ติดต่อกับนานาประเทศ ทั้งยังเป็นกุญแจช่วยให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ๆ รอบตัว การให้ความรู้ ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับทั้งผู้เรียนและยังช่วยส่งเสริมคุณภาพทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน อีกวิธีหนึ่ง

การเรียนรู้ของผู้ใหญ่

จากการที่กลุ่มเป้าหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนส่วนใหญ่จะเป็นประชากรที่พลาดโอกาสในการเข้ารับการศึกษาเมื่ออยู่ในวัยเรียน ซึ่งก็คือผู้ใหญ่ที่อยู่นอกระบบโรงเรียน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจในหลักการ วิธีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ว่าเป็นอย่างไร ครูผู้สอนรวมทั้งผู้ที่ดำเนินการเกี่ยวกับการเรียนการสอนทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนควรจะ

ได้ทราบถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมในหัวข้อนี้ จะกล่าวถึงประเด็นต่างๆ ดังนี้

มีผู้ให้นิยามของคำว่า “ผู้ใหญ่” ไว้หลากหลายนิยาม ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้ให้นิยามนั้น เช่น ในด้านกฎหมายกำหนดให้บุคคลต้องมีอายุ 20 ปีบริบูรณ์จึงถือว่าเป็นบรรลุนิติภาวะ ในเรื่องของการสมรสนั้นทางกฎหมายได้ว่าต้องมีอายุครบ 17 ปี ด้านสังคมวิทยา ผู้ที่มีอายุครบ 21 ปี ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ ในด้านการศึกษาผู้ใหญ่บางโครงการกำหนดลัทธิผู้เข้าเรียนเป็นผู้ใหญ่ซึ่งหมายถึง ผู้ที่มีอายุ 15 ปี โดยเชิรศรี วิวิธสิริ (2534) กล่าวไว้ดังนี้

1. อายุส่วนมากการแบ่งลักษณะของการเป็นผู้ใหญ่โดยใช้อายุเป็นตัวกำหนด เช่น ในประเทศไทย ถือว่าผู้ใหญ่ คือผู้ที่มีอายุย่างเข้าปีที่ 15

2. ความสมบูรณ์ทางสติปัญญา นักจิตวิทยาให้คำจำกัดความของผู้ใหญ่ว่าเป็นผู้ที่มีสติปัญญาสมบูรณ์แล้ว

3. บทบาททางสังคม นักสังคมศาสตร์จะให้คำจำกัดความของผู้ใหญ่ว่าเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสังคม เป็นผู้ที่ทำมาหาเลี้ยงชีพเอง เป็นบทบาทเป็นผู้ผลิตทางสังคม

แต่มีนักวิชาการบางกลุ่ม ให้นิยามคำว่าผู้ใหญ่โดยไม่ใช้อายุเป็นเกณฑ์ แต่ใช้ลักษณะทางจิตใจ บทบาท และภาระทางสังคมเป็นแนวคิดในการพิจารณา เช่น Knowles (1984) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการพิจารณาผู้ใหญ่ไว้ว่า

1. เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมและบทบาททางสังคมเหมาะสมเป็นผู้ใหญ่
2. เป็นผู้ที่มีมโนภาพต่อตัวเองว่าเขานั้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว

อาชัญญา รัตนอุบล (2545) ได้ให้ข้อสรุปนิยามของวัยผู้ใหญ่ว่า หมายถึง ผู้ใหญ่คือ ผู้ที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมตามวัยที่เหมาะสมของตน

จากแนวคิดและคำนิยามดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า ผู้ใหญ่ คือ ผู้ที่มีภาวะสมบูรณ์ทั้งด้านวุฒิภาวะทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีความพร้อมในการรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมตามบทบาทหน้าที่และตามวัยของตนเอง

การจัดการเรียนรู้สำหรับวัยผู้ใหญ่

การพัฒนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนผู้ใหญ่ได้เกิดขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งการวิจัยในเรื่องนี้ส่วนใหญ่แล้วเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา และในขณะเดียวกันในยุโรป ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ได้เกิดขึ้นจากการใช้คำศัพท์ว่า Andragogy ซึ่งถูกนำมาใช้ให้

แตกต่างจากทฤษฎีการเรียนรู้ของเด็ก การใช้ศัพท์ Andragogy ได้ถูกนำมาใช้โดย Knowles (1978) ผู้ซึ่งพัฒนาทฤษฎีการสอนผู้ใหญ่ให้เป็นระบบระเบียบที่ชัดเจนขึ้น

Knowles (1978) กล่าวว่า Andragogy มีความเชื่อเบื้องต้นเกี่ยวกับการสอนผู้ใหญ่ ซึ่งมีความแตกต่างจากการสอนเด็ก ดังนี้คือ

1. มโนภาพต่อตนเอง (self-concept)

การรับรู้ตนเองจะเปลี่ยนแปลงไป จากการพึ่งพาผู้อื่นไปสู่การชี้นำตนเองเพิ่มขึ้น การเรียนรู้ที่เหมาะสมควรเป็นแนววิถีที่ผู้ใหญ่ชี้นำตนเอง เมื่อบุคคลได้บรรลุถึงการควบคุมและนำตนเองได้ บุคคลนั้นจะเป็นผู้ใหญ่ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาก็คือ บุคคลจะเกิดความต้องการทางจิตใจอย่างลึกซึ้งที่จะให้ผู้อื่นมองตนเองว่า ตนนั้นสามารถควบคุมและนำตนเองได้ ดังนั้นหากในสถานการณ์ใดที่ไม่ได้รับโอกาสที่จะควบคุมและนำตัวเองก็จะเกิดความตึงเครียดขึ้น และแสดงปฏิกิริยาในลักษณะที่โกรธเคืองและต่อต้าน

2. ประสบการณ์ (experience)

ผู้ใหญ่จึงมีการสะสมประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้น เป็นการขยายฐานที่จะเชื่อมโยงกับประสบการณ์การเรียนรู้ใหม่ การเรียนรู้ที่เหมาะสมจึงควรเป็นแนวที่ใช้ประโยชน์จากประสบการณ์เดิม ดังนั้นเมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะขึ้น บุคคลนั้นก็จะมีประสบการณ์อย่างกว้างขวางที่จะทำให้เป็นแหล่งทรัพยากรอันมีคุณค่าของการเรียนรู้ และในขณะเดียวกันก็จะมีพื้นฐานเปิดกว้างที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

3. ความพร้อม (readiness)

จากความเชื่อเบื้องต้นว่าเมื่อบุคคลเป็นผู้ใหญ่บรรลุวุฒิภาวะ ความพร้อมในการเรียนรู้เริ่มเป็นผลจากการพัฒนาทางชีววิทยาหรือทางร่างกายน้อยลง ในทางกลับกันความพร้อมในการเรียนรู้จะเป็นผลจากภารกิจพัฒนาการมากขึ้น ภารกิจพัฒนาเป็นความสามารถที่บุคคลต้องมีเพื่อตอบสนองต่อบทบาททางสังคม เช่น ในบทบาท คนทำงาน คู่สมรส บิดา/มารดา หรือสมาชิกของชุมชน จากแนวคิดนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของช่วงจังหวะเวลาของชนิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับภารกิจพัฒนาการของผู้เรียนผู้ใหญ่ ถ้าสอดคล้องก็ย่อมตรงกับความต้องการหรือตรงกับปัญหาและสถานการณ์จริงของผู้เรียน ผู้เรียนย่อมมีความพร้อมในการเรียนรู้สูง และสามารถเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงกล่าวได้ว่าผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้เมื่อรู้สึกรู้ว่าสิ่งนั้นจำเป็นต่อบทบาทและสถานภาพทางสังคมของตนในฐานะที่เป็นคนงาน คู่สมรส ผู้ปกครอง สมาชิกขององค์กร ผู้นำ ผู้ใช้เวลาว่าง ฯลฯ

4. แนวโน้มต่อการเรียนรู้ (orientation to learning)

จากความเชื่อในเรื่องระยะเวลาในการใช้ประโยชน์ของการเรียนรู้ เด็กมองการใช้ประโยชน์ของการเรียนรู้ในโรงเรียนในระยะยาวในอนาคตคือ เรียนรู้เพื่อเป็นพื้นฐานของการเรียนในขั้นที่สูงขึ้นในอนาคต แต่ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ก็เพื่อให้ประโยชน์ได้จริงได้ทันที ในชีวิตจริง ดังนั้นเด็กจึงมีแนวโน้มยึดเนื้อหาวิชาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ แต่ผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องมาจากเวลา กล่าวคือ เด็กจะมองเวลาเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น หากผู้ใหญ่จะมองเวลาเป็นเรื่องของระยะเวลาที่ใกล้ตัว ความรู้นั้นต้องนำไปใช้ประโยชน์ได้ทันทีในปัจจุบัน ไม่ใช่รอไปใช้ในอนาคต

นอกจากนี้ Knowles (1975) กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ไว้ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง เป็นการแสดงการยอมรับในเอกลักษณ์ของผู้เรียนแต่ละคน แสดงความยินดีที่ได้รู้จักและยอมรับในความแตกต่างและความเป็นตัวเองของแต่ละคน ซึ่งเป็นการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของแต่ละบุคคล ความรู้สึกนี้จะพัฒนาต่อไปเป็นความรู้สึกเคารพซึ่งกันและกัน เป็นความรู้สึกไว้วางใจซึ่งกันและกัน

2. จัดโครงสร้างทางกายภาพ ห้องเรียนมีบรรยากาศที่ไม่เป็นทางการ ขนาดของโต๊ะและเก้าอี้เหมาะกับผู้ใหญ่ นั่งสบาย การจัดโต๊ะและเก้าอี้หลีกเลี่ยงการจัดแบบห้องบรรยาย ต้องจัดให้อยู่ในลักษณะล้อมวงคุยกัน เพื่อเอื้อต่อการสื่อสารแบบสองทางของสมาชิกทุกคน ขณะพูดคุยทุกคนได้มองเห็นผู้พูด ทั้งนี้ เพื่อมุ่งกระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ผู้เรียนรู้สะสมติดตัวมา

3. ผู้สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการของตัวเอง และหากติดขัดสิ่งใด ผู้สอนจะต้องช่วยแนะนำวิธีการหรือเครื่องมือในการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน การที่ผู้เรียนระบุความต้องการของตนเอง มีข้อดีข้อแรกคือ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ได้รับระบุความต้องการของตนเอง ข้อดีต่อมาคือ เกิดความมุ่งมั่นผูกพันต่อเป้าหมายที่ตนเองเป็นผู้กำหนด

4. ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนกำหนดวัตถุประสงค์ที่เป็นจริงได้ในการเรียนรู้ ในการเขียนความต้องการให้อยู่ในรูปของวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่เหมาะสม ผู้เรียนผู้ใหญ่บางคนสามารถเขียนได้เอง หากติดขัดผู้สอนต้องช่วยแนะนำและให้ความสะดวก ข้อดีของการวิเคราะห์ความต้องการของตนเอง คือ ภูมิใจในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตนเอง ผู้คนมุ่งมั่นและยอมรับในสิ่งที่ตนเองระบุเอง

5. การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกวิธีการเรียนรู้ เลือกกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบและมั่นใจในการกระทำ หากติดขัดผู้สอนต้องแนะนำทางเลือก ช่วยบอกข้อดี ข้อจำกัดของแต่ละวิธีการเรียนรู้ มอบการตัดสินใจให้อยู่ในความรับผิดชอบของผู้เรียน สอดคล้องกับการรับรู้ของตนเอง ที่จะชี้แนะตนเองของผู้ใหญ่และเปิดโอกาสให้ได้ใช้ประสบการณ์เดิมมาใช้ในการเรียนรู้อย่างเต็มที่

6. ผู้เรียนจะดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนเป็นพี่เลี้ยงเพื่อให้เกิดความมั่นใจเมื่อติดขัดหรือต้องการความช่วยเหลือ ผู้เรียนกับผู้สอนมีโอกาสเรียนรู้จากกันและกัน

7. ประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นระยะ เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจในการกระทำของตนเองตามกิจกรรมการเรียนรู้ได้ ถ้าจำเป็นต้องดัดแปลงหรือยืดหยุ่น สำหรับการประเมินขั้นสุดท้ายเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ผู้เรียนจะทราบว่าตนเองถึงมุ่งหมายที่ตนกำหนดไว้แล้วหรือยัง ยังขาดอีกเท่าไร การประเมินตนเองขั้นนี้ มีข้อดีที่กลายเป็นการวิเคราะห์ความต้องการหรือสิ่งที่ขาดของผู้เรียนด้วยตนเองอีกครั้ง ถ้ายังไม่ถึงจุดหมายที่ต้องการ ผู้เรียนทราบว่าขาดอีกเท่าไร ผู้เรียนเป็นผู้ระบุความขาดหรือความต้องการเอง ทำให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ต่อไป

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ ต้องมีบรรยากาศที่เป็นมิตร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการ และวิธีการในการประเมินผลการเรียนรู้ เนื่องจากผู้ใหญ่เป็นผู้ซึ่งมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์ มีความต้องการและความสามารถที่จะเป็นผู้ชี้นำตนเองในการใช้ประสบการณ์เรียนรู้ ในการระบุนความพร้อมที่จะเรียนของตนเอง และจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาในชีวิตของตนเองได้ การศึกษาถึงลักษณะของผู้ใหญ่ จึงทำให้เข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ในการออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้

ความหมายของรูปแบบ

คำว่า “รูปแบบ” หรือ Model เป็นคำที่ใช้เพื่อสื่อความหมายหลายอย่าง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วรูปแบบจะหมายถึงสิ่งหรือวิธีการดำเนินงานที่เป็นต้นแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น แบบจำลอง สิ่งก่อสร้าง รูปแบบในการพัฒนาชนบท เป็นต้น พจนานุกรม Contemporary English ของ Longman (1981) ให้ความหมายไว้ 5 ความหมาย แต่โดยสรุปแล้วจะมี 3 ลักษณะ คือ 1) รูปแบบ หมายถึง สิ่งซึ่งเป็นแบบย่อส่วนของของจริง ซึ่งเท่ากับ แบบจำลอง 2) รูปแบบ หมายถึง สิ่งของหรือคนที่น่าสนใจใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินการบางอย่าง เช่น ครูต้นแบบ 3) รูปแบบ หมายถึง รุ่นของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

พจนานุกรมการศึกษา Good (1973) ได้ให้ความหมายของรูปแบบว่า หมายถึงแบบอย่างของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหรือทำซ้ำ เป็นตัวอย่างเพื่อการเลียนแบบ เป็นแผนภูมิหรือรูปสามมิติซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลักการหรือแนวคิด

เป็นชุดของปัจจัย หรือเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งรวมกันเป็นตัวประกอบและเป็นลักษณะทางระบบสังคม

บุญสม ศรีสะอาด (2533) ให้ความหมายของรูปแบบว่า เป็นโครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่มีในปรากฏการณ์ธรรมชาติหรือในระบบต่าง ๆ

เยาวดี วิบูลศรี (2536) ให้ความหมายของรูปแบบว่า หมายถึง วิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ตลอดจนจินตนาการของคนที่มาต่อปรากฏการณ์ หรือ เรื่องราวใด ๆ ให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง รูปแบบจึงเป็นแบบจำลองในลักษณะเลียนแบบ หรือเป็นตัวแบบที่ใช้แบบอย่างเป็นแผนผังหรือแบบแผนของการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อเนื่องด้วยความสัมพันธ์ระบบ เช่นเดียวกับที่ ทิศนา แชมมณี (2551) ให้ความหมายของรูปแบบว่า เป็นเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการหาความรู้ ความเข้าใจ ปรากฏการณ์

Hausser (1980) ได้ให้ความหมายว่า รูปแบบเป็นสิ่งที่ออกแบบมาเพื่อแสดงถึงองค์ประกอบและกระบวนการตรวจสอบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ในเชิงทฤษฎีกับปรากฏการณ์จริง

Nadler (1980) ให้คำนิยาม รูปแบบว่าเป็นการจำลองความจริงของปรากฏการณ์ เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบที่เป็นกระบวนการของปรากฏการณ์นั้นให้ง่ายขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า รูปแบบหมายถึงแบบจำลองของปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เสนอรูปแบบดังกล่าวได้ศึกษาและพัฒนาขึ้นมาเพื่อแสดงปรากฏการณ์ให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น หรือในบางกรณีอาจจะใช้ประโยชน์ในการทำนายปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้น ตลอดจนอาจใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง

โดยสรุป รูปแบบ หมายถึง สิ่งที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นจากแนวคิด ทฤษฎีที่ได้ศึกษามา เพื่อถ่ายทอดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ เพื่อแสดงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นหรืออธิบายพฤติกรรมของลักษณะบางประการของสิ่งที่เป็นจริงอย่างหนึ่ง

องค์ประกอบของรูปแบบ

ดังได้กล่าวข้างต้นว่า รูปแบบ เป็นสิ่งที่เป็นตัวแทนของความคิด ที่แสดงถึงองค์ประกอบ หรือความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ที่สำคัญของเรื่อง que ศึกษา ดังนั้นในการออกแบบการกิจกรรมการเรียนรู้จึงประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ได้ นักการศึกษาหลายท่านได้ประมวลองค์ประกอบพื้นฐานของรูปแบบ ดังนี้

กิดานันท์ มลิทอง (2540) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งขาดไม่ได้มี 4 ประการ คือ

1. ผู้เรียน ต้องมีการพิจารณาลักษณะของผู้เรียนเพื่อการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม

2. วัตถุประสงค์ ต้องมีการตั้งวัตถุประสงค์ว่า ต้องการจะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งใดบ้างในการสอนนั้น

3. วิธีการและกิจกรรม ต้องมีการกำหนดวิธีการและกิจกรรมในการเรียนรู้ว่าควรมีอะไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุดได้

4. การประเมิน ต้องมีการกำหนดวิธีการประเมินเพื่อตัดสินว่าการเรียนรู้นั้นประสบผล
ทิตินา เขมมณี (2545) เสนอรูปแบบการออกแบบการเรียนการสอนที่มีองค์ประกอบที่
ผู้ออกแบบต้องพิจารณาตามลำดับขั้น 5 ส่วน คือ

1. หลักสูตร ปัญหาความต้องการของผู้เรียน ผู้สอน

2. เนื้อหา มโนทัศน์ วัตถุประสงค์

3. ยุทธศาสตร์/ยุทธวิธีในการสอน

4. กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อ

5. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

ทั้งนี้ ตั้งแต่ส่วนที่ 2 เป็นต้นมา จะต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและข้อจำกัดด้านต่างๆ อาทิ ผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียน สถานที่ สื่อ งบประมาณ สิ่งแวดล้อม ชุมชน ผู้ปกครอง ฯลฯ

Klausmeir (1971) ออกแบบวิธีระบบสำหรับการจัดการเรียนการสอนให้มี 7 องค์ประกอบ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน

2. เตรียมความพร้อมของนักเรียน

3. จัดเนื้อหาวิชา วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอน.

5. ดำเนินการสอน

6. วัดสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน

7. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

Gerlach & Ely (1980) ออกแบบวิธีระบบสำหรับการจัดการเรียนการสอน 10 ขั้นตอน ซึ่งได้รับการอ้างถึงในวงการศึกษาไทยอย่างแพร่หลาย ประกอบด้วย

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ โดยควรจะเป็นวัตถุประสงค์เฉพาะหรือวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติและผู้สอนสามารถวัดหรือสังเกตได้

2. การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
3. การประเมินผลพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้เรียนก่อนการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม
4. การกำหนดกลยุทธ์ของวิธีการสอน ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 แบบคือ การสอนแบบเตรียมเนื้อหาความรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยสมบูรณ์ทั้งหมด และการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้
5. การจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียน เหมาะสมกับวิธีสอน
6. การกำหนดเวลาเรียน
7. การจัดสถานที่เรียน ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ขนาด คือ ห้องเรียนขนาดใหญ่ สามารถสอนได้ครั้งละ 50-300 คน ห้องเรียนขนาดเล็ก เพื่อใช้ในการเรียนการสอนแบบกลุ่มย่อย และห้องเรียนแบบเสรีหรืออิสระ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนตามลำพังแบบรายบุคคล
8. การเลือกสรรทรัพยากรหรือสื่อการสอน ซึ่งสามารถแบ่งได้ 5 ประเภท คือ สื่อบุคคล และของจริง สื่อวัสดุและอุปกรณ์เครื่องฉาย สื่อวัสดุและอุปกรณ์เครื่องเสียง สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อวัสดุที่ใช้แสดงต่างๆ
9. การประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยตนเอง ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับสื่อการสอน
10. การวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพิจารณาว่าการดำเนินงานตั้งแต่ต้นมานั้นมีข้อบกพร่องอะไรบ้างในระบบ หรือมีปัญหาประการใดบ้าง สำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขระบบ การสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Brown, Lewis & Harcleroad (1985) ออกแบบวิธีที่จัดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน โดยการพิจารณาถึงแนวทางและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อที่ผู้สอนจะได้สามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน โดยแบ่งเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1. เป้าหมาย
2. วัตถุประสงค์และเนื้อหา
3. สภาพการณ์
4. ผลลัพธ์

จากการศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของนักวิชาการดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการดำเนินงานสัมพันธ์กัน เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์
2. ผู้เรียน
3. ผู้สอน
4. สาระการเรียนรู้
5. กิจกรรมการเรียนรู้
6. ระยะเวลา
7. สื่อการเรียนรู้
8. สภาพแวดล้อม
9. การวัดและการประเมินผล

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวนสามารถเลือกใช้กระบวนการดำเนินงานตามรูปแบบการจัดกิจกรรม โดยนักการศึกษาที่สำคัญ มีดังนี้

Boone (1985) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น กำหนดองค์ประกอบสำคัญไว้ 3 ส่วน คือ 1) การจัดทำแผน 2) การออกแบบและดำเนินการ 3) การตรวจสอบและประเมินผล โดยให้ความสำคัญต่อการจัดทำแผน ดังนี้

1. แผนเป็นกรอบการดำเนินงานในอนาคต
2. แผนจะมีลักษณะเฉพาะ ที่สนับสนุนการดำเนินงานเดิมมากกว่าการดำเนินงานใหม่
3. แผนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพต่อการศึกษานอกกระบวนในองค์กร
4. แผนสามารถกำหนดความต้องการมีการดำเนินการเป็นขั้นตอนที่สรุปและวิเคราะห์จากประสบการณ์

5. แผนเป็นร่วมแรงร่วมใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่รองรับต่อผลกระทบต่างๆ

การพัฒนารูปแบบตามแนวคิดของ Boone (1985) ในแต่ละขั้นตอนจะมีข้อกำหนดต่างๆ ดังนี้

1. การกำหนดแผนมีข้อกำหนด 4 ข้อ คือ 1) การจัดทำแผนนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงให้เข้าถึงแผนปฏิบัติการขององค์กร 2) การจัดทำแผนต้องมีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง 3) การดำเนินงานในการจัดทำแผนต้องมีความเป็นประชาธิปไตย 4) ต้องมีวิธีการสื่อสารที่เป็นกระบวนการเพื่ออธิบายความเข้าใจระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง

2. การออกแบบและการดำเนินการมีข้อกำหนด 8 ข้อ คือ 1) การดำเนินการตามแผนจะต้องตอบสนองของความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย 2) แผนจะเป็นพิมพ์เขียวในการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมเพื่อประโยชน์ขององค์กรในระยะยาว 3) แผนเป็นตัวกำหนดการจัดสรร การจัดรูปแบบ และการใช้ทรัพยากร 4) แผนเป็นตัวชี้แนะและกำหนดทิศทางในการตัดสินใจ 5) แผนเป็นการจัดเตรียมการใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างเหมาะสม 6) การออกแบบการปฏิบัติเป็นการพัฒนาอย่างเป็นระบบ 7) แผนปฏิบัติต้องมีจุดมุ่งหมายสู่สาธารณะ 8) แผนและแผนปฏิบัตินั้น เป็นการจัดเตรียมเพื่อกำหนดการพัฒนาบุคคลให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติ

3. การตรวจสอบและประเมินผล Boone (1985) ให้ความสำคัญในการติดตามและสนับสนุนกิจกรรมของผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้เกิดการยอมรับในกิจกรรม โดยระบบการติดตามจะมีลักษณะเหมือนการสื่อสารทางที่เชื่อมระหว่างนักศึกษานอกระบบกับกลุ่ม การตรวจสอบและประเมินผลเป็นการสร้างความรับผิดชอบในการปฏิบัติอย่างแท้จริง การตรวจสอบประเมินผลดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อมูลข่าวสารจากการสอน ที่นำมาพิจารณาเพื่อปรับการตัดสินใจให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการวางโครงสร้างทรัพยากรบุคคล และอื่นๆ

Generic Competency-Based Model ของ Blank (1982) ได้รับการออกแบบมาโดยตรงสำหรับการศึกษาและการฝึกอบรมของหน่วยงาน ซึ่งทำหน้าที่เตรียมคนเข้าสู่การจ้างงาน โดยเป็นตัวแบบทางด้านหลักสูตรที่กำหนดจากสายอาชีพและงานซึ่งเป็นการต้องการโดยทั่วไป ในองค์กรประเภทต่างๆ ที่มีความต้องการบุคคลากรในลักษณะเช่นเดียวกัน ปรัชญาของ Competency-Based Model แตกต่างไปจากปรัชญาของรูปแบบการฝึกอบรม Vocational – Technical ที่เคยปฏิบัติกันมา 2 ประการ ได้แก่

1. คุณค่าประสิทธิภาพของบุคคลคือ ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลงานเป็นรูปธรรม

2. บุคคลสามารถเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี หากได้รับวิธีการสอนและเวลาที่เหมาะสม
Competency-Based Model จะประกอบด้วยงานสำคัญ 12 งาน ด้วยกัน ได้แก่

1. การกำหนดและบรรยายถึงสายงานอาชีพ เพื่อให้สามารถจัดเตรียมโปรแกรมการฝึกอบรมได้ตรงกับความต้องการ

2. กำหนดพื้นฐานทั่วไปที่จำเป็นของผู้เรียน

3. กำหนดและตรวจสอบหน้าที่ซึ่งปฏิบัติจริงในงาน

4. วิเคราะห์คุณสมบัติที่จำเป็นของงาน

5. การเขียนเป้าหมายสุดท้ายของผลงานที่ต้องการ

6. การจัดเรียงลำดับงานและผลลัพธ์สุดท้ายที่ต้องการ

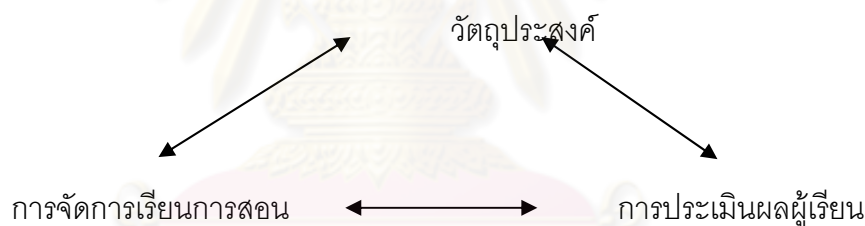
7. การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลงาน

8. การเขียนแบบทดสอบ

9. การพัฒนาแบบแผนแนวทางการเรียนรู้
10. การตรวจสอบ ทดสอบและปรับปรุงแนวทางการเรียนรู้
11. การพัฒนาระบบการบริหารงานการเรียนรู้
12. การนำโปรแกรมการฝึกอบรมไปดำเนินงานและประเมินผล

Tyler (1949) ผู้ซึ่งริเริ่มจัดทำรูปแบบที่ยึดเป้าประสงค์หรือจุดประสงค์เป็นหลัก โดยแนวความคิดของเขา มีอยู่ว่าการศึกษาคือกระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ จุดประสงค์ ประสบการณ์การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ ความสัมพันธ์นี้นิยมเรียกกันว่า “ห่วงวงกลมของไทเลอร์” ในทัศนะของไทเลอร์การประเมินผลกิจกรรมก็คือ การตรวจสอบว่า ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนนั้นเป็นไปตามจุดประสงค์หรือไม่ ผลสัมฤทธิ์ในที่นี้หมายรวมทั้งสามพิสัย คือ ทั้งในด้านความรู้ ทักษะและจิตใจ รูปแบบการประเมินผลของ Tyler (1986) สามารถแสดงเป็นภาพวงจร ได้ดังนี้

แผนภาพที่ 3 ภาพแสดงวงจรการจัดกิจกรรมของ Tyler (1986)

จากแผนภาพที่ 3 จะเห็นว่า หัวลูกศรจะชี้ไปยังทั้งสองทิศทางของทุกองค์ประกอบ มีความหมายว่า ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ตามทัศนะของไทเลอร์แล้ว องค์ประกอบทั้ง 3 คือ 1) วัตถุประสงค์ 2) การจัดการเรียนการสอน 3) การประเมินผลผู้เรียน จะต้องดำเนินการให้ประสานสัมพันธ์กันไปเสมอ

แนวคิดทางการประเมินของ Tyler (1986) จัดเป็นแนวคิดการประเมินในระดับชั้นเรียน โดย Tyler (1986) มีความเห็นว่าการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะมีส่วนช่วยอย่างมากในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้ Tyler (1986) ได้เริ่มต้นการนำเสนอแนวความคิดทางการประเมินโดยยึดกระบวนการของการจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก กล่าวคือ Tyler (1986) ได้นิยามว่ากระบวนการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่จัดขึ้น เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในตัวของผู้เรียน

ด้วยเหตุนี้จุดเน้นของการเรียนการสอน จึงขึ้นอยู่กับการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลังการสอน ดังนั้น เพื่อให้การสอนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียนตามที่มุ่งหวัง กระบวนการดังกล่าวควรมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา พิจารณาจากความต้องการและความสนใจของผู้เรียน สภาพชีวิตของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม การเมือง หรือเศรษฐกิจ

2. การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนและนำไปใช้จริงได้ เกิดความพึงพอใจทำให้มีปฏิริยาโต้ตอบ ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้และทำให้เกิดผลอย่างต่อเนื่อง

3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จะต้องมีความต่อเนื่อง เป็นขั้นตอน และสามารถบูรณาการได้ โดยจัดทั้งในรูปแบบของการให้ข้อมูลความรู้ แนวคิด ค่านิยมและทักษะได้

4. การประเมินผลการเรียนรู้ จะให้ความสำคัญในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยประเมินจากการกำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ระบุสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นได้ เลือกลงและออกแบบวิธีสำหรับรวบรวมข้อมูล หลักฐานการกำหนดตัวอย่าง การรวบรวมข้อมูล การสรุปและจัดกระทำข้อมูลต่างๆ

แนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 สรุปสาระสำคัญของแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แนวคิด	สาระสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
	ประเด็นหลัก	จุดประสงค์	กระบวนการ	การประยุกต์ใช้
Boone, (1985)	การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์การหรือระดับมหภาค	การศึกษาเป็น Change agent เมื่อพฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนไป องค์การจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย	กระบวนการ ออกแบบโดยเน้นที่ปรัชญา ภาระหน้าที่ และวัตถุประสงค์ขององค์กร	- การเปลี่ยนแปลงองค์กร - การทำ TQM ในองค์กร - การพัฒนาทักษะของเกษตรกรเพื่อพัฒนาผลผลิต
Blank, (1982)	การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะเฉพาะ	ออกแบบมาโดยตรงสำหรับการศึกษาและการฝึกอบรมของหน่วยงาน เหมาะสำหรับการฝึกอบรมทางอาชีพที่ต้องการทักษะเฉพาะ	การพัฒนาสมรรถนะในการปฏิบัติงานหรือพัฒนาในทักษะเฉพาะด้าน เป็นตัวแบบด้านหลักสูตรที่กำหนดจากสายอาชีพและงานซึ่งเป็นที่ต้องการ โดยทั่วไป	- บุคลากรที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการ หรือภาคอุตสาหกรรม - ผู้ที่ต้องการพัฒนาฝีมือหรือทักษะอาชีพ - การเตรียมคนเข้าสู่การจ้างงาน
Tyler, (1986)	- เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม - การมีขั้นตอนในการประเมินและตรวจสอบพฤติกรรมที่ต้องการ	- กิจกรรมชัดเจนในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา และการประเมินผล - เน้นประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม	- วัตถุประสงค์เป็นตัวตั้งในการจัดหลักสูตร - จัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หลัก - การประเมินผลโดยมีเกณฑ์ที่แน่นอน ชัดเจน	- การพัฒนาศักยภาพบุคคลสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ - การฝึกอบรมพนักงานในสายอาชีพต่างๆ - กิจกรรมด้านอาชีพศึกษา

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่าการพัฒนารูปแบบกิจกรรมตามทฤษฎีของ Tyler (1986) มีความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมในครั้งนี้ เนื่องจากกระบวนการของ Tyler (1986) มีจุดเด่นในการจัดกิจกรรมเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การจัดบรรยากาศการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด และการประเมินผลลัพธ์สุดท้ายโดยมีวัตถุประสงค์เป็นแกนหลัก เพื่อให้กิจกรรมทั้งหมดตรงตามกระบวนการที่ได้วางไว้ โดยผ่านการคัดกรองถึงปัญหาที่แท้จริง จนสามารถเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ มีการประเมินผลทั้งในช่วงแรกของการจัดกิจกรรม และหลังการจัดกิจกรรมเพื่อตรวจสอบระดับของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและความคงทนของการเรียนรู้ นำไปสู่ผลลัพธ์สุดท้ายที่คาดหวังไว้

กระบวนการการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986)

Tyler (1949) ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลอย่างมากในด้านการศึกษา Tyler (1949) ได้เข้ามามีบทบาทในด้านการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาผู้ใหญ่ในระยะเวลา มากกว่าครึ่งศตวรรษ นักการศึกษาจำนวนมากที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดนี้ผ่านเนื้อหาของหลักสูตรซึ่งจัดทำขึ้นสำหรับหลักสูตรการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยชิคาโก เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1950 ซึ่งหลักสูตรนี้ได้รับการตีพิมพ์ในเวลาต่อมาโดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยชิคาโก มีชื่อว่า “Basic Principles of Curriculum and Instruction” และได้รับการแปลที่ตีพิมพ์ในหลายภาษา ชื่อของ Tyler (1949) จึงกลายเป็นที่รู้จักดีในวงการการศึกษาทั่วโลก และได้รับยกย่องว่าเป็น “บิดาของการจัดทำหลักสูตรและการประเมินผล”

หลักการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1949) ได้กลายมาเป็นแนวคิดพื้นฐานสำหรับรูปแบบการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นในเวลาต่อมา ซึ่งรูปแบบของ Tyler (1986) ประกอบด้วยคำถาม 4 ข้อที่ควรตอบให้ได้ชัดเจนดังต่อไปนี้

1. มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาใดบ้างที่ต้องการ
2. การจัดประสบการณ์ทางการศึกษาใด ที่จะทำให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมาย
3. ควรจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเหล่านั้นอย่างไร จึงจะเกิดประสิทธิภาพ
4. จะตัดสินใจได้โดยวิธีใดว่าจุดมุ่งหมายเหล่านั้นบรรลุผลตามต้องการ

โดยคำถามทั้ง 4 ข้อนี้สามารถตีความออกมาเป็นหลักการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้เป็น 4 ขั้นตอน โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

Tyler (1986) กล่าวว่า เป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาว่าสิ่งใดบ้างที่ผู้เรียนให้ความสนใจ ปัญหาใดบ้างที่ควรได้รับการแก้ไข ตลอดจนจุดมุ่งหมายใดที่ผู้เรียนในแต่ละคนต้องการ โดย

ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นแหล่งข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการเลือกวัตถุประสงค์ทางการศึกษา การพิจารณาเพื่อคัดเลือกข้อมูลประเภทใด หรือจากแหล่งใดบ้างที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนและการตั้งวัตถุประสงค์ทางการศึกษา Tyler (1986) เสนอว่าควรคำนึงถึงประเด็นดังต่อไปนี้

1. การศึกษาตัวผู้เรียนซึ่งมีความสำคัญต่อการตั้งวัตถุประสงค์ทางการศึกษา
2. การศึกษาสภาพสังคม เศรษฐกิจและการเมืองในปัจจุบัน
3. คำแนะนำในการตั้งวัตถุประสงค์จากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเนื้อหาวิชา

นอกจากนี้ วัตถุประสงค์บางข้อที่มีการแนะนำไว้เหล่านี้ก็ไม่ได้สอดคล้องกับส่วนอื่นๆ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเลือกเฉพาะวัตถุประสงค์ต่างๆที่สามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในระดับที่สำคัญ และเอื้ออำนวยกับเวลา หรือความเป็นไปได้ อีกทั้งมีความสำคัญอย่างแท้จริง วัตถุประสงค์กลุ่มนี้ควรจะต้องมีความสอดคล้องกันสูง ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ด้านการศึกษาก็คือจุดมุ่งหมายหลัก และเพื่อให้ได้รับผลจากการจัดกิจกรรม จิตวิทยาการเรียนรู้จึงมีส่วนสำคัญต่อการจัดกิจกรรม สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. จิตวิทยาการเรียนรู้ทำให้เราสามารถแยกความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคล
 2. จิตวิทยาการเรียนรู้ทำให้เราสามารถแยกความแตกต่างด้านเป้าหมายต่างๆ จากระดับของอายุที่แตกต่างกัน
 3. จิตวิทยาการเรียนรู้เป็นการเชื่อมต่อการกำหนดระดับขั้นสำหรับการบรรลุวัตถุประสงค์ด้านการศึกษา ซึ่งต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่เหมาะสม และระดับอายุที่แตกต่างกัน
 4. จิตวิทยาการเรียนรู้จำเป็นต้องกระทำด้วยเงื่อนไขสำหรับการเรียนรู้และเป็นไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะที่ตั้งไว้ เนื่องจากวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นในเรื่องของความรู้เฉพาะ และผลลัพธ์จะมีความคงทน ถาวรกว่าเมื่อมีโอกาสใช้ความรู้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน
 5. การค้นพบทางด้านจิตวิทยาสำหรับผู้ผลิตหลักสูตรเกี่ยวกับเงื่อนไขซึ่งมีความสำคัญในการเลือกวัตถุประสงค์เป็นการค้นพบที่เป็นประสบการณ์ด้านการเรียนรู้มากที่สุดที่ก่อให้เกิดผลแบบพหุคูณหรือบูรณาการได้
 6. จิตวิทยาการเรียนรู้ยังเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งช่วยให้สามารถกำหนดโครงสร้างตามธรรมชาติของกระบวนการเรียนรู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ภายใต้สภาพการณ์และกลวิธีอย่างไร
- ทั้งนี้ Tyler (1986) ได้เสนอแนะถึงข้อควรพิจารณาในการกำหนดวัตถุประสงค์ ได้แก่
1. วัตถุประสงค์ถูกชี้ให้เห็นในฐานะที่เป็นสิ่งต่างๆ ที่ผู้สอนจะกระทำ
 2. วัตถุประสงค์ควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะนำมาจัดกิจกรรม

3. วัตถุประสงค์ควรระบุถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน

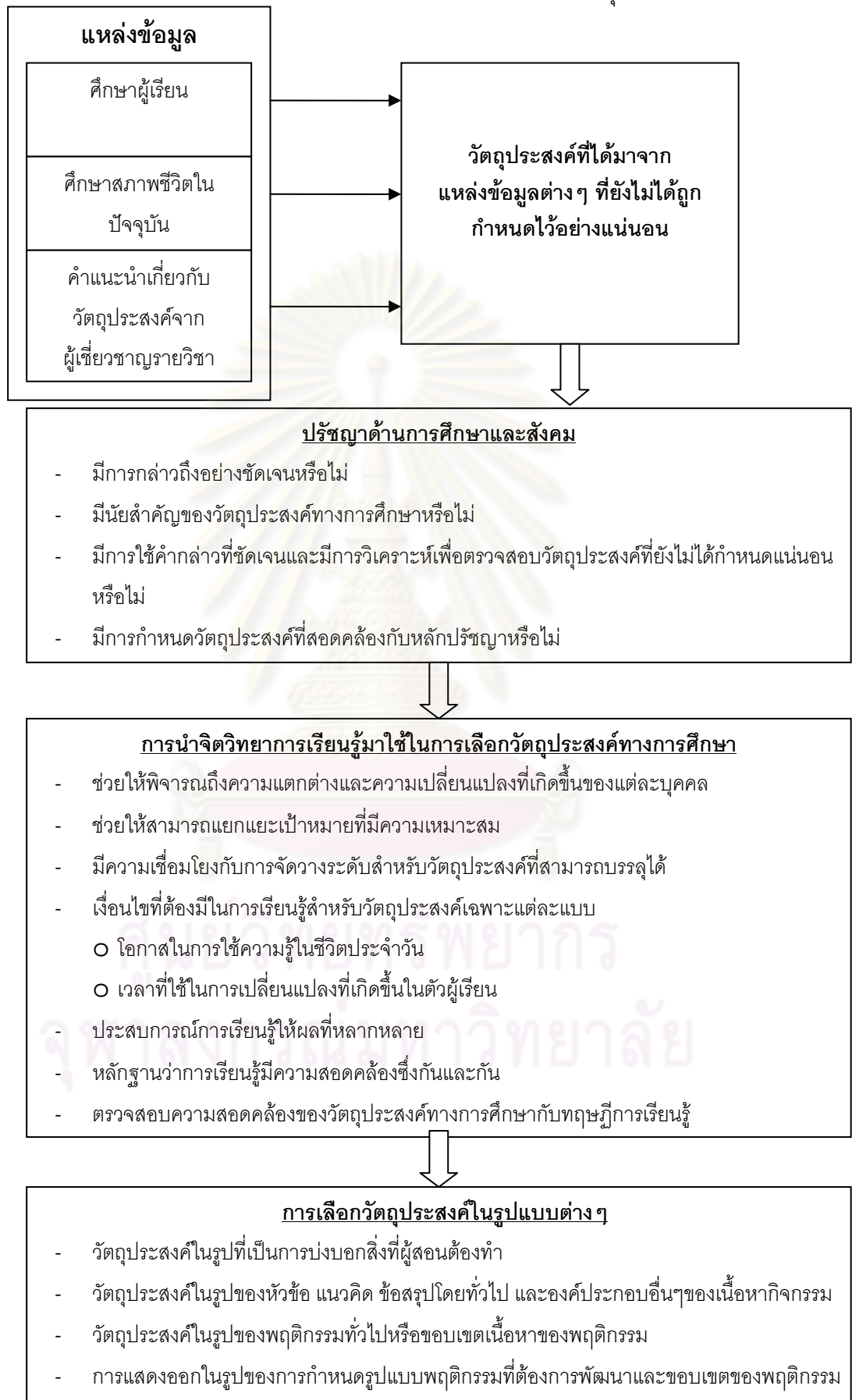
4. วัตถุประสงค์ควรระบุถึงพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน หรือขอบเขตการดำเนินชีวิตซึ่งจะมีการนำพฤติกรรมดังกล่าวนี้ไปใช้

วัตถุประสงค์ซึ่งระบุทั้งลักษณะทางพฤติกรรม และลักษณะเนื้อหาให้เกิดตัวชี้วัดที่ชัดเจน Tyler (1986) กล่าวผู้ผลิตหลักสูตรจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการตั้งวัตถุประสงค์ เนื่องจากเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดแนวทางและเนื้อหาของกิจกรรมทั้งหมด ทั้งนี้ กระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา สรุปได้ตามแผนภาพที่ 4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 4 แสดงขั้นตอนที่ 1 กระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

2. การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้หรือการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

ในขั้นตอนแรก Tyler (1986) พิจารณาถึงวัตถุประสงค์ที่จะถูกทำให้บรรลุโดยการจัดกิจกรรมการศึกษา วัตถุประสงค์เหล่านี้เป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการ เนื้อหาและการจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้

สำหรับประสบการณ์การเรียนรู้ หมายถึงปฏิกริยาระหว่างผู้เรียน กับสภาพภายนอกในสิ่งแวดล้อมที่เขาสามารถจะมีปฏิกริยาด้วย การเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านทางพฤติกรรมที่กระตือรือร้นของนักเรียน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนเรียนรู้ มิใช่เป็นเรื่องที่ครูกระทำ ดังนั้น จึงหมายความว่าประสบการณ์การศึกษาถูกทำให้มีขึ้นโดยผู้เรียน

Tyler (1986) ได้กำหนดความท้าทายสำหรับผู้ออกแบบหลักสูตรขึ้น คือ การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อที่จะพยายามทำให้เกิดความน่าสนใจในประเภทของกิจกรรมซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ หรือไม่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน โดยครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการค้นพบว่าโลกนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งหลักการที่นำมาใช้ในการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่

1. ประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องทำให้ผู้เรียนได้โอกาสที่จะได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
2. ประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องเป็นเรื่องที่นักเรียนได้มาซึ่งความพอใจ ซึ่งผู้สอนต้องศึกษาถึงความสนใจและความจำเป็นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจสูงสุด
3. ประสบการณ์ควรจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมในปัจจุบันของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะต้องมีข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงภูมิหลัง และบริบทในปัจจุบันของผู้เรียน
4. ประสบการณ์การเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน
5. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมือนกันมักจะนำมาซึ่งผลต่างๆ กัน

Tyler (1986) ให้ความเห็นว่า วัตถุประสงค์ที่สำคัญในการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ดังนี้

1. ประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านความคิด
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการได้มาซึ่งการพิจารณาข้อมูล
3. ประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความเข้าใจในเรื่องราว รวมถึง กฎ ระเบียบ กฎหมาย ทฤษฎี การทดลอง และหลักฐานที่ใช้ในการสนับสนุนการ ความคิด ข้อเท็จจริง และวาระต่างๆ

4. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทัศนคติทางด้านสังคม รวมถึง การศึกษาทางสังคม วรรณกรรม ศิลปะ และกายภาพ

5. ประสบการณ์การเรียนรู้มีประโยชน์ด้านการพัฒนาความสนใจ

สำหรับการวางแผนหลักสูตรนั้น การวิเคราะห์ที่นี้ควรจะถูกสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ ทางด้านพฤติกรรมแต่ละชนิดของ การวิเคราะห์ดังกล่าวจะช่วยให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น เกี่ยวกับคำนิยามด้านพฤติกรรม และช่วยให้มีการเลือกสรรประสบการณ์ในการเรียนรู้ ทั้งนี้ กระบวนการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ได้สามารถสรุปได้ในแผนภาพที่ 5

แผนภาพที่ 5 แสดงขั้นตอนที่ 2 กระบวนการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้

การจัดกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญในพัฒนาหลักสูตร เนื่องจากมีอิทธิพลอย่างมากต่อประสิทธิภาพการสอน และระดับการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาที่นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน Tyler (1949) เชื่อว่า หลัก 3 ประการที่สำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ ความต่อเนื่อง เป็นขั้นตอน และสามารถบูรณาการได้

1. ความต่อเนื่องกัน หมายถึง การกระทำซ้ำที่เกิดขึ้นในแนวตั้งขององค์ประกอบหลักของหลักสูตรและถือว่าเป็นปัจจัยหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแนวตั้งที่มีประสิทธิภาพ

2. ความเป็นขั้นตอน หมายถึง การมีความสัมพันธ์กับความต่อเนื่องกันแต่มากกว่านั้น ความเป็นลำดับเป็นหลักเกณฑ์ที่เน้นความสำคัญของการมีประสบการณ์ที่ตามมาโดยอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ก่อนหน้าแต่มีความครอบคลุมและลึกซึ้งมากกว่าในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

3. การบูรณาการจากขอบเขตหนึ่งไปสู่ขอบเขตหนึ่ง หมายถึง ความสัมพันธ์ในแนวขวางของประสบการณ์ด้านหลักสูตรการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์เหล่านี้ควรช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดและพฤติกรรมที่เป็นหนึ่งเดียว โดยองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ แนวคิดค่านิยม ทักษะ ความสามารถ และอุปนิสัย

เมื่อมีการเลือกองค์ประกอบที่จะนำมาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องกัน ความเป็นลำดับ และการบูรณาการจากขอบเขตหนึ่งไปสู่ขอบเขตหนึ่ง องค์ประกอบเหล่านี้ควรได้รับการวางแผนเพื่อให้เกิดขึ้นตลอดแผนการเรียนการสอน โดยทำหน้าที่เสมือนด้ายที่พันประสานกันอย่างสอดคล้อง

การกำหนดหลักการการจัดประสบการณ์การเรียนรู้มีความสำคัญในการรวมองค์ประกอบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อให้เกิดความประสานสอดคล้อง

1. เรียงลำดับตามเหตุการณ์โดยมีความกว้างขวางและลึกซึ้ง
2. เพิ่มความกว้างขวางของการนำไปใช้
3. เพิ่มความหลากหลายของกิจกรรม
4. การใช้การบรรยายไปสู่การวิเคราะห์
5. การพัฒนาตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงไปสู่หลักการที่กว้างขึ้นเพื่ออธิบายตัวอย่างเหล่านี้
6. ความพยายามในการสร้างภาพรวมที่เป็นหนึ่งเดียวจากส่วนเฉพาะที่ถูกสร้างขึ้นและพัฒนาไปสู่ส่วนรวมที่กว้างขึ้นเรื่อยๆ

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 6

แผนภาพที่ 6 แสดงขั้นตอนที่ 3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

4. การประเมินผลการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้

กระบวนการด้านการประเมินผลนับว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อแบบจำลองของ Tyler (1986) เนื่องจากเป็นการประเมินผลลัพธ์จากวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีจุดมุ่งหมายคือการเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนให้เป็นที่ต้องการ ดังนั้น การประเมินผลจึงเป็นกระบวนการตรวจสอบระดับของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้น การประเมินผลทางการศึกษาประกอบด้วยวิธีการประเมินอย่างน้อย 2 ด้าน คือ การประเมินในช่วงแรกของการเรียนการสอน และการประเมินในช่วงเวลาต่อมาเพื่อวัดความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและเพื่อตรวจสอบความคงทนของการเรียนรู้ ซึ่งควรเกิดขึ้นหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลง โดยมีกระบวนการ ดังนี้

1. กระบวนการประเมินผลเริ่มต้นด้วยวัตถุประสงค์ของแผนการเรียนการสอน
2. ระบุสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลสำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยระบุสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงพฤติกรรมที่คาดหวัง
4. ออกแบบวิธีการ / รูปแบบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนในสถานการณ์ทดลองนี้
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือประเมินผล และวิธีการประเมินพฤติกรรมที่สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์ สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 7

แผนภาพที่ 7 แสดงขั้นตอนที่ 4 กระบวนการประเมินผลการเรียนรู้และการนำไปใช้

การประเมินผลการเรียนรู้: การเปลี่ยนของรูปแบบพฤติกรรมตามที่ต้องการ

1. การประเมินในช่วงแรกของการจัดกิจกรรม
2. การประเมินในช่วงเวลาต่อมาเพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
3. การประเมินผลหลังจากกิจกรรมสิ้นสุดลง
4. การประเมินทางการศึกษาอื่นๆ เช่น การติดตามผลเพื่อตรวจสอบความคงทนของการเรียนรู้

กระบวนการประเมินผล

1. ให้นิยามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. ระบุสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางพฤติกรรมที่ถูกกำหนดไว้
3. ทดลองสถานการณ์บางสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางพฤติกรรม
4. ออกแบบวิธีการ/รูปแบบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
5. ตัดสินใจเกี่ยวกับคำนิยามหรือหน่วยที่จะใช้ในการสรุปหรือประเมินแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้มา
6. ตัดสินใจว่าการแบ่งลำดับขั้นหรือวิธีการสรุปนั้นมีความเป็นปรนัยมากน้อยแค่ไหน โดยให้แน่ใจว่าเครื่องมือประเมินผลที่ได้มานั้นมีความเป็นปรนัยมีความเที่ยงและความน่าเชื่อถือ
7. กำหนดตัวอย่าง
8. รวบรวมข้อมูล
9. สรุปและจัดการข้อมูล

การใช้ผลการประเมิน

1. บ่งบอกการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและความก้าวหน้าทางการเรียน ระบุถึงจุดแข็งและจุดอ่อนซึ่งช่วยบ่งบอกได้ว่าควรมีการปรับปรุงกิจกรรมหรือหลักสูตรในส่วนตัว
2. ชี้แนะเหตุผลของการมีจุดแข็งและจุดอ่อนเหล่านี้
3. ตรวจสอบสมมติฐานเทียบกับข้อมูลปัจจุบันที่มีอยู่ และเพื่อดูว่าสมมติฐานมีความสอดคล้องกับข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมดหรือไม่
4. ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกิจกรรมหรือหลักสูตรให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมติฐาน
5. ทำการสอนโดยใช้ส่วนประกอบนี้เพื่อตรวจสอบการพัฒนาในผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

Tyler (1986) เชื่อว่าผู้สอนทุกคนควรจะได้มีส่วนร่วมในการวางแผนด้านกิจกรรม แต่ในระยะยาว วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการศึกษาก็คือ ไม่จำเป็นต้องมีผู้สอนคอยจัดกิจกรรมเฉพาะให้ แต่เป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของผู้เรียนเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ แนวคิดในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเลือกใช้ โดยมีวัตถุประสงค์หลักเป็นตัวกำหนดแนวทางการออกแบบกิจกรรมและมีการประเมินผลพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ จึงเป็นไปตามกระบวนการของ Tyler (1986) ซึ่งถือได้ว่าเป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมที่เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากภายในตัวของผู้เรียน

ตอนที่ 2 กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ คือภาวะที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถของตนเอง และผู้เรียนที่ตกอยู่ในภาวะเช่นนี้จะถูกเรียกว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นลักษณะของความไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาและความสามารถของนักเรียน (Naylor, 1972 อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข, 2524) กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีสติปัญญาและความสามารถอยู่ในระดับสูง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคลาดเคลื่อนไปจากระดับความสามารถที่วัดได้ หรือคาดคะเนไว้ไปในทางลบ

กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์บางคนอาจจะเป็นผู้เรียนปัญญาเลิศได้หากได้รับการพัฒนา ซึ่งเรื่องนี้ได้รับความสนใจมากในต่างประเทศและเมื่อศึกษาถึงสาเหตุและลักษณะของภาวะด้อยสัมฤทธิ์พบว่า มีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง คือ ครอบครัว ลักษณะ บุคลิกภาพและปัจจัยทางโรงเรียนแต่องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับภาวะด้อยสัมฤทธิ์และเป็นตัวแปรที่สำคัญในการเรียนการสอนคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอึดทนในทัศนซึ่งได้มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์เป็นผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและมีอึดทนในทัศนในเชิงลบเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520) จากการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ของ Emerick (1992) พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเปลี่ยนจากภาวะด้อยสัมฤทธิ์เป็นภาวะที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ คือ การขาดความสนใจในเรื่องการเรียนหลักสูตรและการสอนในห้องเรียน รวมถึงการมีเป้าหมายที่เชื่อมโยงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ Carr (1991) พบว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์มีความแตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ กล่าวคือ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์มีการอนุมานสาเหตุไปที่ปัจจัยภายนอก ในขณะที่กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติมีการอนุมานสาเหตุไปที่ปัจจัยภายในซึ่งได้แก่ ความสามารถ และความพยายาม และยังพบอีกว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ไม่เห็นประโยชน์ของความพยายาม

กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

การกำหนดว่านักศึกษาการศึกษาจากระบบคนใดมีภาวะด้อยสัมฤทธิ์ หรือเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์นั้น จากการสำรวจแนวคิด และการวิจัยต่างๆ พบว่า มีการนำโมเดลความคลาดเคลื่อนมาใช้ในการกำหนดภาวะด้อยสัมฤทธิ์กันอย่างแพร่หลาย (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520) โดยอาศัยความคลาดเคลื่อนระหว่างความสามารถของบุคคลที่วัดหรือคาดคะเนไว้ ซึ่งได้จากแบบทดสอบสติปัญญา หรือ แบบทดสอบความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่บุคคลนั้นทำได้ซึ่งได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกรดเฉลี่ย หรือคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการสอบปลายภาค

Tieglund (1966) ใช้วิธีทำนายคะแนนสะสมเฉลี่ยจากแบบทดสอบเชาว์ปัญญาสำหรับผู้เรียนที่เป็นมาตรฐานทางวาจาของเวคส์เลอร์ โดยกำหนดว่า ถ้าคะแนนสะสมเฉลี่ยที่ได้จากการทำนายสูงกว่าคะแนนที่นักเรียนทำได้จริงมากกว่า .8 ของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายแล้ว ก็จัดเป็นภาวะด้อยสัมฤทธิ์หรือเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ส่วน Perkins (1965) ใช้ค่า 1.0 ของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายเป็นเกณฑ์

Tolor (1969) ได้สรุปรายงานการวิจัยหากกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ โดยใช้โมเดลความคลาดเคลื่อน (Discrepancy Model) จากความคลาดเคลื่อนระหว่างความสามารถของบุคคลที่วัดหรือคาดคะเนไว้ (มักจะเป็นแบบทดสอบเชาว์ปัญญาทั่วไป หรือแบบทดสอบความสามารถหรือความถนัดเชิงวิชาการ) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (มักจะเป็นคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือคะแนนรวม เกรด หรือผลการเรียนที่ครูรายงาน) ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ในกลุ่มผู้เรียนซึ่งมีเชาว์ปัญญาตั้งแต่ระดับกลางขึ้นไป ปรากฏว่ามีอยู่ไม่น้อยกว่าร้อยละ 26 โดยประมาณเฉลี่ย และสูงกว่านี้อีกในกลุ่มผู้เรียนที่มีเชาว์ปัญญาหรือความสามารถในระดับสูงขึ้นไป

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์นั้นจะเป็นผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาและความสามารถในระดับสูงแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

วิธีการประเมินความด้อยสัมฤทธิ์

สำหรับวิธีการที่ใช้ประเมินความคลาดเคลื่อนระหว่างระดับความสามารถกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีนักวิจัย 2 ชุด คือ ฟาร์กูฮาร์ และเพย์น กับแอนเนสลีย์ และคนอื่นๆ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520) ได้สำรวจและสรุปรายงานว่ามีวิธีการ 4 วิธีที่ใช้กันอยู่มากที่สุดคือ

1. การเปรียบเทียบคะแนนที่ (T – Score) เป็นการประเมินความคลาดเคลื่อนระหว่างระดับความสามารถและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการเปรียบเทียบคะแนนที่ (T-Score) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับความสามารถในพิสัยหนึ่งหน่วยของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตรงกับระดับความสามารถหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติจะเป็นผู้ที่มีคะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความสามารถตรงกัน อยู่ในพิสัยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ± 1 หรือในช่วงพิสัยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าระดับความสามารถ หรือต่ำกว่าระดับความสามารถ จะเป็นผู้ที่มีคะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความสามารถไม่ตรงกันในช่วงพิสัยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูง คือ ผู้ที่มีคะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าคะแนนที่ความสามารถตั้งแต่ ± 1 S.D. ขึ้นไป และผู้ด้อยผลสัมฤทธิ์ คือ ผู้ที่มีคะแนนที่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าคะแนนที่ความสามารถตั้งแต่ -1 S.D. ลงมา ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงตัวอย่างวิธีการจำแนกกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปกติ และสูงกว่าระดับความสามารถ

	คะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
คะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	70+	60-69	41-59	31-40	-30
70+	A	U	U	U	U
60-69	O	A	U	U	U
40-59	O	O	A	U	U
31-40	O	O	O	A	U
-30	O	O	O	O	A

หมายเหตุ A แทนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ
 O แทนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าระดับความสามารถ
 U แทนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ

2. การหาความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับคะแนนที่ของความสามารถ ด้วยการเทียบกับค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดของคะแนนที่ความสามารถ โดยกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ จะมีความแตกต่างของคะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนที่ความสามารถในพิสัย ± 1 S.E.M. ระหว่างที่ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูง จะมีความ

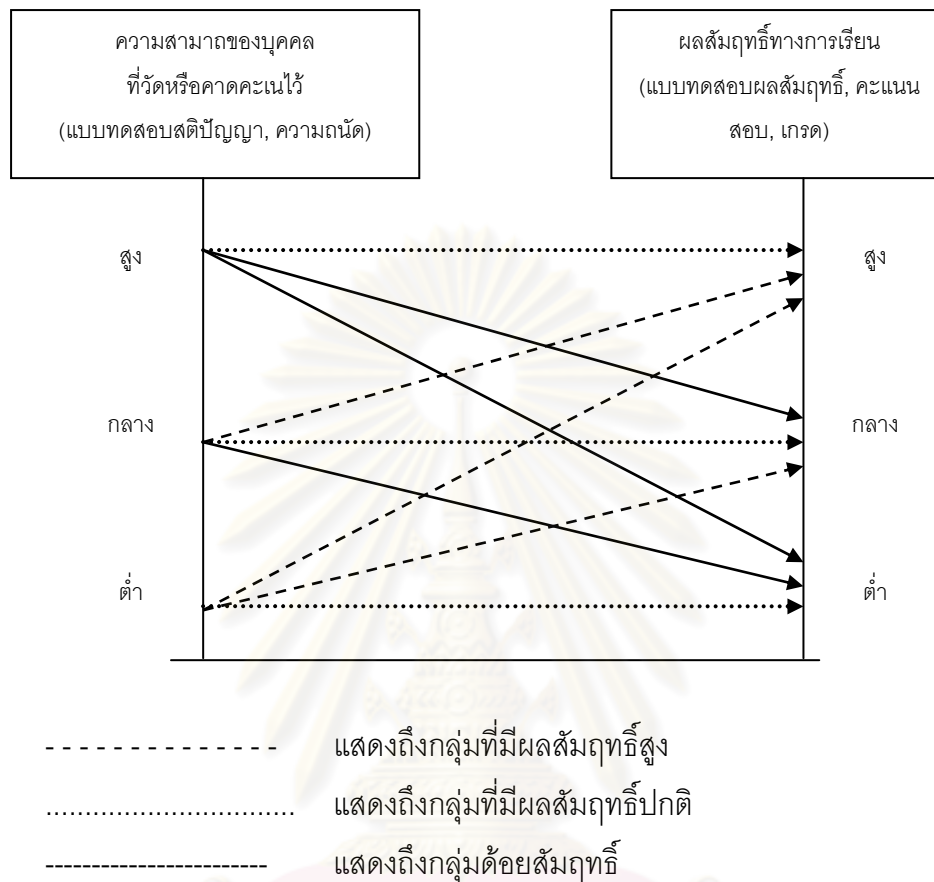
แตกต่างของคะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนที่ความสามารถ เกิน +1 S.E.M. และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ จะมีความแตกต่างของคะแนนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนที่ความสามารถ ต่ำกว่า -1 S.E.M. หรืออยู่ในภาวะด้อยสัมฤทธิ์

3. การหาความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริงกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำนาย ซึ่งเป็นวิธีที่เกิดจากผลงานของ Thorndike (1977) โดยเทียบกับค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในพิสัย 1 หน่วย ของ S.E.est (Standard Error of Estimate) จากการทำนาย โดยการคำนวณจากสมการถดถอย หาค่าคะแนนทำนายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากความสามารถที่ได้โดยกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ปกติ คะแนนผลสัมฤทธิ์จากการเรียนจริงอยู่ในพิสัย ± 1 S.E.est ของคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำนาย กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์สูง คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริงจะเกิน ± 1 S.E.est ของคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำนาย และกลุ่มสัมฤทธิ์ต่ำหรือด้อยสัมฤทธิ์ คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริงจะต่ำกว่า -1 S.E.est ของคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำนาย

จากวิธีที่ 1 วิธีที่ 2 และวิธีที่ 3 ในการจำแนกผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง กลุ่มเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ และกลุ่มเรียนด้อยสัมฤทธิ์ โดยใช้การเปรียบเทียบความสามารถของบุคคลที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ ดังนี้ (Annesley , 1970 อ้างถึงใน ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 8 แสดงการจำแนกกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ และกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

จากแผนภาพที่ 8 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงเมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่าเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้

กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ เมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่าเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้

กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เมื่อเปรียบเทียบความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วพบว่า เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่วัดหรือคาดคะเนไว้

4. การใช้การวินิจฉัยของผู้สอน เป็นวิธีที่ใช้ผู้สอนประเมินและจัดลำดับผู้เรียนออกเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ ต่ำ หรือสูงกว่าระดับความสามารถ

Annesley (1970 อ้างถึงใน ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520) ได้ตรวจสอบและเปรียบเทียบผลของการใช้วิธีการทั้ง 4 วิธีในการจำแนกผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ ผู้เรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ปกติ และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในจำนวน 57 คน ได้ผลแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงผลการจำแนกกลุ่มกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติและกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ตามวิธีการ 4 วิธี

กลุ่ม	วิธีที่ 1 (S.D.)	วิธีที่ 2 (S.E.M.)	วิธีที่ 3 (S.E.est)	วิธีที่ 4 (T.J.)
กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง	3	6	3	17
กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ	31	15	41	26
กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์	23	36	13	14
รวม	57	57	57	57

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าวิธีการแบบที่ 2 จำแนกผู้มีภาวะด้อยสัมฤทธิ์ได้จำนวนมากที่สุด และวิธีที่ 3 จำแนกได้จำนวนน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาจากตาราง วิธีที่ 1 จึงเป็นวิธีที่เป็นกลาง สามารถจำแนกผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ได้ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป ประกอบกับ Annesley (1970) ได้เสนอว่า วิธีที่ 4 ซึ่งใช้การวินิจฉัยของครู เป็นวิธีที่สามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างได้ตรงกับวิธีอื่น ๆ ที่ใช้การทำนายจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถมากที่สุด ฉะนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงใช้วิธีที่ 1 กับวิธีที่ 4 จำแนกผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องจากวิธีที่ 1 เป็นวิธีที่เป็นกลางและวิธีที่ 4 เป็นวิธีจำแนกผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ได้ตรงกับวิธีอื่น ๆ มากที่สุด

คุณลักษณะของกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

Rogers (1969) ได้รวบรวมลักษณะทั่วไปของกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ได้ดังนี้

1. รู้ว่า ตนเองเป็นบุคคลที่ไม่มีค่า ไม่เหมาะสม หรือมีอัตมโนทัศน์เชิงลบ
2. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
3. ไม่ชอบโรงเรียน ไม่ชอบการอ่านหนังสือ
4. ไม่การเป็นผู้นำ
5. ไม่มีการวางแผนอนาคตและอาชีพ
6. มีนิสัยการเรียนที่ไม่ดี
7. มีความสนใจแคบ
8. ขาดความสามารถในการปรับตัว

9. มาจากครอบครัวชั้นต่ำ มีรายได้น้อย

10. มาจากครอบครัวที่อยู่ในสภาพบ้านแตก หรือบุคคลในครอบครัวมีการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมต่อกัน

ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ ในกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์จึงความสัมพันธ์กับลักษณะด้านอัตมโนทัศน์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด ในลักษณะที่มีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจศึกษาวิธีป้องกันและพัฒนาให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มนี้ ได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ตอนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

นอกจากศึกษาภาวะด้อยสัมฤทธิ์ในกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์แล้ว ผู้วิจัยให้ความสนใจศึกษาองค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของรายวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไว้แตกต่างกัน ดังนี้

Linvall and Nitko (1997) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษว่า หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่ได้มาโดยกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้าน และอาจอยู่ในรูปการให้ระดับคะแนน

Spence and Helmreich (1983) ได้ให้นิยามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการกระทำกิจกรรม ซึ่งจะสามารถประเมินได้จากผลการปฏิบัติของแต่ละบุคคล

สำหรับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น วาสนา โกวิทยา (2525) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นความสำเร็จในการเรียนรู้เนื้อหา และทักษะทางภาษาของผู้เรียนตามที่ได้รับการสอนและฝึกฝนมาแล้ว เป็นการสะท้อนถึงการเรียนรู้ในอดีต

อาจสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ ความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนที่เกิดขึ้นระหว่างมีการพัฒนาทางด้านความรู้ และทักษะ โดยเป็นความรู้ ความสามารถจากการเรียนที่มีการระบุเนื้อหาและจุดประสงค์ไว้ชัดเจน เป็นความสำเร็จอันเนื่องมาจากความสามารถทางร่างกาย และสมองของผู้เรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลจากแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ดังนั้น การวัดผลสัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของ

การเรียนการสอน จึงเป็นการวัดที่ต้องคำนึงถึงความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารของ ผู้เรียนและควรเป็นการวัดหรือการทดสอบแบบรวม ซึ่งเป็นการผสมผสานความรู้ ความเข้าใจ และ ทักษะด้านต่าง ๆ ในการสื่อสารเข้าด้วยกัน ซึ่งตรงกับสภาพความเป็นจริงในการสื่อสารทางภาษา ของมนุษย์ ไม่ควรวัดความรู้เฉพาะหน่วยย่อยทางภาษา เช่น การทดสอบเฉพาะคำศัพท์หรือ ไวยากรณ์ (Oller, 1976) ตามที่ Madsen (1983) กล่าวไว้ว่า “การวัดผลหรือการทดสอบทางภาษา ควรเป็นการรวมเอาทักษะย่อย ๆ เข้าไว้ด้วยกัน เช่น การสอนฟัง-พูด ฟัง-เขียน หรืออ่าน-เขียน พร้อมกัน เหมือนการสื่อสารในชีวิตประจำวัน”

ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อาจใช้แบบวัดความรู้เฉพาะหน่วยย่อย ของภาษา ซึ่งเป็นการทดสอบเสียงศัพท์ โครงสร้าง รวมทั้งทักษะการฟัง การพูด การเขียน และ การอ่าน ที่เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนเฉพาะด้าน หรือการวัดความสามารถแบบรวม เพื่อทดสอบความสามารถเพื่อการสื่อสารก็ได้ ขึ้นอยู่กับหลักสูตรที่ผู้สอนเลือกใช้

วิธีการที่ใช้ประเมินความคลาดเคลื่อนระหว่างระดับความสามารถกับผลสัมฤทธิ์ของ ผู้เรียนนั้น Asbury (1974) ได้รวบรวมและแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การแบ่งครึ่งแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง วิธีนี้ เป็นการแบ่งผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยจะถูกประเมินด้วยการแบ่งครึ่งการแจกแจง ซึ่งเป็น ผลรวมที่ได้จากการวัดความสามารถและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การแบ่งโดยการชี้ขาด วิธีนี้ ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง และผู้เรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะถูกตัดสินโดยการเปรียบเทียบการแจกแจงของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน กับคะแนนความสามารถระหว่างกลุ่มสูงสุดกับกลุ่มต่ำสุด ส่วนกลุ่มกลางตัดทิ้งไป

3. การแบ่งครึ่งความคลาดเคลื่อนสัมพัทธ์ วิธีนี้ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและตัวทำนาย ความสามารถ จะถูกเรียงลำดับอย่างอิสระ ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงและผู้เรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ถูกกำหนดโดยความคลาดเคลื่อนระหว่างกลุ่มคะแนนสองกลุ่มที่ได้ เรียงลำดับไว้

4. การคัดเลือกโมเดลและการถดถอย คือการนำสมการถดถอยมาใช้ในการทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากระดับความสามารถที่วัดได้ ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ถูกกำหนดโดยความคลาดเคลื่อนระหว่างผลสัมฤทธิ์ ที่แท้จริงกับผลสัมฤทธิ์ที่ทำนายไว้

จากการเปรียบเทียบวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ประเมินผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้เรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพื่อจำแนกกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ซึ่ง Asbury (1974) ได้สรุปว่า จำนวนผู้เรียนที่แยกได้ตามกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำนี้ ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ใช้ สำหรับในการ

วิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกแบบที่ 2 ซึ่งเป็นการแบ่งโดยการชี้ขาด โดยแยกกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่หนึ่ง ผู้เรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด 27 เปอร์เซนต์ กลุ่มที่สอง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับปกติ 46 เปอร์เซนต์ และกลุ่มสุดท้าย คือผู้เรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่สุด 27 เปอร์เซนต์ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มผู้เรียนที่มีคะแนนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่สุด และนำมาหาผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ เพื่อทดสอบดูว่าการจัดกิจกรรมรูปแบบใหม่นี้ จะส่งผลต่อความสามารถในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา การศึกษานอกระบบได้หรือไม่

องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนหลายด้าน

Stevens (1978) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้เรียนภาษาต่างประเทศว่า มีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคลและความแตกต่างขององค์ประกอบด้านผู้เรียน สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มแรก เป็นความแตกต่างในด้านความพร้อมในทักษะทางร่างกายทั้งหลาย ความสามารถในการเรียนภาษา ประสบการณ์ของภาษาเดิมและประสบการณ์จากการศึกษาทั่วไป

กลุ่มที่สอง เป็นความแตกต่างกันในด้านส่วนตัวของการเรียน รูปแบบการเรียนหรือวิธีเรียน ความต้องการความสำเร็จ อัตมโนทัศน์แห่งตนในฐานะที่เป็นผู้เรียนภาษา และความสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน

Waxman and Welberg (1986) ได้ตั้งทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา ซึ่งมีพื้นฐานมาจากงานวิจัยทางจิตวิทยาและแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาที่ได้อธิบายถึงการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ความเข้าใจ พฤติกรรม และเจตคติว่าประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

องค์ประกอบกลุ่มที่ 1 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับความถนัดของผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์เดิม ได้แก่ พฤติกรรมด้านสติปัญญา ความคิด และความเข้าใจ พัฒนาการหรือขั้นของการเจริญเติบโต ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต สุขภาพและลักษณะท่าทาง แรงจูงใจหรืออัตรานทัศน์ ซึ่งวัดได้โดยแบบทดสอบบุคลิกภาพหรือความตั้งใจความพากเพียรพยายามในการเรียนของผู้เรียน

องค์ประกอบกลุ่มที่ 2 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน ประกอบด้วย ปริมาณเวลาที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน ได้แก่ พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงความสนใจและตั้งใจทำงานเกี่ยวกับ

การเรียนการสอน คุณภาพของประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ได้แก่ พฤติกรรมการสอน ของครู รวมทั้ง พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน

องค์ประกอบกลุ่มที่ 3 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย ครอบครัว ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้าน บิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว การอบรม และฐานะทางบ้าน กลุ่มสังคมในชั้นเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนทั่ว ๆ ไป กลุ่มเพื่อนภายในโรงเรียน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของผู้เรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน และการใช้เวลาว่าง ได้แก่ การที่ผู้เรียนใช้เวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร เช่น การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์

Carroll (อ้างถึงใน Gardner and Lambert, 1972) จัดแบ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนออกเป็น 2 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และแรงจูงใจหรือความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน
2. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน ได้แก่ โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียน และการจัดอุปกรณ์การเรียนรู้อย่างพอเพียง

การจัดแบ่งองค์ประกอบของ Carroll (อ้างถึงใน Gardner and Lambert, 1972) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Finocciaro (1973) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. องค์ประกอบในตัวผู้เรียนเรียน
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับสถานที่เรียนและชุมชน

Finocciaro (1973) สรุปองค์ประกอบในตัวผู้เรียนว่ามีข้อควรคำนึง ดังต่อไปนี้

1. อายุ
2. ความถนัด
3. แรงบัลดาลใจและความต้องการจำเป็น

ตัวอย่างแรงบัลดาลใจและความต้องการจำเป็นของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาใหม่เนื่องจากต้องการได้งาน ต้องการศึกษาต่อในชั้นสูง ต้องการใช้ภาษาในการประกอบธุรกิจ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาใหม่เนื่องจากต้องการเข้าใจเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นภาษานั้นๆ เนื่องจากผู้เรียนอาศัยอยู่ในชุมชนที่พูดภาษานั้นๆ

4. แรงจูงใจในการเรียน

ตัวอย่างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาใหม่ เช่น ผู้เรียนต้องการจะเป็นเช่นเดียวกับเจ้าของภาษานั้น ผู้เรียนรู้สึกภาษาใหม่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านการศึกษา เป็นประโยชน์ต่อ

ผู้เรียนในด้านอาชีพ เรียนภาษาใหม่เนื่องจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียน หรือ เพื่อนผู้สนับสนุนให้เรียน

5. ลักษณะของภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน

ข้อควรคำนึงในเรื่องนี้ได้แก่ ความคล้ายคลึงและความแตกต่างทางด้านเสียงศัพท์ โครงสร้าง ระหว่างภาษาแรกของผู้เรียนและภาษาใหม่ กลวิธีที่ใช้เพื่อสื่อความหมาย เช่น ระดับเสียง ลำดับคำ วิภัติ ปัจจัย ระบบวิธีเขียน วัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นได้จากภาษาใหม่ ระดับภาษาที่ใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับเพศ อายุ และสถานภาพทางสังคม

Finocciaro (1973) จัดองค์ประกอบทางโรงเรียนและกลุ่มชนเป็นกลุ่มเดียวกัน มีสภาพเป็นองค์ประกอบที่อยู่อกตัวผู้เรียน เป็นภาวะนอกตัวผู้เรียน เรียกได้ว่าเป็นองค์ประกอบทางสังคมนั่นเอง

Jacobovitz (1971) แบ่งองค์ประกอบซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนรู้การสอนภาษาต่างประเทศ ออกเป็น 3 องค์ประกอบใหญ่ด้วยกันคือ 1) องค์ประกอบทางการเรียนการสอน 2) องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 3) องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม

1. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1.1 คุณภาพการสอนของครู ได้แก่ ความรู้ของครูเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่ตนสอนนั้นดีพอ ความรู้ความสามารถของครูเกี่ยวกับวัฒนธรรมดีพอ ครูมีความสามารถในการใช้ภาษาและท่าทางดีพอ มียุทธวิธีที่ดีในการนำเสนอบทเรียน อุปกรณ์การสอน และทำที่สุด คือ ระดับความสามารถส่วนบุคคลและการตอบสนองต่อองค์ประกอบในตัวผู้เรียน

1.2 โอกาสการเรียนรู้ ได้แก่ โอกาสการเรียนรู้ในห้องเรียน ซึ่งหมายถึงจำนวนชั่วโมงเรียน ในรายวิชาและเวลาเรียนทั้งหมดตลอดหลักสูตร และโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน ได้แก่ โอกาสในการใช้ภาษานั้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง เช่น เป็นพนักงานบริการ เป็นนักแปลภาษา เป็นมัคคุเทศก์ และโอกาสการสื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา

1.3 เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จาก การใช้แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยที่แบบสอบนั้นอาจวัดความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาก็ได้ หรืออาจวัดความสามารถทางการสื่อสารก็ได้ นอกจากการประเมินโดยใช้แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลแล้ว ยังอาจประเมินจากการกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางการเรียนการสอนทางด้านระดับความสามารถและขอบเขตความสามารถ แล้วประเมินไปตามวัตถุประสงค์นั้น ๆ การประเมินประการต่อมาเป็นการประเมินลักษณะความสามารถ เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาถิ่นและความสามารถในการใช้ภาษา 2 ภาษาได้ตามต้องการ การประเมินอีกประการหนึ่ง คือ การประเมินความก้าวหน้าทางการเรียน

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นกับสติปัญญาและความสามารถทางภาษา

2.2 ความถนัด ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.3 ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะคิดต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ การตัดสินใจวัฒนธรรมของชนชาติอื่นด้วยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเองด้วยความรู้สึกรับปฏิบัติต่อสังคม

2.4 ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับรู้ความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโยงสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง

ผลจากองค์ประกอบในตัวผู้เรียนก่อให้เกิดพัฒนาการทางความรู้และสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการทางบุคลิกภาพ เพื่อพิจารณาย้อนกลับ จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นขึ้นกับองค์ประกอบในตัวผู้เรียนนั่นเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะคิดที่มีต่อภาษานั้น การตัดสินใจวัฒนธรรมของชาติอื่นโดยอาศัยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเองและความรู้สึกเป็นปฏิบัติต่อสังคม ผลจากองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคมดังกล่าวแล้วข้างต้นจะนำไปสู่สิ่งต่อไปนี้ คือ ความมานะบากบั่น ทักษะคิดต่อความบริสุทธิ์ของภาษาของตนเอง ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การคัดค้านการแทรกแซงของภาษา การคัดค้านการปะปนของภาษา การคัดค้านการปะปนของวัฒนธรรม ความคิดเรื่องภาษาพื้นฐาน (folk linguistics) ของสังคมของผู้เรียนย่อมมีผลกระทบต่อเกณฑ์การประเมินผลการเรียนการสอนภาษา และจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษา นอกจากนี้องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ยังเป็นแรงกดดันให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และความต้องการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ในการทำงานก็เป็นแรงกดดันจากสังคมให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเช่นกัน

Jacobovitz (1971) กล่าวสรุปผลจากงานวิจัยของนักวิจัยหลายคนว่า องค์ประกอบในตัวผู้เรียนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สุด กล่าวคือ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 86 ทั้งนี้เป็นความถนัดร้อยละ 33 สติปัญญา

จากองค์ประกอบทั้ง 3 ข้างต้นนั้น Jacobovitz (1971) ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนอย่างมาก โดยเขาเห็นว่า ความมานะบากบั่นและแรงจูงใจมีส่วนสำคัญให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เนื่องจาก แรงจูงใจและโอกาสย่อมก่อให้เกิดความมานะบากบั่นและความ

พยายาม ความมานะบากบั่นและความพยายามย่อมนำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์จะย้อนกลับมาเป็นแรงจูงใจผู้เรียนอีก ซึ่งในที่สุดนำไปสู่ความพยายามและความสำเร็จในการเรียน เมื่อพิจารณาแนวคิดของนักวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจแบ่งองค์ประกอบทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบที่เป็นสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา

องค์ประกอบที่เป็นสติปัญญา Maddox (2006) เชื่อว่าสามารถอธิบายความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาใด ๆ ก็ตามได้ทั้งร้อยละ 50 นอกจากนั้นเป็นองค์ประกอบอื่น ๆ ในจำนวนนี้ Maddox (2006) เสนอว่า ยุทธวิธีการเรียนหรือนิสัยการเรียน ซึ่งหมายถึงความมานะพยายาม แรงจูงใจและวิธีศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพจะมีส่วนบันดาลความสำเร็จในการเรียนได้ถึงร้อยละ 30-40

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษากลุ่มนักเรียนนอกระบบ วิชาเรียนทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องจากกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์มีความสามารถที่พัฒนาต่อไปได้ให้เป็นกลุ่มที่มีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ไปสู่กลุ่มผู้มีความสามารถสูง โดยเลือกศึกษาเฉพาะองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา เนื่องจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นเรื่องที่มีมาแต่กำเนิดเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ยาก ส่วนองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเป็นเรื่องอารมณ์ ความรู้สึก ทักษะคิด สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่า โดยเลือกศึกษาเฉพาะแรงจูงใจซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาและมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และหากข้อสรุปของ Maddox (2006) เป็นจริงที่ว่าแรงจูงใจมีส่วนบันดาลความสำเร็จในการเรียนได้ถึงร้อยละ 30-40 นั้น ก็น่าจะทำให้ผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์มีพัฒนาการทางการเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนผลสัมฤทธิ์ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของผู้เรียนกลุ่มนี้ ดังที่ Littlewood (1984) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจที่มีต่อการเรียนว่า “แรงจูงใจเป็นพลังสำคัญที่เป็นตัวกำหนดว่าผู้เรียนจะมุ่งมั่นทุ่มเทพลังงาน อุทิศตนและมีความเพียรพยายามมากน้อยเพียงใดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง”

ตอนที่ 4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

โดยทั่วไปแล้วการเรียนรู้อาษาต่างประเทศหรือการเรียนรู้อาษาที่สองนั้นแตกต่างจากการเรียนรู้อาษาที่หนึ่ง แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่หนึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการพื้นฐาน และเป็นกระบวนการสังคมประกิต สำหรับการเรียนรู้อาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง Ingram (1978) กล่าวว่า การเรียนรู้อาษาต่างประเทศนั้นเกิดขึ้นในห้องเรียนมีครูสอน และ

นักเรียนมีภาษาของตนเองอยู่แล้ว ก่อนที่จะมีการเรียนรู้ภาษาใหม่ ผิดกับการเรียนภาษาที่หนึ่ง ซึ่งเป็นการเรียนโดยไม่มีครู ผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงเพราะทราบว่าความต้องการพื้นฐานทั้งหลายของตน จะได้รับการตอบสนองถ้าหากตนสามารถให้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องมียังมีองค์ประกอบทางการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากการเรียนรู้เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่

ความหมายของแรงจูงใจ

ในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียนจัดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนองค์ประกอบหนึ่ง จึงมีนักจิตวิทยา นักการศึกษาให้ความสนใจ และได้ให้ความหมายของแรงจูงใจเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาไว้ดังนี้

คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere” (Kidd, 1973) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักจูงนำบุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุกๆ การ

Domjan (1996) อธิบายว่าการจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจูงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Brown (1980) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า เป็น “กัญญาไปสู่การเรียนรู้” ซึ่งโดยปกติแล้วแรงจูงใจคือ แรงขับภายใน เป็นตัวเร้าหรือสิ่งเร้าเป็นอารมณ์หรือเป็นความปรารถนาที่ก่อให้เกิดการเคลื่อนที่หรือเคลื่อนไหวไปสู่กิจกรรมบางอย่าง มนุษย์จะมีความต้องการจำเป็นหรือเป็นแรงขับภายในในอยู่แล้ว แต่ความเข้มของความต้องการหรือแรงขับเหล่านี้จะเพิ่มขึ้น เมื่อมีการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่าการจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจงใจให้กระทำหรือตื่นรนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช่เป็นเพียงการตอบสนองของสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่างลักษณะของการตอบสนองของสิ่งเร้าปกติคือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองของสิ่งเร้าจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

ลักษณะของแรงจูงใจ

Woolfolk (1995) ได้กล่าวถึงลักษณะของแรงจูงใจที่แบ่งตามลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง สิ่งที่อยู่ในตัวบุคคลที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอันพึงปรารถนา โดยไม่คาดหวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก เช่น สนใจเรียน ตั้งใจเรียน และขยันหมั่นฝึกฝน ทบทวนบทเรียน ตลอดจนประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ดีงาม แรงจูงใจภายใน ได้แก่

ความสนใจพิเศษ ถ้าผู้เรียนคนใดมีความอยากรู้เป็นพิเศษต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง วิชาใดวิชาหนึ่ง ก็จัดว่าผู้เรียนมีการจูงใจภายในกระตุ้นให้ผู้เรียนเอาใจใส่

ความต้องการ เป็นที่ยอมรับกันว่า คนเราทุกคนมีความต้องการ และความต้องการทำให้เกิดแรงขับ แรงขับทำให้คนเรากระทำพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และเกิดความสบายใจพอใจ เช่น ความต้องการความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ ในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

เจตคติ ความรู้สึก ความนึกคิดที่ดีที่สุดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จัดเป็นการจูงใจภายในอีกอย่างหนึ่ง ที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำพฤติกรรมที่เหมาะสม

2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอกมากระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ได้แก่

2.1 เป้าหมาย คนที่มีเป้าหมายในการเรียนหรือการทำงานใดๆ นั้น เป้าหมายจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น ผู้เรียนที่มีเป้าหมายจะศึกษาให้ได้ปริญญาตรี นักเรียนผู้นั้นจะตั้งใจเรียนวิชาต่างๆ เพื่อทำคะแนนให้ได้ดี เพื่อให้ทางวิทยาลัยคัดเลือกส่งไปเรียนต่อในวิทยาลัยครูที่เปิดสอนระดับปริญญาทั่วประเทศ

2.2 ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า ผู้เรียนที่มีโอกาสได้ทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียน หรือทำกิจกรรมใด ๆ แล้ว ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้าของตนจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจได้ดี ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียน

2.3 เครื่องล่อ หมายถึง สิ่งที่ครูหรือผู้ปกครองนำใช้กระตุ้นนักเรียน บุตรหลาน ให้เกิดแรงจูงใจในการทำดี คือ การทดสอบ การชมเชย การติเตียน การแข่งขัน การให้รางวัล การลงโทษ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยให้ความสนใจศึกษาแรงจูงใจภายในตัวผู้เรียน เนื่องจากเป็นแรงจูงใจที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอันพึงปรารถนา เพื่อความต้องการหรือความชอบส่วนตัว โดยไม่คาดหวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก ซึ่งหากผู้เรียนมีแรงจูงใจประเภทนี้ จะทำให้เกิดความต้องการเรียนให้ประสบความสำเร็จ มีการใฝ่หาความรู้ด้วยตนเองและกลัวการผิดพลาด ล้มเหลว อันจะทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนได้อย่างคงทน ถาวร

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นลักษณะทางจิตวิทยาที่มีความสำคัญมากในฐานะที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าโดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมให้กิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทางการศึกษา ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำให้เกิดพลังการแข่งขัน มีความมานะบากบั่น รวมทั้งมีจิตใจจดจ่ออยู่กับงานที่ทำ (Whittaker, 1970)

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Murray (1938) เป็นบุคคลแรกที่พูดถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยเขาได้ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือความต้องการสัมฤทธิ์ผล(n-Achievement) ว่า คือความปรารถนาที่จะทำบางสิ่งบางอย่างที่ยากประสบผลสำเร็จ โดยเปลี่ยนแปลงหรือจัดการความคิด ตัวบุคคลให้มีความเหมาะสม บุคคลที่มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จมักจะทำงานอย่างเป็นอิสระและรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความต้องการประสบความสำเร็จมีสาเหตุมาจากบุคคลพิชิตอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ได้ ซึ่งไม่เพียงแต่ได้มาตรฐานที่เป็นเลิศเท่านั้น แต่ยังเหนือกว่าความสำเร็จของบุคคล อื่นๆ ด้วย

McClelland (1987) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง ให้ประสบความสำเร็จด้วยมาตรฐานอันดีเลิศและเหนือกว่าบุคคลอื่น พยายามต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

Atkinson (1964) นิยามคำว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเองหรือบุคคลอื่น โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จหรือไม่น่าพอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จ ซึ่งครอบคลุมไปถึงการกระทำทุกประเภทรวมถึงการเรียนด้วย ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักเห็นได้ชัดว่ามีพฤติกรรมอยากเอาชนะ ชอบแข่งขัน และกล้าเสี่ยงปานกลาง ตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักหลีกเลี่ยงความล้มเหลวและมีพฤติกรรมกล้าเสี่ยงที่ไม่สมเหตุผล

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือการตั้งเป้าหมายในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจ จะพยายามต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว ซึ่งจัดได้ว่าเป็นแรงผลักดันภายในของตัวบุคคล

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาที่เสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญมีดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Murray (1938)

Murray (1938) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานที่จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย ดังนี้

- 1.1 ความต้องการแสวงหาทรัพย์สินสมบัติ
- 1.2 ความต้องการเก็บรักษาและซ่อมแซมสิ่งต่าง ๆ
- 1.3 ความต้องการเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดหมดจด
- 1.4 ความต้องการเก็บรักษาหวงแหน
- 1.5 ความต้องการการก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ
- 1.6 ความต้องการความเหนือกว่า ดีกว่า
- 1.7 ความต้องการประสบความสำเร็จ
- 1.8 ความต้องการเป็นที่ยอมรับนับถือ
- 1.9 ความต้องการแสดงตัวตนให้ผู้อื่นประทับใจ
- 1.10 ความต้องการยอมทำตามผู้อื่นที่เหนือกว่า
- 1.11 ความต้องการหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
- 1.12 ความต้องการเลี่ยงความเจ็บปวด
- 1.13 ความต้องการป้องกันตนเองมิให้ถูกตำหนิ
- 1.14 ความต้องการตอบโต้ ต้องการเอาชนะความอ่อนแอ และความกลัว
- 1.15 ความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น
- 1.16 ความต้องการแตกต่างจากผู้อื่น
- 1.17 ความต้องการเลียนแบบผู้อื่น
- 1.18 ความต้องการเป็นอิสระ
- 1.19 ความต้องการรักษาชื่อเสียงและศักดิ์ศรีของตน
- 1.20 ความต้องการที่จะก้าวร้าว ทำร้ายผู้อื่น
- 1.21 ความต้องการเข้าใจ ต้องการที่จะสามารถถามหรือตอบคำถามทั่วไป และความสนใจในทฤษฎี
- 1.22 ความต้องการยอมสยบ ยอมรับโทษ เป็นความต้องการที่รวมไปถึงการยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ การลงโทษ ความยอมต่อผลกระทบของตน
- 1.23 ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และต้องการใกล้ชิดกับผู้ที่ตนเองรักใคร่ ชอบพอ

- 1.25 ความต้องการที่กดดันผู้อื่น ความต้องการแยกตนเองออกจากสิ่งที่จะทำให้เกิดผลทางลบ
- 1.26 ความต้องการที่จะปกป้องคุ้มครองรักษาผู้อื่น หรือช่วยเหลือผู้อื่น
- 1.27 ความต้องการได้รับความช่วยเหลือและเห็นใจ
- 1.28 ความต้องการทำสิ่งสนุกสนานโดยไม่มีจุดประสงค์
- 1.29 ความต้องการอยากรู้ อยากเห็น

Murray (1938) จึงเป็นบุคคลแรกที่ให้ความสนใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในฐานะเป็น 1 ใน 28 แรงจูงใจหรือความต้องการที่สำคัญของมนุษย์โดยกล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่อยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบผลสำเร็จ

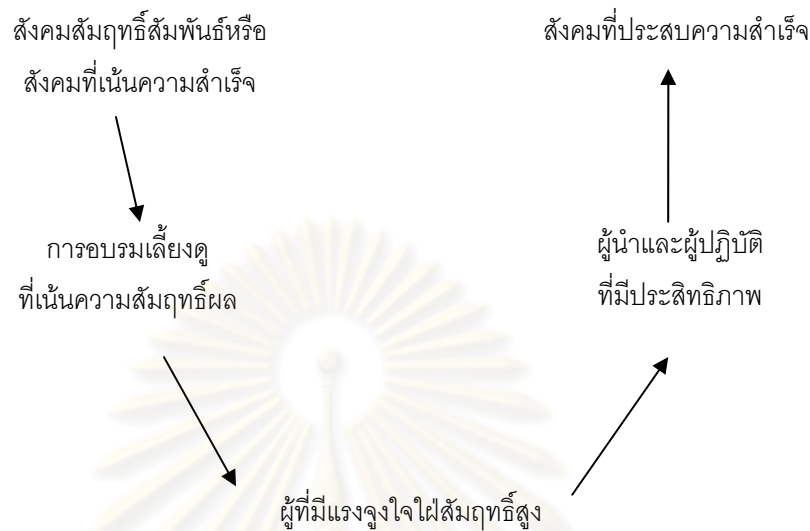
Murray (1938) ได้ให้คำอธิบายความหมายของความ ต้องการผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก ต้องการที่จะควบคุม จัดกระทำ หรือระเบียบ วัตถุประสงค์ หรือความคิด โดยกระทำสิ่งเหล่านี้อย่างรวดเร็ว และมีความเป็นอิสระให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่งมีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่น ๆ ต้องการเพิ่มการยอมรับตนเองโดยการบรรลุความสำเร็จในกิจกรรมที่เป็นอัจฉริยะ

ดังนั้น ในความหมายของ Murray (1938) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ผู้ที่ชอบกระทำสิ่งที่ยุ่งยากด้วยความมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จ

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1987)

McClelland (1987) สนใจความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อสังคมด้วยการอบรมเลี้ยงดูและวัฒนธรรมของสังคมที่เน้นความสำเร็จ สังคมเน้นความสัมฤทธิ์ผล จะทำให้พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกโดยเน้นความสัมฤทธิ์ผลตามปทัสฐานของสังคม ดังนั้นการที่พ่อแม่ฝึกให้เด็กรู้จักช่วยตัวเอง ฝึกการคิดแก้ปัญหา และให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่มุ่งความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการทำงาน ฯลฯ การอบรมเลี้ยงดูดังกล่าว จะพัฒนาให้เด็กเจริญเติบโตเป็นคนที่ต้องการความสำเร็จมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและแรงจูงใจที่เขาถืออยู่นั้นจะมีผลต่อพฤติกรรมของเขา ทำให้ได้เป็นผู้นำกลุ่ม ผู้นำสังคม หรือ เป็นผู้ปฏิบัติที่มีความพยายาม และมีประสิทธิภาพอันจะเป็นผลขึ้นในกลุ่มหรือสังคมที่เขาเป็นผู้นำ หรือเป็นสมาชิกอยู่ ดังนั้น สังคมที่สมาชิกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมจะพัฒนาไปได้มากกว่าสังคมที่สมาชิกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (สรวงศรี วิรัชชัย, 2527)

แผนภาพที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสังคมที่มีความสัมฤทธิ์

McClelland (1969) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งก็คือความปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยพยายามแข่งกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และจะมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับจากคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพของคนอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจ เพราะจะเกิดความรู้สึกว่าทำอะไรมิได้อะไรเหนือคนอื่นเป็นความภาคภูมิใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุตามความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

McClelland (1969) เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่น เขากล่าวว่า แรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและควรปลูกฝังให้แก่พลเมือง คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ย่อมมีสิ่งผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นมีความมานะพยายาม มีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรค และเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้ และพยายามทำสิ่งใดก็ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำให้ประเทศประสบความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Atkinson (1964)

Atkinson (1964) ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นโมเดลเชิงคณิตศาสตร์ โดยอาศัยพื้นฐานทฤษฎีการตัดสินใจ เพื่อทำนายแนวโน้มของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ Atkinson เชื่อว่า สิ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ (T_x) นั้นขึ้นอยู่กับผลบวกขององค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. แนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ (T_s) ซึ่งได้มาจากผลคูณขององค์ประกอบ 3 ตัว คือ

$$T_s = M_s \times P_s \times I_s$$

T_s คือแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

M_s คือแรงจูงใจสู่ความสำเร็จ

P_s คือการรับรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ เช่น ระดับความยากง่ายของงาน P_s จะมีค่ามากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประสบการณ์การทำงานของบุคคล ถ้าเคยทำงานสำเร็จบ่อยครั้ง P_s จะมีค่าสูง ถ้าทำงานสำเร็จน้อยครั้ง P_s จะมีค่าต่ำ ถ้าเป็นงานยากและมีการแข่งขันกันมาก P_s จะมีค่าต่ำ แต่ถ้าเป็นงานง่ายมีการแข่งขันกันน้อย P_s จะมีค่าสูง

I_s คือคุณค่าของสิ่งล่อใจของความสำเร็จ เช่น ความภูมิใจ ค่าของ I_s จะขึ้นอยู่กับค่าของ P_s คือ $I_s = 1 - P_s$

เมื่อให้ M_s มีค่าคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง P_s และ I_s จะเปลี่ยน แนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ จะมีค่าสูงสุด เมื่อ P_s และ $I_s = .05$ กล่าวคือ เมื่อมีงานลักษณะยากง่ายปานกลาง และบุคคลรับรู้ว่าจะมีโอกาสทำได้สำเร็จ จึงทำให้เขาพยายามทำงานมากที่สุด สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้คนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังตารางที่ 9 (Atkinson, 1964)

ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ เมื่อแทนสูตร $T_x = M_x \times P_x \times I_x$ เมื่อ $I_x = 1 - P_x$

งาน (Task)	I_s	P_s	$(T_x = M_x \times P_x \times I)$	
			เมื่อ $M_s = 1$	เมื่อ $M_s = 8$
A	.90	.10	.09	.72
B	.70	.30	.21	1.68
C	.50	.50	.25	2.00
D	.30	.70	.21	1.68
E	.10	.90	.09	.72

จากสมมติฐานของทฤษฎีนี้ ส่อให้เห็นถึงประเด็นสำคัญสองประเด็น คือ

ประเด็นที่ 1 ความโน้มเอียงที่จะทำให้สำเร็จจะมีสูงสุด เมื่องานมีความยากระดับปานกลางและมีความต้องการความสัมฤทธิ์อยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง

ประเด็นที่ 2 เมื่อความยากของงานคงที่ ความตั้งใจที่จะทำงานให้สำเร็จจะมีมากกว่าในกรณีที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงกว่าความต้องการความสัมฤทธิ์ต่ำ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของกำลังความตั้งใจที่สัมพันธ์กับความแตกต่างระหว่างกำลังของความต้องการความสัมฤทธิ์จะมีมากก็ต่อเมื่องานมีความยากในระดับกลาง (โยธิน ศันสนยุทธร, 2531)

2. แนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (T_f) ความโน้มเอียงของพฤติกรรมที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว โดยหลีกเลี่ยงการกระทำจะมีรูปสมการดังนี้

$$T_f = M_{AF} \times P_f \times I_f$$

T_f คือแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวโดยการหลีกเลี่ยงงาน

M_{AF} คือกำลังของแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

P_f คือความน่าจะเป็นไปได้ของความล้มเหลว

I_f คือค่าลบของสิ่งล่อใจของความล้มเหลว เมื่อ $I_f = -P_s$

ตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว เมื่อแทนสูตร $T_f = M_{AF} \times P_f \times I_f$ เมื่อ $I_f = -P_s$

งาน (Task)	I_f	P_f	$(T_f = M_{AF} \times P_f \times I_f)$	
			เมื่อ $M_{AF} = 1$	เมื่อ $M_{AF} = 8$
A	.10	-.90	-.09	-.72
B	.30	-.70	-.21	-1.68
C	.50	-.50	-.25	-2.00
D	.70	-.30	-.21	-1.68
E	.90	-.10	-.09	-.72

ลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลจะขึ้นอยู่กับความต้องการความสำเร็จ และความกลัวล้มเหลวที่มีอยู่ในแต่ละคนด้วย คนที่ต้องการความสำเร็จจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและคนที่กลัวล้มเหลวมากก็จะพยายามหลีกเลี่ยงงานที่ตนคิดว่าจะทำไม่ได้ ซึ่งเป็นลักษณะของการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ Atkinson (1964) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า คนที่ต้องการความสำเร็จจะชอบทำงานที่มีความยากง่ายปานกลาง หรือมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ถ้าใช้ความสามารถและความพยายามมากพอ เพราะเขาจะรู้สึกว่าการในลักษณะดังกล่าวทำทลายความสามารถและมี

ความล่อใจสูง แต่เขาจะไม่ชอบงานที่ยากมากเกินไป หรืองานที่ง่ายมาก เพราะงานที่ยากมากเกินไปทำให้เขาทราบว่าเขาไม่มีโอกาสที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จได้ หรือมีโอกาสน้อยมาก และถ้างานง่ายมาก เขาก็ทราบว่า เขาจะทำงานนั้นได้สำเร็จโดยไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามแต่อย่างใด ดังนั้นงานในลักษณะดังกล่าวก็จะขาดความล่อใจ และเขาก็ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้นๆ หรือมีน้อย ส่วนคนที่กลัวล้มเหลวจะพอใจทำงานที่ยากมากหรือง่ายมาก เพราะถ้างานง่าย เขาก็เชื่อแน่ว่าจะได้ไม่ล้มเหลว และถ้างานยากมาก เมื่อล้มเหลวก็จะมีใครติเตียนดูหมิ่น เพราะทุกคนรู้ว่างานยากมา แต่ถ้างานมีความยากง่ายปานกลาง หรือมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ด้วยความพยายามและความสามารถที่เพียงพอ ลักษณะงานเช่นนี้จะไว้ความกลัวล้มเหลวของบุคคล ทำให้เขาไม่อยากทำและพยายามหลีกเลี่ยงงานนั้น

3. องค์ประกอบซึ่งเป็นอิทธิพลจากภายนอก (T_{ext}) อันจะทำให้บุคคลเกิดความต้องการที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นหรือไม่

ดังนั้น สิ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ (T_a) จึงสามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$T_a = T_s + T_f + T_{ext}$$

$$\text{หรือ} = (M_s \times P_s \times I_s) + (M_{AF} \times P_f \times I_f) + T_{ext}$$

Lewin (cited in Atkinson, 1964) กล่าวเพิ่มเติมว่า สำหรับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง นั้น จะมีความรู้สึกว่างานที่ยากๆ จะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้อยากทำให้สำเร็จมากกว่างานง่ายๆ ในทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Atkinson (1964) กล่าวไว้ว่า หากจะพิจารณาให้ลึกซึ้ง ก็ จะเห็นว่าความยากของงานจะมีความสัมพันธ์กับโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ (P_s) กล่าวคือ หากงานนั้นยาก โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จ (P_s) ก็จะมีน้อย และเมื่องานนั้นง่าย โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จก็จะมีมาก นอกจากนี้ถ้าเรากำหนดว่า ค่าของสิ่งล่อใจ หรือเป้าหมายของความสำเร็จ (I_s) กับความยากของงานมีความสัมพันธ์ในแนวคล้อยตามกัน ซึ่งอาจสรุปได้ว่าค่าของ I_s กับโอกาสที่ประสบผลสำเร็จ P_s ก็จะมีความสัมพันธ์กันอย่างผกผัน

จากทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

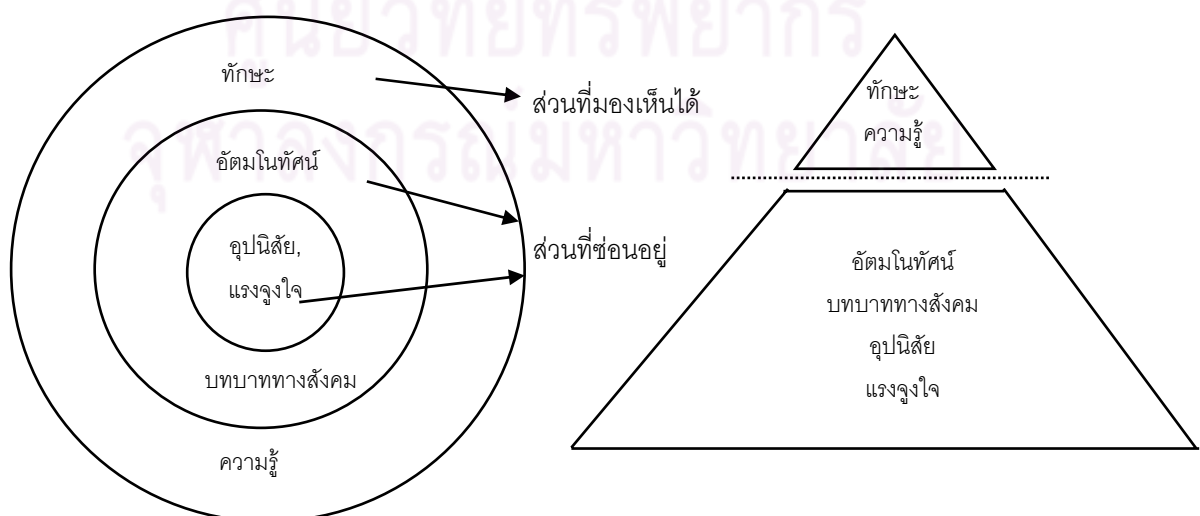
ทฤษฎี	สาระสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์			
	ประเด็นหลัก	จุดประสงค์	กระบวนการ	การประยุกต์ใช้
Murray (1938)	เป็นบุคคลแรกที่ได้อธิบายถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) เป็นกระบวนการทางจิตของมนุษย์	ความต้องการเป็นพื้นฐานที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจ ส่งผลให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมาย	ความต้องการทางจิตของมนุษย์ ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จัดอยู่ 1 ใน 28 ชนิดทั้งหมด	การพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและศักยภาพในตัวบุคคล
McClelland (1987)	แรงจูงใจทางสังคมประกอบด้วย - แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ - แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ - แรงจูงใจใฝ่อำนาจ ซึ่งแมคเคลแลนดให้ความสำคัญกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด	เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่นๆ ซึ่งผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ประชากรและประเทศจะประสบความสำเร็จและก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว	ความปรารถนาที่จะกระทำการหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยพยายามแข่งกับมาตรฐานอันดีเลิศสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และวิตกกังวล เมื่อพบกับความล้มเหลว	- พัฒนาเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งจากด้านการเรียนและการทำงาน - แนวทางในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจเพื่อความเจริญก้าวหน้า
Atkinson (1964)	โมเดลเชิงคณิตศาสตร์โดยอาศัยพื้นฐานทฤษฎีการตัดสินใจ เพื่อทำนายแนวโน้มของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์	ความแตกต่างระหว่างอุปนิสัยของบุคลิภาพกับความแตกต่างที่เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม นำไปสู่ความเข้มของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรม	กระตุ้นให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ แนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ แนวโน้มหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และอิทธิพลจากภายนอก	การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล โดยใช้การกระตุ้นจากปัจจัยภายในและภายนอก

จากตารางสังเคราะห์ข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) มีความเหมาะสมมากที่สุดในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาจากแรงผลักดันภายในตัวของบุคคลที่ต้องการประสบความสำเร็จ อันนำไปสู่การพัฒนาทางความคิดและศักยภาพของบุคคล ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจเพื่อความก้าวหน้าเจริญก้าวหน้าของประเทศต่อไป

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)

McClelland (1987) นักจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เป็นผู้ริเริ่มแนวคิด เกี่ยวกับองค์ประกอบของคุณลักษณะพื้นฐาน เขาได้อธิบายคุณลักษณะต่างๆ ของบุคคล เปรียบได้กับภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทร ซึ่งอธิบายว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลเปรียบเทียบได้กับภูเขาน้ำแข็ง โดยมีส่วนที่เห็นได้ง่าย และพัฒนาได้ง่าย คือส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำ นั่นคือองค์ความรู้ และทักษะต่างๆ ที่บุคคลมีอยู่ และส่วนใหญ่ที่มองเห็นได้ยากอยู่ใต้น้ำ ได้แก่ แรงจูงใจ อุดมคติสภาพลักษณะภายใน และบทบาทที่แสดงออกต่อสังคม ส่วนที่อยู่ ใต้น้ำนี้มีผลต่อพฤติกรรมในการทำงานของบุคคลอย่างมากและเป็นส่วนที่พัฒนาได้ยากกว่าที่บุคคลจะมีพฤติกรรมในการเรียนหรือทำงานอย่างใดขึ้นอยู่กับคุณลักษณะที่บุคคลมีอยู่ ซึ่งอธิบายในตัวแบบภูเขาน้ำแข็ง คือ ทั้งความรู้ ทักษะ / ความสามารถ (ส่วนที่อยู่เหนือน้ำ) และคุณลักษณะอื่น ๆ (ส่วนที่อยู่ใต้น้ำ) ของบุคคลนั้น ต่อมาจึงได้เรียกว่า ทฤษฎีภูเขาน้ำแข็ง (McClelland, 1973) ดังแผนภาพที่ 11

แผนภาพที่ 10 แสดงภาพทฤษฎีภูเขาน้ำแข็งของ McClelland (1973)

องค์ประกอบของคุณลักษณะพื้นฐาน เป็นลักษณะภายในของบุคคลซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวทางการกระทำพฤติกรรม หรือ การคิด โดยคุณลักษณะอย่างอื่น ๆ ก็คือ “บุคคลต้องมีคุณลักษณะอย่างไรบ้าง” คุณลักษณะพื้นฐานประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจ เป็นสิ่งที่บุคคลคิดถึงหรือมีความต้องการ ซึ่งแรงจูงใจจะเป็นตัวผลักดันหรือแรงขับให้บุคคลกระทำพฤติกรรม หรือตัวกำหนดทิศทางหรือทางเลือกในการกระทำพฤติกรรม เพื่อตอบสนองต่อเป้าหมาย หรือหลีกเลี่ยงจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนไม่พึงปรารถนา เช่น เมื่อบุคคลตั้งเป้าหมายที่ท้าทายจะทำให้เขามีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้นและมุ่งมั่นที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ และจะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ เพื่อทำงานให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

2. อุปนิสัย เป็นคุณลักษณะทางกายภาพของบุคคล ซึ่งจะแสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อข้อมูล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ อุปนิสัยเป็นสิ่งที่เกิดจากการศึกษา การอบรมเลี้ยงดู ประสบการณ์ และการเรียนรู้ของบุคคล สมรรถนะด้านอุปนิสัย เช่น การควบคุมอารมณ์ ภายใต้สภาวะความกดดัน ความคิดริเริ่ม เป็นต้น

3. อัตมโนทัศน์ หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง อาจรวมถึงทัศนคติ ค่านิยม จินตภาพ ส่วนบุคคล เป็นต้น

4. บทบาททางสังคม หมายถึง สิ่งที่บุคคลต้องการสื่อให้ผู้อื่นในสังคมเห็นว่าตัวเขามีบทบาทต่อสังคมอย่างไรบ้าง เช่น การเป็นผู้นำที่มั่งคั่ง ความมีจริยธรรม เป็นต้น

5. ความรู้ หมายถึง ข้อมูล ความรู้ ความเข้าใจในหลักการ แนวคิดที่บุคคลจำเป็นต้องมีในสาขาวิชาที่นั้น ๆ หรือกล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือ “บุคคลต้องมีความรู้อะไรบ้าง” เช่น เจ้าหน้าที่บุคคลต้องมีความรู้เกี่ยวกับหลักการบริหารทรัพยากรบุคคล ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายแรงงาน เป็นต้น

6. ทักษะ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน ทั้งด้านใช้อวัยวะ ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย หรือ การใช้สมองเพื่อคิดสิ่งต่าง ๆ หรือกล่าวอย่างสั้น ๆ ก็คือ “บุคคลต้องทำอะไรได้บ้าง” เช่น อาจารย์ต้องมีสมรรถนะ ความเชี่ยวชาญในการตรวจวินิจฉัยและรักษาโรค ด้านอายุรศาสตร์ จิตแพทย์ต้องมี สมรรถนะ ความเชี่ยวชาญในการตรวจวินิจฉัยและรักษาผู้ป่วยจิตเวชและสารเสพติด เป็นต้น ระดับ หรือประเภทของสมรรถนะนี้เราสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนและบริหารทรัพยากรบุคคล ซึ่งคุณลักษณะทั้ง 5 ประการดังกล่าวสามารถเปรียบเทียบกับทฤษฎีภูเขาน้ำแข็ง

คุณลักษณะต่างๆเหล่านี้จะซ่อนเร้นอยู่ในตัวบุคคลมากมายแต่ยังไม่ได้ถูกดึงออกมาใช้อย่างจริงจัง โดยส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลอย่างมาก ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง คุณลักษณะส่วนบุคคลและแรงจูงใจ ส่วนที่อยู่เหนือน้ำเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับเขาวนปัญญาของบุคคล ซึ่งการที่บุคคลมีความ

ฉลาดสามารถเรียนรู้องค์ความรู้ต่าง ๆ และทักษะได้นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้มีผลการเรียนที่โดดเด่น จึงจำเป็นต้องมีแรงผลักดันเบื้องต้นที่จะทำให้บุคคล กลายเป็นผู้ที่มีผลงานโดดเด่นได้ (McClelland, 1973) ซึ่งแรงจูงใจจัดว่าเป็นปัจจัยภายในที่อยู่ในส่วนลึกที่สุดของภูเขาน้ำแข็ง หากแต่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ ก็น่าจะทำให้ปัจจัยในส่วนอื่นๆ เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

เป็นเวลานานหลายปีที่นักวิทยาศาสตร์ด้านพฤติกรรมได้เฝ้าตรวจสอบสังเกตว่ามีเพียงบางคนเท่านั้นที่มีความต้องการอย่างจริงจังที่จะประสบความสำเร็จ แต่ส่วนใหญ่แล้ว มิได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องการพิชิตความสำเร็จมากนัก ปรากฏการณ์นี้ทำให้ McClelland (1969) รู้สึกสนใจเป็นอย่างยิ่ง เป็นเวลากว่า 20 ปีที่เขา และเพื่อนร่วมงานที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้ งานวิจัยของ McClelland (1969) ทำให้เขาเชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจหรือแรงกระตุ้นที่โดดเด่นของมนุษย์ที่สามารถจะถูกนำมาแยกความแตกต่างจากความต้องการด้านอื่น ๆ ได้ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้สามารถถูกนำมาแยกและถูกนำมาประเมินผลในกลุ่มใด ๆ ก็ได้ McClelland (1969) ตระหนักว่าความต้องการหรือแรงจูงใจอันเป็นคุณสมบัติในตัวบุคคลนั้น มีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จึงได้ทำการวิจัยเพื่อพิสูจน์ว่า ความต้องการความสำเร็จหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีส่วนช่วยพัฒนาเศรษฐกิจ และทำให้สังคมนั้นๆ เจริญรุ่งเรืองได้

McClelland (1969) ได้ศึกษาความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ทั้งในประเทศเสรี เช่น อังกฤษ ญี่ปุ่น ฯลฯ และประเทศในระบบคอมมิวนิสต์ เช่น รัสเซีย ฮังการี เป็นต้น เขาได้แบ่งประเทศต่างๆ เหล่านี้ออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเทศที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และประเทศที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า โดยอาศัยการผลิตพลังงานไฟฟ้าต่อหัวเป็นเกณฑ์ แล้วใช้การวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสืออ่านสำหรับเด็กของแต่ละประเทศ เป็นเครื่องแสดงระดับความต้องการความสำเร็จ ส่วนประเทศในอดีต เช่น กรีกโบราณ สเปนสมัยกลาง และอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 15-16 นั้น ใช้ความรุ่งเรืองทางศิลปวัฒนธรรมเป็นเครื่องชี้ความเจริญ และวัดความต้องการความสำเร็จ เช่น หลักฐานทางประวัติศาสตร์ประเภท วรรณกรรม นิทานพื้นเมือง เป็นต้น

ผลจากการวิจัยของ McClelland (1969) พบว่า ในประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ประชาชนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจช้า กล่าวคือ แสดงออกในรูปของการขวนขวาย หาทางพ้นฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งแตกต่างไปจากประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจช้า ที่ไม่ได้แสดงความบากบั่นพยายามหาวิธีที่จะไปสู่เป้าหมาย

นอกจากนี้ McClelland (1969) ยังพบว่า สมัยใดที่คนในชาติ (โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่มีส่วนในการให้การศึกษาอบรมแก่เด็ก) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับสูง ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจก็มักจะเกิดขึ้นตามมา ในช่วงเวลาประมาณ 20-30 ปี ภายหลังจากสมัยนั้นด้วย และในทำนองตรงกันข้าม สมัยใดที่คนในชาติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ภายหลังจากสมัยนั้น การพัฒนาทางเศรษฐกิจก็มักดำเนินไปอย่างเชื่องช้าลงด้วยเช่นกัน

ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ทฤษฎีของ McClelland (1987) มีความสำคัญต่อการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการปฏิบัติสิ่งต่างๆ เพราะ McClelland (1987) มีแนวคิดที่ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะทำให้บุคคล ประสบความสำเร็จในชีวิตหรือหน้าที่การงาน เกิดจากความต้องการที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เมื่อสามารถเอาชนะก็จะประสบความสำเร็จ จะมีความสบายใจหรือภูมิใจ ถ้าหากไม่สำเร็จก็จะรู้สึกวิตกกังวล แต่จะมุ่งมั่นทำงานต่อไป แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้สามารถกระตุ้นให้มีขึ้นในบุคคลได้ McClelland (1987) มีแนวคิดที่ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะช่วยสอนให้บุคคลรู้จักความสำเร็จและความล้มเหลวและยังช่วยให้คิดว่าบุคคลควรจะทำงานในระดับที่เหมาะสมกับตนเอง จึงจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ McClelland (1987) ยังเชื่อว่าทฤษฎีนี้สามารถนำไปใช้ เพื่อฝึกบุคคลให้รู้จักคิดและแสดงออกเพื่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ และสามารถนำไปใช้ได้กับบุคคลที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนหรือการทำงานต่ำได้ดีอีกด้วย แรงจูงใจนี้เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการอยู่ในตำแหน่งที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น และมีความต้องการความสำเร็จสูง ลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะเป็นคนที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับภาระ หรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ไม่ชอบเกี่ยงงาน จะค้นหาว่าปัญหาจะถูกแก้ได้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติและชอบเสี่ยงกับเป้าหมายในระดับที่เป็นไปได้ หรือสถานการณ์ที่ท้าทายตลอดจนต้องการข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานของตน

ปัจจัยที่เป็นแรงกระตุ้นประการเดียวที่ได้รับความสนใจมากที่สุดเกี่ยวกับงานวิจัย คือ ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement (n-ach) จากผลการทดลอง ทำให้เราทราบเกี่ยวกับเรื่องของ n-ach มากกว่าปัจจัยแรงกระตุ้นที่มาจากส่วนอื่นๆ ความรู้ประเภทนี้จำนวนมากเป็นผลงานของ McClelland (1987) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเพื่อชี้ให้เห็นว่า เขาให้ความหมายเกี่ยวกับความต้องการประสบความสำเร็จนี้อย่างไร McClelland (1987) ได้อ้างตัวอย่างดังต่อไปนี้

"เมื่อหลายปีที่ผ่านมา การศึกษาที่กระทำด้วยความรอบคอบระมัดระวังกับพนักงานจำนวน 450 คนที่ถูกเลิกงานเนื่องจากการปิดโรงงานในรัฐเพนซิลวาเนีย พนักงานที่ตกงานส่วนใหญ่ว่างงานอยู่กับบ้านสักกระยะหนึ่ง และจากนั้นจึงได้สำรวจหาแหล่งงานที่พร้อมจะทำงานในลักษณะที่เหมือนงานเดิมหรือคล้ายคลึงกับงานเดิมที่เคยทำ แต่มีไม่กี่คนเท่านั้นจากบรรดาผู้ว่างงานเหล่านี้ที่ปฏิบัติแตกต่างจากคนอื่น ในวันที่เขาถูกปลดออกจากงาน เขาเริ่มออกหางานใหม่ในวันเดียวกันทันที พวกเขาตรวจสอบทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นแหล่งงานในประเทศ หรือในท้องถิ่น พวกเขาศึกษาเรื่องของ ภาควิชาความช่วยเหลือจากหนังสือพิมพ์ต่างๆ พวกเขาตรวจสอบผ่านทางสหภาพ โบสถ์ และองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือแบบพี่น้องอื่นๆ นอกจากนี้ยังสนใจศึกษาคอร์สฝึกอบรมต่างๆ เพื่อเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ แม้แต่การทิ้งบ้านเดิมเพื่อออกหางาน พวกเขาก็กระทำ ในขณะที่คนส่วนใหญ่ เมื่อถูกตั้งคำถาม พวกเขาบอกว่าจะไม่ย้ายไปไหนเพื่อหางานทำ ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้สภาพการณ์ใดๆก็ตาม เห็นได้ชัดว่า "กลุ่มน้อยที่ฝึกฝนความสำเร็จนั้นได้รับแรงจูงใจที่แตกต่างจากคนส่วนใหญ่"

McClelland (1987) เชื่อว่าแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งควรให้ความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจอื่นๆ ผู้ที่จะทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จจะต้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ความสำเร็จของงานจะกระทำได้โดยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสำคัญ เมื่อแต่ละบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็จะสามารถปฏิบัติสิ่งต่างๆ ได้สำเร็จ และช่วยให้ผลการปฏิบัติงานที่ได้ออกมานั้นมีประสิทธิผล เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งควรปลูกฝังแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับพลเมือง เพื่อที่จะทำให้พลเมืองนั้นมีคุณภาพและพร้อมที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีลักษณะพิเศษหรือเฉพาะที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ซึ่ง McClelland (1987) ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะที่อธิบายในห้วงปฏิบัติการทดลอง ดังต่อไปนี้

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเองมิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง ชอบสถานการณ์ที่สามารถใช้ความรับผิดชอบส่วนบุคคลในการค้นหาหนทางในการจัดการกับปัญหา สิ่งดังกล่าวนี้ ทำให้ได้รับความพึงพอใจส่วนตัวจากความสำเร็จของด้วยตัวของเขาเอง ไม่ชอบสถานการณ์ที่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากโอกาส สิ่งสำคัญก็คือความสำเร็จนั้นต้องเป็นผลมาจากทักษะความสามารถและความพยายามที่มาจากตัวของเขาเอง

2. กล้าเสี่ยงพอสมควร พวกเขาจะกำหนดเป้าหมายแบบเป็นกลางให้แก่ตัวของพวกเขาเอง เป้าหมายเหล่านี้ต้องไม่ต่ำเสียจนไม่ต้องอาศัยความท้าทาย หรือสูงเสียจนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มีการตัดสินใจ เด็ดเดี่ยวไม่พอใจที่จะทำสิ่งง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการของตนและการทำที่ยากให้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยงเพราะกลัวไม่สำเร็จหรือไม่เสี่ยงจนเกินไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จแต่ก็พึงโชค

3. ความกระตือรือร้น หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลกใหม่ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณีแต่จะเอาใจใส่มาณะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ยึดความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไปพวกเขาชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหามากกว่าจะหนีจากการบรรลุความสำเร็จแล้ววิ่งไปหาโอกาส

4. คาดการณ์ล่วงหน้า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

5. มีทักษะในการจัดระบบงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงาน

6. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ และทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1987) จึงเป็นบุคคลที่ทำพฤติกรรมเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามมาตรฐานที่เป็นเลิศที่ตนกำหนดไว้ โดยมีได้มุ่งหวังรางวัลหรือสิ่งตอบแทนอื่น ๆ มีการตั้งมาตรฐานที่เป็นเลิศในการทำงานและรับผิดชอบที่จะทำได้ตามนั้น มีความกล้าทำกิจกรรมใดๆ แม้ว่ามีโอกาสประสบความสำเร็จเพียงครั้งหนึ่ง มีพยายามอย่างไม่ย่อท้อจนกว่าจะบรรลุจุดมุ่งหมาย มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว และต้องการรู้ผลของงานที่ทำ

ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการศึกษาของ Jacob and McClelland (1994) ในการศึกษากลุ่มผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และศาสนายิว พบว่า ผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ และศาสนายิว โดยเขาสรุปว่า เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดู คือ เขาพบว่าบิดามารดาของพวกโปรเตสแตนต์และยิวอบรมเด็กโดยเน้นการพึ่งพาตนเองในวัยต้น ให้การฝึกความเป็นอิสระและตัวของตัวเอง ซึ่งจะเป็นเสมือนตัวกระตุ้นเหนี่ยวนำแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงและพฤติกรรมแบบผู้ประกอบการ

McClelland (1987) เชื่อว่า ความสำเร็จทางเศรษฐกิจของประเทศใด ๆ ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของคนในประเทศนั้น แต่ไม่เชื่อว่าความสำเร็จทางเศรษฐกิจของประเทศและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความเชื่อทางศาสนา แมคเคลแลนด์เชื่อว่าสังคมใด ๆ ที่เน้นอบรมเลี้ยงดูที่เป็นอิสระ และให้พึ่งพาตนเองแต่เล็ก จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยยกตัวอย่างประเทศญี่ปุ่นที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ เพราะประชาชนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ ทั้งนิกายคาทอลิกและนิกายโปรเตสแตนต์ และ McClelland (1987) ยังค้นพบอีกว่า เรื่องราวที่บิดามารดาอ่านหรือเล่าให้เด็กฟังจะเป็นการถ่ายทอดคุณค่าทางวัฒนธรรม ดังนั้น ระดับจินตนาภาพแห่งความสำเร็จในเรื่องเล่าเหล่านั้นจะบ่งชี้ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ถูกนำเสนอในวัฒนธรรมนั้น ๆ โดยแมคเคลแลนด์ทำเพิ่มขึ้นของการผลิตกระแสไฟฟ้า เขาพบความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้เขาสรุปว่า การเน้นย้ำถึงความสำเร็จในหนังสือเด็กหรือเรื่องเล่ามีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อันส่งผลต่อไปยังการพัฒนาการทางเศรษฐกิจ และยังได้กล่าวอีกว่า คำพูดที่บ่งบอกถึงความมุ่งหวังแห่งความสำเร็จก็เป็นตัวกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้เช่นกัน (ภทรพร ยุทธภรณ์พินิจ, 2547) โดย McClelland (1987) ค้นพบแหล่งที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่

1. การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เยาว์วัยจากบิดามารดาจะมีผลทำให้ความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ กล่าวคือการฝึกให้เด็กทำอะไรได้เองตั้งแต่เล็กเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ กล่าวคือการฝึกให้เด็กทำอะไรได้เองตั้งแต่เล็กโดยเฉพาะเมื่ออายุ 6-8 ปี จะเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและจะต้องไม่บังคับหรือเข้มงวดจนเกินไป บิดามารดาต้องคอยให้กำลังใจ ให้ความอบอุ่นแก่บุตร แสดงความชื่นชมเมื่อบุตรทำอะไรสำเร็จได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าหากมารดาเคียดแค้นให้เด็กช่วยตนเองตั้งแต่ยังเด็กเกินไปโดยหวังจะให้มีความใฝ่สัมฤทธิ์สูง อาจเกิดผลตรงกันข้ามคือจะทำให้เด็กมีความต้องการประเภทนี้ต่ำ ในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงมีแนวโน้มที่จะได้รับการพัฒนาในครอบครัว ซึ่งบิดามารดามีการคาดหวังที่แตกต่างกันเกี่ยวกับลูก ๆ ของพวกเขามากกว่าครอบครัวอื่นๆ

สิ่งสำคัญประการหนึ่งดูเหมือนว่าจะปลุกฝังทัศนคติที่เฉื่อยชา และพ่ายแพ้ เนื่องจากว่าเด็ก ๆ รู้สึกว่าไม่เป็นที่ต้องการ และไร้ความสามารถสำหรับสมาชิกในบ้าน พวกเขาไม่พร้อมสำหรับ ความมีอิสระที่รวดเร็วเกินไป ผลที่สำคัญ ซึ่งอาจจะได้รับการปกป้องมากเกินไป หรือไม่ก็เป็นเด็ก ๆ ที่อยู่ในระเบียบวินัยมากจนเกินไป เด็กๆ เหล่านี้กลายเป็นเด็กที่ต้องพึ่งพาผู้ปกครองและยากที่จะหนีห่างจากผู้ปกครอง บิดามารดา และดำเนินการตัดสินใจด้วยตนเอง

Bottom (Cited in Widler, 1977) ได้ศึกษาพ่อแม่ของเด็กชาย 30 คนจากครอบครัวที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง เด็กชายเหล่านี้มีอายุ 8-10 ปี โดยใช้แบบทดสอบ

ที เอ ที (Thematic Apperception Test) และตรวจสอบการอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยกระบวนการการสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถาม พบว่าแม่ที่อบรมเลี้ยงดูลูกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะแตกต่างจากแม่ของเด็กชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก พ่อแม่ของเด็กชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งมาตรฐานไว้สูงสำหรับลูก ประการที่สอง มีการคาดหวังให้เป็นอิสระและฝึกความเป็นอิสระตั้งแต่อายุน้อยๆ และประการสุดท้าย มีการให้รางวัลมากกว่าด้วยความรัก เช่น การจูบและการกอดรัด เป็นต้น

2. ลักษณะทางร่างกาย มีการทดสอบแสดงให้เห็นว่าเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรงมักมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แมคเคลแลนดีให้ความเห็นไว้ว่าอาจเป็นเพราะเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรงมักจะสามารถเอาชนะต่อสิ่งท้าทายหรือการเสี่ยงต่างๆ ได้ หรืออาจเป็นผู้ขยันขันแข็ง ร่างกายจึงเจริญเติบโตแข็งแรง โครงสร้างของร่างกายของมนุษย์อาจไม่ได้ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยตรง แต่อาจเป็นเพียงภาวะแวดล้อมที่มีส่วนช่วยกำหนดการที่จะได้มาซึ่งแรงจูงใจเท่านั้น

3. ประสบการณ์ที่ได้รับเมื่อเติบโตขึ้น รวมทั้งทางด้านการศึกษาซึ่งเป็นเครื่องช่วยให้เสริมสร้างความเชื่อถือและทัศนคติต่างๆ ขึ้นภายในจิตสำนึก

4. สภาพดินฟ้าอากาศ Huntington (1947) นักภูมิศาสตร์ชาวอเมริกันให้เหตุผลว่าสภาพดินฟ้าอากาศที่มีลักษณะกระตุ้นที่เหมาะสมให้เกิดความต้องการความสำเร็จมีอยู่มากในบริเวณที่มีความอบอุ่นปานกลาง โดยเฉลี่ยอุณหภูมิประมาณ 40-60 องศาฟาเรนไฮต์ ยิ่งความร้อนยิ่งสูงความต้องการผลความสำเร็จจะลดลงตามลำดับ จนถึงระดับต่ำสุดในดินฟ้าอากาศแถบศูนย์สูตร ระหว่าง 75-85 องศาฟาเรนไฮต์ ซึ่งมีอากาศร้อนชื้น ฝนตกชุก มีความแตกต่างทางอุณหภูมิน้อย

จากแหล่งที่มาของความต้องการความสำเร็จทั้ง 4 ประการนี้ McClelland (1976) เน้นที่การอบรมเลี้ยงดูและไม่เห็นด้วยกับสาเหตุที่เกิดจากดินฟ้าอากาศหรือเชื้อชาติเผ่าพันธุ์

กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในทัศนะของ McClelland (1987) เขาเห็นว่าการที่จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่่ง่ายนัก เพราะความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นยังแน่นอยู่ในวัฒนธรรม เป็นต้นว่า ศาสนา การดำเนินชีวิตและโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการที่บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูบุตร แมคเคลแลนดีได้เสนอแนะว่า ในการอบรมเลี้ยงดู ควรจะลดอำนาจข่มของบิดาให้น้อยลง และสร้างทัศนคติ ค่านิยมที่เน้นผลสัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลแทนที่จะเน้นการพึ่งพาอาศัยและอำนาจจากภายนอกซึ่งบุคคลไม่สามารถจะควบคุมได้ อันเป็นสิ่งสำคัญมาก

ตามแนวคิดของ McClelland (1987) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จัดเป็นแรงจูงใจทางบวกที่ได้รับพัฒนาจากพัฒนาการทางความคิดหวังของเด็ก กล่าวคือ เมื่อเด็กอยู่ในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น กำลังแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ในตอนแรกเด็กจะไม่มีความคิดหวังว่าตนจะสามารถแก้ปัญหาได้ แต่ถ้าปัญหานั้นไม่ยากจนเกินไป และสามารถแก้ปัญหานั้นได้ เด็กจะเริ่มพัฒนาความคิดหวังขึ้น จะเห็นได้ว่าการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา และสามารถทำนายผลของสถานการณ์นั้นได้จะทำให้เด็กได้รับการเสริมแรงทางบวกอันเป็นการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อเวลาผ่านไปปัญหาเดิมนั้นก็จะคลายความแปลกใหม่ลง กล่าวคือเมื่อได้แก้ปัญหานั้นแล้วก็จะไม่ทำให้เกิดความรู้สึกสำเร็จอีก ดังนั้น บิดามารดาจึงควรจัดเตรียมสถานการณ์ใหม่ๆ ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นเพื่อเด็กจะได้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือพัฒนาความคิดหวังในความสำเร็จต่อไป แต่ถ้าปัญหานั้นซับซ้อนมากเกินไปจนเกินกว่าที่เด็กจะแก้ปัญหานั้นได้สำเร็จ เด็กจะกลายเป็นบุคคลที่กลัวความล้มเหลวได้

การจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น McClelland (1987) และเพื่อนร่วมงานของเขาที่เฮย์แมคเบอร์ ได้นำมาใช้ในสภาพแวดล้อมหลากหลายรูปแบบและกับบุคคลหลากหลายลักษณะ ประกอบด้วย ผู้บริหารองค์กร ผู้บริหารกิจการขนาดเล็ก กลุ่มนักธุรกิจชายและหญิงขนาดเล็ก นักเรียนโรงเรียนสอนธุรกิจ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักสังคมสงเคราะห์ และยังถูกนำไปใช้ในประเทศอื่นๆ เช่นกัน โดยกิจกรรมนี้ถูกนำไปใช้ครั้งแรกกับกลุ่มนักธุรกิจชายชาวอินเดีย

รูปแบบกิจกรรมจะถูกกำหนดขึ้น นับตั้งแต่การเลือกเข้าพักในสถานที่สงบเงียบเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ ไปจนถึงการเข้าเรียนในรายวิชาของมหาวิทยาลัยเป็นเวลาหนึ่งภาคการศึกษา แต่โดยปกติแล้ว จะอยู่ระหว่างระยะเวลา 70 ชั่วโมงตลอดระยะเวลา 5 วัน หรือมากกว่านั้น โดยรูปแบบกิจกรรม ประกอบด้วย การนำเข้ากิจกรรม 7 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบแรกคือการเรียนรู้วิธีการคิดแบบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในวันแรกของโปรแกรมกิจกรรม ผู้เข้าร่วมจะรับทราบถึงเป้าหมายของกิจกรรม พวกเขาจะทราบว่าโปรแกรมนี้ มุ่งหมายที่จะเพิ่มพูนความแข็งแกร่งในแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของพวกเขา และทางคณะผู้ฝึกสอนมีบทบาทสำคัญในการให้ความมั่นใจกับผู้เข้าร่วมว่ากิจกรรมในครั้งนี้จะมีประสิทธิภาพอย่างไร

ทางคณะผู้ฝึกสอนจะใช้เวลาพอสมควรในการอธิบายว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คืออะไร ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แนะนำหลักการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ที่มีต่อความสำเร็จทั้งส่วนตัวและสังคม การนำเสนอเหล่านี้จะประกอบไปด้วยการสนทนาแบบละเอียดของโครงการศึกษาวิจัยในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการบรรยายเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สาธิตพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับความสำเร็จและประวัติของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ หลังรับฟังการนำเสนอเหล่านี้ ผู้เข้าร่วมจะได้พบปะกัน โดยแยกเป็นกลุ่มย่อย

และพยายามบ่งชี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ทำงาน ที่แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจและการดำเนินงาน แต่ละกลุ่มจะเลือกตัวอย่างประกอบ เพื่อนำมาเสนอแก่ทุกกลุ่ม

กิจกรรมขั้นต้นเหล่านี้ ถูกออกแบบมาเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหลายประการ ประการแรก ผู้ฝึกสอนจะพยายามสร้างความเชื่อภายในตัวผู้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น ประการที่สอง ผ่านการนำเสนอผลงานวิจัย ผู้ฝึกสอนจะสาธิตว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้น จะนำไปสู่ผลการดำเนินงานที่พัฒนาขึ้น และความสำเร็จส่วนตัว ประการที่สาม กิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสร้างกรอบความคิดที่ชัดเจน ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คืออะไร และมีผลกระทบต่อความพฤติกรรมอย่างไร ประการสุดท้าย กิจกรรมแบบกลุ่มย่อย ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีส่วนสำคัญต่อชีวิตประจำวันได้อย่างไร

รูปแบบที่สองซึ่งเป็นส่วนต่อมาของกิจกรรม คณะผู้ฝึกสอนจะช่วยผู้เข้าร่วมสร้างกรอบความคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คืออะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ ในกิจกรรมขั้นนี้ McClelland (1987) จะใช้ภาพจากแบบทดสอบ TAT (Thematic Apperception Test) โดยให้ผู้เข้าร่วมดูภาพดังกล่าว และเขียนเรื่องราวขึ้นใหม่ โดยผู้เรียนจะเรียนรู้วิธีการให้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละเรื่องราวและใช้วิธีการดังกล่าวนี้ในการให้คะแนนเรื่องราวของพวกเขาเอง หลังจากนั้น ผู้เข้าร่วมก็จะปรึกษาเรื่องราวและการให้คะแนนของพวกเขา ในที่ประชุมแบบรายบุคคลกับหนึ่งในสมาชิกของคณะผู้ฝึกสอน ในระหว่างกิจกรรมเหล่านี้ ผู้เรียนไม่เพียงแต่จะได้ความกระจ่างชัดมากยิ่งขึ้น ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คืออะไร ยังทำให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดและจินตนาการ ปรับระบบความคิดจากการตอบคำถามในแต่ละสถานการณ์ของเรื่องราวต่างๆ นอกจากนี้ ยังได้เผชิญหน้ากับข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของตัวเอง ซึ่งโดยส่วนมากจะช่วยก่อให้เกิดความปรารถนาอันแรงกล้าในการเปลี่ยนแปลง

รูปแบบที่สาม คือ การช่วยให้ผู้เข้าร่วมฝึกใช้การปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละกรณี บทบาทสมมุติและในชีวิตจริง ผู้ฝึกสอนจะมีส่วนช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมคิดและทำเหมือนพวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยจำลองสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ งานขึ้นนี้จะกินเวลาครึ่งวัน โดยเริ่มจากการปรึกษากันภายในกลุ่ม และพัฒนาผลงานพร้อมยกตัวอย่างประกอบตามที่แต่ละกลุ่มได้พัฒนาขึ้นมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญที่จะพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น ในขั้นตอนนี้ ผู้ฝึกสอนจะให้สถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะต้องประเมินว่า ภายในเวลาที่กำหนด พวกเขาจะต้องทำสิ่งของได้เท่าไรจึงจะได้กำไร และจะขาดทุนถ้าพวกเขาประเมินสูงเกินไป กิจกรรมในลักษณะนี้จะทำให้พวกเขาซึมซาบถึงความคาดหวังที่เป็นจริง

และระดับพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สุดท้ายพวกเขาจะประยุกต์ความรู้ที่ได้เข้ากับงานอาชีพของตนเอง

การนำเข้ารูปแบบที่สี่ คือการฝึกใช้การปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในธุรกิจหรือเกมอื่นๆ ในขั้นตอนนี้เป็นกิจกรรมที่ใช้ระยะเวลาที่นานที่สุด ผู้ฝึกสอนจะจัดรูปแบบเกมให้มีส่วนร่วมในสถานการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามเพื่อความสำเร็จ ตัวของสถานการณ์นี้จะสอนให้เขาเลือกการเสี่ยงที่ปานกลาง ทั้งนี้ McClelland (1987) เห็นว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงต้องการความพยายามและการฝึกฝนความสามารถของพวกเขาเอง หรืออีกนัยหนึ่งเป้าหมายของความสำเร็จนี้เป็นผลมาจากความพึงพอใจส่วนบุคคลที่มีมากกว่า

ปรากฏการณ์ดังกล่าว McClelland (1987) ได้พัฒนาจากการสังเกตเด็กเล็กๆ คนหนึ่งที่ถูกกำหนดให้เล่นเกมโยนห่วง โดยมีหัวข้อกำหนดว่า เขาจะได้คะแนนก็ต่อเมื่อ ห่วงคล้องลงแทนเท่านั้น จากนั้นก็ปล่อยให้เด็กเล่นเกมนี้ตามลำพัง McClelland (1987) ได้วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "แน่นอนว่า เด็กๆที่ยืนอยู่ใกล้กับแทนจะสามารถทำคะแนนการโยนห่วงได้ทุกครั้ง แต่ถ้าหากว่าเขาลองที่จะเขยิบตัวให้ยืนอยู่ไกลออกไปจากแทน ก็เป็นเรื่องยากที่จะได้คะแนน ความจริงอย่างหนึ่งที่เขาได้พบก็คือ เด็กๆที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะยืนปักหลักมั่นคงอยู่กับระยะห่างที่ระดับปานกลางจากแทนหลัก ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาจะสามารถได้รับผลสำเร็จที่น่าพึงพอใจ แต่สำหรับเด็กๆ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำแล้ว น้อยรายมากที่จะยืนอยู่ไกลจากระยะทางของแทน ในอีกแง่หนึ่งก็คือ คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักที่จะชอบสถานการณ์ที่น่าท้าทาย ซึ่งมีทั้งความเสี่ยงที่อาจจะส่งผลให้ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ต้องไม่เป็นความเสี่ยงเสียจนกระทั่งว่า เขาอาจจะไม่สามารถพิชิตชัยได้ด้วยความสามารถของพวกเขาเอง "

ในการเล่นเกมต่างๆ นั้น ผู้เข้าร่วมจะถูกให้คะแนนในหลายๆเกณฑ์ และพวกเขาจะได้รับพีดีแบ็คในด้านคะแนนรายบุคคล ในตอนท้ายของกิจกรรม ได้มีการประดิษฐ์ระบบค้นรหัสขึ้นมาเพื่อประเมินค่าระดับของความสำเร็จที่ได้ตั้งไว้ โดยค่า 0 เทียบเท่ากับระดับการดำเนินกิจกรรม ไปในอัตราคงที่ ถ้ากิจกรรมมีผลการดำเนินการลดลงอย่างเห็นได้ชัด เขาจะได้รับคะแนนเป็น -1 เขาจะได้รับคะแนน+1ก็ต่อเมื่อเขาได้กระทำการวางแผนเฉพาะเจาะจงเอาไว้ เพื่อพัฒนาธุรกิจ ต่อจากนั้นพวกเขาจะพูดคุยว่าคะแนนต่างๆของพวกเขาเกี่ยวข้องกับระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างไร

การนำเข้ารูปแบบที่ห้า คือให้ผู้เข้าร่วมเกี่ยวโยงต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์เข้ากับพฤติกรรม ภาวลักษณะ และเป้าหมายของตนเอง โดยภายหลังจากการพูดคุยทางด้านคะแนนต่างๆ และความเกี่ยวโยงกับระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว ผู้เรียนจะตัดสินใจว่าพวกเขาต้องการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มากยิ่งขึ้นไปอีกหรือไม่ ความต้องการสำหรับอนาคตของพวกเขาเป็นอย่างไร และลักษณะเฉพาะใดที่พวกเขาต้องการพัฒนาเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายนั้น ใน

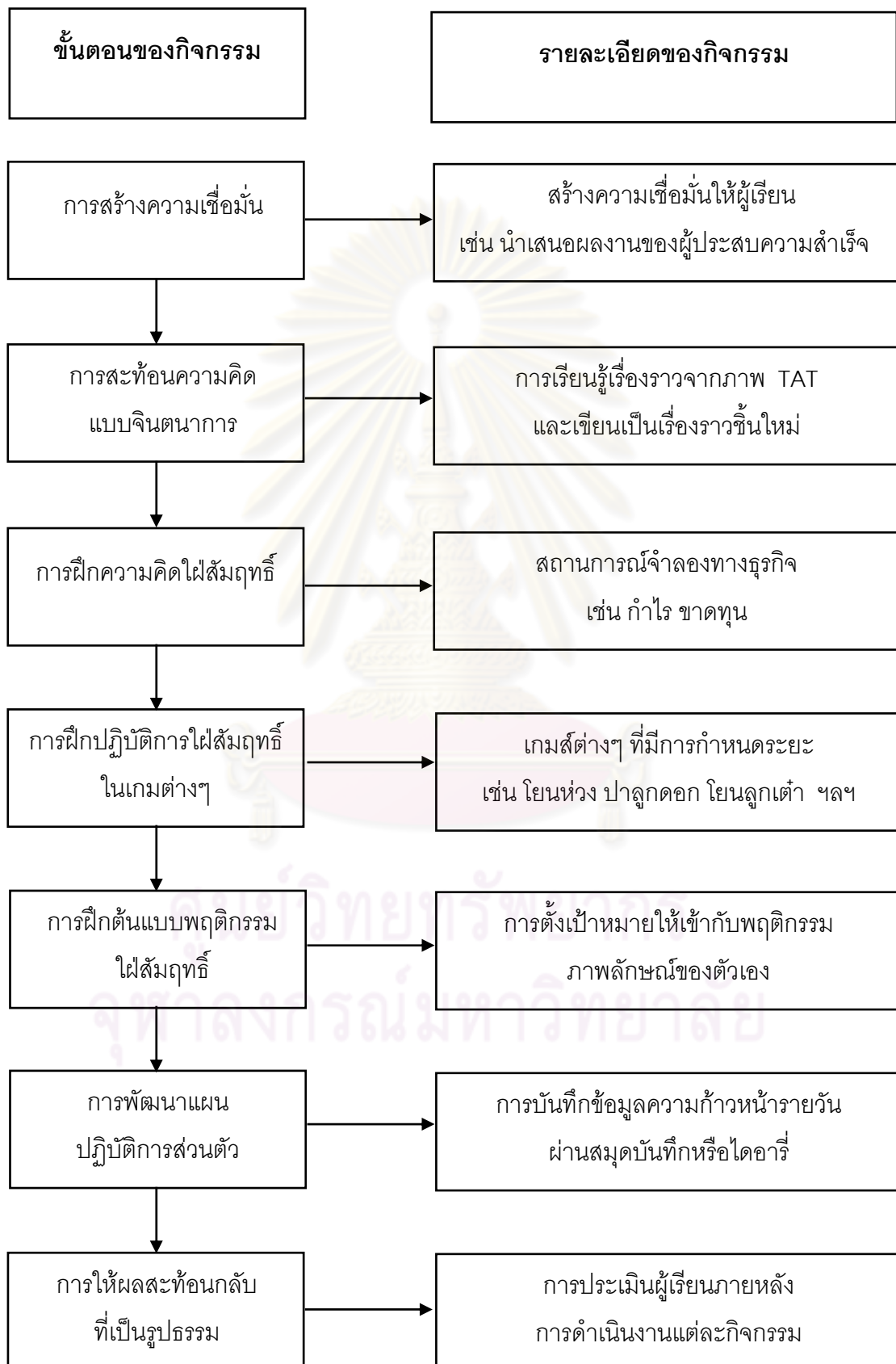
กิจกรรมขั้นตอนนี้ จึงมุ่งเน้นไปที่การตั้งเป้าหมายส่วนตัวและให้เข้ากับลักษณะสำคัญของพฤติกรรมแบบมุ่งเน้นความสำเร็จ คณะผู้ฝึกสอนจะช่วยผู้เข้าร่วมในการปรึกษาเกี่ยวกับเป้าหมายส่วนตัวของพวกเขา และอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น โดยผู้ฝึกสอนจะให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาเป้าหมายส่วนตัวแบบละเอียด เช่น เป้าหมายของการงานอาชีพ สำหรับสองปีและห้าปีข้างหน้า หรือเป้าหมายระยะยาวในชีวิต โดยผู้เข้าร่วมจะต้องอธิบายถึงวิธีการที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น ทั้งนี้ผู้ฝึกสอนจะมีบทบาทในการให้คำปรึกษาทั้งส่วนบุคคลและกลุ่มตลอดกิจกรรม

รูปแบบที่หก ช่วยให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว เป็นส่วนท้ายของกิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว ผู้เข้าร่วมจะพูดคุยเกี่ยวกับเป้าหมายส่วนตัว เพื่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้ยิ่งขึ้นไป พวกเขาจะใช้เวลาพอสมควรในการปรึกษาหารือวิธีการบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวัน (Daily Progress) ผ่านสมุดบันทึกหรือไดอารี่ และทางคณะผู้ฝึกสอนจะช่วยผู้เข้าร่วมคาดการณ์ได้ถึงอุปสรรคบางประการ ที่พวกเขาอาจเผชิญ ในขณะที่พวกเขากำลังพยายามประยุกต์ใช้สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ ในที่ทำงานและในชีวิตส่วนตัว บทสรุปกิจกรรมคือการประชุมรายบุคคลกับหนึ่งในสมาชิกคณะผู้ฝึกสอน ซึ่งผู้เข้าร่วมจะอธิบายเกี่ยวกับเป้าหมายของตัวเองและแผนปฏิบัติการ กิจกรรมพวกนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักและความเข้าใจลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ในแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของตัวเอง และในการปฏิญาณตนต่อการเปลี่ยนแปลงตัวเอง

รูปแบบสุดท้าย จะให้พีดีแบ็คกับผู้เข้าร่วม ในเรื่องการก้าวหน้าไปสู่การบรรลุเป้าหมายเป็นขั้นตอนสุดท้าย คือ การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมจากการดำเนินกิจกรรมทั้งหมดของพวกเขา ทั้งคะแนนจากการทำงาน การร่วมกิจกรรม คำวิจารณ์ด้านบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวรวมทั้งทัศนคติต่าง ๆ ทางสังคม

จากทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบกิจกรรมตามทฤษฎีของ McClelland (1987) จึงได้นำมาสร้างกรอบความคิดตัวโปรแกรมในแบบที่ประกอบไปด้วย กิจกรรม 7 ขั้นตอน โดยขั้นตอนแรก คือ การสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน ขั้นตอนที่สองการสะท้อนความคิดแบบจินตนาการ ด้วยการเรียนรู้เรื่องราวจากแบบทดสอบ TAT และเขียนเป็นเรื่องราวขึ้นมา ขั้นตอนที่สาม คือ การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์โดยการจำลองสถานการณ์ทางธุรกิจ ขั้นตอนที่สี่ คือการฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในเกมต่างๆ ที่มีการกำหนดระยะเวลาของความสำเร็จ ขั้นตอนที่ห้า คือ การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์โดยการตั้งเป้าหมายให้เข้ากับพฤติกรรมหรือภาพลักษณ์ของตัวเอง ขั้นตอนที่หก การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัวการบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวัน และขั้นตอนสุดท้ายการให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมซึ่งเป็นการประเมินผลภายหลังการจัดกิจกรรม โดยสามารถสรุปกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) ดังแผนภาพ

แผนภาพที่ 11 แสดงกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979)

นอกจากนี้ McClelland (1979) ยังได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายดังต่อไปนี้

1. วิธีให้ผู้เรียนฝึกให้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตนเอง เป็นวิธีการที่ให้ผู้เรียน ฝึกให้คะแนนเรื่องราวที่เขียนขึ้นเองจากแบบทดสอบ TAT (Thematic Apperception Test) เป็นการให้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตนเองตามวิธีการที่กำหนดและให้ผู้เรียนอธิบายแนวความคิดจากการเขียนเรื่องนั้นๆ นอกจากนี้ยังอาจได้ผู้รับการฝึกใช้วิธีเดียวกันตรวจให้คะแนนบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ นิทานพื้นบ้าน และคำสนทนาต่างๆ

สิ่งที่สำคัญของการฝึกนี้ก็คือ ต้องการให้ผู้รับการฝึกได้ทำความเข้าใจกับแนวความคิดทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลวิธีการสอนอาจใช้เกมส์ สถานการณ์จำลองซึ่งจะมีส่วนช่วยในการปรับพฤติกรรมได้อย่างมีคุณค่า จะทำให้ผู้รับการฝึกลดความวิตกกังวลในสถานการณ์การเรียน สามารถฝึกฝนและเห็นผลการกระทำของตนในสภาพการณ์ที่เป็นจริง นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้อภิปรายในกลุ่มที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจว่าทำไมแนวทางที่ปฏิบัติจึงไม่ใช่แนวทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ การวิเคราะห์ การศึกษารายกรณี และการนำอภิปรายโดยผู้ที่ประสบความสำเร็จมาแล้ว จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อสภาพการณ์ที่เป็นจริงสูงขึ้นได้

2. การฝึกหัดให้บุคคลสนใจกับความคิดเห็นของคนอื่น เพื่อให้บุคคลคลายยึดมั่นในประเพณี หันมาหาเครื่องยึดเหนี่ยวอย่างอื่นสำหรับควบคุมการปฏิบัติเชิงสังคมและมีการรณรงค์ทางอุดมการณ์ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลมีความมั่นคงในอุดมการณ์เพิ่มขึ้น

3. การจัดให้เด็กเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยเน้นถึงความสำคัญของการจัดให้เด็กเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับเด็กอื่นเป็นหมู่คณะ เพื่อให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

4. การช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ในห้องเรียนควรมีการสอนให้เด็กคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการขึ้น ซึ่งผู้เรียนอาจนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

5. วิธีการฝึกในรูปแบบการไม่ใช้คำพูด ได้แก่การฝึกเข้าสมาธิ (Meditation) และการส่งเสริมการเคลื่อนไหวทางด้านร่างกายให้ขยายตัวใช้ได้คล่องแคล่วกว่าปกติโดยใช้เกมต่างๆ เข้าช่วย เพราะว่าการเรียนรู้ทางด้านจิตวิทยานั้นจะต้องอาศัยการเคลื่อนไหวประกอบกันกับทางด้านความคิด เช่น ในการสอนเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนทัศน์เกี่ยวกับการเสี่ยงพอประมาณ จะสอนโดยเกมการฟุ้งลูกดอก ผู้รับการฝึกจะได้รับรางวัลเมื่อเขาชนะ และทุกครั้งต้องมีการประเมินหรือเสนอราคาก่อนว่าจะทำได้แค่ไหน หากประเมินน้อยก็จะได้คะแนนน้อย

ถ้าการประเมินมากจะได้คะแนนมากแต่ก็ทำได้ยากเช่นเดียวกัน ประสบการณ์จากการเล่นเกม จะช่วยให้ผู้รับการฝึกสรุปครอบคลุม ผลไปถึงสถานการณ์อื่นๆ ในชีวิตของผู้รับการทดลองด้วย

6. วิธีให้บุคคลสำรวจตนเอง ในการตอบสนองทางด้านอารมณ์ต่อสิ่งเร้าภายนอกและต่อบุคคลอื่นๆ ในกลุ่ม การที่บุคคลได้สำรวจตนเองว่ามีความรู้สึกอย่างไรจะเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าจะพิจารณาว่าเขาคิดถึงสิ่งใด การพัฒนาความรู้สึกของกลุ่มให้เข้มแข็งจะมีส่วนช่วยสนับสนุนบุคคลให้เลือกกระทำในสิ่งที่ดีมากขึ้นมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นได้ วิธีการนี้ตั้งอยู่บนรากฐานความคิดที่ว่า ความผูกพันทางด้านความรู้สึกรักชอบพอจะเพิ่มพูนการเรียนรู้ให้มีความหมายมากขึ้น

7. วิธีเน้นความสำคัญทางการดำเนินการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม เป็นการเน้นในเรื่องที่นี้และเดี๋ยวนี้ โดยการฝึกอบรมนอกสถานที่ซึ่งบุคคลจะถูกตัดขาดจากภาระหน้าที่หรือข้อบังคับต่างๆ การใช้สถานการณ์ที่แยกออกไปโดยเฉพาะนี้จะช่วยให้บุคคลมีโอกาสได้แสดงพฤติกรรมใหม่ๆ เพื่อให้ผู้รับการฝึกพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ดีขึ้นจะไม่เน้นในเรื่องประวัติส่วนตัวที่แล้วๆ มา อธิบายพฤติกรรม ข้อตกลงเบื้องต้นของวิธีการนี้ ก็คือ บุคคลจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อมีเงื่อนไขแห่งการเปลี่ยนแปลงเจริญถึงขีดสูงสุด

วิธีการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 7 วิธีนี้ เป็นการฝึกให้บุคคลมีความไวต่อความรู้สึก มีความสามารถในการสื่อสารได้หลายระดับ และสามารถที่จะผสมผสานความคิดฝันที่ไม่สมเหตุสมผลไปสู่ความคิดและการตอบสนองที่มีโครงสร้างสมเหตุสมผลมากขึ้น อันจะมีส่วนส่งเสริมทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กล่าวคือเมื่อบุคคลรู้จักตนเอง รู้จักควบคุมอารมณ์ได้ จะทำให้ผู้เรียนแสดงออกทางด้านอารมณ์เกลียดชังหรืออารมณ์รุนแรงน้อยลง

นอกจากนี้ McClelland (1979) ยังได้จัดตั้งโครงการขึ้นในประเทศอินเดีย โดยจัดสอนให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น ลักษณะของผู้ประกอบการ คิดฝันถึงผลสัมฤทธิ์และการอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทำธุรกิจได้ดีขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเยี่ยงผู้ประกอบการสูงขึ้น เช่นมีการทำงานมากขึ้น มีการริเริ่มธุรกิจใหม่ๆ มีการกล้าลงทุนในกิจการใหม่ๆ และมีรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น วิธีการวิเคราะห์ผลในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเปรียบเทียบกับตนเองก่อนได้รับการฝึกและหลังจากได้รับการฝึกแล้ว นอกจากนี้ยังมีการเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมด้วย มีการติดตามผลเพื่อดูว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่พัฒนาขึ้นแล้วนี้ จะยังคงอยู่ในบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่โดยไม่ให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับจินตนาการสัมฤทธิ์ผล พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระยะหลังจากได้รับการฝึกใหม่ๆ จะสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึกมาก และหลังจากนั้น 2-3 ปี ถึงแม้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะลดลง แต่ก็ยังสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในปี 1965 Kolb (1965) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชายที่เรียนในระดับมัธยมศึกษา และมีสติปัญญาสูงกว่า 120 (จากมาตรฐานระดับสติปัญญา) แต่ได้เกรดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยปานกลาง เพื่อศึกษาว่าจะสามารถฝึกให้เด็กในวัยนี้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นได้หรือไม่ โดยถือว่าเกรดเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นจะแสดงว่านักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น โครงการนี้เริ่มในภาคฤดูร้อนโดยการฝึกหัดและสอนเกี่ยวกับลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หลังจากฝึกหัดแล้วประมาณปีครึ่ง ได้มีการติดตามผลพบว่า นักเรียนจากระดับเศรษฐกิจสังคมชั้นสูง มีเกรดสูงขึ้น ส่วนนักเรียนจากระดับเศรษฐกิจและสังคมต่ำปรากฏว่าไม่ได้ผลเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด

Alschuler (1970) ได้ใช้แนวทางของ McClelland(1979) จัดโปรแกรมการฝึกทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการวิเคราะห์หลักการและลำดับขั้นการฝึกอบรมเพื่อให้สะดวกต่อการฝึกปฏิบัติการ กล่าวคือ การฝึกทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะส่งเสริมข้อผูกมัดพื้นฐานทางด้านค่านิยมทางสังคม เช่น ความเป็นอิสระ การยอมรับหรือรับผิดชอบในผลการกระทำของตน มีการพัฒนาเยี่ยงผู้ประกอบการ โดยพยายามอธิบายและให้ความกระจ่างทางด้านแนวความคิดต่อความสำเร็จมีการสอนให้รู้จักองค์ประกอบในด้านการวางแผนเพื่อความสำเร็จอันจะทำให้แนวคิดนี้สัมพันธ์กับการแสดงออก เช่น มีการเสี่ยงพอสมควร มีความคิดริเริ่ม มีการใช้ผลย้อนกลับที่เป็นรูปธรรม และมีการวางแผนการดำเนินงานต่ออย่างรอบคอบ

การวัดแรงจูงใจ

อารี พันธุ์ณี (2543) กล่าวถึง การวัดแรงจูงใจในการเรียนว่า “ไม่สามารถวัดได้โดยตรง เพราะไม่สามารถมองเห็นแรงจูงใจในการเรียน” นักจิตวิทยาจึงคิดวิธีที่จะวัดแรงจูงใจในการเรียน โดยวัดจากความกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรม ความพยายามในการกระทำ และการเอาชนะอุปสรรค

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) กล่าวถึง การวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษว่า เป็นการวัดทางอ้อม โดยวัดจากความอดทน ความพยายาม การใช้เวลาเพื่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิธีการวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ การสอบถาม โดยใช้แบบสอบถามที่ให้ผู้เรียนให้ข้อมูลเอง เพราะสะดวกและสามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรขนาดใหญ่ได้ ผู้วิจัยอาจทำการเก็บรวบรวมโดยไปเก็บด้วยตนเอง หรือส่งทางไปรษณีย์ไปยังผู้ตอบ

การวัดแรงจูงใจมีหลายวิธี แต่จากการศึกษาค้นคว้าของ วัชรภา ขันลำอางค์ (2543) ได้สรุปว่า การวัดแรงจูงใจสามารถวัดได้โดยใช้เครื่องมือวัด ซึ่งวัดได้ 4 วิธี ดังนี้ คือ

1. แบบทดสอบ TAT (Thematic Apperception Test)

Murray (อ้างถึงใน Schunk, 2000) ได้สร้างแบบวัด TAT เป็นแบบวัดบุคลิกภาพชนิดฉายภาพ (Projective Technique) โดยแบบวัดเป็นภาพที่มีความคลุมเครือแล้วให้ผู้ทำแบบวัดนั้นสร้างเรื่องราวหรือตอบคำถามจากภาพนั้น ต่อมา McClelland (1953) และคณะได้ปรับแบบวัด TAT นี้ เพื่อใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยให้นักศึกษาชายดูภาพ 4 ภาพ แล้วเขียนบรรยายภาพละ 5 นาที

ภาพที่ 1 เป็นภาพชายสองคนกำลังทำงานอยู่ที่เครื่องกล

ภาพที่ 2 เป็นภาพเด็กชายกำลังศึกษานั่งอยู่ที่โต๊ะมีหนังสือวางอยู่ตรงหน้า

ภาพที่ 3 ภาพหมายเลข 7 BM ของ Murray (cited in Schunk, 2000) เป็นภาพพ่อกับลูกชาย

ภาพที่ 4 ภาพหมายเลข 8 BM ของ Murray (cited in Schunk, 2000) เป็นการผ่าตัดและมีภาพเด็กผู้ชายอยู่ด้านหน้า

การวัดแรงจูงใจโดยใช้แบบทดสอบ TAT นั้นมีวิธีการ คือ ให้ผู้ถูกทดสอบดูรูปภาพซึ่งประกอบด้วยรูปภาพของคนที่อยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ แล้ว ให้ผู้ถูกทดสอบตอบคำถามต่อไปนี้

1.1 ภาพที่ท่านเห็นแสดงอะไรบ้าง ใครคือบุคคลที่ท่านเห็นในภาพ

1.2 ทำไมบุคคลจึงอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านี้

1.3 บุคคลที่ท่านเห็นในรูปกำลังคิดอะไร หรือต้องการอะไร

1.4 อะไรจะเกิดต่อไปอีกในอนาคต

หรือให้ผู้รับการทดสอบดูภาพแล้ว บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพที่กำหนดให้ ภาพละ 1 เรื่อง จากนั้นนำเนื้อเรื่องหรือคำตอบที่ได้จากผู้รับการทดสอบไปวิเคราะห์เนื้อหา และคิดคะแนนว่าผู้ทดสอบคนใดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ ถ้าผู้ทดสอบบรรยายเกี่ยวกับความอุตสาหะมานะบากบั่นในการทำงาน มีแนวความคิดวางแผนงานรอบคอบดี มีผลสัมฤทธิ์สูง แสดงว่าผู้ทดสอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตรงกันข้าม ถ้าผู้ทดสอบบรรยายเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในกานงานน้อย แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Hermans (1970)

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Hermans (1970) มีจำนวน 29 ข้อ เป็นแบบวัดให้เลือกตอบ มีการคิดคะแนนคือ ถ้าตอบถูกได้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดได้ 0 คะแนน ลักษณะข้อคำถามของ Hermans (1970) สร้างขึ้นโดยอาศัยลักษณะ 10 ประการ ของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงได้แก่

2.1 มีระดับความมุ่งหวังสูง

2.2 มีความหวังในการทำงานว่าจะสำเร็จสูง

- 2.3 มีความพยายามต่อสู้เพื่อไปสู่สภาวะที่สูงขึ้น
- 2.4 มีความอดทนในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน ๆ
- 2.5 ในขณะที่ทำงานแม้จะถูกขัดจังหวะก็พยายามทำงานต่อไปจนสำเร็จ
- 2.6 มีความรู้สึกที่เวลาเป็นสิ่งที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว
- 2.7 เป็นคนมุ่งอนาคตสูง
- 2.8 จะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถ
- 2.9 ต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นจึงพยายามทำงานให้ได้ดี
- 2.10 พยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ดี

แบบทดสอบ Hermans (1970) ง่ายแก่การตรวจให้คะแนนและแปลผล เพราะเป็นปรนัย มีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน

3. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจแบบสังเกต

เราไม่สามารถวัดแรงจูงใจได้โดยตรง เพราะเราไม่สามารถมองเห็นแรงจูงใจ นักจิตวิทยา จึงต้องใช้วิธีการสังเกต และอนุมานจากพฤติกรรม และได้คิดค้นวิธีการต่าง ๆ ที่จะวัดปริมาณของแรงจูงใจ ที่สำคัญมี 3 วิธี

3.1 วัดจากอัตราการเคลื่อนไหวทั่วไป คือ การให้พลังแก่พฤติกรรม ดังนั้น ถ้ามนุษย์ได้รับการจูงใจมาก ก็จะอยู่ในสภาวะการตื่นตัว และการกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรมมากด้วย

3.2 วัดจากอัตราการกระทำกิจกรรม โดยดูว่า คนใช้ความพยายามในการกระทำ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด ถ้าได้รับการจูงใจมากก็จะใช้ความพยายามมากด้วย

3.3 วัดจากการเอาชนะอุปสรรค การที่คนพยายามจะให้บรรลุเป้าหมายนั้น ในบางครั้งจะต้องประสบอุปสรรคต่าง ๆ ถ้าได้รับการจูงใจมากก็ยอมใช้ความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคมากด้วย จากการทดลองพบว่า หนูตัวเมียที่ถูกพรากจากลูกอ่อนของมัน จะยอมทนเจ็บปวดในการฝ่าแฉงไฟฟ้าไปหาลูก หรือหิวมาก ๆ จะยอมฝ่าแฉงไฟฟ้าไปหาอาหาร เป็นต้น (อารี พันธุ์ณี, 2534)

4. แบบทดสอบแรงจูงใจแบบประเมินค่า

เป็นการประยุกต์จากทฤษฎีของ McClelland (1953) และ Hermans (1970) โดยดูจากองค์ประกอบหลาย ๆ ส่วนที่รวมกันเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะเครื่องมือ เป็นแบบสอบถามชนิด 5 ตัวเลือก ในแบบสอบถามจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมักประพฤติปฏิบัติ โดยในแต่ละช่องตัวเลือกทั้ง 5 จะมีข้อความเรียงลำดับจากจริงที่สุดไปจนถึงไม่จริงเลย โดยผู้ตอบจะต้องอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของตนเพียงใด

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแยกการให้คะแนนออกเป็น 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ประเภทของข้อความที่มีความหมายทางบวกกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้ากาช่อง จริงที่สุด	ได้ 5 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงมาก	ได้ 4 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงครึ่งเดียว	ได้ 3 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงน้อย	ได้ 2 คะแนน
ถ้ากาช่อง ไม่จริงเลย	ได้ 1 คะแนน

กรณีที่ 2 ประเภทของข้อความที่มีความหมายทางลบกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้ากาช่อง จริงที่สุด	ได้ 1 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงมาก	ได้ 2 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงครึ่งเดียว	ได้ 3 คะแนน
ถ้ากาช่อง จริงน้อย	ได้ 4 คะแนน
ถ้ากาช่อง ไม่จริงเลย	ได้ 5 คะแนน

ผู้ที่ได้คะแนนมากถือว่ามีแรงจูงใจสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การที่จะวัดแรงจูงใจนั้นมีเครื่องมือที่ใช้วัดอยู่ 4 แบบ คือ แบบทดสอบ

TAT แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบสอบถามแบบประเมินค่า การที่จะนำเครื่องมือวัดทั้ง 4 แบบไปใช้นั้น จะต้องพิจารณาถึงข้อดีข้อเสียของแต่ละแบบว่าเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ แบบทดสอบ TAT และแบบสังเกตพฤติกรรม เป็นแบบวัดที่วัดออกมาค่อนข้างยาก ผู้ที่นำไปใช้ต้องศึกษาให้เข้าใจ ส่วนแบบทดสอบชนิดเลือกตอบนั้นง่ายต่อการให้คะแนนและแปลผล เพราะเป็นปรนัยแต่จะมีข้อเสียคือ ผู้ทดสอบจะเลือกตอบข้อที่ถูกที่สุด ทำให้ผลที่ได้จากการวัดคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ซึ่งแบบทดสอบแบบประเมินค่าจะสามารถแก้ปัญหาในจุดนี้ได้ เพราะจะไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด แต่มีข้อเสีย คือถ้าผู้ตอบไม่ตอบตรงกับความเป็นจริงเนื่องจากทราบว่าจะวัดอะไร จึงตอบในทิศทางที่เป็นบวกทำให้คะแนนคลาดเคลื่อนได้ แต่ในปัจจุบันการวัดแรงจูงใจในงานวิจัยจะใช้แบบประเมินค่า เพราะใช้ได้ง่าย และสามารถสร้างแบบวัดขึ้นมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการศึกษาได้

ตอนที่ 5 อ้อมโนทัศน์

นักวิชาการหลายท่านให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องอ้อมโนทัศน์ โดยเริ่มศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของตนหรืออดีตก่อน ซึ่งการศึกษาในเรื่องของตนหรืออดีตเริ่มเป็นครั้งแรกในแวดวงของนักปรัชญา

ความหมายของอัตมโนทัศน์

อัตมโนทัศน์มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการและความสำเร็จของมนุษย์ ทำให้การศึกษาและอธิบายความสัมพันธ์ของโครงสร้างของอัตมโนทัศน์มีความชัดเจนมากขึ้น อย่างไรก็ตามการนิยามความหมายของอัตมโนทัศน์ที่สามารถอธิบายถึงโครงสร้างของอัตมโนทัศน์ได้อย่างครอบคลุมโครงสร้างทั้งหมดนั้นเป็นไปได้ยาก เนื่องจากการใช้คำในการศึกษาที่บางครั้งสลับกันหรือบางครั้งสับสน (Strein, 1996) แต่ก็มีนักวิชาการหลายท่านที่มีชื่อเสียงที่ศึกษาอัตมโนทัศน์มาเป็นเวลานาน ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ไว้ดังนี้

Raimy (1948) เป็นบุคคลแรกที่ให้คำจำกัดความของอัตมโนทัศน์ โดยกล่าวว่า อัตมโนทัศน์เป็นการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูกจัดให้เป็นระบบ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลมาจากการสังเกตทั้งในอดีตและปัจจุบัน และเป็นสิ่งที่บุคคลเชื่อเกี่ยวกับตัวของเขาเอง อัตมโนทัศน์เป็นเหมือนแผนที่ที่แต่ละคนจะใช้พิจารณาเพื่อเข้าใจตนเอง ส่วน Rogers (1947) กล่าวว่า อัตมโนทัศน์เป็นโครงสร้างของการรับรู้ที่บุคคลมีต่อตนเองเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ ความสามารถ คุณค่าของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม

Shavelson (1982) ได้อธิบายถึง อัตมโนทัศน์ว่าเป็นการรับรู้ของบุคคลซึ่งการรับรู้นั้นได้มาจากประสบการณ์ของแต่ละคน และสิ่งแวดล้อมโดยที่การรับรู้นั้นได้รับอิทธิพลมาจากการเสริมแรง และการประเมินของบุคคลอื่น ทำให้แต่ละคนมีพฤติกรรมเป็นของตนเอง นอกจากนี้เขายังแบ่งอัตมโนทัศน์ออกเป็นลำดับขั้น มีรายละเอียดที่เด่นชัดลงไป เช่น อัตมโนทัศน์ ด้านวิชาการก็แบ่งออกไปตามสาขาวิชาต่าง ๆ และแบ่งออกไปเฉพาะเรื่องในแต่ละเนื้อหาวิชาแล้ว ยังมีอัตมโนทัศน์ในด้านร่างกาย อารมณ์และสังคม ซึ่งแต่ละด้านก็แบ่งลงไปเฉพาะเรื่องอีก แต่ Stryker and Craft (1982) ได้กล่าวถึง อัตมโนทัศน์ว่าเป็นโครงสร้างที่ซับซ้อน เป็นส่วนหนึ่งของเอกลักษณ์ของบุคคล

จากการศึกษานิยามความหมายของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่าอัตมโนทัศน์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก เจตคติ และค่านิยมที่บุคคลมีต่อตนเองในด้านต่าง ๆ อันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้มีความสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการรับรู้เกี่ยวกับตนเองในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านสติปัญญา ความคิด ความสามารถ ทักษะต่าง ๆ และรูปร่างลักษณะทางด้านร่างกาย

ความสำคัญของอัตมโนทัศน์ (Self-Concept)

อัตมโนทัศน์มีความใกล้ชิดกับพัฒนาการของบุคคลและเป็นส่วนสำคัญต่อการอธิบายถึงความเป็นตัวตน ซึ่งสุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช (2550) ได้สรุปบุคลิกลักษณะที่แสดงออกที่น่าสนใจสรุปได้ดังนี้

1. อัจฉริยะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างอัจฉริยะและพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของบุคคล โดยกล่าวสรุปว่า อัจฉริยะเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการหาเอกลักษณ์ในความเป็นตัวตนของบุคคล เมื่อบุคคลรับรู้ถึงความเป็นตัวตนของตนเอง รับรู้จุดเด่น จุดด้อย ลักษณะของตนเองจนสร้างภาพความเป็นตัวตนออกมาและแสดงออกเป็นบุคลิกภาพของตนเองที่แตกต่างกันออกไป

2. อัจฉริยะส่งผลต่อความมั่นใจ เชื้อมั่น และกล้าแสดงออก ในการปฏิบัติกิจกรรมของบุคคล หลักการนี้ใช้อธิบายลักษณะของอัจฉริยะของเด็กนักเรียนได้ว่าเด็กที่มีทักษะด้านไยดีเกินค่าเฉลี่ยของเด็กทั้งหมดในกลุ่มก็จะมีความรู้สึกดีกับความสามารถด้านนั้นของตนเองมากกว่านักเรียนที่มีผลสำเร็จทางการเรียนสูงเท่ากัน Marsh (2004) เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า อิทธิพลปลาใหญ่ในสระเด็ก นอกจากนี้ อัจฉริยะเชิงบวกเป็นที่ต้องการส่งเสริมให้เกิดขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เกิด ผลลัพธ์อันเป็นที่คาดหวังในที่สุด นอกจากนี้ อัจฉริยะยังเป็นเหมือนโครงสร้างของทัศนคติในตนเอง ซึ่งโครงสร้างดังกล่าวอยู่บนพื้นฐานการทำความเข้าใจตนเองในด้านตนในอุดมคติกับการประเมินตนเองเพื่อการยอมรับและเห็นคุณค่าในตนเอง จนเกิดเป็นอัจฉริยะของแต่ละบุคคลขึ้นมา หากบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองแล้ว ย่อมทำให้เกิดความมั่นใจ ภาคภูมิใจ ต่อการปฏิบัติกิจกรรมในที่สุด

3. อัจฉริยะส่งผลต่อการประสบความสำเร็จต่อการปฏิบัติกิจกรรมของบุคคล นักเรียนที่มีการรับรู้ในความสามารถของตนเองสูงและประสบความสำเร็จในการทำงานต่าง ๆ จะมีแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง (Wigfield and Karpachian, 1991) ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Franken (1994) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีความนับถือในตนเองดีก็จะมีอัจฉริยะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนและเมื่อบุคคลที่รู้จักตนเองดีแล้วก็จะมีผลลัพธ์จากการกระทำสูงสุดซึ่งอยู่บนการใช้จุดแข็งที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ พร้อมทั้งปรับจุดด้อยไม่ให้เกิดสภาพที่เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนี้ อัจฉริยะนั้น มีจุดเน้นที่การบรรยายความเป็นตนเองในทิศทางที่บุคคลจัดการตนเองและตีความโลกภายในตนเองที่อาศัยอยู่

4. อัจฉริยะมีการเปลี่ยนแปลงตามช่วงวัยของบุคคล และมีความแตกต่างกันซึ่งเป็นผลมาจากการประเมินตนเองภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ (Slavin, 1991) โดยบุคคลนั้นจะทำการเปรียบเทียบการปฏิบัติตนในสถานการณ์นั้น ๆ ที่ตนเคยปฏิบัติเป็นมาตรฐานของตนเองกับความสามารถในการปฏิบัติของเพื่อนและคำตอบการตอบสนองทั้งในเชิงภาษาและไม่ใช้ภาษาจากบุคคลอื่น ๆ

5. อัจฉริยะ เป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีโครงสร้างซับซ้อนและมีหลายมิติ จากการศึกษาลักษณะโครงสร้างและองค์ประกอบของอัจฉริยะจาก Marsh (2006) ทำให้เห็นว่า

อัตมโนทัศน์เป็นกลุ่มของการรับรู้เกี่ยวกับตนเองในหลายด้านทั้งเชิงวิชาการและที่ไม่เป็นเชิงวิชาการ โดยมีองค์ประกอบย่อยลงไปอีกจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ ในการวิจัยหลายเรื่องที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ อาจมีความแตกต่างในอัตมโนทัศน์ที่มุ่งวัด หลากบริบท จึงทำให้ผู้วิจัยหลายท่านให้ข้อเสนอแนะในการศึกษาอัตมโนทัศน์ว่า ควรทำการกำหนดองค์ประกอบของอัตมโนทัศน์ให้ชัดเจนไว้เสียแต่เริ่มแรก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอัตมโนทัศน์เป็นความคิดเห็น ความรู้สึก หรือความเข้าใจที่บุคคลมีต่อตนเอง ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคลิกภาพ และส่งผลถึงการกระทำพฤติกรรมออกมาในสังคม ทั้งในทางบวกและทางลบ หากบุคคลมีอัตมโนทัศน์ในเชิงบวกสอดคล้องกับความเป็นจริง บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อมของตน หากบุคคลมีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม การพัฒนาอัตมโนทัศน์ของบุคคลจึงมีความสำคัญยิ่ง

องค์ประกอบของอัตมโนทัศน์

อัตมโนทัศน์เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม และสร้างบุคลิกภาพ ดังนั้น จึงได้มีนักจิตวิทยาหลายท่านทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างของอัตมโนทัศน์ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการสร้างเสริมให้บุคคลมีอัตมโนทัศน์ที่เหมาะสม ซึ่งการที่บุคคลจะสามารถพัฒนาอัตมโนทัศน์ให้เหมาะสมได้นั้น บุคคลจำเป็นต้องประเมินตนเองเพื่อให้ทราบถึงอัตมโนทัศน์ที่แท้จริงของตนเอง หรืออัตมโนทัศน์ที่แสดงถึงการแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการรับรู้ของตนเอง และการที่จะประเมินอัตมโนทัศน์ของบุคคลได้ จำเป็นต้องทราบถึงประเภทและโครงสร้างของอัตมโนทัศน์เสียก่อน ผู้วิจัยได้รวบรวมประเภทและโครงสร้างของ อัตมโนทัศน์ตามทีนักจิตวิทยาหลายท่านได้ทำการศึกษา ซึ่งได้รวบรวมนำมาเสนอพอเป็นสังเขป

การใช้ชีวิตประจำวัน มีผลต่ออัตมโนทัศน์ และในทางกลับกันการที่บุคคลมีอัตมโนทัศน์อย่างไรก็ส่งผลต่อการทำงาน มีผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลด้วยเช่นกัน โดยอัตมโนทัศน์สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วน ซึ่ง Massie and Douglas (1992) สรุปไว้ดังนี้

1. Ideal Self เป็นภาพที่บุคคลอยากเห็น อยากเป็นในอนาคต สำหรับบางคนภาพจะชัดเจน เพราะเขารู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลง สิ่งที่เขาต้องการในชีวิต และจะต้องทำอย่างไรจึงจะเป็นได้ สำหรับบางคนอาจจะมีภาพไม่ชัดเจน และบางคนอาจจะมีภาพที่ไม่สอดคล้อง กับความจริงหรือเป็นไปได้ สิ่งที่มีจะทำให้บุคคลมีปัญหาก็คือ การที่บุคคลคิดว่าได้บรรลุตนตามอุดมคติแล้ว ซึ่งในความเป็นจริง จะต้องใช้เวลายาวนาน และอาศัยการตระหนักรู้ตนเอง และต้องใช้เวลาพอสมควรในการที่จะบรรลุ พอแม่บางคนสร้างภาพที่เด็ก ควรเป็นหรือจะได้รับการยอมรับ

ไว้ ซึ่งจะทำให้เด็กไม่มีความสุข เพราะความคาดหวังเหล่านี้ อาจไม่ตรงกับสิ่งที่เขาปรารถนา อยากเป็น ความสมบูรณ์ในอุดมคติ และภาพ 4 ส่วนของมโนภาพแห่งตนจะต้องเป็นสิ่งเดียวกันให้ได้ แต่อย่างไรก็ตามภาพ 4 ส่วนนี้ไม่สามารถ ทับกันได้ สนิทได้ตลอดไป แต่บางครั้งจะเป็นภาพที่เข้ามาใกล้และทับกัน ก็จะทำให้บุคคลมีความสุข

โดยสรุป อัตมโนทัศน์ คือ ตัวตนที่บุคคลปรารถนาจะเป็น หรือที่ควรจะเป็นซึ่งยึดมั่นในคุณงามความดี มีคุณธรรม จริยธรรม เกิดจากการอบรมสั่งสอนให้รู้จักผิดชอบชั่วดี ถ้าปฏิบัติได้บุคคลก็จะรู้สึกภูมิใจ ชื่นชมในตนเอง ถ้าไม่ได้ก็จะรู้สึกหดหู่ เสียใจ อาจถึงขั้นเกลียดตัวเอง ท้อถอย หรือหมดหวัง

2. Looking - Glass Self เป็นภาพตนเองที่บุคคลคิดว่าคนอื่นมองว่า เขาเป็นคนอย่างไร เป็นภาพของตนเองที่เป็นค่านิยม ความเชื่อ ข้อกำหนดของสังคม (คนอื่นหรือสังคมต้องการให้เป็น) ตนตามความต้องการของสังคมนี เป็นส่วนที่ได้จากการปรุงแต่งตามค่านิยม หรือตามความต้องการของสังคม หรืออาจจะใช้คำว่า Public-self ก็จะมี ความหมายใกล้เคียงกัน

3. Self - Image ตนตามการรับรู้ หมายถึง ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองที่รับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งการรับรู้นี้อาจจะตรงกับที่เป็นจริง ๆ หรือไม่ตรงก็ได้ ถ้าการรับรู้ตนเองเป็นด้านบวกก็จะทำให้มีเป้าหมายในชีวิตและมีความสุขได้ แต่ถ้ามีในทางกลับกันก็จะไม่มีความสุข

4. Real-Self หรือ Actual -Self ตนตามความเป็นจริงหรือตนตามอัตภาพ หมายถึง ตัวตนที่เป็นจริง ๆ ไม่เกี่ยวกับการได้รับการยอมรับหรือไม่ได้รับการยอมรับของบุคคลรอบข้าง ซึ่งต้องใช้เวลาในการค้นพบตนเองว่าเป็นคนชนิดใด มีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรในการดำเนินชีวิต มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร มีความสามารถด้านไหน ซึ่งอาจต้องใช้เวลาานาน ซึ่งจะเป็นกระบวนการที่ทำให้พัฒนาการของการตระหนักในตนเองเพิ่มมากขึ้น

Fitts (1988) ได้กล่าวถึงลักษณะของอัตมโนทัศน์ โดยพิจารณาจากด้านใหญ่ ๆ 2 ด้าน คือ

1. พิจารณาโดยใช้ตนเองเป็นเกณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย

1.1 อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์ หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นคนอย่างไร เป็นการพิจารณาอัตมโนทัศน์ด้านที่เกี่ยวกับคำถามที่ว่า “ฉันเป็นอะไร”

1.2 อัตมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง เป็นการพิจารณาอัตมโนทัศน์ด้านที่เกี่ยวกับคำถามที่ว่า “ฉันมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวฉันอย่างไร”

1.3 อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม หมายถึง การรับรู้และความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับการปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ของตนเอง เป็นการพิจารณาอัตมโนทัศน์ด้านที่เกี่ยวกับคำถามที่ว่า “ฉันประพฤติอย่างไร”

อัตมโนทัศน์ทั้ง 3 ด้านนี้แสดงถึง ความคิดเห็น การยอมรับ และการประเมินตนเอง โดยพิจารณาจากตนเองเป็นเกณฑ์

2. พิจารณาโดยใช้คนอื่นเป็นเกณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย

2.1 อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเอง เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา ลักษณะของร่างกาย สุขภาพ ความสามารถ ทักษะ

2.2 อัตมโนทัศน์ด้านศีลธรรมจรรยา หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเอง เกี่ยวกับคุณค่าทางศีลธรรม ความสัมพันธ์ที่มีต่อศาสนา ความรู้สึกเกี่ยวกับการเป็นคนดีหรือคนเลว และความพึงพอใจในศาสนาของตน

2.3 อัตมโนทัศน์ด้านส่วนตัว หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง ความรู้สึกมั่นใจในตนเอง และประเมินค่าบุคลิกภาพของตนเองโดยไม่รวมลักษณะทางด้านร่างกายและความสัมพันธ์กับผู้อื่น

2.4 อัตมโนทัศน์ด้านครอบครัว หมายถึง ความรู้สึกในคุณค่าและความพอใจในฐานะที่คนเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว เป็นการแสดงถึงการรับรู้ตนเองว่าใกล้ชิดหรือห่างเหินจากครอบครัว

2.5 อัตมโนทัศน์ด้านสังคม หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเอง เกี่ยวกับความมั่นใจและความเชื่อมั่นในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

อัตมโนทัศน์ทั้ง 5 ด้านนี้ แสดงถึงการยอมรับและการประเมินตนเองจากบุคคลอื่นในสังคม โดยพิจารณาจากคนอื่นเป็นเกณฑ์

Calhoun (1990) กล่าวว่า บุคคลสามารถสร้างอัตมโนทัศน์ใน 2 ลักษณะ คือ

1. อัตมโนทัศน์ในทางบวก เป็นลักษณะที่บุคคลพึงพอใจและยอมรับสภาพที่ตนเป็นจริง ไม่ชื่นชมกับตนเองจนเกินไป นั่นคือ บุคคลรู้จักคนดีว่าเป็นอย่างไร บุคคลกลุ่มนี้จะมีความคงที่ในอัตมโนทัศน์ที่มีต่อตน แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเขามีข้อมูลใหม่ ๆ พวกเขาสามารถยอมรับความแตกต่างกันอย่างมากมายของอัตมโนทัศน์ได้ เพราะการเปิดใจกว้างที่จะรับข้อมูลแล้วประมวลสิ่งเหล่านั้นด้วยปัญญาและประสบการณ์ บุคคลเหล่านี้จะมีความอดทนและตอบสนองต่อผู้อื่นด้วยความรัก ความเข้าใจ เคารพในสิทธิของผู้อื่น มีพฤติกรรมที่เหมาะสมและมีความพึงพอใจในชีวิต

2. อัตมโนทัศน์ในทางลบ บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ในทางลบจะรับรู้ตนเองไม่ชัดเจน สามารถแบ่งอัตมโนทัศน์ในทางลบเป็น 2 ลักษณะคือ

2.1 บุคคลกลุ่มนี้จะขาดความมั่นคง ไม่สามารถเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ว่าอะไรเป็นจุดยืนของตน ทำให้บุคคลรู้สึกสับสนต่อตนเอง และวิถีทางการดำเนินชีวิต

2.2 บุคคลจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับ 2.1 คือ จะมีลักษณะไม่ยืดหยุ่น เป็นลักษณะที่บุคคลสร้างภาพตนขึ้นมา และยึดไว้เป็นสิ่งตายตัว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยบุคคลคิดว่าสิ่งนั้นคือสิ่งที่ดีและถูกต้องแล้ว ทำให้เขาประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตเนื่องจากไม่ยืดหยุ่นต่อสถานการณ์นั่นเอง

จากทฤษฎีที่ได้นำเสนอมานี้ สามารถแบ่งประเภทอัตมโนทัศน์นี้ออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเอง เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา ลักษณะของร่างกาย จุดเด่น-จุดด้อย สุขภาพ ความสามารถ ทักษะต่าง ๆ
2. อัตมโนทัศน์ด้านการรับรู้ต่อตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองที่รับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งการรับรู้นี้อาจจะตรงกับที่เป็นจริง ๆ หรือไม่ตรงก็ได้ ถ้าการรับรู้ตนเองเป็นด้านบวกก็จะทำให้มีเป้าหมายในชีวิตและมีความสุขได้ แต่ถ้ามีในทางกลับกันก็จะไม่มีความสุข
3. อัตมโนทัศน์ด้านอารมณ์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองเรื่องความกดดันทางอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข ความเครียด ความเบื่อหน่าย ฯลฯ
4. อัตมโนทัศน์ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองอันเกิดจากความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้อื่น ความสามารถในการคบเพื่อน การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการรับรู้เกี่ยวกับสังคม
5. อัตมโนทัศน์ด้านวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองในเรื่องสติปัญญา แรงจูงใจ ลักษณะนิสัยทางการเรียน การเลือกอาชีพ การแข่งขัน และแรงกดดันจากครอบครัว

จากองค์ประกอบทางอัตมโนทัศน์ทั้ง 5 ด้านนี้ ยังสามารถแบ่งได้เป็นอัตมโนทัศน์ทางด้านบวกและอัตมโนทัศน์ทางด้านลบ ถ้าบุคคลมีอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก จะส่งผลให้บุคคลผู้นั้นมีความมั่นใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ ฉลาด ชัยชนะเข้มแข็ง รับรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงได้เร็ว และการมีอัตมโนทัศน์ที่ดีนี้เอง ส่งผลให้บุคคลรับรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และเชื่อมั่นในตนเองว่าจะประสบผลสำเร็จได้ ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ไม่ดี ก็จะมีความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองในทางลบ รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่มีคุณค่า ความรู้สึกที่ว่าตนเองขาดความสามารถ ไม่สามารถเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ว่าอะไรเป็นจุดยืนของตน ทำให้บุคคลรู้สึกสับสนต่อตนเอง และวิถีทางการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นกรยากที่จะทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจที่จะประสบผลสำเร็จได้ การสร้างอัตมโนทัศน์ในทางที่ดีจึงมีความสำคัญอย่างมาก ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนของตนมีอัตมโนทัศน์ทางวิชาการในทางที่ดี และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่พร้อมจะเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ

ทฤษฎีของอัตมโนทัศน์

ทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ Jame (1890)

Jame (1890) เป็นนักจิตวิทยาคนแรกที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ เขาได้กล่าวถึง “ตน” ว่าตนประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ส่วน คือ “Me” กับ “I” เจมส์ได้ให้ความหมายของ “Me” ว่าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่บุคคลทราบว่าเป็นตัวเขา ส่วน “I” นั้นเป็นส่วนของการประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมา ดังนั้น “Me” จึงเป็นส่วนที่บุคคลนึกคิดเกี่ยวกับตนเองหรือที่เรียกว่า อัตมโนทัศน์ ส่วนของ “Me” เจมส์ได้แยกแยะต่อไปอีกว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ซึ่งเขาได้จัดลำดับความสำคัญไว้ดังนี้ คือ

1. The Spiritual Self คือ กระบวนการทางจิตใจ ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนตัว รูปลักษณะบุคลิกต่าง ๆ ทัศนคติ การรับรู้ทางสังคม
2. The Material Self คือ ตนที่แสดงทางวัตถุ มองเห็นด้วยสายตา เช่น บ้าน รถยนต์ ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของ
3. The Social Self คือ ตนทางสังคม หมายถึง ความเห็นของผู้อื่นที่มีต่อสายตา เช่น บ้าน รถยนต์ ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของ
4. The Bodily Self คือ ตนทางร่างกาย เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อลักษณะทางร่างกายของตนเอง

ในปี ค.ศ. 1890 เจมส์ได้ตั้งกฎของเจมส์ (Jame's Law) ขึ้นมาโดยกล่าวไว้ว่า ในสภาพสังคมอันซับซ้อนนั้น เราสามารถเลือกเป้าหมายต่าง ๆ ได้หลายเป้าหมายด้วยกัน ซึ่งเป้าหมายเหล่านั้นจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของ “ตน” และเราจะประเมินความสำเร็จต่อเป้าหมายที่เราเลือกไว้ กล่าวคือ ระดับของการนับถือตนเอง (Self-regard) จะลดลงถ้าเลือกเป้าหมายผิดพลาด หรืออาจเพิ่มขึ้นถ้าเลือกเป้าหมายได้สำเร็จ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำ (Pretension) ของเราด้วย ดังนั้น การประเมินคุณค่าของเรานั้นจะขึ้นอยู่กับอัตราส่วนระหว่างความสำเร็จในการเลือกเป้าหมายกับจุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำ บรรลุถึง ดังนี้คือ

$$\text{ความภาคภูมิใจในตนเอง} = \frac{\text{ความสำเร็จ (Success)}}{\text{จุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำบรรลุถึง}}$$

ดังนั้น จากกฎของเจมส์จึงสรุปได้ว่า ระดับของความภาคภูมิใจในตนเองได้มาจากการประเมินเป้าหมายที่เราเลือกไว้ ได้รับความสำเร็จมากน้อยเพียงใด

ทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ Roger (1951)

Rogers (1951) เป็นผู้ที่มีความสำคัญกับเรื่อง อัตมโนทัศน์อย่างมาก เพราะถือว่าเป็นแกนสำคัญในทฤษฎีของเขาที่จะอธิบายการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งโรเจอร์สพัฒนาแนวความคิดเรื่องนี้ต่อจากสติกและโคมบัส โดยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของโลกส่วนตัว ซึ่งมีผลต่อการกระทำมากกว่าอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และเน้นการแสดงพฤติกรรมว่าเนื่องมาจากการรับรู้ตนเองตลอดจนประสบการณ์และการตีความสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว มีความคิดเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในกลุ่มนี้ ที่ว่าคนเกิดมาพร้อมกับความดี มีความสามารถ และมีแนวโน้มที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนมีแรงจูงใจภายในที่จะพัฒนาไปข้างหน้า ไปสู่สภาพการรู้จักตนเองตรงตามสภาพก่อนที่จะพัฒนาไปถึงจุดนั้นบุคคลจะต้องมีความพอเพียงในความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากผู้อื่นตลอดจนการยอมรับตนเอง ซึ่งคนเราจะให้การยอมรับตนเองได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับท่าทีการยอมรับผู้อื่น บุคคลจะรู้สึกว่าได้รับการยอมรับหรือไม่ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ที่อบอุ่น ท่าทีให้เกียรติ ให้การยอมรับนับถือ ความเห็นอกเห็นใจ ตลอดจนการยอมรับ

Rogers (1951) ได้แบ่งตนออกเป็นสองส่วน คือ ฉัน (I) กับฉัน (me) โดยอธิบายว่า ฉัน (I) เป็นส่วนของผู้กระทำ และฉัน (me) เป็นส่วนที่สำคัญในการเกิดอัตมโนทัศน์ (Self-Concept)

หลักการของทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของโรเจอร์ส มีดังนี้

- “ตน” พัฒนาขึ้นมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอินทรีย์กับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ โดยการประเมินคุณค่าแห่งตนทุกครั้ง ดังนั้นตนจึงประกอบด้วยทัศนคติและค่านิยม

- “ตน” พัฒนาเป็นบุคลิกภาพจากการใช้เหตุผลและประสบการณ์ในตัว
- อัตมโนทัศน์ คือ การเรียบเรียงการรับรู้ของฉัน (me) ซึ่งส่งผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรม
- อัตมโนทัศน์ เป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่สุดของอินทรีย์ที่จะโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อม เพราะอัตมโนทัศน์เป็นตัวควบคุมการตีความจากสิ่งแวดล้อม

- การถูกประเมินจากผู้อื่นมีความสำคัญขึ้นพร้อมกับการเกิดอัตมโนทัศน์และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างความฝันได้เป็นจริง

- ความเบี่ยงเบนของบุคลิกภาพเกิดขึ้นจากอุดมคติที่ไม่กลายเป็นจริงหรือเกิดความไม่สมดุลระหว่างอัตมโนทัศน์ที่ตนเป็น (Actual-Self) กับอัตมโนทัศน์ตนอย่างที่ยากจะเป็น (Ideal-Self)

- “ตน” อาจจะเป็นค่านิยมจากผู้อื่นมาและรับรู้ในสภาพที่บิดเบือนจากความจริง
- “ตน” จะพยายามต่อสู้เพื่อให้เกิดความเข้ารอยภายใน “ตน” เช่น ไม่ยอมรับค่านิยมที่ขัดกับค่านิยมเดิม

- อินทรีย์จะพยายามแสดงพฤติกรรมไปตาม “ตน” เพื่อเกิดการเข้ากันได้
 - อัตมโนทัศน์จะค่อยๆ ก่อตัวทีละเล็กละน้อยในรูปการสังสมประสบการณ์และในรูปของกระบวนการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งเท่ากับรวมเอาฉัน (me) เข้ากับ ฉัน (I) นั่นเอง
 - อัตมโนทัศน์อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยวุฒิภาวะและการเรียนรู้
- Rogers (1951) เชื่อว่าอัตมโนทัศน์เป็นภาพรวมประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ซึ่งมีผลต่อการเกิดบุคลิกภาพ คือ

1. อัตมโนทัศน์อย่างที่คิดว่าตนเป็นตน (Actual-Self) คือ การรับรู้ต่อตนเองโดยให้ตนเองตัดสิน ซึ่งการรับรู้ต่อตนเองนั้นอาจตรงกับสภาพความเป็นจริงหรือไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงก็ได้ แต่ที่สำคัญ คือ ตรงกับการรับรู้ความเข้าใจของอินทรีย์
 2. อัตมโนทัศน์อย่างที่คิดอยากเป็น (Ideal-Self) คือ การรับรู้ต่อตนเองในแง่ของความปรารถนาของอินทรีย์ อัตมโนทัศน์ส่วนนี้มีความสำคัญต่อการสร้างความฝันให้เป็นจริงของอินทรีย์
- นอกจากนี้ Roger (1951) ยังได้แบ่งอัตมโนทัศน์ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนรู้ ด้านความสัมพันธ์ และด้านอารมณ์

ทฤษฎีอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

อัตมโนทัศน์ หรือ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จะเรียกว่า ภาพพจน์ของตนเองเป็นความรู้สึกที่เรามีต่อตนเองโดยตรง จะเป็นความเห็นที่ติดตัวเราตลอดไป เช่น รู้สึกว่าตัวเองน่ารัก มีเสน่ห์ แข็งแรง ไม่มั่นใจในตนเอง ความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง จะเป็นความเชื่อที่ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกของคนเราที่ทำให้เชื่อว่า เราเป็นคนอย่างไร ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ภาพพจน์ของตนเองจะเกิดจากคำพูด ความคิดของตนเอง และของคนรอบข้างที่จะค่อย ๆ ซึบซาบเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเรา โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ส่วน คือ ตา หู จมูก ลิ้น ผิวหนัง ที่ผ่านเข้ามาสะสมในจิตใต้สำนึกทีละน้อย ๆ จนกระทั่งเรามีความรู้สึกต่อตนเองเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ตามที่เราได้รับข้อมูลสะสมไว้ประสาทสัมผัสเกี่ยวกับตาและหู เป็นส่วนที่รับข้อมูลเข้าสู่จิตใต้สำนึกมากที่สุด (ตา รับข้อมูลประมาณ 75-90% หู 10-15% จมูก ลิ้น ผิวหนัง 2-5%) ฉะนั้นคำพูดที่เราได้ยิน สิ่งที่เรามองเห็นต่าง ๆ จะถูกรับเป็นข้อมูลในจิตใต้สำนึกมากที่สุด เช่น การมองเห็นสิ่งที่ผู้อื่นกระทำหรือได้ยินสิ่งที่ผู้อื่นพูด

แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเชื่อว่า คำพูดมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อจิตใจของคนเรา เรามักจะคิดตามสิ่งที่เราได้ยิน คำกล่าวที่ว่าเราเป็นอย่างไรที่เราคิด เราคิดอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้น เช่น ถ้าในอดีตพ่อแม่บอกว่า我们是เด็กโง่ เราก็จะเชื่อว่าเป็นคนโง่จริง ถ้าบอกว่าเป็นคนสวยน่ารัก เราก็จะเชื่อว่าเป็นคนสวยและน่ารัก ด้วยเหตุนี้ ผู้ใหญ่จึงควรหลีกเลี่ยงคำพูดในด้านลบโดยเฉพาะกับเด็ก

เนื่องจากเป็นวัยแห่งการจดจำที่มีผลต่อภาพพจน์ของตนเองมากที่สุด การพัฒนาตามแนวคิด
นีโอฮิวแมนนิส จึงเน้นให้เกิดภาพพจน์ต่อตนเองที่เป็นด้านบวก เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีให้กับ
ตนเองและคนรอบข้าง ตลอดจนนำมาซึ่งความมั่นใจในตนเองและแสดงออกในทางที่เหมาะสม
จากแนวคิดและทฤษฎีทางด้านอัตมโนทัศน์ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 12

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีอัตมโนทัศน์

แนวคิด	สาระสำคัญของทฤษฎีอัตมโนทัศน์			
	ประเด็นหลัก	จุดประสงค์	กระบวนการ	การประยุกต์ใช้
Jame (1890)	อัตมโนทัศน์เป็นการตัดสินใจคุณค่าของตน (Self) แต่แสดงออกมาให้เห็นในรูปของทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง	ระดับของความภาคภูมิใจในตนเองได้มาจากการประเมินเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของคนที่เราเลือกไว้ว่าได้รับความสำเร็จมากน้อยเพียงใด	การประเมินคุณค่าของเราเองขึ้นอยู่กับอัตราส่วนระหว่างความสำเร็จในการเลือกเป้าหมายกับจุดมุ่งหมายที่เราอยากจะบรรลุถึง	การพัฒนาทางด้านอารมณ์และทัศนคติ รวมทั้ง การเห็นคุณค่าในตนเอง
Roger (1951)	ความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อตัวเองและทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวเรา โดยแยกออกจากสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเราอย่างชัดเจน	พฤติกรรมจะเกิดจากการรักษาอัตมโนทัศน์เอาไว้ ซึ่งบางครั้งช่องว่างระหว่างตน กับอุดมการณ์แห่งตน จะก่อให้เกิดอัตมโนทัศน์เชิงลบ	การประเมินตนเองให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงระหว่างตนกับอุดมการณ์แห่งตน ซึ่งการยอมรับสิ่งสอนและคำบอกกล่าวของผู้อื่นมีผลต่ออัตมโนทัศน์	- การพัฒนาบุคลิกภาพ - การบำบัดทางจิตใจ - การพัฒนาศักยภาพต่าง ๆ
แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	ความรู้สึกที่มีต่อตนเอง แบ่งเป็นอัตมโนทัศน์ด้านบวกและอัตมโนทัศน์ด้านลบ	การปรับอัตมโนทัศน์ทั้งความรู้สึก ความเชื่อต่อตนเอง ตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก	การกระทำ ความคิด และคำพูดทั้งของตนเอง และคนรอบข้าง ที่ค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเรา ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ส่วน	- การพัฒนาให้เกิดอัตมโนทัศน์ด้านบวก - การพัฒนาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ

จากตารางที่ 12 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่มีความด้อยสัมฤทธิ์และมีความสัมพันธ์กับ อัจฉริยะต่อตนเองในเชิงลบและมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการเรียน การจะพัฒนาผู้เรียนให้เกิด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ จำเป็นต้องลดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้ว่าเป็น ผู้มี ความสามารถ ซึ่งจะ เป็นปัจจัยเกื้อหนุนต่อการพัฒนาแรงจูงใจต่อความสำเร็จ นอกจากนี้ การศึกษาของแมคเคลแลนดยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลมาจากการเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเยาว์ หากผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในด้านลบมาตั้งแต่เด็ก จะเป็นการยากที่จะปรับเปลี่ยนให้ผู้เรียน เป็นผู้ที่มีอัจฉริยะในทางที่ดีได้ กระบวนการปรับเปลี่ยนทางจิตใต้สำนึกตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จึงมีความเหมาะสม เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนทัศนคติตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก

ตอนที่ 6 แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

จุดเริ่มของแนวคิดนี้ มาจากนักปราชญ์ชาวอินเดียผู้ยิ่งใหญ่ พี.อาร์. ซาร์การ์ มีพื้นฐาน จากหลักโยคะศาสตร์ที่พัฒนาตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เป็นหลักการหนึ่งที่มีเป้าหมาย เน้นให้ผู้เรียนเกิดปัญญาบริสุทธิ์ ที่เรียกว่า Intuition หรือภวานายมปัญญา ซาร์การ์ มองมนุษย์ ด้วยสายตาที่คล้ายกับ มาสโลว์และโรเจอร์ส ว่ามนุษย์มี ศักยภาพแฝงเร้นที่ยิ่งใหญ่ซ่อนอยู่ในตัว ด้วยกันทุกคน มนุษย์จึงมีความสำคัญ มีคุณค่าเหนือสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น พื้นฐานจิตใจมนุษย์นั้นมีความดีงาม มีคุณค่า ใฝ่รู้ มีความต้องการภายในที่จะพัฒนาตัวเองไปอย่างไร้ที่สิ้นสุด การศึกษาจึงมีหน้าที่ที่จะต้องช่วยพัฒนาศักยภาพแฝงเร้นที่มีอยู่ในตัวคนเราแต่ละคนออกมาให้ ได้สูงที่สุด (Sarkar, 1990)

แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสมีความเชื่อเกี่ยวกับมนุษย์ว่า มนุษย์ทุกคนเกิดขึ้นมาพร้อมกับ จิตใจที่บริสุทธิ์ ปราศจากความรู้สึกด้านลบต่างๆ เช่น ความแบ่งแยก ความเกลียด ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความโลภ ความโกรธ ความหยิ่งทรนงในตนเองความรู้สึกเห็นตนเองไร้คุณค่า ฯลฯ ความรู้สึกด้านลบต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้นเนื่องจากการถูกอบรมสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องมาตั้งแต่ ยาววัย มนุษย์ถูกแนวคิดวัตถุนิยมยึดครองจิตใจโดยให้ความสำคัญแก่วัตถุที่ปรากฏอยู่ ภายนอก ทำให้มนุษย์เกิดการแก่งแย่งชิงดีเพื่อจะยึดครองวัตถุด้วยรูปแบบต่าง ๆ เช่น ทรัพย์สิน อารูห ที่ดิน ฯลฯ และในที่สุดก็ทำลายล้างกันเอง สิ่งในโลกต้องการมากในปัจจุบันคือแนวคิดใหม่ ที่จะทำให้ทุกสิ่งในจักรวาลมีการดำรงชีวิตอย่างกลมกลืนและมีความสุข แนวคิดใหม่หรือนีโอฮิวแมนนิส ที่มีความเชื่อพื้นฐานว่า “ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ทุกอย่างใน ธรรมชาติมีความสัมพันธ์กันและมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีพัฒนาการสูงสุด มนุษย์เราจึงไม่เพียงพอ แต่จะต้องมีบทบาทในการยอมรับและคุ้มครองสิทธิในการดำรงชีวิตทั้งปวงเท่านั้น แต่ยังคงมี ความรับผิดชอบที่จะทำให้แต่ละชีวิตมีสิทธิที่จะดำรงชีวิตอย่างมั่นคงและภาคภูมิใจ มนุษย์จึงมี

หน้าที่โดยตรงในการให้บริการความต้องการสรรพสิ่งแกสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย เช่น ความต้องการอาหารที่อยู่อาศัย การมีสุขภาพอนามัยที่ดีและการพัฒนาจิตใจ เพื่อที่ชีวิตทั้งหลายเหล่านั้นจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและเป็นทรัพยากรที่มีค่าของโลก (ศตพร วิไลรัตน์, 2531)

การเปลี่ยนแปลงสังคมที่สุดจะต้องเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวเองก่อน โดยต้องเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราเองให้หลุดพ้นจากความรู้สึกผูกพันต่าง ๆ เช่น การเห็นแก่ตัวและพวกพ้องตามที่ได้ถูกอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก เปลี่ยนแปลงให้จิตใจเรากว้างขวางขึ้น มองถึงผลประโยชน์ของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล รู้สึกตัวว่าเป็นส่วนหนึ่งของทุกสรรพสิ่งในจักรวาลมากยิ่งขึ้น ซึ่งการค้นพบการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งในศตวรรษนี้ คือ การค้นพบเกี่ยวกับเรื่องอัครมนโฑทัศน์ หรือไฮอิวิแมนนิส จะเรียกว่า ภาพพจน์ของตนเอง

ภาพพจน์ของตนเอง (Self-Concept)

ภาพพจน์ของตนเอง คือ ความรู้สึกที่เรามีต่อตัวเราเอง ความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกที่เรามีต่อตัวเราเองโดยตรง ซึ่งอาจจะตรงหรือแตกต่างจากความรู้สึกที่คนอื่น ๆ รู้สึกต่อตัวเรา เราแต่ละคนจะมีภาพพจน์ของตัวเองซึ่ง อาจจะเป็นด้านบวก เช่น รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนเก่ง เป็นคนที่มีความสามารถเป็นคนที่เรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้ดี มีความเชื่อมั่น ถ้าผู้สอนมีความสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองได้ก็หมายความว่า ผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงความต้องการขั้นที่สี่ ผลที่ตามมาคือ ผู้เรียนจะเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเอง พร้อมทั้งจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้อย่างดี สามารถแก้ไขปัญหา และทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยตนเอง ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนมีภาพพจน์ด้านลบต่อตนเอง เช่น รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่เก่ง เป็นคนไม่มีความสามารถในการเรียนรู้ รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไม่ได้เรื่อง ไม่มีความเชื่อมั่น เมื่อพบปัญหาใดมักจะท้อแท้ตั้งแต่แรก ไม่ต้องการที่จะเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ ไม่อยากแม้แต่จะเข้าห้องเรียน คิดว่าไม่สามารถทำอะไรให้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง ข้อค้นพบเรื่องที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งคือ คนเราไม่สามารถมีการกระทำหรือการปฏิบัติตัวที่ขัดแย้งกับภาพพจน์ของตนเองได้ ดังนั้น การจะปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพความรู้สึก หรือแม้แต่สติปัญญา จึงจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการเปลี่ยนภาพพจน์ต่อตนเองก่อน (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2531)

ภาพพจน์ของตนเอง จึงเป็นความรู้สึกที่มีต่อตัวเองโดยตรง ซึ่งอาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากความรู้สึกที่ผู้อื่นรู้สึกต่อตัวเรา โดยที่เราอาจจะรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวเลยก็ได้ว่า เรา นำความรู้สึกที่เรามีต่อตัวเองนี้ติดตัวเราไปตลอดเวลา ไม่ว่าที่ไหน ความรู้สึกนี้จึงเป็นตัวกำหนดอารมณ์ด้านลบหรืออารมณ์ด้านบวก ความรู้สึกด้านลบหรือความรู้สึกด้านบวก ความรู้สึกที่ว่าพอ

หรือความรู้สึกว่าไม่พอ ความทุกข์ หรือ ความสุขของคนเราโดยตรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2540)

ตารางที่ 13 แสดงภาพพจน์ของตัวเองตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ภาพพจน์ของตัวเองด้านบวก (+)	ภาพพจน์ของตัวเองด้านลบ (-)
เป็นคนที่ประสบความสำเร็จ	เป็นคนที่ล้มเหลว
เป็นคนเก่ง	เป็นคนไม่เก่ง
เป็นคนมีความสามารถ	เป็นคนไม่มีความสามารถ
เป็นคนฉลาด	เป็นคนไม่ฉลาด
เป็นคนสวยหล่อ	เป็นคนไม่สวย ไม่หล่อ
เป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง	เป็นคนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

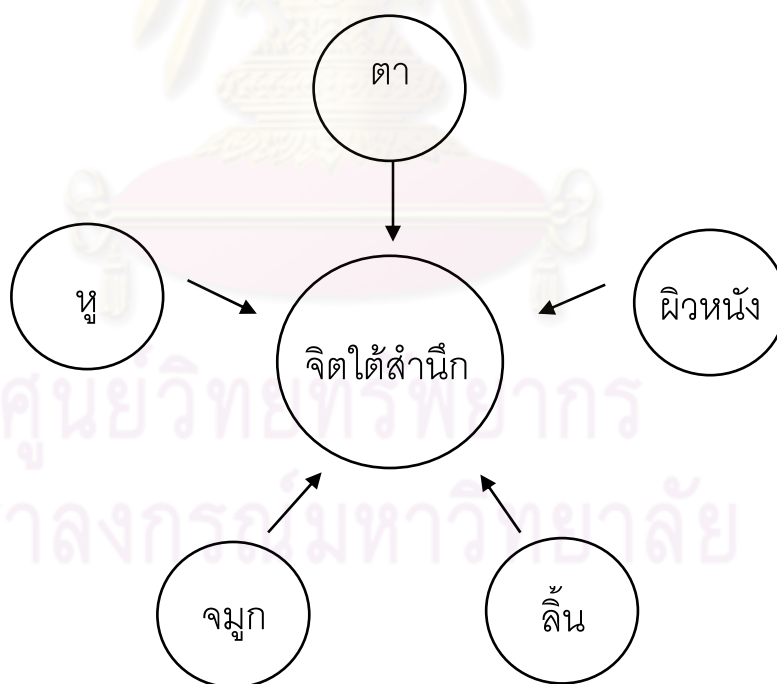
ความรู้สึกที่คนเรามีต่อตนเองตามหลักจิตวิทยาสมัยใหม่ พบว่า ความรู้สึกที่มีต่อตัวเราจะส่งผลไปถึงความรู้สึกที่เรามีต่อคนอื่นด้วย ถ้าเรารู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เรื่อง เราก็จะไม่เชื่อมั่นคนอื่น ความรู้สึกที่มาจากตัวเรามันมาจากประสาทสัมผัสทั้งห้า ที่เป็นตัวบันทึก โดยเฉพาะทางตา กับทางหู เป็นเรื่องของจิตใต้สำนึก ซึ่งวัยเด็กเป็นวัยที่รับรู้สูงที่สุด ถ้าจิตใต้สำนึกบันทึกไว้แต่เรื่องด้านลบ ได้ยินคนรอบข้างพูดเรื่อยๆ ว่าไม่เก่ง ชน เด็กเติบโตขึ้นก็จะ กลายเป็นคนที่ไม่เก่ง ชน ชุ่มช้ำม เมื่อภาพพจน์ที่มีต่อตัวเองเป็นลบ พฤติกรรมที่ออกมา ก็จะเป็นลบด้วย Sarkar (1990) ได้อธิบายโครงสร้างทางจิตของคนเราไว้แตกต่างจากนักจิตวิทยาตะวันตกเป็นอย่างมาก ซึ่งโครงสร้างทางจิตใจของคนมนุษย์ตามแนวความคิดของ Sarkar (1990) ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ จิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตเหนือสำนึก

1. จิตสำนึก เป็นจิตใจระดับแรกสุดของคนเราทำหน้าที่เกี่ยวกับ การรับรู้ความรู้จากสิ่งเร้ารอบ ๆ ตัว โดยผ่านทางประสาทสัมผัสและอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายเป็นประการแรก ประการที่สองคือ การแสดงความต้องการหรือรังเกียจ หมายถึง การแสดงความต้องการที่จะได้สิ่งเร้านั้น หรือความไม่ต้องการที่จะได้สิ่งเร้านั้น ประการที่สามคือ การลงมือกระทำ หมายถึง การใช้อวัยวะขับเคลื่อนต่าง ๆ ของเราให้ทำงาน ซึ่งได้แก่ มือ เท้า หลอดเสียง อวัยวะเพศ อวัยวะขับถ่าย เพื่อที่จะได้สิ่งที่ต้องการ ถ้าพิจารณาให้ดีแล้วจะพบว่า จิตสำนึกนั้นจะมีหน้าที่กระตุ้นให้เรากระทำการสิ่งต่าง ๆ ตามสัญชาตญาณของสัตว์ชั้นสูงทั่ว ๆ ไป ได้แก่ การกิน การนอน การป้องกันตนเอง การสืบพันธุ์ กล่าวง่าย ๆ คือ จิตสำนึกนั้นมีหน้าที่หลักที่จะช่วยให้คนเรามีชีวิตรอดอยู่อย่างปลอดภัยนั่นเอง

การพัฒนาจิตสำนึกตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส นั้น จะต้องพยายามบังคับ ระวัง หักห้ามตนเองให้เลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามสัญชาตญาณเหล่านี้ โดยไม่ควรปฏิเสธความต้องการตามธรรมชาติเหล่านี้ แต่ควรหาทางควบคุมและระบายออกให้ถูกทางในที่นี้แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสจะใช้จริยธรรมเป็นสิ่งควบคุมการปฏิบัติตัวกับสรรพสิ่งทั้งหลาย (สิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต) และส่วนที่สอง หลักในการพัฒนาร่างกายและจิตใจของตัวเอง

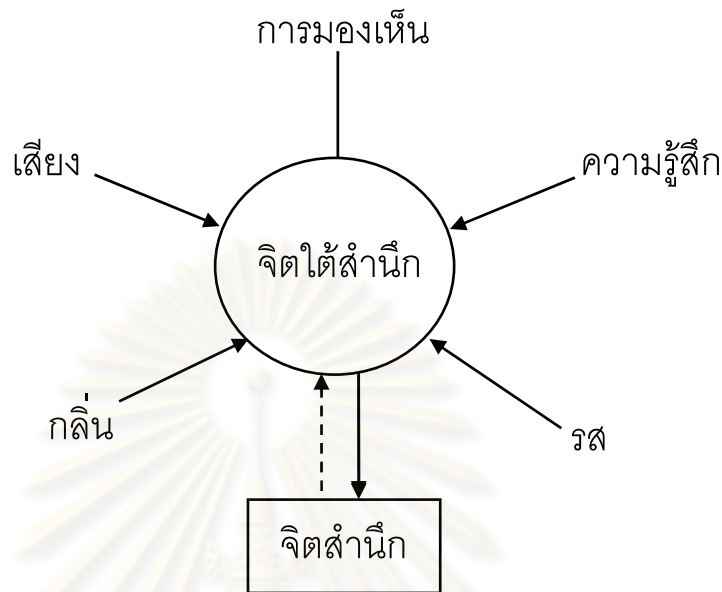
2. จิตใต้สำนึก เป็นแหล่งรวมอุปนิสัย บุคลิกภาพ และพลังงานอันไร้ขอบเขตแห่งจิตใตีมนุษย์ จิตใต้สำนึกควบคุมการทำงานของอวัยวะอัตโนมัติทุกอย่างภายในร่างกาย เป็นแหล่งความจำถาวรของมนุษย์ที่ไม่มีขนาดจำกัด ประสบการณ์ในชีวิตประจำวันทั้งหมดของมนุษย์ถูกเก็บบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกแห่งนี้ จิตใต้สำนึกจะทำการบันทึกและสะสมข้อมูลต่าง ๆ ที่เราประสบพบมาเมื่อมีการสัมผัสต่าง ๆ กระตุ้นจากภายนอกผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง โดยเฉพาะการได้เห็นทางตาและได้ยินทางหู ดังแผนภาพที่ 12

แผนภาพที่ 12 แสดงกระบวนการทำงานของจิตใต้สำนึก

จิตใต้สำนึกจะทำการบันทึกและสะสมข้อมูลต่าง ๆ ที่เราประสบพบมา เมื่อมีการสัมผัสต่าง ๆ กระตุ้นจากภายนอกผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง โดยเฉพาะการได้เห็นทางตาและการได้ยินทางหู ดังแผนภาพที่ 13

แผนภาพที่ 13 แสดงกระบวนการทำงานของจิตใต้สำนึก

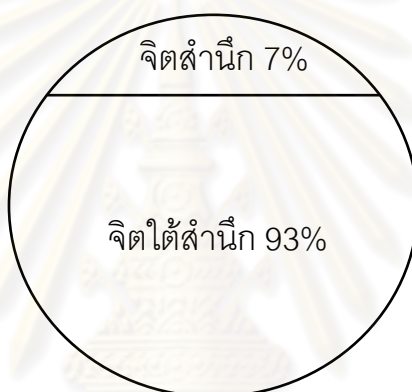

จากแผนภาพที่ 13 จะเห็นได้ว่าสิ่งที่เรารับรู้โลกภายนอกโดยผ่าน “จิตสำนึก” ตั้งแต่เด็ก ประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาในจิตสำนึกของมนุษย์ ในที่สุดแล้วมิได้หายไปไหน แต่กลับถูกเก็บไว้ในก้นบึ้งของจิตใจที่เรียกว่า “จิตใต้สำนึก” โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ที่มีผลกระทบกับเราอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะทางดีหรือทางร้าย จะฝังอยู่ในศูนย์บันทึกข้อมูลแห่งนี้ (ไพรัช กฤษณมิกษ, 2533)

เมื่อมีการสัมผัสต่าง ๆ จากการกระตุ้นภายนอก ความรู้สึกเหล่านี้จะถูกส่งไปตามเส้นประสาทต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดไปยังสมอง มองจะแปลสัญญาณเหล่านี้โดยลำพังไม่ได้ การรับรู้เป็นหน้าที่ของจิตสำนึก ในขณะที่เราไม่รู้สึกรู้ตัว เช่น เวลานอนหลับตาและหูของเรายังคงได้รับแสงและเสียงได้ แต่เราไม่รู้ตัวเลย เพราะจิตสำนึกไม่ทำงาน เมื่อจิตสำนึกรับสิ่งใดเข้ามา มันจะส่งไปยังจิตใต้สำนึก ซึ่งเป็นที่เก็บข้อมูลต่าง ๆ จิตใต้สำนึกเก็บความทรงจำต่าง ๆ ในอดีตไว้ มันจะไม่ลืมสิ่งใด แต่เราเคยจะจำได้ต่อเมื่อเราดึงข้อมูลต่าง ๆ ออกมาจากจิตใต้สำนึกและนำเข้ามาสู่จิตสำนึก แต่จิตสำนึกมักไม่ว่างเพราะคิดอยู่ตลอดเวลา บางครั้งก็ว่าวุ่น วิตก หวาดกลัว ฯลฯ ดังนั้นมันจึงไม่สามารถจะรับข้อมูลจากจิตใต้สำนึกได้ ถ้าเราทำให้จิตใต้สำนึกสงบได้เราก็จะสามารถรับข้อมูลจากจิตสำนึกได้ (อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา, 2533) แต่จิตใต้สำนึกนั้นไม่สามารถแยกแยะข้อมูลที่ได้รับการบันทึกนั้นว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ดังนั้นถ้าบุคคลได้ยิน ได้เห็น ได้ฟังในสิ่งที่ดูอย่างสม่าเสมอ จิตใต้สำนึกก็จะบันทึกและสะสมสิ่งที่ดีนั้นไว้ แล้วผลักดันให้เรานั้นแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่ดีที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่จิตใต้สำนึกบันทึกไว้ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีต่อบุคคลนั้นและคนรอบข้าง ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลได้ยิน ได้เห็นในสิ่งที่ไม่ดีบ่อย ๆ จิตใต้สำนึกก็จะบันทึกสิ่งไม่ดีนั้นไว้เช่นกัน และจะผลักดันให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีออกมา ซึ่งจะมีผลเสียต่อตนเอง

และคนอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่า สิ่งใดก็ตามที่ประทับอยู่ในจิตใต้สำนึก จะปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรม หรือพฤติกรรม (ไพรัช กฤษณมิษ, 2533) จิตใต้สำนึกจึงเปรียบได้กับดินที่สามารถรองรับได้ทั้ง เมล็ดพันธ์ที่ดีหรือเลวตามที่ผู้ปลูกนำมาเพาะไว้เท่านั้น จากการศึกษาทดลองของนักปราชญ์โบราณ ยังได้พบว่า จิตใต้สำนึกของคนเรามีอำนาจเหนือกว่าจิตสำนึกของคนเรามากมาย โดยมนุษย์จะมีพลัง เพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ จากจิตสำนึกเพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ส่วนอีกร้อยละ 93 จะใช้โดยจิตใต้สำนึก ดังแผนภาพที่ 14

แผนภาพที่ 14 แสดงค่าเปอร์เซ็นต์ระหว่างจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก

สรพล สุขทรศนีย์ (2532) กล่าวว่า พลังของจิตใต้สำนึกมีอำนาจมหาศาลและมีคุณค่า อเนกอนันต์ จะทำงานลับ ๆ คอยควบคุมระบบประสาททั้งมวล ระบบฮอร์โมนของร่างกาย ระบบ กล้ามเนื้อและอวัยวะภายใน ซึ่งระบบเหล่านี้จะคอยควบคุมพฤติกรรม นิสัย อารมณ์ ตลอดจน บุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ James (1987) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมล้วนแต่ มีจุดกำเนิดมาจากจิต อะไรก็ตามที่ประทับลงบนจิต จะทำให้ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรม ตรงกับที่ Murphy (2536) และ Sherman (2537) กล่าวไว้ว่า สิ่งใดก็ตามที่ประทับอยู่ในจิตใต้สำนึก จะปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมหรือพฤติกรรม ซึ่งแนวความคิดเหล่านี้สอดคล้องกับ Sarkar (1984) ที่กล่าวถึงระบบการทำงานของจิตใต้สำนึกว่า มีหน้าที่บันทึกข้อมูลที่ผ่านเข้ามาในชีวิต โดยผ่าน ประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้วผลักดันให้บุคคลนั้น ๆ แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ จิตใต้สำนึกบันทึกไว้

ด้วยเหตุนี้ จิตใต้สำนึกจึงเปรียบเสมือนศูนย์บันทึกข้อมูลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทุกประสบการณ์ ที่ผ่านจิตสำนึก จะถูกบันทึกอยู่ในจิตใต้สำนึกของคนเราแต่ละคนและข้อมูลที่บันทึกไว้ในจิตใต้สำนึก จะเป็นตัวกำหนดภาพพจน์ของตัวเอง ทักษะคติ นิสัยใจคอ และพฤติกรรมต่างๆ การบันทึก ข้อมูลที่แตกต่างกันมาตั้งแต่เยาว์วัยนี้เอง ที่ทำให้คนเรามีนิสัยใจคอแตกต่างกัน และมีภาพพจน์

ของตัวเองที่แตกต่างกัน ข้อมูลในจิตใต้สำนึกของเราจึงเป็นตัวกำหนดภาพพจน์ของตัวเอง และชะตาชีวิตของคนเราอย่างแท้จริง ผู้ใดที่ได้มีโอกาสอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย จิตใต้สำนึกของคนผู้นั้นก็ได้บันทึกข้อมูลด้านดีเอาไว้ ส่งผลให้กลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมด้านดี ส่วนผู้ที่ต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีก็จะกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมไปในทางตรงกันข้าม และด้วยระบบการทำงานของจิตใต้สำนึกนี้เอง ที่มีผลทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อตนเองได้ ดังที่สทรพล สุขทรรชนี (2532) กล่าวว่า การทำงานของจิตใต้สำนึก ซึ่งมีหน้าที่ดังกล่าว ทำให้สามารถแบ่งบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ บุคคลที่มีจิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นลบ กับบุคคลที่มีจิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นบวก

บุคคลที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นลบ จะมีพฤติกรรมตลอดจนบุคลิกภาพโน้มเอียงไปทางลบ เช่น ขาดความเชื่อมั่น หวาดกลัว มักจะมีข้อแก้ตัวโดยหาเหตุผลมาสนับสนุน เพื่ออธิบายว่า ตนเองไม่มีความสามารถ มีความหวาดระแวง วิตกกังวล ผลที่ตามมาอาจทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้ยาก และทำให้การติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นเป็นไปอย่างไม่มีความสุขเท่าที่ควร บางคน มักแสดงออกมาในทางดื้อรั้น เอาแต่ใจตนเอง บุคคลที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นบวก จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพโน้มเอียงไปทางบวก เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก เห็นคุณค่าในตนเอง มีกำลังใจดี รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สุขุมรอบคอบ มีวิจรรณญาณที่ดี

ในทางการแพทย์แล้ว การพัฒนาในระดับจิตใต้สำนึกนับว่ามีประโยชน์มากมาย ตั้งแต่การบำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บ การแก้ไขอุปนิสัยบางประการที่ก่อปัญหาในชีวิต การเพิ่มศักยภาพของกระบวนการศึกษาเรียนรู้ แม้กระทั่งการผ่อนคลายความตึงเครียดในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงเพื่อใช้งานพลังจิตใต้สำนึกก็จำเป็นต้องกระทำอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนและกระบวนการที่ถูกต้องเช่นกัน การใช้ประโยชน์จากพลังจิตใต้สำนึกของคนไข้ ต้องอาศัยกระบวนการสั่งจิตใต้สำนึก การสั่งจิตใต้สำนึกจะเกิดขึ้นได้เมื่อจิตสำนึกถูกเบี่ยงเบนให้หันเหออกไปจากการทำหน้าที่ปกติของมันชั่วคราวและปล่อยให้จิตใต้สำนึกได้มีโอกาสแสดงตัวออกมา รับคำสั่งและลำเลียงเข้าไปเก็บจดจำไว้ภายในจิตใจเสมือนหนึ่งเป็นอุปนิสัยใหม่ที่ได้สร้างขึ้น เพื่อนำออกมาปฏิบัติในชีวิตจริงในลักษณะเดียวกันกับการแสดงออกของอุปนิสัยอื่น ๆ อันเป็นปกติ สภาวะที่จิตสำนึกถูกเบี่ยงเบนออกไปชั่วคราวและจิตใต้สำนึกแสดงตัวออกมาทำงานแทนนั้น เรียกว่าการอยู่ในสภาวะภวังค์แห่งการรับรู้ (Trance) หรือภาวะคลีนสมองตํานั่นเอง

การพัฒนาคลื่นสมอง

นักฟิสิกส์สมัยใหม่ มีความเชื่อคล้ายกันมากกว่าทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้ คือ คลื่นแต่ละชนิดที่ทำงานแตกต่างกัน คลื่นแต่ละชนิดจะมีการสั่นสะเทือนของตัวเองที่แตกต่างกัน เสียงมี

คลื่นการสั่นสะเทือนชนิดหนึ่ง แสงมีคลื่นการสั่นสะเทือนอีกชนิดหนึ่ง แม้แต่สีรุ้งแต่ละสีก็มีการสั่นสะเทือนของสีแต่ละสีแตกต่างกัน ความเชื่อนี้ สอดคล้องกับค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์ที่พบว่า สมอ ของคนเรา ประกอบด้วย เซลล์ประสาท หลาย พันล้านเซลล์ แต่ละเซลล์ได้สร้างกระแสไฟฟ้าเล็กๆ ขึ้น ซึ่งเมื่อรวมกันแล้ว ทำให้เกิด คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า และคลื่นสมอ ก็เช่นเดียวกัน จะเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ

ในรอบทศวรรษที่ผ่านมาเรื่องพลังจิตของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับกันเป็นอย่างมาก เมื่อนักวิทยาศาสตร์สามารถประดิษฐ์เครื่องมือ EEG โดยต่อเครื่องมือนี้เข้ากับศีรษะของมนุษย์ เครื่องมือที่ละเอียดอ่อนนี้จะแสดงคลื่นสมอของคนคนนั้นออกมาในรูปของกราฟ ทำให้นักวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า สมอของคนเราสามารถส่งคลื่นสมอออกมาได้หลายชนิด ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามความสงบของจิตใจ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ คือ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

1. คลื่นเบต้า เป็นคลื่นสมอที่เกิดขึ้นในสภาวะปกติ จนถึงวุ่นวายสับสนของคนเราซึ่งมีความถี่ประมาณ 13 รอบต่อวินาทีจนถึง 40 รอบต่อวินาที ยิ่งความถี่ของคลื่นสูงขึ้นไปเท่าไรจิตใจของคนเราก็มึนงงสับสนมากยิ่งขึ้นไปเท่านั้น นักวิทยาศาสตร์ตะวันตกเป็นจำนวนมากเริ่มยอมรับแล้วว่า ในสภาวะที่สมอของคนเราส่งคลื่นสมอสูงๆ ออกมาสมอของคนเราจะมีการรับรู้ข้อมูลต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาทางจิตสำนึกได้น้อยมากและจิตใต้สำนึกของคนเราจะบันทึกข้อมูลต่างๆ ได้น้อยมากและสั้นมากเช่นเดียวกัน

คนทั่วไปในเวลาปกติ มักจะส่งคลื่นเบต้าออกมา เมื่อเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นที่มีผลต่ออารมณ์และความรู้สึก เช่น โกรธ กลัว เกลียด อิจฉา ตื่นเต้น ฯลฯ คลื่นสมอก็จะมีความถี่สูงทันที ซึ่งจะทำให้บุคคลผู้นั้นมีประสิทธิภาพในการเรียนหรือการทำงานลดลง มีความตึงเครียดสูง มีสมาธิน้อยลง มีความสามารถในการเรียนรู้ต่ำลง รวมทั้งมีภูมิคุ้มกันโรคในร่างกายลดลง ซึ่งถ้าปล่อยให้คลื่นสมอมีความถี่สูงเกินกว่า 21 รอบต่อวินาทีเป็นเวลานาน ๆ เราจะอยู่ในสภาวะที่แพทย์ปัจจุบันเรียกว่า โรคเครียดและวิตกกังวล ซึ่งเป็นโรคร้ายอันดับหนึ่งของโลกในปัจจุบัน

2. คลื่นอัลฟา ในสภาวะที่จิตใจของคนเราสงบ เยือกเย็น สมอจะส่งคลื่นชนิดหนึ่งออกมาเรียกว่า คลื่นอัลฟา คลื่นชนิดนี้จะมีความถี่ช้ากว่าคลื่นเบต้ามาก จะมีความถี่ประมาณ 8 – 13 รอบต่อวินาที เป็นคลื่นที่มีจังหวะช้ากว่า แต่มีขนาดใหญ่กว่าและมีพลังงานมากกว่าคลื่นเบต้ามาก ในสภาวะที่คนเราส่งคลื่นชนิดนี้ออกมาจะมีจิตใจสงบ เยือกเย็น สมดุล แต่มีความตื่นตัวพร้อมที่จะทำกิจกรรมใดๆ ของชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ในสภาวะคลื่นสมอต่ำๆ นี้เองเป็นสภาวะที่สมบรูณ์แบบที่สุดที่จิตใต้สำนึกของคนเราจะมีสภาพคล้ายเป็นฟองน้ำที่สามารถซึมซับหรือรับข้อมูลใหม่ๆ เข้ามาได้อย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงภาพพจน์ของตัวเองของคนเรา

จึงเป็นไปได้อย่างง่ายดายและรวดเร็วที่สุดในสภาวะที่สมองของคนเราส่งคลื่นสมองอัลฟาออกมา และเราเรียกสภาวะที่สมองส่งคลื่นสมองต่ำๆ ออกมานี้ว่า ภาวะแห่งการรับรู้

ภาวะแห่งการรับรู้ จึงเป็นลักษณะของคลื่นสมองของคนที่มีจิตใจสงบ อารมณ์ดี ในสภาวะนี้ คนเราจะมีสมาธิ สามารถรับรู้และเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็ว นักจิตวิทยาการศึกษาในปัจจุบันได้ยอมรับแล้วว่า อารมณ์ และความรู้สึกของคนเรามีผลต่อการเรียนรู้เป็นอย่างมาก คนเรา จะมีการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้สูงสุดเมื่อจิตใจอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลายที่สุด ปราศจากความตึงเครียด และปราศจากความวิตกกังวล ดังที่นักจิตวิทยาชื่ออีวแมนนิสผู้มีชื่อเสียงได้กล่าวไว้ว่า คนเราจะเกิดการเรียนรู้ และใช้ศักยภาพของตัวเองได้สูงที่สุดเมื่อสบายใจและมีความสุข ซึ่งเราอาจจะเรียกสภาวะการเรียนรู้ที่ดีที่สุดนี้ว่า “สภาวะคลื่นสมองต่ำ” (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

3. คลื่นคอสมิก เป็นลักษณะของคลื่นที่มีความผ่อนคลายสูงสุด ซึ่งมีความถี่ประมาณ 1-4 รอบต่อวินาที เกิดขึ้นในขณะที่ผู้ทำสมาธิมีจิตใจที่สงบ จดจ่อกับมันตรา คลื่นสมองดูเหมือนว่าจะหยุดนิ่ง (เป็นเส้นตรง) ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลดูเหมือนว่าจะหยุดการเคลื่อนไหว ไม่มีความรู้สึกแบ่งแยก ในสภาวะนี้ คลื่นสมองค่อย ๆ เคลื่อนไหวอย่างช้าและขาลง แต่มีพลังงานสูงซึ่งจนสามารถรวมตัวกับคลื่นจักรวาล คลื่นสมองที่มีความผ่อนคลายสูง จิตใจจะมีความสงบ ความสุขมากยิ่งขึ้น มีประสิทธิภาพในการทำงานได้สูงสุด ประโยชน์จากการทำให้คลื่นสมองต่ำ คือ ทำให้อารมณ์ดี ร่าเริง มีความคิดสร้างสรรค์สูง ร่างกายแข็งแรง มีความจำดี และมีสมาธิสูง (สมศักดิ์ เจริญศรี, 2543)

ในประเทศบังกาเรีย ได้จัดให้มีการเรียนรูปแบบใหม่ ที่เรียกว่า Suggestopedia ขึ้น โดยจะจัดให้นักศึกษานั่งอย่างสบาย ๆ บนเก้าอี้ จากนั้นก็จะให้นักศึกษาทำให้จิตใจให้สงบ จนเกิดระดับจิตที่มีสมาธิขึ้น พร้อมกับมีการเปิดเพลงบรรเลงที่อ่อนโยนอย่างช้า ๆ ในขณะที่นักศึกษาฟังเพลงและเกิดความรู้สึกที่ผ่อนคลาย ครูก็จะอ่านคำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และบทสนทนาต่าง ๆ ในภาษาต่างประเทศไปเรื่อย ๆ จิตของนักศึกษาจะจดจ่อกับเพลงที่อ่อนโยน ในภาวะที่ผ่อนคลายเช่นนี้ จิตจะสามารถดูดซึมข้อมูลต่าง ๆ ได้เสมือนหนึ่งพองน้ำ วิธีการเช่นนี้ จะทำให้นักศึกษาเรียนรู้ข้อมูลที่จะต้องเรียนเป็นเวลาหนึ่งปี ได้ภายในเวลาเพียงหนึ่งเดือน จิตสำนึกจะรู้สึกผ่อนคลายด้วยเพลงบรรเลงและการภาวนา จนทำให้ความกระวนกระวายต่าง ๆ ในการเรียนหายไป จิตใต้สำนึกจึงสามารถดูดซึมและบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ได้ดีขึ้น จนดูเหมือนว่าหากจิตสำนึกไม่ได้เกิดความวุ่นวายแล้ว ความสามารถในการรับรู้ การสะสมและเก็บข้อมูลของจิตใต้สำนึกนั้นก็เกิดขึ้นได้อย่างไม่จำกัดขอบเขต ซึ่งสถาบันการศึกษาจำนวน ได้นำไปทดลองใช้กับการเรียนการสอนวิชาอื่นที่ไม่ใช่วิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งก็ปรากฏว่าได้ผลที่ดี

นักวิทยาศาสตร์ที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับคลื่นสมองของมนุษย์ ได้ค้นพบว่า มีปัจจัยหลายๆ ประการที่มีอิทธิพลต่อคลื่นสมองของคนเรา ซึ่งสอดคล้องกับกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่เห็นว่า กิจกรรมที่ใช้เพื่อทำให้คลื่นสมองต่ำ ควรเป็นกิจกรรมที่โยคะศาสตร์

โยคะ วิธีปฏิบัติเพื่อพัฒนาจิตใจตามแนวนีโอฮิวแมนนิสมีพื้นฐานอยู่บนหลักของโยคะศาสตร์ที่มีมาแต่โบราณกระบวนการฝึกโยคะเป็นกระบวนการพัฒนาร่างกายและจิตใจของเราที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยตนเองของนักบุญ นักบวช ที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ ต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาหลายพันปีซึ่งเป้าหมายสูงสุดของการฝึกโยคะ คือ การชำระล้างจิตใจที่หยาบกระด้างของคนเราที่เกิดจากการอบรมสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องให้กลับไปสู่จิตเดิมแท้ของคนเรา ที่มีแต่ความรักความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ให้แก่ทุกสรรพสิ่ง ประหนึ่งว่าจิตใจของผู้ฝึกแต่ละคน เป็นศูนย์กลางของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล โดยกิจกรรมทางโยคะศาสตร์ที่ใช้เพื่อปรับให้ผู้เรียนอยู่ในภาวะคลื่นสมองต่ำ ได้แก่ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

1. อาสนะ เรียกเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า “easy posture” เป็นท่าของการบริหารร่างกายตามหลักโยคะ ที่มีรูปแบบที่แน่นอนและถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่เพียงแต่จะช่วยรักษาสุขภาพกายด้วยการกระตุ้นการหมุนเวียนของกระแสโลหิต เพิ่มความคล่องตัวของข้อต่อต่าง ๆ เพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และบริหารอวัยวะภายใน ตลอดจนระบบต่อไร้ท่อต่าง ๆ เท่านั้น แต่อาสนะยังช่วยให้จิตใจเกิดความสงบ เบิกบาน และที่สำคัญการฝึกฝนอาสนะอย่างสม่ำเสมอ เป็นเสมือนกับการสะสมพลังภายในสำหรับนำไปใช้ในการพัฒนาตนเองไปสู่ความมีจิตใจในระดับที่สูงอันเป็นเป้าหมายในการพัฒนาชีวิตอีกด้วย ซึ่งประโยชน์ของการทำอาสนะ มีดังนี้ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

1.1 การหายใจ การหายใจที่ดีเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งของชีวิต การสูดลมหายใจเข้าออกนั้น มีผลโดยตรงกับความสงบทางจิตใจ เช่น ในขณะที่จิตใจไม่ปกติ จะทำให้การหายใจเร็ว และสั้น ส่วนในขณะที่จิตใจสบาย เป็นปกติ จะทำให้การหายใจลึกและช้า ทำการบริหารร่างกายแบบอาสนะต่าง ๆ จะทำให้ร่างกายต้องบิดและโค้งงอตัว ซึ่งเป็นการบังคับให้การหายใจลึกและช้า ปอดจะเพิ่มการนำออกซิเจน และพลังงานจากอากาศเข้าสู่ร่างกายได้มากขึ้น กล้ามเนื้อหน้าอกและกล้ามเนื้อกระบังลมจะแข็งแรง อันจะส่งผลให้การสูดหายใจคล่องแคล่ว และลึกมากขึ้น

1.2 ระบบประสาท การฝึกอาสนะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของระบบประสาท เพราะการทำอาสนะจะช่วยบริหารบริเวณกระดูกสันหลัง ซึ่งกระดูกสันหลังมีการทำงานเกี่ยวพันโดยตรงกับระบบประสาทส่วนกลาง ดังนั้น การทำอาสนะจะทำให้เส้นใยประสาทบริเวณกระดูกสันหลัง

แข็งแรง มีกำลังวังชา ผู้ที่ทำอาสนะอยู่เสมอจึงมีระบบประสาทบริเวณกระดูกที่ดี มีจิตใจเข้มแข็งพร้อมที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ของชีวิต และไม่ค่อยมีความเครียด

1.3 การไหลเวียนของโลหิต ปกติคนเรามักจะอยู่ในท่าทางที่โลหิตไหลเวียนมาเลี้ยงส่วนร่างของร่างกายเป็นจำนวนมากเสมอ ๆ เช่น ในท่าเดิน วิ่ง นิ่ง แต่การบริหารกายแบบอาสนะนี้ส่วนใหญ่จะมีท่าทางที่ทำให้เลือดได้มีโอกาสไหลเวียนไปเลี้ยงร่างกายส่วนบนของเราเป็นอย่างมาก เป็นต้นว่า ท่ายืนด้วยไหล่ ท่ากระต่าย ท่าปลา จะทำให้เลือดไหลไปเลี้ยงส่วนสมองของเรามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การยืด แขนขา และตักค้ำออกจากเหล่าข้อต่อนี้อีกด้วย ผู้ที่บริหารกายด้วยอาสนะอยู่เสมอ จึงมักจะปลอดภัยจากโรคข้ออักเสบ โรคปวดตามข้อและตามกล้ามเนื้อไปจนตลอดชีวิต

1.4 อวัยวะภายในต่าง ๆ ทำอาสนะต่าง ๆ นอกจากมีผลโดยตรงแก่อวัยวะภายในแล้ว ยังมีผลโดยตรงต่ออวัยวะภายใน เช่น หัวใจ ปอด ตับ ไต กระจกอาหาร ม้าม ลำไส้ ฯลฯ การทำอาสนะต่าง ๆ จะช่วยบริหารอวัยวะภายในเหล่านี้ทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ขึ้น อวัยวะที่เคยอ่อนแอก็กลับแข็งแรงขึ้น การทำอาสนะยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อต่อมไร้ท่อ นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันทราบกันดีแล้วว่า ต่อมไร้ท่อมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่ออารมณ์และสภาพจิตใจ การทำอาสนะมีผลต่อต่อมไร้ท่อหลายต่อมที่ทำให้เกิดการหลั่งของฮอร์โมน ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลทางอารมณ์และความสงบทางใจ ตัวอย่างเช่น ท่ากระต่าย กระจกห่มศีรษะของผู้ฝึกจะถูกกดอยู่กับพื้นช้าแล้ว ช้าเล่า ซึ่งเป็นการบริหารต่อมไพเนียลอยู่ตลอดเวลา การทำอาสนะทำนองอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้ฝึกมีความอดกลั้นสูง และมีความสงบทางจิตใจมากขึ้น

ดังนั้นท่าอาสนะ จึงไม่ได้เป็นเพียงท่าออกกำลังกายเพื่อสุขภาพความงามและความยืนยาวของชีวิตเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการฝึกฝนร่างกายและจิตใจ เพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนที่จะพัฒนาเข้าสู่จิตใจส่วนลึกอีกด้วย

2. สมาธิ กระบวนการปฏิบัติทางจิตใจเพื่อที่จะรู้สึกได้ถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุกสรรพสิ่งในจักรวาลนี้เรียกว่า Proto-Psycho-Spiritual ซึ่งใช้หลักการพัฒนาทางจิตของนักบวชโบราณที่เราเป็นอย่างที่เราคิดหรือจิตใจของเราจะเปลี่ยนไปตามที่เราคิด ซึ่งแนวคิดนี้กำลังเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางของนักจิตวิทยาสมัยปัจจุบัน กระบวนการนี้จึงเป็นการบริหารจิตใจด้วยการทำสมาธิด้วยการสร้างภาพและภาวานาคำบางคำที่มีความหมายเกี่ยวกับจุดศูนย์กลางของจักรวาล การฝึกฝนบริหารจิตใจด้วยวิธีนี้เองจะทำให้แต่ละบุคคลสามารถที่จะค้นพบตัวเองว่าตัวเองศูนย์กลางแห่งจักรวาล และจิตใจของบุคคลนั้นจะเกิดความเมตตากรุณาที่แผ่กว้างต่อทุกสรรพสิ่ง ประหนึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาลจริงๆ

ผู้ที่ทำสมาธิจนชำนาญแล้ว คือ ผู้ที่สามารถปรับคลื่นของความคิดที่เคยสับสนวุ่นวายให้รวมตัวกันเข้าเป็นคลื่นความถี่เดียวที่มีอนุภาพยิ่งใหญ่ ทุกความคิดทุกคำพูดทุกการกระทำของ

ผู้ที่ฝึกสมาธิอยู่เสมอ จึงทรงพลังและมีอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ การพัฒนาทางจิตจากการทำสมาธิที่ถูกต้อง แบ่งเป็น 4 ระยะ ได้แก่ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

- ระยะแรก เป็นช่วงที่ต้องใช้ความพยายามอย่างสูงที่จะควบคุมความคิดและการกระทำของตัวเอง การบังคับจิตใจของตัวเองให้ทำสมาธิ 5-10 นาที วันละ 2 ครั้ง นับว่าเป็นการยากมาก สำหรับผู้ที่ไม่เคยควบคุมจิตใจของตนเองมาก่อน เนื่องจากสิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวจะกระตุ้นให้ต้องไปทำสิ่งอื่น ๆ จนไม่สามารถทำสมาธิได้ เช่น ความคิดคำนึง แผนการในอนาคต ความห่วงกังวล ฯลฯ ผู้ฝึกจำนวนมากที่เลิกฝึกสมาธิในช่วงนี้ เพราะไม่สามารถควบคุมจิตสำนึก และจิตใต้สำนึกของตนเองได้

- ระยะที่สอง เป็นระยะที่มีโอกาสได้สัมผัสกับคลื่นสมองที่ต่ำลง (คลื่นอัลฟา) เพราะจิตใจมีสมาธิสูงขึ้น สามารถจดจ่ออยู่กับมันตราที่ภาวนาอยู่ในใจได้บ้าง ความคิดคำนึง หรือความกังวลใจต่าง ๆ ที่เคยเข้ามารบกวนในจิตใจขณะที่ทำสมาธิจะลดลงไปเป็นอย่างมาก ผู้ที่เข้าถึงระยะนี้จะมีโอกาสสัมผัสกับความสุขที่เกิดจากภายใน เป็นความสุขที่ล้ำลึก มีอาการเคลิบเคลิ้ม สดชื่น เป็นสุขชั่วคราวของผู้ที่ดื่มเหล้า หรือใช้ยาเสพติดต่าง ๆ อาการเคลิบเคลิ้มมีความสุขในระยะเวลาสั้น ๆ นี้ สามารถเรียกเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า “get high” หรือ การเข้าสู่สภาวะอัลฟาชั่วคราวด้วยฤทธิ์ยา (Pseudo Alpha State)

หลังจากทำสมาธิอย่างถูกต้องประมาณ 10-15 นาที ผู้ที่ทำสมาธิอย่างถูกต้องและชำนาญแล้วจะมีคลื่นสมองต่ำลงจนเข้าสู่สภาวะความปิติสุขที่เกิดจากภายในที่เรียกว่าวังค์ ผู้ที่เข้าถึงระยะที่สองของการทำสมาธินี้ จะให้เวลากับการทำสมาธิมากขึ้นสม่ำเสมอขึ้น และมีความสุขกับการทำสมาธิมากขึ้น

- ระยะที่สาม เป็นช่วงที่สำคัญของการพัฒนาทางจิต จากการฝึกทำสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ทำให้คลื่นสมองของผู้ฝึกต่ำลง ทำให้จิตใจมีสมาธิสูงขึ้น มีอานาจมากขึ้น สามารถจดจ่ออยู่กับมันตราและความหมายของมันตราได้อย่างลึกซึ้งและยาวนานขึ้น ทำให้พลังจิตของผู้ฝึกมีอานาจสูง ความคิดคำพูดและการกระทำของผู้ฝึกจิตใจในช่วงนี้จึงมีพลังอย่างมหาศาล การฝึกคุณธรรม 10 ประการของโยคะ ควบคู่ไปกับการทำสมาธิในช่วงนี้ จะทำให้ผู้ฝึกมีคุณธรรมที่ลึกซึ้งเปรียบเสมือนมีเข็มทิศที่คอยนำทางชีวิต ทำให้มีความคิดด้านบวกให้ตนเอง คนรอบข้างและสังคมมากยิ่งขึ้น

- ระยะสุดท้ายของการพัฒนาจิตใจ ผู้ฝึกจะมีคลื่นสมองต่ำมาก จะเกิดความปิติสุขจากภายในอย่างล้นเหลือ มีอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความสุขยิ่งใหญ่จากภายใน จิตใจของผู้ฝึกจะเปิดกว้าง มีความรักความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ให้แก่ทุกสรรพสิ่งในจักรวาล เมื่อคลื่นสมองของผู้ฝึกต่ำลงจนใกล้กับคลื่นของจักรวาล จิตใจของผู้ฝึกจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนใหม่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่คิด พูด และทำ จะนำไปเพื่อสันติสุขของมนุษยชาติและทุกสรรพสิ่งในจักรวาลเท่านั้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

การพัฒนาในทุกส่วนของชีวิตตามแนวความคิดนีโอฮิวแมนนิส จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการพัฒนาทางด้านจิตใจด้วยการทำสมาธิ ดังที่นักจิตวิทยาที่ทันสมัยในปัจจุบันจำนวนมากได้ให้ความเห็นว่า การทำสมาธิเป็นการทำให้เกิดพลังสูงสุดในการชำระล้างความรู้สึกด้านลบให้ออกไปจากจิตใจของคนเรา ดังนั้นบุคคลที่ทำสมาธิอยู่เสมอจะพบว่าความรู้สึกนึกคิด การมองโลกมองชีวิตของเขาจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมา ความรู้สึกในทางลบที่ถูกอบรมสั่งสอนจนฝังแน่นอยู่ในจิตใจจะค่อยๆ จางหายไป ความสงบสุขอย่างลึกซึ้งจะเริ่มเกิดที่จิตใจของตัวเองก่อน ความรู้สึกนี้จะแผ่กระจายไปสู่คนรอบข้างในวงที่กว้างออกไปเรื่อยๆ เมื่อมีความวิตกกังวลและความรู้สึกทางด้านลบต่างๆ ได้สูญหายไปจากจิตใจ ปัญญาที่ละเอียดอ่อนจะบังเกิดขึ้นในบุคคลนั้นมากขึ้นเขาสามารถจะทำความเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และอ่านสิ่งที่แฝงเร้นไว้ในใจของผู้อื่นได้ง่ายขึ้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล,2534)

การพัฒนาจิตใจด้วยการทำสมาธิที่กล่าวมานี้ นอกจากจะทำให้เรามีความสุขความสงบทางจิตใจอย่างลึกซึ้งแล้ว ยังสามารถทำหน้าที่เป็นเกราะป้องกันความรู้สึกในทางลบหรือความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นในจิตใจของคนเราได้เป็นอย่างดีอีกด้วย นอกจากนี้ผลของการฝึกตั้งจิตใจให้มั่นคง และการรวมพลังจากการทำสมาธิ เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจุดศูนย์กลางของจักรวาลนี้ จะทำให้เรามีจิตใจที่เข้มแข็ง แน่วแน่ มั่นคง และไม่หวาดกลัวต่ออุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต การทำสมาธิอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้ฝึกแต่ละคนมีจิตใจละเอียดอ่อนขึ้น มองเห็นถึงความบริสุทธิ์ดีงามเหล่านี้ จะทำให้เกิดการรวมพลังแห่งความรักความเมตตาที่ยิ่งใหญ่มหาศาลที่สามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมวลมนุษยชาติและสรรพสิ่งต่างๆ ซึ่งหมายความว่าพลังคลื่นทางจิตแห่งความรักความเมตตาได้เริ่มก่อตัวขึ้นแล้วในหมู่มนุษยชาติ พลังจิตอันงดงามที่เกิดขึ้นจะเป็นเครื่องผลักดันให้มวลมนุษยชาติก้าวต่อไปสู่ความสงบสุขและสันติภาพได้ในเวลาอันรวดเร็ว

สำหรับผู้เริ่มฝึกทำสมาธิควรเปิดเพลง บาบานัม เควาลัม และร้องเพลงคลอตามไป เพราะเสียงเพลงจะช่วยให้เกิดการผ่อนคลายอย่างลึกซึ้งในการทำสมาธิ ส่วนในเวลาอื่นๆ ถ้ามีโอกาสก็ควรภาวนา บาบานัม เควาลัม และคิดถึงความหมายของคำๆนี้ (ความรักมีอยู่ในทุกหนทุกแห่ง) อยู่ในใจเสมอๆ จิตใจของเราจะค่อยๆ เปลี่ยนไปตามสิ่งที่เราคิดกลายเป็นคนที่จิตใจเต็มไปด้วยความรัก ความเมตตากรุณา และจะเกิดความรักความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ขึ้นในจิตใจแทน(เกียรติวรรณ อมาตยกุล,2537)

3. การเดินเกาซิกิ มาจากคำในภาษาสันสกฤต หมายถึงการออกกำลังที่สามารถช่วยพัฒนาจิตใจระดับต่างๆ ของมนุษย์ได้ โดยศรีพระบาทเรนจัน ได้ประดิษฐ์ทำขึ้นขึ้นมาในปี 2521 ซึ่งประกอบไปด้วยการเคลื่อนไหว ลำตัว การก้าวเท้า จังหวะ และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือการคิดถึง

และตั้งอุดมคติในใจว่า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะแสวงหาและกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะมีความยากเย็นเพียงใด เพื่อที่จะสามารถดำรงความดีงามอันเป็นอุดมคติไว้ให้ได้

การเดินเกาซิกิสามารถฝึกได้ดังนี้ เริ่มโดยการชুমือประกบกันขึ้นเหนือศีรษะ แขนเหยียดตรงให้ลำแขนแนบกับหูตลอดเวลา ย่ำเท้าเป็นจังหวะ และกายจะบิดไปทางขวาเล็กน้อยเป็นจังหวะที่ 1 บิดลงมาให้มากกว่าเดิมเป็นจังหวะที่ 2 และบิดลงให้มากที่สุดเป็นจังหวะที่ 3 จากนั้นให้ผ่อนกลับขึ้นเล็กน้อยเป็นจังหวะที่ 4 และคืนสู่ท่าประกบมือเป็นจังหวะที่ 5 บิดกายเช่นเดียวกัน 5 จังหวะไปด้านซ้าย จากนั้นให้ลดมือลงมา ประกบกันที่ด้านหน้าให้แขนขนานกับพื้นเป็นจังหวะที่ 1 จากนั้นให้ก้าวเท้าขวาออกไปด้านหลัง เพื่อให้การก้มโน้มตัวทำได้อย่างสะดวกขึ้น พร้อมๆ กับก้มลงเอามือที่ประกบนั้นแตะพื้นเป็นจังหวะที่ 2 กลับคืนสู่ท่าประกบแขนเหนือศีรษะเป็นจังหวะที่ 3 เอนไปด้านหลังเล็กน้อยเป็นจังหวะที่ 1 เอนไปด้านหลังให้มากที่สุดเป็นจังหวะที่ 2 และกลับมาคืนสู่ในท่าชูแขนประกบกันเหนือศีรษะเป็นจังหวะที่ 3 จากนั้นให้พักเท้าที่สลับกันไปมาลง แล้วย่ำเท้าเป็นจังหวะสองครั้ง โดยเริ่มจากเท้าขวาเป็นจังหวะที่ 4 เท้าซ้ายเป็นจังหวะที่ 5 โดยการเดินแต่ละจังหวะจะมีคำภาวนาประกอบไปด้วยเพื่อไม่ให้จิตใจฟุ้งซ่าน

สรุปได้ว่าการเดินเกาซิกิ เป็นการเดินรำและร้องเพลงแห่งความรักประกอบท่าทางโดยประกอบไปด้วย 18 จังหวะไปทางขวา 5 จังหวะไปทางซ้าย 5 จังหวะ ไปข้างหน้า 3 จังหวะไปด้านหลัง 5 จังหวะ ขณะที่เดินจะมีการเคลื่อนไหวที่สัมพันธ์กันทั้งมือและเท้าพร้อมๆกับคำภาวนาเป็นภาษาสันสกฤตว่า บาบา นัม เควาลัม ซึ่งแปลว่าความรักมีอยู่ในทุกหนทุกแห่งหรือมีความรักให้กับตัวเองและมีความรักให้กับทุกสิ่งทุกอย่าง ในขณะที่เดินรำไปนี้ผู้ฝึกจะส่งความรักให้กับตัวเองและทุกสรรพสิ่งในจักรวาล ดังนี้ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

ขวา	بابا	نم	بابا	के	वलम
	1	2	3	4	5
ซ้าย	بابا	نم	بابا	के	वलम
	1	2	3	4	5
หน้า	بابا	نم	بابا		
	1	2	3		
หลัง	بابا	نم	بابا	के	वलम
	1	2	3	4	5

กิจกรรมนี้จะเป็นการฝึกสติหรือเจริญสติให้เรามีพลังสติหรือพลังสมาธิ ซึ่งหมายถึงสภาวะที่จิตใจของคนเราเป็นหนึ่งเดียวในการจดจ่อกับสิ่งที่ต้องทำอยู่ในปัจจุบัน ทำให้เกิด

ประสิทธิภาพในการทำภารกิจใดๆ ในชีวิตเป็นไปได้สูงสุด และยังจะทำให้จิตใต้สำนึกของผู้ฝึก เกิดพลังแห่งความรักความเมตตายิ่งใหญ่ขึ้นด้วย (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

4. การนอนตาย หรือ ศวสนะเป็นการทำให้ร่างกายและจิตใจอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลาย ต่อเนื่องจากการฝึกโยคะ เริ่มจากการเปิดเพลงคลาสสิกเบาๆ ให้จิตใจผ่อนคลาย แล้วนอนลงใน ท่านอนตายของโยคะ ทำนี้จะทำให้ผู้นอนมีการผ่อนคลายสูงที่สุด เพราะเลือดจะไปเลี้ยงอวัยวะ ทุกส่วนในร่างกายได้อย่างสม่ำเสมอตั้งแต่ปลายเท้าไปจนถึงศีรษะ ผู้ฝึกท่านี้จะนอนหงาย หลังราบ กางแขน ขา ออกจากกันเล็กน้อย ฝ่ามือทั้งสองหงายขึ้น จดจ่ออยู่กับลมหายใจของเรา เท่านั้น หายใจลึกๆ ช้าๆ เวลาหายใจเข้า ท้องขยาย ลำตัวขยาย และหน้าอกขยาย เวลาหายใจออก ท้องยุบ ลำตัวยุบ หน้าอกยุบ ตัดความคิดเรื่องอื่นๆ ออกให้หมด จดจ่อกับลมหายใจของเรา เท่านั้น เวลานี้ตัวของเรารู้สึกผ่อนคลายที่สุด กำมือ บีบเข้าหากันให้แน่นที่สุด คลายมือออก ผ่อนคลาย เกร็งแขน เกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนของแขนและไหล่ แล้วผ่อนคลาย พยายามรู้สึกถึงความสบายของการผ่อนคลาย ขมวดคิ้ว เกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนบนใบหน้า แล้วผ่อนคลาย พยายามรู้สึกถึงความสบายของการผ่อนคลายบนใบหน้า เกร็งกล้ามเนื้อจากต้นขาไปถึงปลายเท้า เกร็งให้แน่นที่สุด แล้วผ่อนคลาย พยายามรู้สึกถึงความผ่อนคลาย เกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกาย แล้วผ่อนคลาย พยายามรู้สึกถึงความสบายของการผ่อนคลายทั่วทั้งตัว ผ่อนคลาย รู้สึกถึงลมหายใจที่เบาสบาย ผ่อนคลาย ทุกส่วนในร่างกายรู้สึกผ่อนคลายเบาสบาย ตัวของเรารู้สึกเบาแสบเบาเหมือนไม่มีน้ำหนัก ภาวรู้สึกอิสระที่สุด ผ่อนคลายที่สุด มีความสุขที่สุด จดจ่อความคิดของเราให้อยู่กับลมหายใจเข้าออกที่ลึกช้า สม่ำเสมอนี้เท่ากัน บอกกับตัวเองว่าเมื่อเห็นสีม่วง เราจะเข้าสู่สภาวะที่ผ่อนคลายที่สุด หรือสภาวะอัลฟา เห็นสีแดงในจอภาพความคิดของเรา ถ้านึกถึงสีแดงไม่ออกให้นึกถึงกุหลาบสีแดง หรือ แดงโม หรือ มะละกอสีแดง ให้สีแดงอยู่ในความคิดของเราสักครู่ แล้วเห็นสีส้ม ถ้านึกถึงสีส้มไม่ออกให้นึกถึงเปลือกส้ม คลื่นสมองของเราช้าลงๆ ทุกส่วนในร่างกายของเราผ่อนคลายมากขึ้น ให้สีส้มอยู่ในความคิดของเราสักครู่ แล้วเห็นสีเหลือง ถ้านึกถึงสีเหลืองไม่ออกให้นึกถึงเปลือกกล้วยหอมสีเหลือง ให้สีเหลืองอยู่ในความคิดของเราสักครู่ แล้วเห็นสีเขียวของใบไม้หรือต้นหญ้า ให้สีเขียวอยู่ในความคิดของเราสักครู่ แล้วเห็นสีฟ้าของท้องฟ้าหรือท้องทะเล เวลานี้เรารู้สึกผ่อนคลายที่สุด คลื่นสมองต่ำลงต่ำลง ให้สีฟ้าอยู่ในความคิดของเราสักครู่ บอกกับตัวเองอีกครั้งว่าเมื่อเราเห็นสีม่วง เราจะเข้าสู่สภาวะอัลฟา สภาวะที่ผ่อนคลายที่สุดแล้วเห็นสีม่วง ถ้านึกถึงสีม่วงไม่ออกให้นึกถึง ดอกกล้วยไม้สีม่วง เรารู้สึกผ่อนคลายที่สุด อิสระที่สุด มีความสุขที่สุด อยากรับปันความสุขนี้ให้กับทุกๆ คน ปล่อยจิตใจของเราให้ล่องลอยไปกับเสียงเพลง ในช่วงที่เราผ่อนคลายที่สุดนี้ จิตใต้สำนึกของเราจะทำงานดีที่สุด เปิดรับข้อมูลต่างๆ ที่จะบันทึกไว้ได้ดีที่สุด เราจึงควรใส่ข้อมูลด้านบวกต่างๆ เข้าไปในจิตใต้สำนึกของเราในเวลานี้ โดยบอกกับตัวเองหลายๆ ครั้ง

เช่น เป็นคนที่มีความสามารถ เป็นคนที่ขยันขันแข็ง เป็นคนที่แข็งแรง เป็นคนที่มีเสน่ห์และน่ารัก ฯลฯ วิธีการสู่สภาวะปกติ ทำได้โดยนับหนึ่งถึงสิบ เมื่อนับถึงสิบ เราจะรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง เราจะรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า แข็งแรง เหมือนหลับมาเป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมง มีความรู้สึกที่ดีให้กับตนเอง และผู้อื่นอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า พลังต่างๆ กลับคืนสู่ตัวเรา เรา รู้สึกสดชื่นที่สุด เรากลายเป็นคนที่อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส คลื่นสมองต่ำ มีเสน่ห์ และน่ารัก คิดและพูดแต่สิ่งที่ดีๆ แก่ตนเองและผู้อื่น หก เจ็ด แปด เก้า สิบ ขยับมือ ขยับเท้า พลิกซ้ายขวา แล้วลุกขึ้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

การนอนตายยังเป็นกิจกรรมการพัฒนาเพื่อการจูงใจได้สำนึก โดยการจูงใจได้สำนึก หรือการเข้าสู่สภาวะที่ผ่อนคลายที่สุดตามแนวความคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเองให้เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งจะค่อยๆ ปฏิบัติทีละน้อยเพื่อการปรับระดับของจิตใจให้แจ่มใส และรู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

การสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง

นักจิตวิทยาในปัจจุบันยอมรับว่า คำพูดมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อจิตใจของคนเรา เรามักจะคิดตามสิ่งที่เราได้ยิน คำกล่าวที่ว่าเราเป็นอย่างไร เราคิดอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้น แนวทางของนีโอฮิวแมนนิสก็เช่นเดียวกัน การใส่ข้อมูลทางด้านบวกในขณะที่ผู้เรียนอยู่ในสภาวะที่มีความผ่อนคลาย หรืออวัจนการรับรู้ นับว่ามีความสำคัญต่อการสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเองอย่างมาก การใช้คำพูดทางด้านบวกเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและการจินตนาการให้เห็นภาพที่ดีต่อตนเองในขณะที่อยู่ในสภาวะอวัจนการรับรู้ จะช่วยให้ของภาพพจน์ของเราค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ

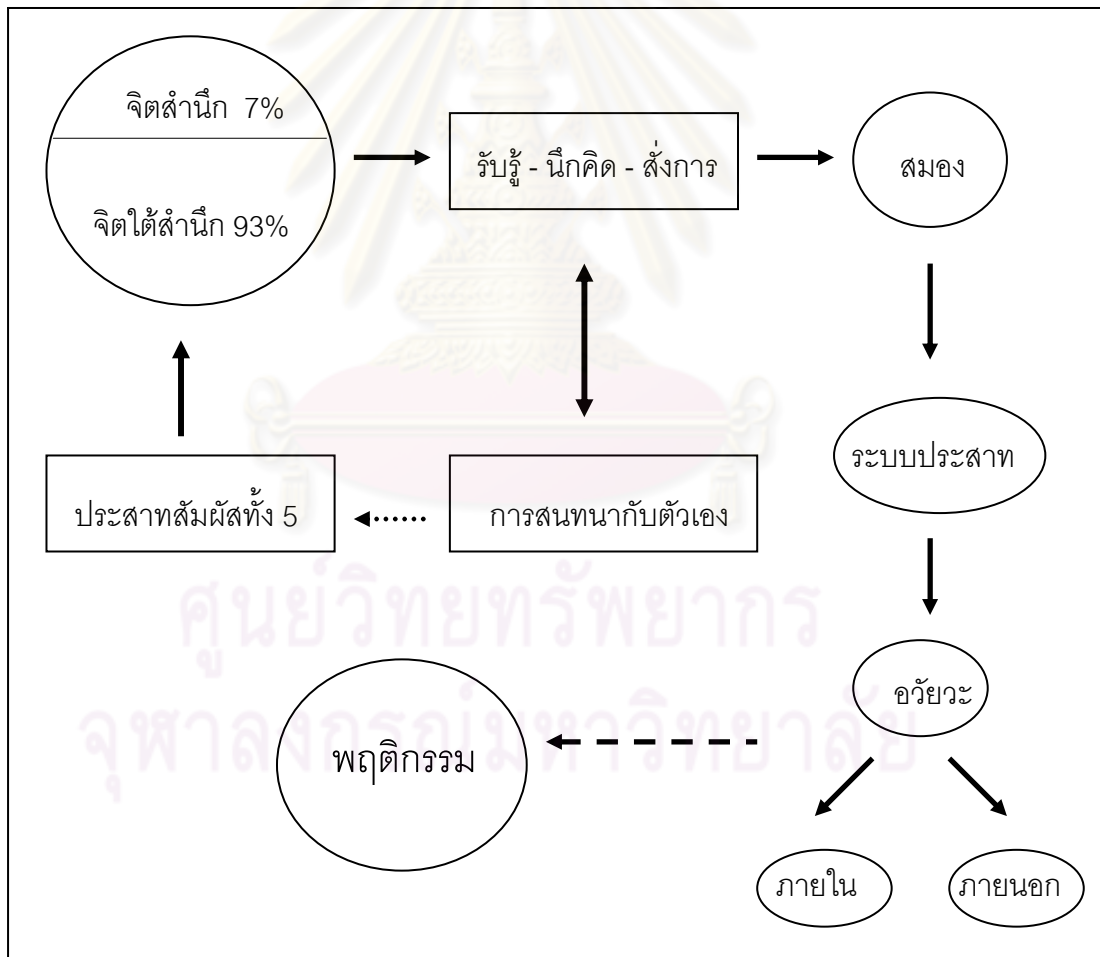
นักปราชญ์โบราณได้แนะนำ เทคนิคง่ายๆ ในการพัฒนาร่างกายและจิตใจ และความรู้สึกที่ดีแก่คนเราไว้ 2 วิธีได้แก่ การใช้คำพูดด้านบวกกับตัวเอง (Auto-suggestion) และการรับฟังคำพูดดีๆ จากผู้อื่น (Outer-suggestion) ซึ่งเทคนิคทั้งสองประการขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเชื่อที่ว่า "ข้อมูลที่ถูกบันทึกไว้ในจิตใจได้สำนึกของคนเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากทั้งคำพูดของตัวเองและคำพูดของผู้อื่น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

1. การใช้คำพูดด้านบวกกับตัวเอง (Auto-suggestion)

การพูดทางบวกกับตัวเองเสมอๆ จะทำให้ภาพพจน์ของตัวเราเปลี่ยนไปในทางบวกมากยิ่งขึ้น เมื่อเรามีความรู้สึกที่ดีกับตัวเองมากขึ้น เราก็จะมีความรู้สึกที่ดีกับคนรอบข้างมากขึ้น และเราก็จะมีความรู้สึกที่ดีกับโลก กับชีวิต กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวมากขึ้น ในที่สุดเราจะกลายเป็นคนประเภท I am ok, You are ok. มากยิ่งขึ้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2539) การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการ

ใช้ภาษาและคำพูด เพราะคำพูดเป็นสิ่งที่มียุทธวิธีผลเป็นอย่างไร้ต่อจิตใจของคนเรา ดังคำกล่าวที่ว่า “ คำพูด คือ รากฐานของจิตใจ “ ซึ่งจะเป็นเมล็ดพันธ์ที่คอยเติบโตหยั่งรากลึกในจิตใต้สำนึกของเราในทุกขณะ และคำพูดที่เราได้ยินหรือได้พูดเสมอ ๆ กับตัวเอง ก็จะกลายเป็นทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมของเราในที่สุด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในตัวเรา เช่น ความสุข ความร่าเริง เบิกบาน ความรู้สึกเชื่อมั่น ความหดหู่ ซึมเศร้า ฯลฯ ก็ล้วนเป็นผลโดยตรงจากวิธีการใช้ภาษาและคำพูดในการสื่อสารกับตัวเอง โดยคำพูด จิตใจ สมอง ต่อมไร้ท่อ ระบบประสาท อวัยวะ และพฤติกรรมต่างๆของคนเราจะมีการทำงานเชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่อยู่ตลอดเวลาซึ่งสามารถแสดงได้ ดังแผนภาพที่ 15 (สมศักดิ์ กิจธนะวัฒน์, 2545)

แผนภาพที่ 15 แสดงการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างจิตใต้สำนึกและอวัยวะรับรู้ต่างๆ

จากแผนภาพที่ 15 จะเห็นได้ว่า การสนทนากับตนเองในสมองของเราจะเกิดขึ้น อยู่ตลอดเวลา เหมือนกับเทปที่เปิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่คอยป้อนข้อมูลต่างๆเข้าสู่จิตใต้สำนึก และข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนเราในที่สุด ดังนั้น เราจะต้องมีความระมัดระวัง

ในการเลือกใช้ภาษาและคำพูดของเราเอง เพราะจิตใต้สำนึกที่รับข้อมูลต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของคนเรา จะไม่สามารถแยกแยะได้ว่าข้อมูลนั้นดีหรือไม่ดี เทียบตรงหรือไม่เทียบตรง สร้างสรรค์หรือทำลายอย่างไร แต่ข้อมูลทั้งหมดจะถูกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกจนกลายเป็นโปรแกรมในจิตใจ ซึ่งจะมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่ออารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติ และพฤติกรรมของเรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรที่จะหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดด้านลบกับตัวเองและฝึกการใช้ภาษาและคำพูดด้านบวกให้เป็นนิสัยเพื่อให้คำสนทนาในสมองของเราเป็นไปในทางบวกเสมอๆ ซึ่งจะช่วยให้จิตใต้สำนึกของเราที่ทำหน้าที่เหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ได้รับการบันทึกข้อมูลด้านบวกต่างๆ และในไม่ช้าข้อมูลใหม่ๆ ด้านบวกเหล่านี้ จะเข้าไปแทนที่ข้อมูลด้านลบเก่าๆ ในจิตใต้สำนึกของเรา ซึ่งจะทำให้เรามีความคิด ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆ ที่เปลี่ยนไปในทางบวกมากขึ้น

2. การได้ฟังคำพูดด้านบวกจากคนรอบข้าง

การได้ฟังคำพูดด้านบวกจากคนรอบข้างจะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตัวเอง คำพูดด้านบวกจากคนรอบข้างอาจมาจากคนในครอบครัว เพื่อน หนังสือ เพลง คำกลอน บทสวดมนต์ ซึ่งคำพูดที่ดี ๆ จากบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลอย่างยิ่งต่อจิตใต้สำนึกของคนเราข้อมูลพื้นฐานในจิตใต้สำนึก ของคนเรา ไม่ว่าจะป็นด้านบวกหรือด้านลบ ส่วนใหญ่จะเกิดจากคำพูดของคนรอบข้าง ถ้าเราได้รับคำพูดดี ๆ จากคนรอบข้างตั้งแต่วัยต้น ๆ ของชีวิต (2 - 6 ปี) คำพูดดี ๆ เหล่านี้จะถูกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึกอย่างลึกล้ำ (เกียรติวรธรรณ อมาตยกุล, 2545)

การใช้คำพูดด้านบวกเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและการจินตนาการเพื่อให้เห็นภาพที่ดีของตนเอง เป็นการเปลี่ยนแปลงภาพพจน์ของตนเองโดยใช้คำพูดด้านบวก โดยที่ผู้ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงจะนึกถึงตนเองในสิ่งที่ดีๆ เช่น “ฉันเป็นคนดีที่มีความสามารถ” “ฉันเป็นคนที่เชื่อมั่นในตนเอง” “ฉันเป็นคนที่มีเสน่ห์และน่ารัก” ช่วงระยะเวลาหนึ่ง นอกจากนี้ การใช้จินตนาการเห็นภาพสิ่งที่เราปรารถนาให้เกิดขึ้นในชีวิตให้ชัดเจน จะช่วยให้ภาพพจน์ของเราค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ แนวคิดเหล่านี้สอดคล้องกับที่ Sarkar (1990) กล่าวถึง อานุภาพของความคิดของมนุษย์ไว้ว่า “เราคิดอย่างไร เราก็รู้สึกเช่นนั้น หรือกลายเป็นเช่นนั้น” ซึ่งปัจจุบันแนวคิดนี้เป็นที่ยอมรับว่า จิตสำนึกของคนเราสามารถจะเปลี่ยนสภาพกลายเป็นสิ่งที่เราคิดถึงใฝ่ฝันถึง หรือ ให้ความสนใจอย่างแรงกล้าต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน ๆ ได้ ดังนั้น การใช้จินตนาการและการย้าคิด จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงจิตใจของคนเราไปสู่สิ่งที่ใฝ่ถึงอยู่เสมอได้ ทำให้มองชีวิตของตนเอง ผู้อื่น กิจกรรมต่างๆ และโลกในแง่ที่ดีมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น (Anandamitra, 1991, เกียรติวรธรรณ อมาตยกุล, 2534 และวีระเทพ เจริญปฐมวัฒนา, 2547)

3. พลังแห่งจินตนาการ

จินตนาการเป็นความสามารถด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ของมนุษย์ จากคำกล่าวของ ไอน์สไตน์ที่ว่า “จินตนาการมีคุณค่ากว่าความรู้มากมายนัก” หรือ Disraeli นักปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่ กล่าวไว้ว่า “จินตนาการเป็นตัวกำหนดชะตาของโลก” นักวิทยาศาสตร์ได้ประมาณเอาไว้ว่าคนทั่วไป มักมีการเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากถึง 70% ของการเรียนรู้ทั้งหมดของชีวิตในช่วง 6 ปีแรกที่เกิดขึ้นมาในโลก ซึ่งในช่วงแรกของชีวิตนี้คนเราจะมีจินตนาการสูงที่สุด การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นสูงสุดในช่วงนี้ ดังนั้น ผู้ที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว จึงจะต้องพยายามรักษาความสามารถในการจินตนาการที่เรามีอยู่อย่างสูงในวัยเด็กนี้ไว้จนตลอดชีวิต (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

กิจกรรมพลังแห่งจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เริ่มต้นจากการนึกภาพต่าง ๆ ตามที่บอก ดังนี้ หลับตา นั่งสบายๆ ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย หายใจลึกๆ ซ้ำๆ เข้าออก 3 ครั้ง เห็นภาพเราเดินไปขึ้นรถ ขั้บรถออกไปยังชนบท เบื้องหน้าของเราเป็นท้องทุ่งที่เขียวขจี เราได้สูดอากาศที่บริสุทธิ์ ได้ยินเสียงนกร้อง ไบไม้ไผ่ เห็นภาพเราเดินอยู่บนท้องทุ่งหญ้าที่เขียวขจีนี้ตามลำพังเท้าของเราสัมผัสกับพื้นดินและพื้นหญ้า รู้สึกถึงพลังของธรรมชาติผ่านปลายเท้าเข้ามายังทุกส่วนของร่างกายเรา เรารู้สึกสดชื่นที่สุด เบื้องหน้าของเราเห็นดวงอาทิตย์ที่กำลังตกลงจนลับขอบฟ้า เรารู้สึกผ่อนคลายที่สุด อิศระที่สุด สูดหายใจลึกๆ เอาจพลังจากธรรมชาติ เข้ามาเต็มปอด เรา รู้สึกมีความสุขที่สุด การฝึกต่อไปนี้วันละ 2-3 นาที จะช่วยให้เรานึกภาพต่าง ๆ ได้ชัดเจนขึ้นโดยจินตนาการ เห็นภาพเบอร์หนึ่ง นึกถึง น้ำ เห็นภาพน้ำในทะเลที่เราเคยไปเห็นมา เห็นภาพตัวเราลอยอยู่กลางทะเล รู้สึกได้ถึงแสงแดดที่ส่องลงมากระทบตัวเรา รู้สึกได้ถึงความเค็มของน้ำทะเลที่เข้าปาก เห็นตัวเราเป็นทุ่นเบอร์หนึ่งสีดำลอยอยู่กลางทะเล เบอร์หนึ่งคือน้ำ เห็นภาพเบอร์สอง นึกถึง ภูเขา เห็นภาพภูเขาใหญ่สองตัว สีชมพูสดใส เลื้อยออกมาจากหลังบ้านของเรา เบอร์สองคือภูเขา เห็นภาพเบอร์สาม นึกถึง ม้า เห็นภาพม้ามีปีกสามตัว ลอยอยู่บนก้อนเมฆบนท้องฟ้า ที่ก้นของม้ามีเลขสาม บักอยู่ เบอร์สามคือม้า เห็นภาพเบอร์สี่ นึกถึง เสือ เห็นภาพเราใส่เสื้อสีแดง ตัวโปรดที่หน้าอกปักเลขสี่ เบอร์สี่ คือ เสือ เห็นภาพเบอร์ห้า นึกถึง วัด เห็นภาพคนไหว้พระพุทธรูป ได้กลิ่นธูป เทียน เห็นโบสถ์ เบอร์ห้า คือ วัด เห็นภาพเบอร์หก นึกถึง หอย เห็นภาพเบอร์เจ็ด นึกถึง จ้อ เห็นภาพคิงคองยักษ์ตัวใหญ่กว่าตึกเป็นสองเท่า ตัวสีดำ มีขนหน้าอกสีขาวย อ่อนนุ่ม เบอร์เจ็ดคือ จ้อ เห็นภาพเบอร์แปด นึกถึง ปลา เห็นภาพปลาวาฬยักษ์ตัวใหญ่สีดำ ลอยอยู่กลางมหาสมุทร เรายังอยู่บนหลังปลาวาฬยักษ์ตัวนี้ ปลาวาฬพ่นน้ำสีชมพู ออกมาเปื้อนตัวเราเต็มไปหมด เบอร์แปดคือ ปลา เห็นภาพเบอร์เก้า นึกถึง แก้ว เห็นภาพเรานั่งแก้วที่บ้านแล้วแก้วหัก เราหัวเราะให้กับตัวเอง เบอร์เก้าคือ แก้ว เห็นภาพเบอร์สิบ นึกถึงสัตว์ชนิดหนึ่ง คือ ชะนี เห็นภาพ

ชนะเสมอๆ 2 ตัว กำลังนั่งเล่นขนมครก พร้อมๆ กับร้องผัวๆๆ เบอร์สิบคือ ชนะ เพียงเราใช้เวลา 2 – 3 นาที ในการฝึกจินตนาการไม่นานเราจะรู้สึกว่าการจินตนาการของเราจะสูงขึ้นอย่างมาก และจินตนาการถึงสิ่งต่างๆ ได้ตามที่ใจเราปรารถนา ซึ่งการใช้จินตนาการควบคู่กับวงค์แห่งการรับรู้ จะช่วยในการสร้างภาพพจน์ด้านบวกให้กับตัวเราเองได้ง่ายยิ่งขึ้นอีกด้วย (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

ข้อแตกต่างของการพัฒนาทางด้านจิตบำบัดกับการพัฒนาทางด้านจิตใจของตนเองคือการรับการพัฒนาทางด้านจิตบำบัดนั้น นักจิตบำบัดจะเป็นผู้ป้อนข้อมูลเข้าสู่จิตใต้สำนึกของเรา ในขณะที่การพัฒนาทางด้านจิตใจตัวเราเองนั้น ตัวเราจะเป็นผู้ป้อนข้อมูลให้แก่จิตสำนึกด้วยตนเองก่อนที่จะเปลี่ยนสภาวะของจิตใจเข้าสู่ภาวะคลื่นสมองต่ำ เมื่อจิตใจเข้าสู่คลื่นสมองต่ำแล้วข้อมูลที่ป้อนไว้ก่อนหน้านั้นในระดับของจิตสำนึก จะซึมซาบ ลงสู่ระดับจิตใต้สำนึกเอง ทั้งนี้ยังเข้าสู่วงค์แห่งการรับรู้ลึกมากเพียงใด การสั่งจิตใต้สำนึก ก็ให้เห็นผลเร็วขึ้นมากเพียงนั้น การมีประสบการณ์ในการเข้าสู่วงค์บ่อยมากเพียงใดก็ยิ่งทำให้เราสามารถเข้าสู่วงค์ได้เร็วและลึกมากขึ้นเพียงนั้น เมื่อออกจากภาวะคลื่นสมองต่ำแล้วจะพบว่าเรามีความรู้สึกแจ่มใสภายในเป็นอย่างมาก ความเครียดและความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าหายไป จนหมดสิ้น ดังนั้นประโยชน์อย่างแรกสุดที่เราจะได้รับจากกระบวนการสั่งการจิตใต้สำนึกคือการขจัดความตึงเครียดของร่างกายและจิตใจ นับเป็นการฟื้นฟูสมรรถนะของร่างกายในระยะเวลาสั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก

3. จิตเหนือสำนึก แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ (ศตพร วิไลรัตน์, 2531)

3.1 จิตเหนือสำนึกลำดับแรก : แหล่งความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์สภาวะสร้างสรรค์ของมนุษย์เกิดจากการเชื่อมโยงความคิดต่าง ๆ ที่เดิมไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเลยมารวมเข้าเป็นความคิดเดียวที่แปลกใหม่ ซึ่งเรียกการคิดแบบนี้ว่า การคิดเชิงเทียบเคียง การคิดเชิงเทียบเคียงเป็นการคิดที่ล้ำค่าของมนุษย์มักจะเกิดขึ้นในขณะที่จิตใจของคนเราสบายหรือผ่อนคลายมากที่สุด ซึ่งจิตใจของคนเราจะไม่ทำงานภายใต้อำนาจของจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก ผู้ที่รู้จักผ่อนคลายจิตใจของตนเองมักจะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ

3.2 จิตเหนือสำนึกระดับที่สอง : การหยั่งรู้เอง การพัฒนาและนำจิตเหนือสำนึกมาใช้ อย่างเต็มที่นั่นก็คือ การหยุดการทำงานของจิตสำนึกและจิตใต้สำนึกโดยใช้กระบวนการทำสมาธิ กระบวนการนี้เริ่มจากการนั่งสมาธิอย่างเสียบ ๆ สองมือประสานวางอยู่บนตัก หลังตาทั้งสองข้างแล้วจินตนาการว่าตนเองกำลังนั่งอยู่ในบรรยากาศที่สงบเสียบ อวัยวะทุกส่วนจะไม่มีการทำงานใด ๆ เลย จิตสำนึกที่ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะเหล่านี้จะถูกพักการทำงานไปทันที หน้าที่ต่อไปของผู้ทำสมาธิคือการหยุดการทำงานของจิตใต้สำนึก ซึ่งทำหน้าที่สะสมข้อมูล ความจำ การหาเหตุผล ถ้อยคำ

โดยการท่องคำมนตราอยู่ในใจให้สอดคล้องกับจังหวะหายใจเข้าออก ซึ่งจะเป็นผลทำให้ความคิดที่วุ่นวายที่มักเกิดจากจิตใต้สำนึกสงบลง และพลังจิตอันมหาศาลที่เกิดจากจิตใจที่จดจ่ออยู่กับเสียงที่ท่อง จะค่อย ๆ ยกจิตใจของผู้ทำสมาธิให้เข้าสู่จิตเหนือสำนึก

ผู้ฝึกควรจดจ่ออยู่กับคำภาวนา และความหมายของคำภาวนาอยู่ในใจเท่านั้น (มนตรา คือ คำที่เราภาวนาไว้ในใจที่มีความหมายว่า ความรัก ความเมตตาที่ยิ่งใหญ่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง) การท่องมนตราอย่างนุ่มนวลและจังหวะอยู่ในใจ จะทำให้คลื่นสมองที่เกิดขึ้นในสภาวะจิตสำนึกที่ตื่นตัวตามปกติที่เรียกว่า คลื่นเบต้าซึ่งมีความถี่รวดเร็วไม่สม่ำเสมอ สงบลงกลายเป็นคลื่นอัลฟาที่มีจังหวะช้าและแน่นอนกว่า ซึ่งจะทำให้ผู้ทำสมาธิเข้าสู่สภาวะที่สงบเยือกเย็นของจิตใจ เมื่อปฏิบัติต่อไปเรื่อย ๆ คลื่นสมองของผู้ทำสมาธิ จะค่อย ๆ นุ่มนวลขึ้นจนกลายเป็นคลื่นเธต้าที่มีพลังมหาศาล ในสภาวะที่กำลังเข้าสู่จิตเหนือสำนึกนี้ นักวิทยาศาสตร์เชื่อกันว่า เป็นสภาวะที่คนจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ การหยั่งรู้เอง ความสามารถในการสื่อสารทางจิตและมีความสงบทางจิตใจสูงสุด เมื่อผู้ทำสมาธิมีจิตใจสงบมากขึ้น คลื่นสมองของเขาจะช้าลงจนกลายเป็นคลื่นเดลต้า คลื่นสมองของผู้ทำสมาธิเหมือนกับหยุดนิ่งทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลดูเหมือนจะหยุดการเคลื่อนไหว ความรู้สึกแบ่งแยกจากสรรพสิ่งในจักรวาลจะหมดไป คลื่นสมองจะค่อย ๆ สั่นช้าลง มีพลังงานสูงขึ้นจนสามารถรวมตัวกับคลื่นของจักรวาลที่มีพลังงานมหาศาล (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

การทำสมาธิวิธีนี้สามารถทำตามลำพังหรือทำร่วมกันเป็นกลุ่ม การทำสมาธิภาวนาร่วมกันเป็นกลุ่มจะทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า อภิจิตแห่งความรักขึ้น คือ พลังแห่งความรัก ความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดจากการทำสมาธิภาวนาของแต่ละคนจะเกิดรวมตัวกันขึ้นเป็นพลังแห่งความสงบ พลังแห่งความบริสุทธิ์ที่ยิ่งใหญ่จะส่งผลให้เกิดความสงบ ความสันติสุขแก่สังคมใหญ่โดยรวม การทำสมาธิโดยใช้หลักดังกล่าว มีคุณประโยชน์มากมายในหลาย ๆ ด้าน เช่น ทำให้สุขภาพร่างกายดีขึ้น จิตใจมั่นคงขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น มีความหยั่งรู้ตนเองมากขึ้น และทำให้จิตใจสงบเยือกเย็นมีความสุขมากขึ้น ประโยชน์สูงสุดที่ผู้ทำสมาธิเป็นจำนวนมาก ได้รับ คือ การมีสมาธิและยังสามารถใช้สมองได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าเดิม (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534)

3.3 จิตเหนือสำนึกระดับที่สาม : ความรักความเมตตาที่ยิ่งใหญ่จากการทำสมาธิ เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุดสำหรับการพัฒนาความรู้สึกที่ไม่มีแบ่งแยกตามที่กล่าวมาแล้ว การพัฒนาความรู้สึกนี้มีผลจากเสียงมนตราที่เราท่องอยู่ในใจ เนื่องจากมนตรายังมีความหมายล้ำลึกที่ทำให้เกิดความรักอันเป็นสากลในจิตใจของผู้ทำสมาธิอีกด้วย เช่น ความหมายที่ว่า “ข้าพเจ้ามีความรักให้กับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกและจักรวาล” จากข้อความที่กล่าวไว้ว่า “เราคิดอย่างไร เราก็จะกลายเป็นอย่างนั้น” แสดงให้เห็นว่า ความคิดที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของเรามาก ความหมายของมนตราในขณะที่ทำสมาธิ ซึ่งจะช่วยยกระดับจิตสำนึกของผู้ทำสมาธิให้เข้าสู่จิตเหนือสำนึก

ระดับสูงสุดที่ไม่มีการแบ่งแยก มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หลังจากผู้ทำสมาธิกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคม จะมองโลก มองผู้ร่วมงานด้วยสายตาแห่งความรักมากยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาถึงจิตใจระดับต่าง ๆ ทั้งหมดแล้วนั้น พอจะกล่าวได้ว่า การทำงานของจิตใจในระดับจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก เป็นการทำงานที่ถูกควบคุมโดยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมทั้งสิ้น แต่เมื่อจิตใจของคนเราได้รับการพัฒนาให้สูงขึ้นจนถึงระดับของจิตเหนือสำนึกแล้ว ก็เท่ากับจิตใจของคนเราหลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ของสังคมหรือการประเมินผลโดยผู้อื่น ซึ่งเป็นผลให้เกิดการพึ่งตนเอง ความเป็นอิสระและความคิดสร้างสรรค์ได้สะดวกขึ้น (ศตพร วิไลรัตน์, 2531)

การเสริมสร้างภาพพจน์ตัวเอง นอกจากจะทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตัวเอง รู้สึกว่ามีความสามารถ และสามารถประสบความสำเร็จได้แล้ว ยังเป็นการพัฒนาจิตใจให้รู้จักการแบ่งปัน ความรักน้ำใจให้กับคนรอบข้าง มีความรัก ความเมตตาให้กับเพื่อนมนุษย์และทุกสรรพสิ่งในวงกว้างขึ้น

ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความด้อยสัมฤทธิ์

จากการลักษณะของบุคคลนั้น พบว่า กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ จะมีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติ และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในหลายด้าน และที่ปรากฏผลตรงกันมากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ พฤติกรรมทางสังคม แลกความสนใจโดยทั่วไป โดยที่กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์จะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ มีปัญหาในการเข้ากลุ่มกับเพื่อน และการยอมรับทางสังคม (Mutsunaga, 1972 อ้างถึงใน ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520)

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ (2520) พบว่า ผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์มีความแตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปกติใน 5 ด้าน คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ พฤติกรรมทางสังคม ความสนใจโดยทั่วไป และกลุ่มอาชีพของครอบครัว ต่อมาจินตนา ซึ่งจิตตวิสุทธิ (2529) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พบว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกความแตกต่างของกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจงานกลางแจ้ง นิสัยในการเรียน ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป ภาวะเครียดหรือร้อนของครอบครัว ฐานะทางสังคมมิติ นิสัยการทำงานในครอบครัว และแรงกระตุ้นเพื่อผลสัมฤทธิ์

จากการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภาวะด้อยสัมฤทธิ์ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520, จินตนา ซึ่งจิตตวิสุทธิ, 2529) พบว่า ปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับภาวะด้อยสัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

และอัตรานักเรียนของผู้เรียน ดังนั้น จึงควรมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และสร้างอัตรานักเรียนที่ดีให้กับนักเรียนด้วยสัมฤทธิ์กลุ่มนี้ เพื่อแก้ไขภาวะด้อยสัมฤทธิ์ และให้ผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เนื่องจากผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถ ตลอดจนมีอัตรานักเรียนต่อตนเองในทางที่ไม่ดี อันเป็นผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าจะเป็นบุคคลที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้นำมาซึ่งขาดแรงจูงใจในการเรียน และส่งผลย้อนกลับต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในที่สุด

เกี่ยวกับอัตรานักเรียน มีการศึกษาที่พบว่า ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถหรือไม่เพียงใด จะเป็นสัดส่วนตรงกับคะแนนที่สอบได้ และในทางกลับกัน ความคิดเห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่า ประสบแต่ความล้มเหลว จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงของเขา เช่นเดียวกับการศึกษาของ Alexander (1970) ที่พบว่า อัตรานักเรียนของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางเรียนมีผลซึ่งกันและกัน คือการมีผลสัมฤทธิ์ต่ำจะทำให้ผู้เรียนมีอัตรานักเรียนในทางลบ ซึ่งจะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ต่ำลงไปอีก ในทางตรงกันข้าม การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะทำให้ผู้เรียนมีอัตรานักเรียนในทางบวก เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้อีก และนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น

จากการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภาวะด้อยสัมฤทธิ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า ปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับภาวะด้อยสัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตรานักเรียน ดังนั้น จึงควรมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตรานักเรียนให้กับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ เพื่อแก้ไขภาวะด้อยสัมฤทธิ์ และให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เนื่องจากผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตรานักเรียนต่ำกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

Jacobovits (1971) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำไว้ โดยสรุปว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดในการเรียน สามารถเรียนภาษาได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากมีทัศนคติและแรงจูงใจสูง ในทำนองเดียวกัน ถ้ามีทัศนคติและแรงจูงใจสูงพร้อมกับความถนัดด้วยแล้ว ยิ่งจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น

Keitges (1987) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทัศนคติ แรงจูงใจ และบุคลิกลักษณะของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความถนัดทางภาษา และบุคลิกลักษณะด้านความเอาใจเอางาน

Tella (2007) ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางเรียนและผลการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไนจีเรีย ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจส่งผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยความแตกต่างทางเพศแสดงให้เห็นความแตกต่างทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Bank and Finlapson (1980) ว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงกว่านักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ Tella (2007) ยังกล่าวว่าความสนใจและทัศนคติของผู้เรียนต่อวิชาที่เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจที่สูงซึ่งสามารถนำไปสู่ความสำเร็จที่เพิ่มมากขึ้นในตัวผู้เรียน และเสนอแนะวิธีการในการสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนเพื่อการเรียนรู้โดย 1) สร้างความน่าสนใจในการสอน 2) ความแตกต่างของแต่ละบุคคลด้านความสามารถ พื้นฐานที่มา และทัศนคติควรถูกนำมาพิจารณา และ 3) ยกระดับอัปเดตทัศนคติที่ติดต่อกันเองหรือความรู้สึกที่ติดต่อกันเองของผู้เรียนด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Myer (1965) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 524 คน ชาย 261 คน หญิง 263 คน เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จาก 7 รัฐในสหรัฐอเมริกาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายเท่ากับ 0.50 และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับ 0.46 และต่อมา Furst (1966) ได้ปรับปรุงแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของไมเออร์แล้วนำไปใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษา เกรด 9 ซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยของไมเออร์ พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของนักเรียนชายเท่ากับ 0.53 และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของนักเรียนหญิงเท่ากับ 0.47 ผลการวิจัยของเฟิร์สใกล้เคียงกับผลการวิจัยของไมเออร์แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน

Song (1971) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Brown (1976) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความถนัด เกรดเฉลี่ยของผู้เรียน

จำไพพรรณ ธีรนิติ (2514) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาวิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยพระนคร ศรีอยุธยา วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา และวิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน 240 วัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้แบบทดสอบของ Hermans (1970) และสัมฤทธิ์ผลจากการเรียน พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยประจำเทอมต้น ปีการศึกษา 2514 พบว่า 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 3) ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชาย และหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ภัทราพรพรณ สุขประชา (2540) ศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อความสำเร็จ และความล้มเหลวในการเรียน เนื่องจากเมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จตามความต้องการของตนก็จะก่อให้เกิดความพยายามอย่างไม่ย่อท้อ พร้อมทั้งจะเผชิญกับอุปสรรค รวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมต่างๆที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จได้ ซึ่งสอดคล้องกับรำไพทิพย์ ธีรนิติ (2514) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์ 240 คน จากวิทยาลัยครู 4 แห่ง ใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ฮิวเบิร์ต เจ.เอ็ม. เฮอร์แมนส์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพิจารณาจากอันดับคะแนนเฉลี่ยประจำเทอมต้น ปีการศึกษา 2514 ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .82 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับอึดทนในทัศนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักจิตวิทยาการศึกษาเชื่อกันว่า องค์ประกอบทางบุคลิกภาพของเด็ก มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อยไปกว่าองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบทางบุคลิกภาพที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างสูง ได้แก่ อึดทนในทัศนของเด็กนั่นเอง เช่นเดียวกับ Purkey (1970) ที่แสดงความคิดเห็นว่ามีเด็กจำนวนมากที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน ซึ่งสาเหตุไม่ได้เกิดจากการมีความสามารถทางสติปัญญาต่ำแต่ประการใด แต่เกิดจากเด็กมีอึดทนในทัศนในทางที่ไม่ดี ดังนั้น อึดทนในทัศนของเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในกระบวนการศึกษา เนื่องจากอึดทนในทัศนจะเป็นแรงผลักดันเบื้องต้น ที่ทำให้เด็กมีความพยายามที่จะเรียน หรือทำงานให้บรรลุเป้าหมายเต็มความสามารถของตนหรือไม่ นอกจากนี้ Stein (1971) กล่าวว่า อึดทนในทัศนเป็นตัวกำหนดความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนของเด็ก

Park (1979) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอึดทนในทัศน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปัญญาอ่อนในระดับเรียนได้ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจอึดทนในทัศนของ Mullor and Leonetti (1974) กับแบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ใช้ในเด็กปัญญาอ่อนเหล่านี้มีทิศทางไปในทางบวก และมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิจัยภายในประเทศ เช่นการวิจัยของ สงศ์ศรี ศรีบุศคา (2541) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชาย หญิง จากโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และสหศึกษา แยกตามแผนกวิชาที่เรียน จำนวน 165 คน การประเมินอัตมโนทัศน์ ใช้แบบสำรวจอัตมโนทัศน์ของ เพียร์และแฮริส ควบคู่กับแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองอีกฉบับหนึ่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างอัตมโนทัศน์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายหญิง ที่ศึกษาอยู่ในแผนกวิชา และโรงเรียนประเภทต่างๆ ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงที่ศึกษาอยู่โรงเรียนหญิงล้วน มีอัตมโนทัศน์สัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับอัตมโนทัศน์ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับสติปัญญา และสังคม ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชายหญิง จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลวิจัยปรากฏว่าอัตมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับสติปัญญา และสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่อัตมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา กับอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับความสามารถทางสังคม มีความสัมพันธ์กันในทางบวก

จากทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ภาวะด้อยสัมฤทธิ์ มีปัจจัยที่สำคัญแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ด้วยเหตุที่ ผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำและมีอัตมโนทัศน์ต่อตนเองในเชิงลบ เมื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ มีความสัมพันธ์ในทางบวก ดังนั้น ถ้ามีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ได้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ตอนที่ 8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน การศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล สามารถสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. ปัจจัยนำเข้า โดยการศึกษารวบรวมข้อมูล แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อ

พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล สามารถกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยและรูปแบบการจัด กิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน ดังนี้

1.1 ศึกษารวบรวมข้อมูล แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารดำเนินการ ดังนี้

1.1.1 ทฤษฎีการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยศึกษาตามทฤษฎีของ McClelland (1979) ประกอบด้วยกระบวนการ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การสร้างความเชื่อมั่น ซึ่งเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนในช่วงต้นของกิจกรรม 2) การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการด้วยการวิเคราะห์ภาพ TAT 3) การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยการจำลองสถานการณ์ทางธุรกิจ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกคิดและทำอย่างผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง 4) การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในเกมต่าง ๆ เช่น เกมโยนห่วง ปาลูกดอก 5) การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์โดยให้ผู้เรียนฝึกตั้งเป้าหมายในอนาคต 6) การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว โดยการบันทึกความก้าวหน้าในแต่ละวัน 7) การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม โดยการให้ข้อมูลผลจากการปฏิบัติแต่ละกิจกรรมโดยนำแนวคิดนี้มาใช้ในส่วนของหลักการจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียน

1.1.2 คุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1987) ซึ่งเป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ทางการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) ความกระตือรือร้น 2) ทักษะในการจัดระบบงาน 3) กล้าเสี่ยงพอสมควร 4) คาดการณ์ล่วงหน้า 5) ความรับผิดชอบต่อตนเอง 6) ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ

1.1.3 แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยการศึกษาตามแนวคิดของเกียร์ติวอร์ดน อมาตยกุล (2545) และ Sarkar (2004) เพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก โดยนำกิจกรรมทางด้านการเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง ได้แก่ การจินตนาการทางด้านบวก การฝึกคำพูดด้านบวกทั้งต่อตนเองและผู้อื่น และการพัฒนาคลื่นสมอง ได้แก่ การฝึกอาสนะ การเดินเกาซิกิ และการทำสมาธิ เพื่อทำให้จิตใจสงบมาใช้ในการจัดกิจกรรม อันจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รับรู้คุณค่าและมีความมั่นใจในตนเอง เกิดการยอมรับสิ่งใหม่ และง่ายต่อการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน

1.1.4 รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการใช้กระบวนการในการสร้างรูปแบบตามหลักการของ Tyler (1986) ซึ่งประกอบด้วยกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากแนวคิดของ Tyler (1986) มีความเหมาะสมเนื่องจากสามารถนำไปใช้ในกระบวนการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้กับกลุ่มเป้าหมาย มีการวัดผลทางด้านพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป และเนื่องจากรูปแบบดังกล่าวมี

ขั้นตอนที่ชัดเจนในการประเมินและตรวจสอบ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงเลือกใช้แนวคิดของ Tyler (1986) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เหมาะสม และสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย เนื้อหา และรูปแบบที่จะพัฒนา จึงนำแนวคิดนี้มาใช้เป็นกระบวนการวิจัย

จากปัจจัยนำเข้าที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐาน แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำกรอบในการวิจัยและกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยที่เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ของผู้เรียน ซึ่งสาระสำคัญของแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 สรุปสาระสำคัญและประเด็นที่นำมาใช้เป็นกรอบการวิจัย

ทฤษฎี / แนวคิด	หลักการและสาระสำคัญ	ประเด็นที่นำมาใช้เป็นกรอบการวิจัย
<p>หลักการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland(1979)</p>	<p>ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเพื่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1987) ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การสร้างความเชื่อมั่นเพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน 2. การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการด้วยกิจกรรมภาพ TAT 3. การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยการจำลองสถานการณ์ทางธุรกิจ 4. การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ ในเกมต่าง ๆ เช่น เกมโยนห่วง ปาลูกดอก 5. การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยการฝึกตั้งเป้าหมายในอนาคต 6. การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัวด้วยการบันทึกความก้าวหน้า 7. การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมด้วยการให้ข้อมูลผลจากการปฏิบัติกิจกรรม 	<p>กิจกรรมโดยใช้หลักการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2. กิจกรรมเกมธุรกิจ 3. กิจกรรมเกม 4. กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5. กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6. กิจกรรมประเมินผล
<p>คุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland(1987)</p>	<p>ปัจจัยทางด้านคุณลักษณะภายในตัวบุคคล เพื่อเป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ โดยกำหนดเป็นคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (1987) คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความกระตือรือร้น 2. ทักษะในการจัดระบบงาน 3. กล้าเสี่ยงพอสมควร 4. คาดการณ์ล่วงหน้า 5. ความรับผิดชอบต่อตนเอง 6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ 	<p>คุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (1987) คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความกระตือรือร้น 2. ทักษะในการจัดระบบงาน 3. กล้าเสี่ยงพอสมควร 4. คาดการณ์ล่วงหน้า 5. ความรับผิดชอบต่อตนเอง 6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ

ตารางที่ 14 (ต่อ) สรุปสาระสำคัญและประเด็นที่นำมาใช้เป็นกรอบการวิจัย

ทฤษฎี / แนวคิด	หลักการและสาระสำคัญ	ประเด็นที่นำมาใช้เป็นกรอบการวิจัย
หลักการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	การปรับเปลี่ยนกระบวนการทางด้านจิตใต้สำนึกเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ด้านบวก ประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้ 1. การพัฒนาคลีนสมอง ได้แก่ การฝึกอาสนะ การเดินเกาซี การทำสมาธิ 2. การเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง ได้แก่ การจินตนาการ และการฝึกคำพูดด้านบวก	กิจกรรมโดยใช้หลักการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้ 1. การฝึกอาสนะ 2. การเดินเกาซี 3. การทำสมาธิ 4. การจินตนาการ 5. กิจกรรมคำพูดด้านบวก
กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986)	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ มีการวัดประเมินผลที่ชัดเจนในการตรวจสอบพฤติกรรม และจุดเน้นหลักที่การตั้งวัตถุประสงค์ โดยมีกระบวนการจัดกิจกรรม ดังนี้ 1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา 2. การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้	กระบวนการ ดังนี้ 1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา 2. การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 4. การประเมินผลการเรียนรู้

2. กระบวนการพัฒนารูปแบบ เป็นขั้นตอนที่ดำเนินการนำปัจจัยนำเข้าทั้งหมดมา กำหนดเป็นรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากการวิเคราะห์รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมทางของ Tyler (1986) มีความเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุคคลในกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เนื่องจากรูปแบบดังกล่าวได้เน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรม และมีขั้นตอนที่ชัดเจนในการประเมินและตรวจสอบพฤติกรรมที่ต้องการ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงดำเนินการตามหลักการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986)

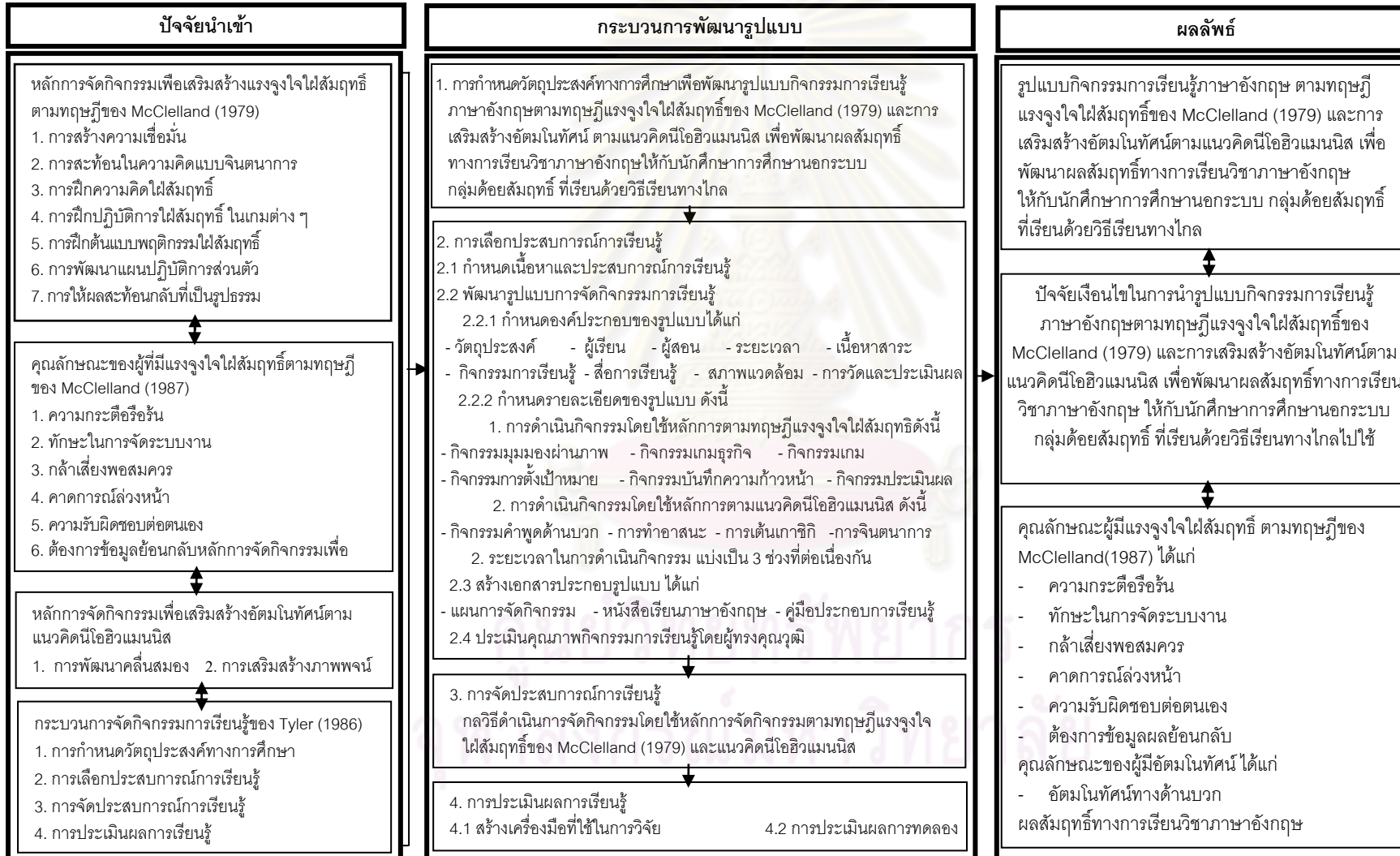
2.2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการตามหลักกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎี McClelland (1979) ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมธุรกิจ 3) กิจกรรมเกม 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินผล ขณะที่กิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ 1) การฝึกอาสนะ 2) การเดินเกาซิกิ 3) การทำสมาธิ 4) การจินตนาการ 5) กิจกรรมคำพูดด้านบวก

2.3 เนื้อหาการเรียนรู้ โดยยึดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบด้วยบทเรียนการเรียนรู้ 9 บท ได้แก่ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is the Trip?, Do you know where the post office is? และหลักไวยากรณ์ 9 บท ได้แก่ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Tense, Past Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place

3. ผลลัพธ์ที่ได้ หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบบ กลุ่มด้วยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยจะมีการทดสอบ การสังเกตและการสัมภาษณ์ ตลอดจนศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขต่างๆ ในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ ซึ่งสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 16 กรอบแนวคิดในการดำเนินวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ที่เป็นระบบอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ประกอบด้วย

- 1.1 การศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 การเข้าอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและการฝึกปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยดำเนินการบนพื้นฐานของกระบวนการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1896) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 2.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา
- 2.2 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
- 2.3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้
- 2.4 การประเมินผลการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ประกอบด้วย

- 3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 แบบแผนการทดลอง
- 3.2 วิธีดำเนินการทดลอง
- 3.4 การประเมินผลการทดลอง
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

4.1 พัฒนาแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

4.2 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง

4.3 วิเคราะห์ข้อมูล ในประเด็นที่เป็นองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรม คือ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัด และการประเมินผล

4.4 สรุปเกี่ยวกับปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ขั้นตอนนี้ประกอบด้วยการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเข้าอบรม การฝึกปฏิบัติจริง และการเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ความต้องการในการรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

การศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลจาก หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเข้าอบรม และ การปฏิบัติจริง โดยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.1 ศึกษาหนังสือ เอกสาร ข้อมูลทางสถิติที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาถึงปัญหาของ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ

จากการศึกษาบริบทและสภาพแวดล้อม ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ได้แก่ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ วิธีเรียนทางไกล การ ดำเนินงานของสถาบันการศึกษาทางไกล ทำให้ทราบสภาพปัญหาที่สำคัญของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะรายวิชา ภาษาต่างประเทศที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาหนังสือ เอกสาร และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกล

จากการศึกษาโครงสร้างหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกล ทำให้ทราบข้อมูล เกี่ยวกับหลักสูตรและวิธีการจัดการศึกษานอกโรงเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หมวดภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการ กำหนดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ให้เข้ากับบริบทของผู้เรียน

1.3 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับความด้อยสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารตำรา เอกสารงานวิจัย บทความ จากวารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศทำให้พบข้อค้นพบเกี่ยวกับ องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ คุณลักษณะที่ไม่ใช่ สถิติปัญญาของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ โดยเฉพาะแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด ขณะที่อ้อมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับความด้อยสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ทำให้ผู้วิจัยนำแนวคิดที่จะ เสริมสร้างแรงจูงใจ และอ้อมโนทัศน์ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบมาเป็นหลักในการ พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

1.4 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนวคิดของ Tyler (1986)

จากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัย ทำให้ทราบถึงกระบวนการพัฒนารูปแบบ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

2) การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ 3) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยนำหลักการเหล่านี้มาเป็นกระบวนการในการพัฒนารูปแบบกิจกรรม

1.5 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

จากการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้ 1) ความกระตือรือร้น 2) ทักษะในการจัดระบบงาน 3) กล้าเสี่ยงพอสมควร 4) คาดการณ์ล่วงหน้า 5) ความรับผิดชอบต่อตนเอง 6) ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ โดยหลักการจัดกิจกรรมจะประกอบด้วยการดำเนินกิจกรรม 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างความเชื่อมั่น 2) การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ 3) การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ 4) การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ ในเกมต่าง ๆ 5) การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ 6) การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว 7) การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม ทั้งนี้ ในแต่ละขั้นตอนจะประกอบด้วยกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมธุรกิจ 3) กิจกรรมเกม 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินตนเอง

1.6 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

จากการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ทำให้ทราบคุณลักษณะสำคัญของผู้มีอัตมโนทัศน์ คือ การมีอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก โดยมีกิจกรรมในการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ได้แก่ การพัฒนาคลื่นสมอง และการเสริมสร้างภาพจน์

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ ผู้สอนจะต้องเข้าใจธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของผู้ใหญ่ว่าพวกเขาจะเรียนรู้ได้ดีในสิ่งที่เขาสนใจ ฟังพอใจ มีความอิสระในการคิด การตัดสินใจ และด้วยวิธีการที่ตนเองเป็นผู้เลือก เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การเข้าอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 เข้าอบรมหลักสูตรเทคนิคการเป็นวิทยากรและนักฝึกอบรมมืออาชีพ จัดโดยฝ่ายพัฒนาทรัพยากรบุคคล ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน)

2.2 เข้าอบรมหลักสูตรเทคนิคการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จัดโดยสำนักเสริมศึกษาและบริการสังคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2.3 เข้าอบรมหลักสูตรการสร้างพลังและความสำเร็จของชีวิตด้วยจิตวิทยานีโอฮิวแมนนิส จัดโดยสำนักเสริมศึกษาและบริการสังคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมีวิทยากร คือ รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล

2.4 การฝึกโยคะ เต็มเก้าชิกิและทำสมาธิ โดยเข้าฝึกวันอาทิตย์ เวลา 9.00-11.00 น. ณ โรงเรียนอมาตยกุล โดยมีวิทยากรคือ ครูกำพล วนิชวรสกุล

จากการเข้าอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ สามารถนำประเด็นการเรียนรู้ที่ได้รับมาใช้ในการงานวิจัยได้ ดังนี้ ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดฝึกอบรมและการเข้าอบรม ความรู้เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยานีโอฮิวแมนนิส และการเข้าอบรมยังช่วยทำให้เกิดทักษะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยในเรื่องดังกล่าว โดยผู้วิจัยได้รับทักษะต่าง ๆ ในด้านการจัดการฝึกอบรม สามารถฝึกปฏิบัติการในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และจิตวิทยานีโอฮิวแมนนิส อีกทั้งทราบถึงกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการจัดฝึกอบรม เนื่องจากการอบรมทุกหลักสูตรใช้เทคนิควิธีการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ กล่าวคือเป็นการฝึกอบรมด้วยการฝึกปฏิบัติจริงตามเนื้อหา ดังนั้น จึงสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเข้าอบรมมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำผลสรุปที่ได้จากการศึกษามาเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์ และเนื้อหาของกิจกรรมต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ในขั้นตอนพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยดำเนินการบนพื้นฐานของกระบวนการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1896) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

การกำหนดวัตถุประสงค์นี้พิจารณาจากความต้องการ และความสนใจของ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ บริบทที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ แนวคิด ทฤษฎี หลักการ หรือ ข้อเท็จจริงด้านเนื้อหา โดยผู้วิจัยพิจารณาแนวทางการกำหนดวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ถูกชี้ให้เห็นในฐานะที่เป็นสิ่งต่างๆ ที่ผู้สอนจะกระทำ
2. วัตถุประสงค์ควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะนำมาจัดกิจกรรม
3. วัตถุประสงค์ควรระบุถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน
4. วัตถุประสงค์ควรระบุถึงพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน หรือขอบเขตการดำเนินชีวิต

ซึ่งจะมีการนำพฤติกรรมดังกล่าวนี้ไปใช้

จากนั้นจึงเลือกวัตถุประสงค์ทางการศึกษาครั้งสุดท้ายจากพฤติกรรมที่ต้องการในตัว นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ดังนี้

1. ระบุผู้เข้าร่วมกิจกรรม
2. ระบุการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการ
3. ระบุขอบเขตเนื้อหา

ในขั้นตอนการกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิด นี้โอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ในขั้นตอนที่ 1 มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม ตลอดจนการศึกษาศาภาพการจัดกิจกรรมที่ปฏิบัติกันเป็นส่วนมาก ทำให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรม เช่น การกำหนด จุดมุ่งหมาย การกำหนดเนื้อหา การเลือกวิธีการจัดกิจกรรม ทั้งนี้เพื่อให้รูปแบบการจัดกิจกรรมที่จะพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด

2. การคัดเลือกผู้เรียน ควรพิจารณาเฉพาะนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่มีความสนใจ และต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ

3. การจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิผลและมีการฝึกปฏิบัติจริง ควรเป็นการจัดกิจกรรมที่มีนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ประมาณ 20 – 30 คน เพื่อจะได้ให้ความดูแลและเอาใจใส่ได้อย่างทั่วถึง และให้มีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติมากขึ้น

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการเรียนรู้เนื้อหาทั้งในภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ รูปแบบกิจกรรมจึงออกแบบให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถแสดงพฤติกรรมกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ โดยการฝึกปฏิบัติและกระทำซ้ำ ๆ เพื่อกระตุ้นให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการและมีแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความเข้าใจ

5. การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องมีการให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดการประเมินตนเองและปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาไปสู่ผลลัพธ์ที่ตั้งไว้

จากนั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลพื้นฐานมาสรุปประเด็นสำคัญและสังเคราะห์ในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอุตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ทางการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนใน 3 ด้าน คือ การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 15

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 สรุปประเด็นวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

ประเด็นการพัฒนา	ผลลัพธ์ที่คาดหวัง
<p>คุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์</p> <p>- กระตือรือร้น</p>	<p>ผู้ที่ขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ เอาใจใส่มานะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ย้่วยความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไป ชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหามากกว่าจะหนีจากการบรรลุความสำเร็จแล้ววิ่งไปหาโอกาส</p>
<p>- ทักษะในการจัดระบบงาน</p>	<p>ผู้ที่มีแบบแผนในการทำงาน มองเห็นลู่ทางในการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน มีความรอบคอบ และรวบรวมรายละเอียดก่อนตัดสินใจ มีการทำงานอย่างรัดกุม ประณีต และเป็นระเบียบ ตลอดจนมีทักษะในการจัดการกับปัญหา</p>
<p>- กล้าเสี่ยงพอสมควร</p>	<p>ผู้ที่กำหนดเป้าหมายแบบเป็นกลางให้แก่ตัวเอง ซึ่งเป้าหมายไม่ต่ำเสียจนไม่ได้ใช้ความท้าทาย หรือสูงเสียจนเป็นไปไม่ได้ มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวไม่พอใจที่จะทำสิ่งง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการของตนและการทำที่ยากให้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ</p>
<p>- คาดการณ์ล่วงหน้า</p>	<p>ผู้ที่มีแผนการระยะยาว มีความมุ่งหวังที่ยาวนานเกี่ยวกับความสำเร็จในชีวิต เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก และมีพฤติกรรมมุ่งอนาคต</p>
<p>- รับผิดชอบต่อตนเอง</p>	<p>ผู้ที่พยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง ชอบสถานการณ์ที่สามารถใช้ความรับผิดชอบส่วนบุคคล ค้นหาหนทางในการจัดการกับปัญหาเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจส่วนตัวจากความสำเร็จของด้วยตัวของเขาเอง ไม่ใช่ให้ผู้อื่นยกย่อง สิ่งสำคัญก็คือความสำเร็จนั้นต้องเป็นผลมาจากทักษะความสามารถและความพยายามของตัวเอง</p>
<p>- ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ</p>	<p>ผู้ที่ติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วจะพยายามทำให้อีกดีกว่าเดิมอีก</p>

ตารางที่ 15 (ต่อ) สรุปประเด็นวัตถุประสงค์ทางการศึกษา

ประเด็นการพัฒนา	ผลลัพธ์ที่คาดหวัง
คุณลักษณะของผู้ที่มีอัตมโนทัศน์ - อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	ผู้ที่มีความรู้สึกด้านบวกเกี่ยวกับตนเองทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านการรับรู้ต่อตนเอง ด้านอารมณ์ ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และด้านวิชาการ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	ระดับผลการเรียนของผู้เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ

2. การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้นั้นมีหลักการในการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ คือ การให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้รับข้อมูลหรือความรู้ พัฒนาทักษะการนำไปใช้ในชีวิตรจริงและตรงตามความสนใจ ดังนี้

1. ประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้โอกาสที่จะได้ฝึกปฏิบัติ
 2. ประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องเป็นเรื่องที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้มาซึ่งความพอใจ
 3. ประสบการณ์ควรจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมในปัจจุบันของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ
 4. ประสบการณ์การเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
- โดยขั้นตอนการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้
1. กำหนดเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้

การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้นั้นมีหลักการคือ ควรจะทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้รับข้อมูลหรือความรู้ พัฒนาทักษะการนำไปใช้ในชีวิตรจริงและตรงตามความสนใจได้ โดยขั้นตอนการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

กำหนดกรอบแนวคิดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ดังนี้

1.1 รูปแบบที่พัฒนาขึ้นจะยึดหลักการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นหลัก โดยแบ่งเป็น 7 รูปแบบ ได้แก่ การสร้างความเชื่อมั่น การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ การฝึก

ความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในเกมต่าง ๆ การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม

1.2 กิจกรรมที่ใช้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมธุรกิจ 3) กิจกรรมเกม 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินตนเอง และกิจกรรมที่ใช้เพื่อพัฒนาอัตรานวัตกรรม ประกอบด้วย การทำคลื่นสมองต่ำ ได้แก่ การฝึกโยคะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ และการสร้างภาพพจน์ด้านบวก ได้แก่ การจินตนาการ และกิจกรรมฝึกคำพูดด้านบวก

1.3 เนื้อหาสาระภาษาอังกฤษตามรายวิชาภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย บทเรียนการเรียนรู้ จำนวน 9 บท ดังนี้ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is the Trip?, Do you know where the post office is? หลักไวยากรณ์ จำนวน 9 บท ดังนี้ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Simple Tense, Past Simple Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place

1.4 การดำเนินกิจกรรมจะใช้กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรานวัตกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ประกอบด้วยกิจกรรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเพื่อนำไปสู่การมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 สรุปรอบแนวคิดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรานวัตกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

รูปแบบ	กิจกรรม	เนื้อหาสาระ	คุณลักษณะ	หลักการ
1. การสร้างความเชื่อมั่น	กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ - การทำโยคะ - การเต้นเกาซิกิ - การทำสมาธิ - การจินตนาการ - การใช้คำพูดด้านบวก	- Greeting - Introducing - Adjective	อัตรานวัตกรรมทางด้านบวก	เพื่อให้เกิดการพัฒนาตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก ระหว่างที่มีคลื่นสมองต่ำ อันเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมในการใส่ข้อมูลด้านบวกเข้ามาแทนที่ ผลที่ได้จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีเห็นคุณค่าของตนเอง

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปกรอบแนวคิดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

รูปแบบ	กิจกรรม	เนื้อหาสาระ	คุณลักษณะ	หลักการ
2. การสะท้อน ความคิดแบบ จินตนาการ	กิจกรรมมุมมอง ผ่านภาพ	- Present Continuous - Verb	ความ กระตือรือร้น	เพื่อให้มีความคิด สร้างสรรค์ คิดนอกกรอบ เกิดการบริหารและ จัดการทางความคิด และเรียนรู้สิ่งใหม่ รอบตัว สามารถแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่าง เป็นระบบ
3. การฝึก ความคิดใฝ่ สัมฤทธิ์	กิจกรรมเกม ธุรกิจ	- What do you think about hotel? - Wh-Question - Occupation	ทักษะในการจัด ระบบงาน	เพื่อให้มีทักษะการ วางแผนในการ ปฏิบัติงานการ วิเคราะห์ถึงทรัพยากร และปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจ มากระทบต่อผลสำเร็จ ของงาน เพื่อให้การ ดำเนินงานเป็นตาม เป้าหมายที่วางไว้
4. การฝึก ปฏิบัติการใฝ่ สัมฤทธิ์ในเกม ต่าง ๆ	กิจกรรมเกม - โยนห่วง - ตีกอล์ฟ - ปาลูกดอก	- Modal Word - Sport -Relaxation	กล้าเสี่ยง พอสมควร	เพื่อให้มีความกล้า และสามารถตัดสินใจ สถานการณ์ต่าง ๆ ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถตั้งเป้าหมาย ให้เหมาะสมกับ ศักยภาพของตนเอง และกล้าแสดงออก ในทางที่เหมาะสม

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปกรอบแนวคิดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

รูปแบบ	กิจกรรม	เนื้อหาสาระ	คุณลักษณะ	หลักการ
5. การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์	กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย	- Future Simple Tense - Occupation	คาดการณ์ล่วงหน้า	เพื่อให้มีทักษะในการมองภาพในอนาคตอย่างเป็นระบบด้วยการวิเคราะห์จากข้อมูลที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่อาจมีผลกระทบต่อเป้าหมายหรือสิ่งที่คาดการณ์ไว้
6. การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว	กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า	- Rice Cooking - Time - New Species - Present simple Tense - Conjunction	ความรับผิดชอบต่อตนเอง	เพื่อให้มีทักษะในการวางแผนล่วงหน้า การบริหารเวลา มีความเพียรพยายาม มุ่งมั่นในการทำหน้าที่ต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถให้บรรลุจุดมุ่งหมาย และการดำเนินงานตามแผนงานที่ตั้งไว้
7. การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม	กิจกรรมการประเมินผล	- Past Simple Tense - Do you know where the post office is? - Place - Preposition of Place	ต้องการข้อมูลย้อนกลับ	เพื่อเป็นข้อมูลป้อนกลับถึงผลการดำเนินงานที่เป็นอยู่ สะท้อนถึงศักยภาพ จุดอ่อน จุดแข็งที่ควรปรับปรุง อันนำไปสู่ข้อตกลงในการพัฒนาตนเอง

ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยคัดสรรกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่คุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ประการ ได้แก่ ความกระตือรือร้น ทักษะในการจัดระบบงาน กล้าเสี่ยงพอสมควร คาดการณ์ล่วงหน้า ความรับผิดชอบต่อตนเอง ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ และอัฒมโนทัศน์ทางด้านบวก

2. การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัฒมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยนำแนวคิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ดังนี้

- วัตถุประสงค์
- ผู้เรียน
- ผู้สอน
- เนื้อหาสาระ
- กิจกรรมการเรียนรู้
- ระยะเวลา
- สื่อการเรียนรู้
- สภาพแวดล้อม
- การประเมินผลการเรียนรู้

2.2 กำหนดรายละเอียดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัฒมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยนำแนวคิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัฒมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มาเป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัฒมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมออกได้เป็น 3 ระยะ แต่ละระยะประกอบด้วยกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมธุรกิจ 3) กิจกรรมเกม 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึก

ความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินผล และกิจกรรมเพื่อพัฒนาอัตรากำลังตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส ได้แก่ กิจกรรมคำพูดด้านบวก โดยสรุปรายละเอียดการจัดกิจกรรมแต่ละระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายเชิงปฏิบัติการหลักสูตร "การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตรากำลัง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ" ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการเรียนเนื้อหาภาษาอังกฤษ และเกิดความคุ้นเคยกับกิจกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตรากำลังในช่วงที่ 2

ระยะที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรากำลังตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มาเป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตรากำลัง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเน้นเนื้อหาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษและการฝึกปฏิบัติเป็นหลัก

ระยะที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรากำลังตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มาเป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตรากำลัง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ซึ่งเป็นการเรียนด้วยตนเอง

3. สร้างเอกสารประกอบรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ในการจัดกิจกรรม โดยรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีเอกสารประกอบรูปแบบการจัดกิจกรรม คือ แผนการจัดกิจกรรม หนังสือประกอบการเรียนรู้และคู่มือการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ผู้ที่ต้องการจะนำรูปแบบการจัดกิจกรรมไปใช้ สามารถศึกษาทำความเข้าใจองค์ประกอบของรูปแบบการจัดกิจกรรมและจัดกิจกรรมตามรูปแบบได้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเอกสารประกอบรูปแบบการจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้

3.1 แผนการจัดกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรม เป็นเอกสารที่แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมตามหลักการของรูปแบบการจัดกิจกรรมนี้อย่างครบถ้วน ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การประเมินผลการเรียนรู้ (รายละเอียดดังภาคผนวก ค.)

ในการจัดทำเอกสารแผนการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

- ผู้วิจัยได้ศึกษา และพิจารณาหลักการ จุดประสงค์ และเนื้อหาที่ได้กำหนด เป็นองค์ประกอบของรูปแบบการจัดกิจกรรม และใช้องค์ประกอบเหล่านี้เป็นหลักในการสร้างแผนการจัดกิจกรรม โดยคำนึงถึงความสอดคล้องซึ่งกันและกัน

- ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหา และสาระสำคัญในการจัดกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย โดยวิเคราะห์จากหนังสือ เอกสารต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทฤษฎีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์
- ผู้วิจัยได้ศึกษาละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดกิจกรรม และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอน รวมทั้งแนวทางการจัดกิจกรรม และศึกษาคู่มือต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้
- ผู้วิจัยได้ออกแบบกรอบของการจัดกิจกรรมอย่างคร่าว ๆ แล้วเขียนรายละเอียดแต่ละองค์ประกอบในแผนการจัดกิจกรรม โดยคำนึงถึงความสอดคล้องซึ่งกันและกัน
- เมื่อได้แผนการจัดกิจกรรมครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมขึ้นมาโดยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดกิจกรรม เพื่อขอคำแนะนำในการจัดกิจกรรม และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมได้ถูกต้องเหมาะสม
- ผู้วิจัยนำกิจกรรมที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดกิจกรรม ตรวจสอบอีกครั้ง และพัฒนาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3.2 หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ

หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ เป็นเอกสารที่แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมตามหลักการของรูปแบบการจัดกิจกรรมนี้อย่างครบถ้วน ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การประเมินผลการเรียนรู้ (รายละเอียดดังภาคผนวก จ.)

ในการจัดทำหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

- ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหนังสือแบบเรียนต่าง ๆ เพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้
- ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และการดำเนินกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส
- ผู้วิจัยสร้างหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ โดยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในด้านภาษาอังกฤษเพื่อขอคำแนะนำในการจัดทำหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้สามารถจัดทำหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องเหมาะสม

- ผู้วิจัยนำหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดกิจกรรมตรวจสอบดูอีกครั้ง และพัฒนาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะมา

3.3 คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่พัฒนาขึ้น โดยหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้งระยะที่ 1 แล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเองจากคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในคู่มือจะมีข้อความระบุให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมต่าง ๆ เริ่มต้นด้วยการปฏิบัติกิจกรรม ดังนี้ การฝึกอาสนะ การบริหารร่างกายท่าเกาชิกิ การฝึกสมาธิ การฝึกจินตนาการ การใช้คำพูดด้านบวก และกิจกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ และทักษะจากการปฏิบัติตามกิจกรรมรายบุคคล (รายละเอียดดังภาคผนวก ง.)

ในการจัดทำคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

- ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของเอกสาร แนวทาง การจัดทำคู่มือ และศึกษาคู่มือต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางในการจัดทำคู่มือที่ถูกต้อง

- ผู้วิจัยสร้างคู่มือขึ้นมา โดยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดกิจกรรมเพื่อขอคำแนะนำในการจัดทำคู่มือ และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้สามารถจัดทำคู่มือได้ถูกต้องเหมาะสม

- ผู้วิจัยนำคู่มือที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดกิจกรรมตรวจสอบดูอีกครั้ง และพัฒนาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะมา

การออกแบบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. คู่มือประกอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จะเป็นส่วนที่บอกให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ดำเนินการเรียนรู้หรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้

2. เนื้อหาสาระและสื่อ จะบรรจุไว้ในรูปของสื่อการสอนต่างๆ

3. แบบฝึกหัดและกระดาษตอบคำถาม

4. แผนกิจกรรมและการเรียนรู้ เป็นส่วนที่กำหนดสิ่งต่อไปนีให้ผู้เรียนได้ทราบ

5. แบบประเมินผล นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะทำการประเมินผลความรู้ด้วยตนเอง ก่อนและหลังเรียน แบบประเมินผลที่อยู่ในชุดการสอน ทำเป็นแบบฝึกหัดให้เติมคำในช่องว่าง เลือกคำตอบที่ถูกจับคู่ ดูผลจากการทำกิจกรรม เป็นต้น

ผลการสร้างเอกสารประกอบรูปแบบการจัดกิจกรรม ได้คำแนะนำการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมฉบับร่าง แผนการจัดกิจกรรมฉบับร่าง หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ และคู่มือการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสฉบับร่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบ จำนวน 15 คน ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้แน่ใจว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมสามารถปฏิบัติได้จริง และเพื่อรวบรวมข้อมูลที่สังเกตเห็นมาประกอบการ ปรัชญาหรือกับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิในขั้นตอนการตรวจสอบรูปแบบและเอกสาร ประกอบรูปแบบ

4. ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ประกอบด้วย การตรวจสอบความเป็นไปได้และความเหมาะสมของรูปแบบการจัดกิจกรรม เอกสารประกอบ และรายละเอียดของแผนการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิให้ตรวจสอบความ เหมาะสม ดังนี้

4.1 กิจกรรมสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

4.2 กิจกรรมช่วยพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

4.3 กิจกรรมช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ให้กับผู้เรียน

4.4 การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

จากนั้น ผู้วิจัยได้แก้ไข ปรับปรุงรูปแบบการจัดกิจกรรม และเอกสารประกอบการจัด กิจกรรมที่ประกอบด้วย การปรับเวลาและลำดับของการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม และในเรื่องของ เนื้อหาในคู่มือควรปรับคำพูดให้ง่ายในการทำความเข้าใจ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขตามที่ ผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำโดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน

5 ท่าน (รายชื่อในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบก่อนนำไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่ง จนมีความเหมาะสม และสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้

3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส หลัก 3 ประการที่สำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ ความต่อเนื่อง เป็นขั้นตอน และสามารถบูรณาการได้

การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ประกอบด้วยจากจัดกิจกรรม 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร "การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ" ระยะเวลา 4 วัน ในวันเสาร์-อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 08.00-20.00 น. เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ณ อาคารคุรุสภา ถนนเพชรบุรี ซอย 3 กรุงเทพมหานคร (48 ชั่วโมง) รายละเอียดดังตารางที่ 15

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 กำหนดการเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในระยะที่ 1

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
	<u>วันที่ 1</u>	
08.00-08.30น.	- ปฐมนิเทศ และทำ Pre-test	
08.31-09.00 น.	- กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์	
09.01-10.30 น.	- เรียนรู้เนื้อหาพื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิด นีโอฮิวแมนนิสและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	
10.31-11.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
11.01-12.00 น.	- กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	- กิจกรรมบุคคลต้นแบบ
12.01-13.00 น.	- รับประทานอาหารกลางวัน	
13.01-14.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Introduction
14.31-15.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
15.00-16.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมการฝึกคำพูด ด้านบวก
16.30-17.30 น.	- กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	- การฝึกโยคะ การเต้น เกาซิกิ และจินตนาการ
17.31-18.30 น.	- รับประทานอาหารเย็น	
18.31-19.00 น.	- กิจกรรมประเมินตนเอง	- แบบทดสอบทายนิสัย
19.01-19.30 น.	- อภิปรายโปรแกรมในวันนี้	
19.31-20.00 น.	- การฝึกสมาธิและการใช้คำพูดด้านบวก - จบกิจกรรมของวันที่ 1	

ตารางที่ 17 (ต่อ) กำหนดการเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในระยะที่ 1

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
	<u>วันที่ 2</u>	
08.00-09.01 น.	- ทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษด้วยเกมส์	- เกม Hidden Word.
09.00-10.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความคิดหรือวัน ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Verb
10.31-11.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
11.001-12.00 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความคิดหรือวัน ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ
12.00-13.00 น.	- รับประทานอาหารกลางวัน	
13.01-14.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Wh-Question และ What do you think about the hotel?
14.31-15.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	- กิจกรรมเกมธุรกิจ
15.01-16.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- การฝึกโยคะ การเต้นเกาซิกิ และจินตนาการ
16.30-17.30 น.	- กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	
17.31-18.30 น.	- รับประทานอาหารเย็น	- กิจกรรมเกมธุรกิจ
18.31-19.00 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 1 (ต่อ)	
19.01-19.30 น.	- อภิปรายโปรแกรมในวันนี้	
19.31-20.00 น.	- การฝึกสมาธิและการใช้คำพูดด้านบวก - จบกิจกรรมของวันที่ 2	

ตารางที่ 17 (ต่อ) กำหนดการเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในระยะที่ 1

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
	<u>วันที่ 3</u>	
08.00-09.00 น.	- ทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษด้วยเกมส์	- เกม Jigsaw Game
09.01-10.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความกล้าเสี่ยง ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง Sport
10.31-11.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
11.01-12.00 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความกล้าเสี่ยง ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมเกมส์
12.01-13.00 น.	- รับประทานอาหารกลางวัน	
13.01-14.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างการคาดการณ์ล่วงหน้า ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง Occupation
14.31-15.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
15.01-16.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างการคาดการณ์ล่วงหน้า ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
16.31-17.30 น.	- กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	- การฝึกโยคะ การเต้นเกาซิกิ และจินตนาการ
17.31-18.30 น.	- รับประทานอาหารเย็น	
18.31-19.00 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างการคาดการณ์ล่วงหน้า ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
19.01-19.30 น.	- อภิปรายโปรแกรมในวันนี้	
19.31-20.00 น.	- การฝึกสมาธิและการใช้คำพูดด้านบวก - จบกิจกรรมของวันที่ 3	

ตารางที่ 17 (ต่อ) กำหนดการเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการในระยะที่ 1

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
	<u>วันที่ 4</u>	
08.00-09.00 น.	- ทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษด้วยเกมส์	- เกม Simon say
09.01-10.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อตนเอง ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Time
10.31-11.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
11.01-12.00 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อตนเอง ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมบันทึก ความก้าวหน้า
12.01-13.00 น.	- รับประทานอาหารกลางวัน	
13.00-14.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความต้องการทราบผล ของการตัดสินใจ ครั้งที่ 1	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense
14.31-15.00 น.	- รับประทานอาหารว่าง	
15.01-16.30 น.	- กิจกรรมเสริมสร้างความต้องการทราบผล ของการตัดสินใจ ครั้งที่ 1 (ต่อ)	- กิจกรรมประเมินตนเอง - การฝึกโยคะ การเดินเกาซิกิ และจินตนาการ
16.31-17.30 น.	- กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	
17.31-18.30 น.	- รับประทานอาหารเย็น	
18.31-19.00 น.	- กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	- การให้ข้อมูลย้อนกลับ รายบุคคล
19.01-19.30 น.	- อภิปรายโปรแกรมในวันนี้	
19.31-20.00 น.	- การฝึกสมาธิและการใช้คำพูดด้านบวก - จบกิจกรรมช่วงที่ 1	

ระยะที่ 2 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในวันอาทิตย์เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ โดยเฉลี่ยครั้งละ 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ณ อาคารคุรุสภา ถนนเพชรบุรี ซอย 3 กรุงเทพมหานคร (21 ชั่วโมง) ผู้วิจัยได้กำหนดให้รูปแบบกิจกรรมในช่วงต้น ได้แก่ กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จากนั้น จึงฝึกกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) รายละเอียดดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 สรุปกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่จัดใน ระยะที่ 2

กิจกรรม	ระยะเวลา
1. กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่	
- การทำโยคะและการเดินเกาซิกิ	40 นาที
- การทำสมาธิ จินตนาการ และฝึกคำพูดด้านบวก	20 นาที
2. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	120 นาที

กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสจะปฏิบัติเหมือนเดิมทั้ง 7 วัน แต่กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) จะปฏิบัติตามหัวข้อที่กำหนดในแต่ละวัน ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 2

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 1</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Greeting - กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 2</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกระตือรือร้น ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Continuous Tense - กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ตารางที่ 19 (ต่อ) กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 2

เวลา	กิจกรรม	กระบวนการ
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 3</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง What do you think about hotel? - กิจกรรมเกมธุรกิจ
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 4</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกล้าเสี่ยง ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Modal verb - กิจกรรมเกม
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 5</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความภาคภูมิใจล่วงหน้า ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Future Simple Tense - กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 6</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อตนเอง ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense - กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า
09.00-10.00 น. 10.01-12.00 น.	<u>วันที่ 7</u> - การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความต้องการทราบผลของการตัดสินใจ ครั้งที่ 2	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense - กิจกรรมประเมินตนเอง

ระยะที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ได้ทำกิจกรรมตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระยะเวลา 14 วัน ที่บ้านพักของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ (42 ชั่วโมง) ซึ่งหลักการในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) ในระยะที่ 3 นั้น มีกระบวนการเหมือนกับกิจกรรมการเรียนรู้ในระยะที่ 2 โดยมีกำหนดการ ดังตาราง **ตารางที่ 20** สรุปกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่จัดในระยะที่ 3

กิจกรรม	ระยะเวลา
1. กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่	
- การทำโยคะและการเดินเกาซิกิ	40 นาที
- การทำสมาธิ จินตนาการ และฝึกคำพูดด้านบวก	20 นาที
2. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	120 นาที

กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสจะปฏิบัติเหมือนเดิมทั้ง 14 วัน แต่กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จะปฏิบัติตามหัวข้อที่กำหนดในแต่ละวัน ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 21 กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 3

วัน	กิจกรรม	กระบวนการ
วันที่ 1	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Adjective - กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก

ตารางที่ 21 (ต่อ) กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 3

วัน	กิจกรรม	กระบวนการ
วันที่ 2	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง Adjective, Feel - กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก
วันที่ 3	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกระตือรือร้น ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Continuous Tense - กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ
วันที่ 4	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกระตือรือร้น ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Continuous Tense - กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ
วันที่ 5	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Wh-Question - กิจกรรมเกมธุรกิจ
วันที่ 6	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Occupation - กิจกรรมเกมธุรกิจ
วันที่ 7	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกล้าเสี่ยง ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Modal Verb (To be able to) - กิจกรรมเกม

ตารางที่ 21 (ต่อ) กำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะที่ 3

วัน	กิจกรรม	กระบวนการ
วันที่ 8	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความกล้าเสี่ยง ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Relaxation - กิจกรรมเกม
วันที่ 9	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความภาคภูมิใจ ล่วงหน้า ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Future Simple Tense - กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
วันที่ 10	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความภาคภูมิใจ ล่วงหน้า ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง To be going to - กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
วันที่ 11	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบ ต่อตนเอง ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Rice cooking, Food - กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า
วันที่ 12	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความรับผิดชอบ ต่อตนเอง ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Dolphin, Conjunction - กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า
วันที่ 13	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความต้องการ ทราบผลของการตัดสินใจ ครั้งที่ 3	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Place - กิจกรรมประเมินตนเอง
วันที่ 14	- การฝึกโยคะ - กิจกรรมเสริมสร้างความต้องการ ทราบผลของการตัดสินใจ ครั้งที่ 4	- บทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Do You Know Where the Post Office Is? - กิจกรรมประเมินตนเอง

หลังจากการเรียนรู้คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ครบทั้ง 14 วันแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบต้องส่งใบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองจากคู่มือ แบบประเมินตนเองและแบบสัมภาษณ์เพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วย

ในรูปแบบยังมีการสอดแทรกกิจกรรมเสริม เช่น กิจกรรมบุคคลต้นแบบ ซึ่งเป็นการเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี รวดเร็วขึ้น เกิดความสนุกสนานในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม และเกิดแรงจูงใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

4. การประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้ จะให้ความสำคัญในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตั้งแต่เริ่มต้นการเรียนรู้ ซึ่งต้องใช้วิธีการประเมินผลที่หลากหลาย จนถึงสิ้นสุดการเรียนรู้ โดยประเมินผลจากการกำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ระบุสถานการณ์ที่ทำให้ นักศึกษา การศึกษานอกระบบสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นได้ เลือกลงและออกแบบวิธีสำหรับรวบรวมข้อมูล หลักฐานการกำหนดตัวอย่าง การรวบรวมข้อมูล การสรุปและจัดกระทำข้อมูล ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การประเมินผลการทดลอง ประกอบด้วย การดำเนินการก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นการประเมินผลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยเครื่องมือการวิจัยที่จัดทำขึ้น การกำหนดการวิเคราะห์ข้อมูล และการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการพัฒนาอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ดังนี้

1.1 ประเมินผลก่อนการทดลอง

1.1.1 ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง (Pre-test)

1.1.2 ประเมินแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง (Pre-test) ด้วยแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

1.1.3 ประเมินความสามารถทางสติปัญญา และความด้อยสัมฤทธิ์ด้วยแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

1.1.4 ประเมินคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

1.2 ประเมินผลหลังการทดลอง

1.2.1 ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง (Post-test)

1.2.2 ประเมินกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัครมนโพนัทสน์ หลังการทดลอง (Post-test)

1.2.2 ประเมินพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ภายหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัครมนโพนัทสน์

1.2.3 ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัครมนโพนัทสน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

1.2.4 ประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบประเมิน ดังนี้

1.2.4.1 แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัครมนโพนัทสน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

1.2.4.2 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัครมนโพนัทสน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

1.2.4.3 แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัครมนโพนัทสน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

1.2.4.4 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัครมนโพนัทสน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ (รายละเอียดดังภาคผนวก ข.)

ตารางที่ 22 สรุปการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สิ่งที่ประเมิน	เครื่องมือในการวิจัย
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์	1. แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ 2. แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์
ผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ	3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ความด้อยสัมฤทธิ์	4. แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)
ความเหมาะสมของกิจกรรม	5. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของMcClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
คุณภาพของรูปแบบการจัดกิจกรรม	6. แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส 7. แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส 8. แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส 9. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
คุณลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	10. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

1.1 วิธีการพัฒนาแบบวัดการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ พร้อมทั้งวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากทฤษฎีและเอกสารดังกล่าว จากนั้นศึกษาตัวอย่างแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว เช่น ภัทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ (2547) และเลือกข้อคำถามจากแบบทดสอบต่างๆ ที่ตรงกับคุณลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 6 ประการ และคุณลักษณะของอัตมโนทัศน์ โดยบางข้อได้รับการขจัดเกลาสำนวนให้กระชับ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นเอง เพื่อนำมาใช้เป็นประเด็นคำถาม

1.1.2 สร้างแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ให้ครอบคลุมคุณลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 6 ประการ และคุณลักษณะของอัตมโนทัศน์อีก 1 ประการ รวมทั้งหมด 70 ข้อ ดังนี้

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง	ข้อ 1-12
2. กล้าเสี่ยงพอสมควร	ข้อ 13-22
3. ความกระตือรือร้น	ข้อ 23-33
4. คาดการณ์ล่วงหน้า	ข้อ 34-41
5. มีทักษะในการจัดระบบงาน	ข้อ 42-51
6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำ	ข้อ 52-60
7. อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	ข้อ 61-70

1.1.3 ลักษณะของแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์จะมีค่าชี้แจงแก่ผู้ตอบ การตอบจะมีช่องให้เลือกตอบ 5 ช่อง ในแต่ละช่องจะมีข้อความเรียงลำดับจากจริงที่สุดไปจนถึงไม่จริงเลย ผู้ตอบจะอ่านข้อความในแบบทดสอบทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นๆ ตรงกับความเป็นจริงของตนเองเพียงใด

ในการให้คะแนนข้อความที่มีความหมายด้านบวก ถ้าผู้ตอบตอบ " น้อยที่สุด" , "น้อย", "ปานกลาง", " มาก", " มากที่สุด" จะได้คะแนน 1,2,3,4 และ 5 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่มีความหมายด้านลบ ถ้าตอบ "น้อยที่สุด" , "น้อย", "ปานกลาง", "มาก", "มากที่สุด" จะได้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ

5 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนมากที่สุด

4 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนมาก

3 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนปานกลาง

2 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนน้อย

1 หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับตัวผู้เรียนเลย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การคิดคะแนนโดยคิดรวมทุกข้อ มีเกณฑ์การประเมิน (ประคอง กรวรรณสุด, 2542) คือ

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ข้อความตรงกับตัวผู้เรียนน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับตัวผู้เรียนเลย

1.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ มีขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (รายชื่อในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ว่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าเนื้อหาของแบบวัดมีความเหมาะสมที่จะสามารถนำไปใช้ได้ (คณะกรรมการผลิตและบริหารชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับประเมินการศึกษา, 2545) ซึ่งจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทุกข้อมีความสอดคล้องระดับ 0.6 ขึ้นไป (รายละเอียดในภาคผนวก ก.)

1.2.2 การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยหาความเที่ยงของแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ โดยนำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนการศึกษานอกระบบที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษา และไม่ได้ลงทะเบียนเรียนซ้ำในภาคการศึกษาที่ 1/2553 จำนวน 15 คน แล้วนำมาหาความเที่ยงของแบบวัดโดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของดัชนีวัดทั้งฉบับ คือ .99 แปลผลคือสามารถนำไปใช้ได้

2. แบบสังเกตการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

2.1 วิธีการพัฒนาแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ อัตมโนทัศน์ พร้อมทั้งวิเคราะห์พฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ จากนั้นศึกษาตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ที่มี ผู้สร้างไว้แล้ว เช่น ภัทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ (2547) และเลือกข้อคำถามจากแบบทดสอบต่าง ๆ ที่ ตรงกับคุณลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 6 ประการ และคุณลักษณะของอัตมโนทัศน์ โดยบางข้อ ได้รับการขัดเกลาสำนวนให้กระชับ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นเอง เพื่อนำมาใช้เป็น ประเด็นสังเกต

2.1.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ให้ ครอบคลุมพฤติกรรมแสดงออกที่สอดคล้องกับคุณลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 6 ประการ และคุณลักษณะของอัตมโนทัศน์อีก 1 ประการ รวมทั้งหมด 40 ข้อ ดังนี้

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง	ข้อ 1-7
2. กล้าเสี่ยงพอสมควร	ข้อ 8-13
3. ความกระตือรือร้น	ข้อ 14-19
4. คาดการณ์ล่วงหน้า	ข้อ 20-23
5. มีทักษะในการจัดระบบงาน	ข้อ 24-29
6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำ	ข้อ 30-34
7. อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	ข้อ 35-40

2.1.3 ลักษณะของแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ ผู้วิจัย เป็นผู้สังเกตด้วยตนเอง โดยสังเกตนักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นรายบุคคลภายหลังสิ้นสุด ในแต่ละกิจกรรมและวงกลมรอบตัวเลขที่บอกระดับพฤติกรรมตามที่ปรากฏนั้นๆ จำนวน 5 ช่อง ดังนี้

- 5 หมายถึง ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมในข้อนั้นมากที่สุด
- 4 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงพฤติกรรมในข้อนั้นมาก
- 3 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงพฤติกรรมในข้อนั้นปานกลาง
- 2 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงพฤติกรรมในข้อนั้นน้อย
- 1 หมายถึง ผู้ตอบไม่แสดงตามพฤติกรรมนั้นเลย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การคิดคะแนน โดยคิดรวมทุกข้อ มีเกณฑ์การประเมิน (ประคอง กรรณสูต, 2542) คือ

- คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงตามพฤติกรรมนั้นมากที่สุด
 คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงตามพฤติกรรมนั้นมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 ผู้ตอบได้แสดงตามพฤติกรรมนั้นปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบได้แสดงตามพฤติกรรมนั้นน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบไม่ได้แสดงตามพฤติกรรมนั้นเลย

2.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอ้อมโนทัศน์ มีขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสังเกตที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (รายชื่อในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ว่า ดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าเนื้อหาของแบบสังเกตมีความเหมาะสมที่จะสามารถนำไปใช้ได้ (คณะกรรมการผลิตและบริหารชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือ สำหรับประเมินการศึกษา, 2545) ซึ่งจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทุกข้อมีความสอดคล้อง ระดับ 0.6 ขึ้นไป (รายละเอียดในภาคผนวก ก.)

2.2.2 การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยหาความเที่ยงของแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอ้อมโนทัศน์ โดยนำสังเกตไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษา และไม่ได้ลงทะเบียนเรียนซ้ำในภาคการศึกษาที่ 1/2553 จำนวน 15 คน แล้วนำมาหาความเที่ยงของแบบวัด โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของดัชนีชี้วัดทั้งฉบับ คือ .91 แปลผลคือสามารถนำไปใช้ได้

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.1 วิธีการพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นหลัก และวิเคราะห์เนื้อหาสาระสำคัญเพื่อนำมาใช้เป็นประเด็นคำถาม

3.1.2 สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ให้ครอบคลุมบทเรียนและหลักไวยากรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 50 ข้อ จำแนกตามเนื้อหา ดังนี้

1. บทเรียน เรื่อง : Greeting and Introducing	ข้อ 1-5
2. บทเรียน เรื่อง : Rice Cooking	ข้อ 6-9
3. บทเรียน เรื่อง : Dolphins	ข้อ 10-11
4. บทเรียน เรื่อง : Occupation	ข้อ 12-13
4. บทเรียน เรื่อง : Place	ข้อ 14-15

5. บทเรียน เรื่อง : How Long is the Trip?	ข้อ 16-17
6. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Preposition of Place	ข้อ 18-20
7. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Present Simple Tense	ข้อ 21-23
8. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Past Tense	ข้อ 24-26
9. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Present Continuous Tense	ข้อ 27-28
10. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Future Tense	ข้อ 29-31
11. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Modal Verb	ข้อ 32-34
12. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Conjunction	ข้อ 35-36
13. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Adjective	ข้อ 37-39
14. หลักไวยากรณ์ เรื่อง : Wh-Question	ข้อ 40-42
15. Reading for Comprehension	ข้อ 43-50

3.1.3 ลักษณะของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีลักษณะคำถามเป็นปรนัย แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ได้แก่ a, b, c, d ในการตรวจให้คะแนนมีหลักการดังนี้คือ ถ้าผู้ทำแบบทดสอบตอบถูกได้ 1 คะแนน และเมื่อตอบผิดในแต่ละข้อได้ 0 คะแนน

ในการวิจัยครั้งนี้มีการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ฉบับ ประกอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง โดยผู้วิจัยพิจารณาจากเนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นหลัก โดยข้อทดสอบเป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ในการตรวจให้คะแนนมีหลักการดังนี้คือ ถ้าผู้ทำแบบทดสอบตอบถูกได้ 1 คะแนน และเมื่อตอบผิดในแต่ละข้อได้ 0 คะแนน

3.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (รายชื่อในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (ItemObjective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ว่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าเนื้อหาของแบบทดสอบมีความเหมาะสมที่จะสามารถนำไปใช้ได้ (คณะกรรมการผลิตและบริหารชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับประเมินการศึกษา, 2545) ซึ่งจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทุกข้อมีความสอดคล้องระดับ 0.6 ขึ้นไป (รายละเอียดในภาคผนวก ก.)

3.2.2 เมื่อสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษา และไม่ได้ลงทะเบียนเรียนซ้ำในภาคการศึกษาที่ 1/2553 จำนวน 15 คน โดยให้ทำแบบทดสอบเป็นเวลา 90 นาที เมื่อทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยอาศัยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

3.2.2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามวิธี ดังต่อไปนี้

- นำข้อสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ โดยหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) โดยเปิดจากตาราง Item Analysis

- เลือกข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - 1 และความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 ของแต่ละฉบับ

3.2.2.2 การหาความเที่ยง (Reliability) โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของดัชนีชี้วัดทั้งฉบับ คือ .94 แปลผลคือสามารถนำไปใช้ได้

4. แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

4.1 วิธีการพัฒนาแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดความสามารถทางสติปัญญา โดยพิจารณาเนื้อหาจากแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) ของ Jim Barette (1997) และเลือกข้อคำถามที่ครอบคลุมความถนัดทั้ง 5 ด้าน เพื่อนำมาใช้เป็นประเด็นคำถาม

4.1.2 สร้างแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) ครอบคลุมความถนัดทั้ง 5 ด้าน จำนวนทั้งสิ้น 52 ข้อ จำแนกตามเนื้อหา ดังนี้

1. ความรู้เรื่องคำและความแม่นยำถูกต้อง	ข้อ 1-10
2. ความสามารถในการวิเคราะห์	ข้อ 11-21
3. ความสามารถด้านตัวเลข	ข้อ 22-32
4. ทดสอบการรับรู้	ข้อ 33-42
5. ทักษะการใช้งาน	ข้อ 43-52

4.1.3 ลักษณะของแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) มีลักษณะคำถามเป็นปรนัย แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ได้แก่ ก, ข, ค, ง ในการตรวจให้คะแนนมีหลักการดังนี้คือ ถ้าผู้ทำแบบทดสอบตอบถูกได้ 1 คะแนน และเมื่อตอบผิดในแต่ละข้อได้ 0 คะแนน

4.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) มีขั้นตอน ดังนี้

4.2.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (รายชื่อในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ว่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าเนื้อหาของแบบทดสอบมีความเหมาะสมที่จะสามารถนำไปใช้ได้ (คณะกรรมการผลิตและบริหารชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับประเมินการศึกษา, 2545) ซึ่งจากการให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ทุกข้อมีความสอดคล้องระดับ 0.6 ขึ้นไป (รายละเอียดในภาคผนวก ก.)

4.2.2 เมื่อสร้างแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) แล้วผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษา และไม่ได้ลงทะเบียนเรียนซ้ำในภาคการศึกษาที่ 1/2553 จำนวน 15 คน โดยให้ทำแบบทดสอบเป็นเวลา 90 นาที เมื่อทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยอาศัยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

4.2.2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามวิธี ดังต่อไปนี้

- นำข้อสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ โดยหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) โดยเปิดจากตาราง Item Analysis

- เลือกข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - 1 และความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 ของแต่ละฉบับ

4.2.2.2 การหาความเที่ยง (Reliability) โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของดัชนีชี้วัดทั้งฉบับ คือ .95 แปลผลคือสามารถนำไปใช้ได้

5. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

5.1 วิธีการพัฒนาแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตรโนทัศน์ สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรโนทัศน์ตามแนวคิด นี้โอฮิวแมนนิส ทั้ง 7 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมเกม กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า กิจกรรม ประเมินตนเอง

5.1.2 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) ให้ครอบคลุมกิจกรรมตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทั้ง 7 กิจกรรม จำนวนทั้งสิ้น 28 ข้อ เป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบ 4 มาตรา ตามข้อเสนอนแนะของ Saylor, and Alexander (1976) เพื่อใช้ประเมินคุณภาพของกิจกรรมใน ด้านสาระประโยชน์ การนำไปใช้ เนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ในการจัดกิจกรรม ดังนี้

4 หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสม ระดับดีมาก

3 หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสม ระดับดี

2 หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสม ระดับพอใช้

1 หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตรโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสม ระดับควรปรับปรุง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยใช้ เกณฑ์ในการวิเคราะห์ (Saylor, and Alexander, 1976) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.99 หมายถึง	ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า กิจกรรมควรปรับปรุง
คะแนนเฉลี่ย 2.00-2.49 หมายถึง	ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า กิจกรรมพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 2.50-2.99 หมายถึง	ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า กิจกรรมค่อนข้างดี
คะแนนเฉลี่ย 3.00-3.49 หมายถึง	ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า กิจกรรมดี
คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.00 หมายถึง	ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า กิจกรรมค่อนข้างดีมาก

5.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

6. แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

6.1 วิธีการพัฒนาแบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

6.1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และนำมาสร้างข้อคำถามที่สอดคล้องกับการประเมินผลรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

6.1.2 สร้างแบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ให้ครอบคลุมองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ในด้าน 1. วัตถุประสงค์ 2. ผู้เรียน 3. ผู้สอน 4. เนื้อหาสาระ 5. กิจกรรมการเรียนรู้ 6. ระยะเวลา 7. สื่อการเรียนรู้ 8. สภาพแวดล้อม 9. การวัดและประเมินผล รวมทั้งการนำไปใช้ และการประเมินทั่วไปตลอดทั้งกิจกรรม

6.1.3 ลักษณะของแบบประเมินมีจำนวนคำถาม 15 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert's Scale Type) ดังนี้

5 หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสมีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยมีเกณฑ์การประเมิน (ประคอง กรวรรณสุด, 2542) คือ

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระดับน้อยที่สุด

6.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

7. แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

7.1 วิธีการพัฒนาแบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

7.1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ พร้อมทั้งวิเคราะห์กิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ มาเป็นประเด็นของข้อคำถามเพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบประเมินว่าตนเองได้มีการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเองอย่างไร

7.1.2 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่สอดคล้องกับกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ 1) การฝึกอาสนะ 2) การบริหารร่างกายท่าเกาซิกิ 3) การฝึกสมาธิ 4) การฝึกจินตนาการ 5) การใช้คำพูดด้านบวก 6) กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

7.1.3 ลักษณะของแบบประเมินมีจำนวนคำถาม 6 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert's Scale Type) ดังนี้

5 หมายถึง ปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง ทุกครั้ง

4 หมายถึง ปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง บ่อยครั้ง

3 หมายถึง ปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง ทำบ้าง

2 หมายถึง ปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) น้อยครั้ง

1 หมายถึง ปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง ไม่ได้ทำ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยมีเกณฑ์การประเมิน (ประคอง กรรณสูต, 2542) คือ

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง กลุ่มทดลองมีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเองทุกครั้ง

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง บ่อยครั้ง

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง ทำบ้าง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง กลุ่มทดลองมีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) น้อยครั้ง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง กลุ่มทดลองไม่มีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง

7.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

8. แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

วิธีการพัฒนาแบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

8.1 สร้างแบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 6 ข้อ โดยจะถามถึงความรู้ ทักษะ และความคิดเห็นของผู้เรียนหลังจากปฏิบัติครบตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

8.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสังเกต โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

9. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

วิธีการพัฒนาแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

9.1 สร้างแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 5 ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

9.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสังเกต โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

10. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

วิธีการพัฒนาแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

10.1 สร้างแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ โดยมีข้อความคำถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพหลัก รายได้ของครอบครัวต่อเดือน เพื่อทราบบริบท และใช้ในการจับคู่กลุ่มตัวอย่างเพื่อเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

10.2 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสังเกต โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนด จำนวน 83 คน และนำมาคัดเลือกหากกลุ่มผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 40 คน เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การคัดเลือกนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ด้วยวิธีการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาใน 5 หมวดหลัก ได้แก่ การทดสอบเรื่องคำ ตัวเลข การรับรู้ มิติ และทักษะการใช้งาน แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะใช้เกณฑ์ค่าความคลาดเคลื่อน ในการคัดเลือก ± 1 S.D. หรือ 10 หน่วย คะแนนที่ (10 T-units) ดังนั้น นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ คือผู้ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความถนัดมากกว่า 1 S.D. หรือ 10 หน่วยคะแนนที่ ร่วมกับการวินิจฉัยของผู้สอน

1.2 การดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 กลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Pre-test) เพื่อเปรียบเทียบหาค่าคะแนนที่ (T-Score) และคัดเลือกเฉพาะกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 40 คน จากนั้น ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัจฉริยะ (Pre-test) แล้วนำคะแนนจากแบบทดสอบและแบบวัดทั้ง 3 ฉบับที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบ แต่ละคนทำได้มาเรียงลำดับตามคะแนนจากมากไปหาน้อยแล้วจับคู่ (Match - Pair) กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกันแล้วแยกเข้ากลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีระดับความสามารถทางสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัจฉริยะใกล้เคียงกัน

1.2.2 กลุ่มทดลอง เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

1.2.3 กลุ่มควบคุม เรียนรู้ด้วยเนื้อหาตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถาบันการศึกษาทางไกล โดยมีวิธีการเรียนรู้

ด้วยตนเองจากชุดการเรียนรู้ทางไกล ประกอบด้วยสื่อการสอน ได้แก่ ชุดการเรียนรู้ทางไกล สมุดบันทึกกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อเสียง สื่อวีดิทัศน์ และการเรียนผ่านระบบอินเทอร์เน็ตหรือการเรียนออนไลน์

2. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้รูปแบบการทดลองแบบ 2 กลุ่ม โดยทำการวัดก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest – Posttest Control Group Design) ซึ่งมีรูปแบบ ดังนี้ (บุญธรรมกิจปริดาภิรุทธิ์, 2531)

M	O_{1E}	X	O_{2E}	E-group
	O_{1C}		O_{2C}	C-group

M หมายถึง การคัดเลือกตัวอย่างกระทำด้วยการจับคู่ (Matching) เพื่อให้มีคุณสมบัติเหมือนกัน และการแบ่งกลุ่มตัวอย่างกระทำด้วยการสุ่มตัวอย่าง

E-group หมายถึง กลุ่มทดลอง

C-group หมายถึง กลุ่มควบคุม

O_{1E} หมายถึง การวัดผลก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง

O_{2E} หมายถึง การวัดผลหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

O_{1C} หมายถึง การวัดผลก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุม

O_{2C} หมายถึง การวัดผลหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

X หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมเพิ่มเติมเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะที่ดี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมให้เฉพาะกลุ่มทดลองเท่านั้น ส่วนกลุ่มควบคุมจะไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแต่เรียนรู้ด้วยเนื้อหาและวิธีการตามหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกลตามปกติ

3. วิธีดำเนินการทดลอง

3.1 ขั้นตอนเตรียมการทดลอง ผู้วิจัยได้ปฏิบัติ ดังนี้

3.1.1 สํารวจความพร้อมและความเหมาะสมของเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ ดังนี้

- เตรียมอุปกรณ์ และสื่อในการจัดกิจกรรม เช่น เอกสาร แบบประเมิน อุปกรณ์ประกอบกิจกรรมทั้งหมด และการเลือกเพลงเพื่อสร้างบรรยากาศทำให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบมีความรู้สึกผ่อนคลาย และเพลิดเพลินไปกับการทำกิจกรรม
- จัดเตรียมอาหารและของว่างสำหรับผู้วิจัย และผู้เรียนทุกคน
- จัดเตรียมอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ เช่น เครื่องเขียน และอุปกรณ์ในการปฐมพยาบาล

3.1.2 นำแผนการจัดกิจกรรมไปทดลองใช้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ โรงเรียน จำนวน 15 คนที่จัดเตรียมไว้ เพื่อทดสอบความสะดวกในการทำทดลองจริง และเพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำไปใช้จริง

3.1.3 ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถทางสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนเข้าร่วมกิจกรรม

3.2 ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยได้ปฏิบัติ ดังนี้

3.2.1 กลุ่มทดลอง เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

3.2.1.1 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้การฝึกคำพูดด้านบวก โดยให้ผู้เรียนเสนอแนะหรือฝึกใช้คำพูดด้านบวกกับตนเอง (Auto-suggestion) และเสนอแนะหรือฝึกใช้คำพูดด้านบวกกับผู้อื่น (Outer-suggestion) ผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง Greeting / Introducing และ Adjective เพื่อเป็นการทักทาย ให้กำลังใจผู้อื่น และเลือกมองผู้อื่นในแง่บวกที่ดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการพัฒนาคลื่นสมอง และการเสริมสร้างภาพพจน์ต่อตนเอง สอดแทรกในทุกช่วงของการจัดกิจกรรม ซึ่งกิจกรรมที่ทำให้เกิดสภาวะคลื่นสมองต่ำ ได้แก่ กิจกรรมโยคะเกาซิก และการทำสมาธิ เพื่อเตรียมสภาพจิตใจและปรับคลื่นสมองของนักศึกษา การศึกษานอกระบบให้มีความพร้อมที่จะเรียนรู้เนื้อหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่การเสริมสร้างภาพพจน์ต่อตนเอง ได้แก่ การฝึกจินตนาการด้านบวก เพื่อบันทึกความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เข้าสู่จิตใต้สำนึกของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

2. กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกระตือรือร้น

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้ภาพทีเอที (Thematic Apperception Test) ซึ่งเป็นภาพชุดในการดำเนินกิจกรรม แต่ละภาพจะมีรูปคนอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ และผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง Present Continuous วิธีการคือให้นักศึกษาการศึกษา นอกระบบดูภาพ TAT และอธิบายความคิด ความรู้สึกที่เห็นจากภาพด้วยการตอบคำถาม 4 ข้อ ได้แก่ 1) What is happening in each picture? 2) What led up to the situation? 3) What the characters are thinking and feeling? 4) How is the end? เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาการศึกษา นอกระบบตีความจากภาพเป็นเรื่องราวชิ้นใหม่

3. กิจกรรมเกมธุรกิจ

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านทักษะในการจัดระบบงาน

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้สถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ ด้วย การเล่นเกม ธุรกิจ ผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง What do you think about hotel? / Occupation เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษา นอกระบบฝึกการปฏิบัติและระบบความคิดเช่นเดียวกับบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยกำหนดเครื่องมือสำคัญสำหรับเกมส์ธุรกิจ คือ การจัดทำแผนธุรกิจ (Business Plan) และผสมผสานกับการตั้งประโยคคำถามภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นด้วย Wh-Word เนื่องจาก แผนธุรกิจเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อวางแผนและเริ่มต้นด้วยการตอบคำถาม จาก 5W1H ได้แก่ อะไร (what) เมื่อใด (when) ที่ไหน (where) ทำไม (why) และอย่างไร (how) ที่จะทำให้อุตสาหกรรมบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้

4. กิจกรรมเกม

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกล้าเสี่ยง

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ในเกมต่าง ๆ ได้แก่ โยนห่วง ตีกอล์ฟ และปาลูกดอก โดย นักศึกษาการศึกษา นอกระบบจะเป็นผู้กำหนดระดับความคาดหวังจากผลคะแนนที่ต้องการด้วยตนเอง และตัดสินใจจากคะแนนที่ได้ เพื่อเปรียบเทียบระดับความคาดหวังเทียบกับระดับความสามารถด้วยตนเอง ผสมผสานกับบทเรียน ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเล่นกีฬา (Sport) เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษา นอกระบบเกิดการแข่งขัน และตั้งระดับความคาดหวังที่เหมาะสมกับตนเอง และบทเรียนเรื่อง Modal Word (Can/Could) ซึ่งเป็นบทสนทนาที่ทำทนายความสามารถให้มีความกล้าที่จะลองทำอะไรที่แตกต่างจากที่เคยทำ มาก่อน

5. กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านคาดการณ์ล่วงหน้า

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้การฝึกตั้งเป้าหมายผสมผสานกับบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Future Simple Tense เนื่องจากเป็นประโยคที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดหรือการกระทำที่ตั้งใจจะทำในอนาคต เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษา นอกระบบ ได้ฝึกจินตนาการถึงความสำเร็จและเรียนรู้วิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น

6. กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยใช้การฝึกบันทึกสิ่งที่ตั้งใจจะทำและบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวันผ่านสมุดบันทึกหรือไดอารี่ ผสมผสานกับบทเรียนเรื่อง Time / Present Simple Tense ซึ่งเป็นประโยคที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่กระทำเป็นกิจวัตร และกระทำอย่างสม่ำเสมอเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้า และความสำเร็จของการเรียนรู้ในเรื่องนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนผลงานหรือผลการเรียนรู้ของนักศึกษา การศึกษา นอกระบบ แสดงให้เห็นว่าได้เรียนรู้ได้ถึงระดับใดและชี้ให้เห็นถึงระดับความสำเร็จ และสภาพที่แท้จริงของผู้เรียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษา การศึกษา นอกระบบ

7. กิจกรรมประเมินผล

วัตถุประสงค์ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านต้องการผลข้อมูลย้อนกลับ

การดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยกำหนดให้นักศึกษา การศึกษา นอกระบบ ได้ประเมินตนเองภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม ผสมผสานกับบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense เนื่องจากเป็นประโยคที่แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษา นอกระบบ สามารถประเมินตนเองเปรียบเทียบกับระดับความคาดหวัง วิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อยของตนเองที่ควรปรับปรุงหรือแก้ไข เพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงานด้วยตนเอง

3.2.1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง แบ่งออกเป็น 3 ระยะที่ต่อเนื่องกัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การเข้าค่ายเชิงปฏิบัติการหลักสูตร “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ ทักษะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” เป็นระยะเวลา 4 วัน ตั้งแต่เวลา 08.00 - 20.00 น. รวมเป็นเวลา 48 ชั่วโมง ที่อาคารองค์การการค้าของคุรุสภา เลขที่ 133 ถนนเพชรบุรี ซอย 3 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 สาเหตุที่เลือกอาคารองค์การการค้าของคุรุสภา เนื่องจากเป็นสถานที่ตั้งของสถาบันการศึกษาทางไกล และมีศูนย์ปฏิบัติการฝึกอบรม ซึ่งอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนในการติดต่อประสานงานกับสถาบันการศึกษาทางไกลในคราวเดียวกัน

ระยะที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งเป็นกิจกรรมในห้องเรียน ทุกวันอาทิตย์ เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ตั้งแต่เวลา 09.00-12.00 น. รวมเป็นเวลา 21 ชั่วโมง

ระยะที่ 3 การศึกษาด้วยตนเอง คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วยตนเอง เป็นระยะเวลา 14 วัน วันละ 3 ชั่วโมง ที่บ้านพักของแต่ละบุคคล รวมเป็นเวลา 42 ชั่วโมง

3.2.2 กลุ่มควบคุม เรียนรู้ด้วยเนื้อหาและวิธีการตามหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกลตามปกติ โดยการเรียนภาษาอังกฤษตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการเรียนรู้การเรียนรู้ด้วยตนเองจากชุดการเรียนทางไกล ได้แก่ ชุดการเรียนทางไกล สมุดบันทึกกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อเสียง สื่อวีดิทัศน์และการเรียนผ่านระบบอินเทอร์เน็ตหรือการเรียนออนไลน์

4. การประเมินผลการทดลอง

ผู้วิจัยได้ประเมินผลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยเครื่องมือการวิจัยที่จัดทำขึ้น โดยกำหนดวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และปรับปรุงแก้ไขรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้

- 4.1 แบบวัดการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์
- 4.2 แบบสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์
- 4.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 4.4 แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)
- 4.5 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.6 แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.7 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

4.8 แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอ ฮิวแมนนิส

4.9 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

4.10 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) for Windows โดยได้กำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลและคุณลักษณะส่วนบุคคลทั่วไป ด้วยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ด้วยการหาค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

5.3 การการวิเคราะห์ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส ด้วยการหาค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินตนเองสำหรับผู้เรียนต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และสิ่งที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมครั้งนี้ ด้วยการหาค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูลผลการสัมภาษณ์ประกอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย ตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ด้วยการหาค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

5.6 การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สามารถใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent Group เนื่องจากลักษณะการออกแบบ การวิจัยเป็นแบบ Pretest-Posttest Design คือ มีการวัดผลก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อประเมินผลการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

5.7 การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองด้วยการทดสอบสถิติ ทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent Group เช่นเดียวกับข้อ 5.1

5.8 การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนด้านอัตมโนทัศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม สามารถใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent Group เช่นเดียวกับข้อ 5.1

5.9 การเปรียบเทียบผลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สามารถใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent Group เนื่องจากลักษณะการออกแบบการวิจัยเป็นแบบ Pretest-Posttest Design คือ มีการวัดผลก่อนการทดลองและหลังการทดลองเพื่อประเมินเปรียบเทียบผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มตัวอย่าง

5.10 การเปรียบเทียบผลคะแนนด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สามารถใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent Group เช่นเดียวกับข้อ 5.4

5.11 การเปรียบเทียบผลคะแนนด้านอัตมโนทัศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สามารถใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent Group เช่นเดียวกับข้อ 5.4

5.12 การคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) โดยใช้สัญลักษณ์ r ข้อมูลหรือระดับการวัดของตัวแปรตั้งแต่มาตราอันดับถึงมาตราอัตราส่วน โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้นมักจะใช้สัญลักษณ์ของตัวแปรเป็นตัวแปร x และ Y เพื่อทดสอบว่าตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

การศึกษปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ไปใช้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. พัฒนาแบบสัมภาษณ์ โดยสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้ โดยกำหนดประเด็นไว้คือ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน (รายนามในภาคผนวก ก.) ตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา ความเหมาะสมของสำนวนภาษา

2. สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง (รายนามในภาคผนวก ฉ.) โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาไว้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. วิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ในประเด็นที่เป็นองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรม คือ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ ระยะเวลา สื่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล เพื่อร่างข้อสรุปเกี่ยวกับปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลที่พัฒนาขึ้นไปใช้

4. นำร่างข้อสรุปเกี่ยวกับปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จนได้ข้อสรุปเกี่ยวกับปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้ที่ถูกต้อง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ส่วนที่ 2 ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาระดับปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์

ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา การศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการ พัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

การศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลจาก หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเข้าอบรม และ การปฏิบัติจริง ผู้วิจัยตามลำดับชั้น ดังนี้

1. การศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหนังสือ เอกสาร ข้อมูลทางสถิติที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาถึงปัญหาของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ

1.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกล

1.3 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับความด้อยสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.4 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนวคิดของ Tyler (1986)

1.5 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตาม ทฤษฎีของ McClelland (1979)

1.6 ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ตาม แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจากข้อมูลของกระทรวงศึกษาธิการ และ สถาบันการศึกษาทางไกล เพื่อศึกษาปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ความด้อยสัมฤทธิ์และองค์ประกอบที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มนี้ โดย สามารถนำประเด็นการเรียนรู้ที่ได้รับมาใช้ในการวิจัยได้ดังนี้ หลักการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อของ Tyler (1986) คุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

2. การเข้าอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและการฝึกปฏิบัติ ดังนี้

2.1 เข้าอบรมหลักสูตรการสร้างพลังและความสำเร็จของชีวิตด้วยจิตวิทยานีโอ ฮิวแมนนิส ระหว่างวันที่ 22-23 สิงหาคม 2552 เวลา 09.00-17.00 น. ณ โรงแรมอินทรา โดยมีวิทยากรคือ รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล

2.2 เข้าอบรมหลักสูตรเทคนิคการเป็นวิทยากรและนักฝึกอบรมมืออาชีพ ระหว่างวันที่ 16-17 มิถุนายน 2553 เวลา 09.00-16.30 น. ณ ธานีคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ อาคารเพชรบุรี โดยมีวิทยากรคือ รองศาสตราจารย์ ดร.อรจรรย์ ณ ตะกั่วทุ่ง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประศักดิ์ หอมสนิท

จากการเข้าอบรมให้หลักสูตรต่าง ๆ สามารถนำประเด็นการเรียนรู้ที่ได้รับมาใช้ในการวิจัยได้ดังนี้ การเข้าอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องของเนื้อหาความรู้มากที่สุด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการเข้าอบรมทำให้เกิดการพัฒนาความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง คือ ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยานีโอฮิวแมนนิส ความรู้เกี่ยวกับจิตใต้สำนึก ความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ และการเข้าอบรมยังช่วยทำให้เกิดทักษะในเรื่องดังกล่าวด้วย เนื่องจากการอบรมทุกหลักสูตรใช้เทคนิควิธีการฝึกเชิงปฏิบัติการ จึงสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเข้าอบรมมาใช้จัดกิจกรรมในการวิจัยครั้งนี้

2.3 การฝึกโยคะ เต้นเกาซิกิและทำสมาธิ ตั้งแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2552 โดยเข้าฝึกวันอาทิตย์ เวลา 9.00-11.00 น. ณ โรงเรียนอมาตยกุล โดยมีวิทยากรคือ ครูกำพล วณิชวรสกุล นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ฝึกโยคะ เต้นเกาซิกิและทำสมาธิด้วยตนเอง ระหว่างเวลา 18.00 – 19.00 น. ที่บ้านของผู้วิจัย

จากการฝึกโยคะและสมาธิ สามารถนำประเด็นการเรียนรู้ที่ได้รับมาใช้ในการวิจัยได้ดังนี้ การเข้าฝึกโยคะและสมาธิทำให้เกิดความรู้และการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ทำให้เกิดความชำนาญในการทำโยคะรวมถึงการทำสมาธิมากยิ่งขึ้น โดยเน้นไปที่การปฏิบัติอย่างถูกวิธี จึงสรุปได้ว่า การเข้าฝึกโยคะและสมาธิทำให้เกิดความรู้ ทักษะ และทัศนคติในทางที่ดีขึ้น ดังนั้น จึงสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จากการฝึกปฏิบัติมาใช้ในการจัดกิจกรรมในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ การฝึกโยคะและสมาธิด้วยตนเองทำให้เกิดการพัฒนาจิตใจ ความคิด ความรู้สึกในทางบวกมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อมายังการกระทำที่เป็นไปในทางบวกมากขึ้นด้วย เช่น ทำให้มีความอดทนมากขึ้น ใจเย็นขึ้น มีความเชื่อมั่นมากขึ้น โดยสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะปรากฏออกมาในการดำเนินชีวิตประจำวันที่มีคุณภาพและมีความสุขมากยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงสามารถนำการเรียนรู้ที่ได้จากประสบการณ์ตรง รวมถึงความรู้ ทักษะและทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมครั้งนี้

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยได้ใช้ข้อมูลผลจากการวิจัยในตอนต้นที่ 1 และสรุปเป็นรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

1. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

2. ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนดและเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

3. ผู้สอน

ผู้สอนมีคุณสมบัติ ดังนี้

3.1 เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

3.2 เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

3.3 เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

3.4 เป็นผู้ที่มีบทบาทในการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

4. เนื้อหาสาระ

สาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย บทเรียนการเรียนรู้ จำนวน 9 บท ได้แก่ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is the Trip?, Do you know where the post office is? และ หลักไวยากรณ์ จำนวน 9 บท ได้แก่ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Simple Tense, Past Simple Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place

5. กิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษครั้งนี้ ใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยแบ่งเป็น 7 รูปแบบ ได้แก่

5.1 กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก

ผู้วิจัยใช้การฝึกคำพูดด้านบวก โดยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกใช้คำพูดด้านบวกกับตนเอง (Auto-suggestion) หรือฝึกใช้คำพูดด้านบวกกับผู้อื่น (Outer-suggestion) เพื่อเป็นการท้าทาย ให้กำลังใจผู้อื่น และเลือกมองผู้อื่นในแง่บวกที่ดี นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกิจกรรมที่ใช้เพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ประกอบด้วย การทำคลื่นสมองต่ำ ได้แก่ การฝึกโยคะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ และการสร้างภาพพจน์ด้านบวก ได้แก่ การจินตนาการ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

5.2 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ โดยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรื่องราวจากภาพ TAT (Thematic Apperception Test) และตอบคำถาม 4 ข้อ ได้แก่ 1) ภาพที่ท่านเห็นแสดงอะไรบ้าง ใครคือบุคคลที่ท่านเห็นใจภาพ 2) ทำไมบุคคล นั้นจึงอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น มีเหตุการณ์อะไรที่เกิดก่อนหน้า 3) บุคคลที่ท่านเห็นในรูปกำลังคิดอะไร หรือต้องการอะไร 4) ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนตีความจากภาพเป็นเรื่องราวขึ้นใหม่

5.3 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมเกมธุรกิจ ซึ่งเป็นสถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ เพื่อฝึกให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดและทำเช่นเดียวกับบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยให้แต่

ละคนเขียนแผนธุรกิจ ซึ่งจะต้องประเมินถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้ธุรกิจนั้นๆ ประสบความสำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่น การวิเคราะห์ลูกค้า วิธีการผลิต กำไร ต้นทุน เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบประยุกต์ความรู้ที่ได้ เข้ากับงานอาชีพของแต่ละบุคคล

5.4 กิจกรรมเกม

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมเกม เพื่อฝึกให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความพยายาม และฝึกฝนตามระดับความสามารถของตนเองด้วยการให้เล่นเกมโยนห่วง ตีกอล์ฟ และปาลูกดอก โดยนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมายของและตั้งระดับความคาดหวังที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง

5.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมการตั้งเป้าหมาย เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ เชื่อมโยงเป้าหมาย ให้เข้ากับพฤติกรรมและภาพลักษณ์ของตนเอง ทั้งนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะต้องคาดการณ์ถึงอุปสรรคบางประการ ที่พวกเขาอาจเผชิญระหว่างการปฏิบัติตามแผนการที่ตั้งไว้

5.6 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึก พัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว โดยระบุความต้องการเปลี่ยนแปลงตนเอง กำหนดวิธีการ และ บันทึกข้อมูลความก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติกิจกรรมรายวันด้วยตนเอง

5.7 กิจกรรมประเมินผล

ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมประเมินความก้าวหน้า เพื่อให้ผลสะท้อนกลับกับนักศึกษา การศึกษานอกระบบภายหลังจากการร่วมกิจกรรม โดยผู้เรียนจะประเมินคะแนนจากการดำเนิน กิจกรรมทั้งหมดเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐาน เพื่อรับทราบข้อผิดพลาดและกำหนดแนวทางแก้ไขด้วยตนเอง

6. ระยะเวลา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้เวลาทั้งสิ้น 111 ชั่วโมง แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายเชิงปฏิบัติการหลักสูตร "การกพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ" ในวันเสาร์-อาทิตย์ เป็นระยะเวลา 2 อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 08.00-20.00 น. ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับ นักศึกษาการศึกษานอกระบบในการเรียนเนื้อหาภาษาอังกฤษ และเกิดความคุ้นเคยกับกิจกรรม การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัจฉริยะในครั้งที่ 2

ระยะที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ทุกวันอาทิตย์ เป็นระยะเวลา 7 อาทิตย์ตั้งแต่เวลา 09.00-12.00 น. ซึ่งเน้นเนื้อหาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเป็นหลัก

ระยะที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระยะเวลา 14 วันซึ่งเป็นการเรียนด้วยตนเอง

7. สื่อการเรียนรู้ ได้แก่ เอกสาร ตำรา เอกสารประกอบการจัดกิจกรรม CD ประกอบการเรียนรู้ บัตรคำ ป้ายภาพ อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเนื้อหา เป็นต้น

8. สภาพแวดล้อม

8.1 สถานที่ในการจัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีพื้นที่ในการจัดกิจกรรม สามารถทำกิจกรรมเคลื่อนไหวและกิจกรรมกลุ่ม เช่น การแสดงละคร การเล่นเกม และการออกกำลังกาย

8.2 เป็นสถานที่ที่มีแสงสว่างเพียงพอ มีอากาศถ่ายเท มีความเงียบสงบ ไม่รบกวนสมาธิในการทำกิจกรรม

8.3 มีอุปกรณ์ที่เอื้อให้นักศึกษาการศึกษาจากระบบเกิดการเรียนรู้ พร้อมทั้งมีวัสดุ อุปกรณ์ เช่น กระดานดำ บอร์ด สื่อการเรียนรู้ เอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

8.4 อาหารและเครื่องดื่ม เป็นอาหารเพื่อสุขภาพและพอดูเหมาะสมกับปริมาณของผู้เรียน

8.5 การสร้างบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย โดยจัดให้มีเสียงเพลงคลาสสิคบรรเลงระหว่างการทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

9. การวัดและประเมินผล

9.1 การประเมินผลก่อนการจัดกิจกรรม

9.1.1 วัดความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

9.1.2 วัดความสามารถทางด้านสติปัญญา โดยใช้แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

9.1.3 วัดแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

9.2 การประเมินผลหลังการจัดกิจกรรม

9.2.1 วัดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

9.2.2 วัดการพัฒนาแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

9.2.3 วัดพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนโน้ตศน์ โดยใช้แบบสังเกต
พฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอึดทนโน้ตศน์

**ส่วนที่ 2 ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อ
พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ
กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล**

ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งนี ผู้วิจัยได้แบ่งผลประเมินออกเป็น 2 ส่วนคือ
ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส และผลการใช้คู่มือการ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการ
เสริมสร้างอึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้

1. ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งนี ผู้วิจัยได้แบ่งผลประเมิน
ออกเป็น 2 ส่วนคือ ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ตารางที่ 23 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนโน้ตศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

กิจกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก	3.85	0.34	ดีมาก
2. มุมมองผ่านภาพ	3.85	0.34	ดีมาก
3. กิจกรรมเกมธุรกิจ	3.75	0.43	ดีมาก
4. กิจกรรมเกม	3.80	0.45	ดีมาก
5. กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย	3.75	0.43	ดีมาก
6. กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า	3.80	0.45	ดีมาก
7. กิจกรรมประเมินตนเอง	3.75	0.43	ดีมาก
รวม	3.79	0.35	ดีมาก

จากตารางที่ 23 คณะผู้ทรงวุฒิมีความเห็นว่า คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่าทุกกิจกรรมมีความคิดเห็นของคณะผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับดีมาก โดยกิจกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวกและกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ($\bar{X} = 3.85$) ด้วยค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน รองลงมาคือ กิจกรรมเกมและกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ($\bar{X} = 3.80$) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน และอันดับสุดท้ายซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย และกิจกรรมประเมินตนเอง ($\bar{X} = 3.75$)

เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่ากิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวกและกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุดนั่นแสดงว่าข้อมูลของกิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวกและกิจกรรมมุมมองผ่านภาพมีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด

ตารางที่ 24 ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยกลุ่มทดลอง

ประเด็น (n = 20)	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์	4.10	0.64	มาก
2. ความเหมาะสมของหัวข้อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	4.20	0.62	มาก
3. ความเหมาะสมของคุณสมบัติของผู้เรียน	4.10	0.64	มาก
4. ความเหมาะสมของเนื้อหาสาระ	4.15	0.49	มาก
5. ความเหมาะสมของวิทยากร	4.25	0.55	มากที่สุด
6. ความเหมาะสมของระยะเวลาการจัดการจัดกิจกรรม	4.00	0.65	มาก
7. ความเหมาะสมของสถานที่	4.05	0.60	มาก
8. ความเหมาะสมของอุปกรณ์ที่ใช้	4.15	0.59	มาก
9. ความเหมาะสมของกระบวนการจัดกิจกรรม	4.25	0.72	มากที่สุด
10. กิจกรรมสามารถเสริมสร้างผู้เรียนได้ ดังนี้			
10.1 เสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.20	0.77	มาก
10.2 เสริมสร้างอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	4.15	0.67	มาก
10.3 เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	4.20	0.83	มาก

ตารางที่ 24 (ต่อ) ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยกลุ่มทดลอง

ประเด็น (n = 20)	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
11. การได้รับประสบการณ์ใหม่จากกิจกรรม	4.60	0.50	มากที่สุด
12. ลักษณะของกิจกรรมสามารถนำไปใช้จริงได้	4.30	0.66	มากที่สุด
13. ความสอดคล้องของหลักการกับผู้เรียน	4.15	0.75	มาก
14. ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระกับการจัดกิจกรรม	4.50	0.61	มากที่สุด
15. ความเหมาะสมของกิจกรรม			
15.1. กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก	4.30	0.66	มากที่สุด
15.2. กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ	4.40	0.68	มากที่สุด
15.3. กิจกรรมเกมธุรกิจ	4.00	0.79	มาก
15.4. กิจกรรมเกม	4.55	0.60	มากที่สุด
15.5. กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย	4.35	0.67	มากที่สุด
15.6. กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า	4.10	0.72	มาก
15.7. กิจกรรมประเมินตนเอง	4.15	0.59	มาก
รวม	4.22	0.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 24 พบว่า กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$) โดยประเด็นที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 6 อันดับแรก คือ การได้รับประสบการณ์ใหม่จากกิจกรรม ($\bar{X} = 4.60$) รองลงมาคือความสอดคล้องของเนื้อหาสาระกับการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 4.50$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ลักษณะของกิจกรรมสามารถนำไปใช้จริงได้ ($\bar{X} = 4.30$) ความเหมาะสมของกิจกรรม ($\bar{X} = 4.26$) ความเหมาะสมของวิทยากร ($\bar{X} = 4.25$) และความเหมาะสมของกระบวนการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 4.25$) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ความเหมาะสมของระยะเวลาการจัดการกิจกรรม ($\bar{X} = 4.00$) โดยผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยกิจกรรมที่ผู้เรียนให้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ กิจกรรมเกม ($\bar{X} = 4.55$) กิจกรรมที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ($\bar{X} = 4.40$) ส่วนกิจกรรมที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ กิจกรรมเกมธุรกิจ ($\bar{X} = 4.00$) แต่การประเมินยังคงอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของMcClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาสาระ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุดนั่นแสดงว่าข้อมูลของประเด็นด้านความเหมาะสมของเนื้อหาสาระมีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด

2) ผลการใช้คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของMcClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้

ตารางที่ 25 ผลการประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

กิจกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. การฝึกโยคะ	3.90	0.641	บ่อยครั้ง
2. การเดินเกาหลี	3.85	0.587	บ่อยครั้ง
3. การทำสมาธิ	4.15	0.489	บ่อยครั้ง
4. การจินตนาการ	4.10	0.641	บ่อยครั้ง
5. การฝึกใช้คำพูดด้านบวก	4.20	0.616	บ่อยครั้ง
6. กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และ อัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	4.25	0.550	ทุกครั้ง
รวม	4.07	0.299	บ่อยครั้ง

จากตารางที่ 25 พบว่า กลุ่มทดลองมีการปฏิบัติตามคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยรวมอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 4.07$) เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่าเกือบทุกกิจกรรมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับ บ่อยครั้ง ยกเว้นกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับทุกครั้ง โดยกิจกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.25$) รองลงมาคือการฝึกใช้คำพูดด้านบวก ($\bar{X} = 4.20$) การฝึกสมาธิ ($\bar{X} = 4.15$) การฝึกจินตนาการ ($\bar{X} = 4.10$) การฝึกอาสนะ ($\bar{X} = 3.90$) และการบริหารกายท่าเกาหลี ($\bar{X} = 3.85$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) พบว่ากิจกรรมการทำสมาธิ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุดนั่นแสดงว่าข้อมูลของประเด็นด้านความเหมาะสมของเนื้อหาสาระมีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด

ตารางที่ 26 ผลการสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส

ประเด็น (n = 20)		ร้อยละ
1. ระดับการเรียนรู้จากกิจกรรม		84.00
2. ความรู้สึกต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	2.1. มีผลต่อการดำเนินชีวิต	100.00
	2.2. ไม่มีผลต่อการดำเนินชีวิต	0.00
3. การปฏิบัติตามกิจกรรม	3.1. ปฏิบัติเป็นประจำ	25.00
	3.2. ปฏิบัติบ่อยครั้ง	55.00
	3.3. ปฏิบัติน้อยครั้ง	20.00
	3.4. ไม่ปฏิบัติ	0.00
4. ปัญหาจากการปฏิบัติตามกิจกรรม	4.1. ไม่พบปัญหา	55.00
	4.2. พบปัญหา	45.00
5. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม	5.1 ความกระตือรือร้น	21.11
	5.2 มีทักษะในการจัดระบบงาน	5.90
	5.3 กล้าเสี่ยงพอสมควร	22.72
	5.4 คาดการณ์ล่วงหน้า	17.53
	5.5 ความรับผิดชอบต่อตนเอง	8.23
	5.6 ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ	9.48
	5.7 อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	15.21
6. ข้อเสนอแนะต่อกิจกรรม	6.1. ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรม	65.00
	6.2. ต้องการเพิ่มกิจกรรม	20.00
	6.3. ต้องการลดกิจกรรม	15.00

จากตารางที่ 26 แสดงผลจากการสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส พบว่า

1) กลุ่มทดลองมีการเรียนรู้จากคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้ การเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 84.00) ทั้งนี้เนื่องจาก กลุ่มทดลองตระหนักถึงความจำเป็นในการเข้าร่วมกิจกรรม ทำให้มีความสนใจและตั้งใจในการร่วมกิจกรรมสูง แม้ว่าจะพบปัญหาบางประการในการปฏิบัติตามคู่มือก็ได้พยายามหาคำตอบโดยการสอบถามจากผู้วิจัยจนเข้าใจ ประกอบกับ รูปแบบของคู่มือมีความสวยงาม เข้าใจได้โดยง่าย และลักษณะของคู่มือที่มีเหมาะกับวิถีชีวิตของนักศึกษาการศึกษานอกระบบซึ่งต้องทำงานและเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ทั้งในและนอกบทเรียนด้วยตนเองไปพร้อมกัน ด้วยเหตุนี้ จึงมีส่วนช่วยให้กลุ่มทดลองกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติตาม และส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในท้ายที่สุด

2) กลุ่มทดลองมีความรู้สึกต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้ การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีผลต่อการดำเนินชีวิต (ร้อยละ 100.00) ทั้งนี้ กลุ่มทดลองมีความเห็นว่ากิจกรรมที่จัดมีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรและเป็น การเปลี่ยนแปลงจากภายในองค์ประกอบของแต่ละบุคคล เนื่องจากรูปแบบกิจกรรมถูกจัดไว้ อย่างเป็นลำดับ และเน้นการปฏิบัติซ้ำๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม โดยคำนึงถึง เป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในทางที่ดีขึ้นไม่เพียงเฉพาะด้านวิชาการเท่านั้น หากแต่เป็นการ พัฒนาในหลายด้าน ทำให้กลุ่มทดลองรับรู้ถึงประโยชน์และคุณค่าในการปฏิบัติตาม ส่งผลให้ กลุ่มทดลองเลือกที่จะปรับวิถีชีวิตบางประการที่เป็นอุปสรรคในการเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ถึง เกิดความมั่นใจและเห็นคุณค่าในตนเอง สร้างแรงจูงใจที่ต้องการประสบความสำเร็จ ส่งผลต่อความมั่นใจว่าจะสามารถพัฒนาศักยภาพทั้งด้านวิชาการและด้านอื่นๆ ต่อไป

3) กลุ่มทดลองได้ปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือ ดังนี้ ปฏิบัติบ่อยครั้ง (ร้อยละ 55.00) ทั้งนี้เนื่องจาก ลักษณะของผู้เรียนที่มีเวลาว่างไม่สม่ำเสมอในแต่ละวัน และขึ้นกับปัจจัยภายนอก เป็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงได้สร้างรูปแบบการจัดกิจกรรมให้มีความยืดหยุ่น และเหมาะสมต่อลักษณะ การดำเนินชีวิต อีกทั้งกลุ่มทดลองได้พยายามปรับรูปแบบการดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับคู่มือ ทำให้ผลที่ได้รับจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามคู่มือนี้เป็นที่น่าพอใจ ขณะที่กลุ่มทดลอง บางส่วนได้ปฏิบัติเป็นประจำ (ร้อยละ 25.00) เนื่องจาก กลุ่มทดลองเห็นประโยชน์และคุณค่าของ การปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มืออย่างเคร่งครัด ส่วนผู้เรียนที่ปฏิบัติน้อยครั้ง (ร้อยละ 20.00)

เนื่องจากกลุ่มทดลองค่อนข้างมีปัญหาในการจัดสรรเวลา และผลจากงานประจำที่ทำอยู่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามคู่มือได้ครบถ้วน และสมบูรณ์ตามกรอบของเวลาที่ได้กำหนดไว้

4) กลุ่มทดลองกับปัญหาจากการปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือ ดังนี้ ไม่พบปัญหา (ร้อยละ 55.00) ทั้งนี้ เนื่องจาก กิจกรรมต่างๆ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้กับผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเองนั้น เป็นกิจกรรมที่มีความน่าสนใจ แม้ว่าเนื้อหาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะค่อนข้างยาก แต่ผู้วิจัยได้ปรับให้รูปแบบกิจกรรม ช่วยกระตุ้นให้กลุ่มทดลองเกิดความต้องการในการเรียนรู้และปฏิบัติตาม โดยไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ใดเพิ่มเติมและสามารถปฏิบัติได้ทุกช่วงเวลา ดังนั้นกลุ่มทดลองจึงสามารถปฏิบัติตามเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง ขณะที่ผู้เรียนซึ่ง พบปัญหา (ร้อยละ 45.00) ทั้งนี้เนื่องจาก เนื้อหาของคู่มือเป็นหลักการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาที่ค่อนข้างยาก และจำเป็นต้องมีผู้ช่วยเหลือหรือให้คำอธิบายเพิ่มเติม ประกอบกับ กลุ่มทดลองมีช่องว่างระหว่างพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเดิม กับเนื้อหาของบทเรียนตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แม้ว่า ผู้วิจัยจะได้แก้ปัญหาโดยการเพิ่มระยะเวลาในการสอนเพื่อปรับพื้นฐานให้ผู้เรียนมีระดับความรู้ใกล้เคียงกับเนื้อหาของเรียนที่นำมาจัดแล้ว แต่เมื่อกลุ่มทดลองต้องศึกษาด้วยตนเอง ทำให้ปัญหาในการทำความเข้าใจในตัวบทเรียนยังคงมีอยู่ นอกจากนี้ กลุ่มทดลองยังมีปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการทำงานที่แตกต่างกัน ทำให้การจัดสรรเวลาเพื่อปฏิบัติตามกิจกรรมของผู้เรียนบางคนไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติ

5) กลุ่มทดลองมีการเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้ง 7 ประการ ดังนี้ เกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในเรื่องความกล้าเสี่ยง (ร้อยละ 22.72) เนื่องจาก เป็นรูปแบบกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน และทดสอบความสามารถของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถประเมินความคาดหวังที่เหมาะสมกับศักยภาพของตนเอง จึงเป็นแรงผลักดันให้กลุ่มทดลองพยายามทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเต็มที่ และเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในท้ายที่สุด ขณะที่ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุดในเรื่องการมีทักษะในการจัดระบบงาน (ร้อยละ 5.90) เนื่องจาก การมีทักษะในการจัดระบบงาน จำเป็นต้องอาศัยการฝึกวิธีคิดอย่างเป็นระบบและการจัดลำดับความสำคัญของงานร่วมด้วย ซึ่งต้องใช้เวลาในการเรียนรู้อย่างมากและฝึกปฏิบัติซ้ำจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางระบบความคิด จนสามารถประยุกต์ใช้ในการทำงานและดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นคู่มือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงได้เน้นกระบวนการในการฝึกระบบความคิดและจัด

เรียงลำดับเหตุการณ์สำคัญก่อน-หลังในเบื้องต้น เพื่อให้กลุ่มทดลองเกิดการพัฒนาระบบความคิด และส่งผลต่อการเป็นผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงานต่อไป

6) กลุ่มทดลองมีข้อเสนอแนะต่อคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้ ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรม (ร้อยละ 65.00) ทั้งนี้เนื่องจาก กลุ่มทดลองเห็นว่ากิจกรรมทั้งหมดเป็นมีความเป็นรูปธรรมและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถฝึกปฏิบัติตามได้โดยง่าย และไม่มีความยุ่งยากในการจัดเตรียมสถานที่ หรืออุปกรณ์ ประกอบกับ ผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมต่างๆ ล้วนแต่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาทั้งด้านวิชาการ ด้านสุขภาพ และด้านจิตใจ หากเมื่อปฏิบัติติดต่อกันน่าจะทำให้กลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวร ขณะที่กลุ่มทดลองบางส่วนมีข้อเสนอแนะต่อคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้ ผู้เรียนที่เสนอแนะให้เพิ่มกิจกรรม (ร้อยละ 20.00) เนื่องจาก เห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวสามารถปฏิบัติตามได้ด้วยตนเอง และยังเป็นการฝึกให้กลุ่มทดลองได้เกิดการพัฒนาในหลายด้าน จึงชักชวนคนใกล้และครอบครัวที่มีความสนใจ ร่วมทำกิจกรรมด้วยในบางครั้ง ด้วยเหตุนี้กลุ่มทดลองจึงเพิ่มเวลาในการปฏิบัติและเพิ่มจำนวนครั้งตามความสมัครใจของตนเอง อย่างไรก็ตาม กลุ่มทดลองที่เสนอแนะให้ตัดกิจกรรมบางอย่าง (ร้อยละ 15.00) เนื่องจาก ปัญหาทางด้านเวลาในการปฏิบัติ และกลุ่มทดลองบางคนยังไม่เห็นถึงประโยชน์และความสอดคล้องต่อประสิทธิภาพในการเรียนจากการปฏิบัติตามกิจกรรมนั้นๆ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้กลุ่มทดลองเห็นความสำคัญของกิจกรรมต่างๆ ที่นำมาใช้ในครั้งนี้ เพราะทุกกิจกรรมได้ช่วยสร้างเสริมและปรับสมดุลให้กับผู้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป เมื่อกลุ่มทดลองสามารถที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสม่ำเสมอแล้ว จะทำให้อุปสรรคทางด้านเวลาลดลง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เชื่อมโยงให้กลุ่มทดลองเห็นถึงความสอดคล้องระหว่างการพัฒนาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านวิชาการ จะทำให้กลุ่มทดลองสามารถปรับเปลี่ยนความรู้สึกทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก กลายเป็นบุคคลที่มีทัศนคติต่อโลกในแง่บวก เกิดแรงจูงใจในการประสบความสำเร็จ และนำไปสู่การเป็นบุคคลที่เต็มศักยภาพ ซึ่งจะเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรมากกว่าการเรียนรู้ทางด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว

สรุปผลการสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ดังนี้ กลุ่มทดลองประมาณค่าการเรียนรู้จากคู่มือมีผลต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับการเรียนรู้มากที่สุด

คิดเป็นร้อยละ 84.00 กลุ่มทดลองมีความรู้สึกต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อत्मโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษว่ามีผลต่อการดำเนินชีวิต คิดเป็นร้อยละ 100.00 กลุ่มทดลองได้ปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือในระดับบ่อยครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.00 ผู้เรียนไม่พบปัญหาจากการปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือ คิดเป็นร้อยละ 55.00 กลุ่มทดลองมีการเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความกล้าเสี่ยงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.72 และกลุ่มทดลองมีข้อเสนอแนะต่อกิจกรรมในคู่มือว่าไม่ต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 65.00

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอत्मโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ผู้วิจัยนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอत्मโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผลจากการศึกษาในตอนต้นที่ 3 สามารถสรุปได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	18	45.00
- หญิง	22	55.00
รวม	40	100.00
อายุ		
- 16-25 ปี	14	35.00
- 26-35 ปี	21	52.50
- 36 ปีขึ้นไป	5	12.50
รวม	40	100.00
สถานภาพ		
- โสด	21	52.50
- สมรส	14	35.00
- หม้าย	5	12.50
รวม	40	100.00
อาชีพ		
- เอกชน / รัฐวิสาหกิจ	3	7.50
- ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	14	35.00
- รับจ้าง	17	42.50
- นักศึกษา	6	15.00
รวม	40	100.00
รายได้		
- 5,000-10,000 บาท	19	47.50
- 15,000-20,000 บาท	17	42.50
- 20,000 ขึ้นไป	4	10.00
รวม	40	100.00

จากตารางที่ 27 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายร้อยละ 45.00 เป็นเพศหญิงร้อยละ 55.00 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 26-35 ปีร้อยละ 52.50 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ

ระหว่าง 16-25 ร้อยละ 35.00 และอายุตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไปร้อยละ 12.50 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด

ด้านอาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างร้อยละ 42.50 รองลงมาประกอบอาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 35.00 เป็นนักศึกษาร้อยละ 15.00 และทำงานในบริษัทเอกชน หรือรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 7.5 ตามลำดับ

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวระหว่าง 5,000-10,000 บาท ร้อยละ 47.50 รองลงมาได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาทร้อยละ 42.50 และมีรายได้ตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไปร้อยละ 10.00 ตามลำดับ

จากการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ผู้วิจัยนำเสนอผลการทดลองดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความถนัดทางวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และออตมโนทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความถนัดทางวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และออตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

การพัฒนา	กลุ่มตัวอย่าง	n	(\bar{X})	S.D.	t-test	p-value
1. ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	20	16.30	3.73	-0.08	0.93
	กลุ่มควบคุม	20	16.40	3.78		
2. ความถนัดทางวิชาการ	กลุ่มทดลอง	20	30.85	4.93	-0.42	0.68
	กลุ่มควบคุม	20	31.60	6.29		
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	กลุ่มทดลอง	20	123.35	10.04	-1.23	0.23
	กลุ่มควบคุม	20	126.65	6.60		
4. ออตมโนทัศน์	กลุ่มทดลอง	20	19.30	2.74	-	0.55
	กลุ่มควบคุม	20	19.85	3.07		

*p < 0.05

จากตารางที่ 28 พบว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ความถนัดทางวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และออตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ศึกษาผลการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

การเสริมสร้าง	กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	กลุ่มทดลอง	20	133.05	8.575	2.088	0.044*
	กลุ่มควบคุม	20	128.05	6.419		
2. อุตมโนทัศน์	กลุ่มทดลอง	20	25.55	4.662	5.11	0.000*
	กลุ่มควบคุม	20	19.60	2.303		
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	20	27.30	3.827	5.024	0.000*
	กลุ่มควบคุม	20	20.95	4.161		

*p < 0.05

จากตารางที่ 29 พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยพบว่า พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอุตมโนทัศน์ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง จำแนกเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน

การเสริมสร้าง (n=20)	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง	28.65	2.01	28.95	1.90	-2.04	0.055
2. กล้าเสี่ยงพอสมควร	20.85	2.21	23.8	2.57	-6.73	0.000*
3. ความกระตือรือร้น	24.15	2.18	25.05	2.46	-2.65	0.016*
4. คาดการณ์ล่วงหน้า	14.45	2.04	15.3	2.32	-3.10	0.006*
5. มีทักษะในการจัดระบบงาน	17.4	1.67	18.05	2.44	-1.94	0.067
6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ	17.85	3.30	20.75	3.71	-6.18	0.000*
7. อุตมโนทัศน์ทางด้านบวก	19.3	2.74	25.55	4.66	-8.80	0.000*
รวม	142.65	11.82	157.45	11.38	-10.28	0.000*

*p < 0.05

จากตารางที่ 30 พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ของก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายการคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านความกล้าเสี่ยงพอสมควร ด้านความกระตือรือร้น ด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า ด้านความต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ และคะแนนอัตมโนทัศน์ทางด้านบวกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยพบว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ขณะที่กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ของก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง และด้านทักษะในการจัดระบบงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนและหลังการทดลอง จำแนกเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน

การเสริมสร้าง (n=20)	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t-test	p-value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง	28.80	1.94	28.35	2.25	0.84	0.41
2. กล้าเสี่ยงพอสมควร	21.20	1.99	20.75	2.07	0.80	0.44
3. ความกระตือรือร้น	25.25	1.68	26.80	1.91	-2.35	0.03*
4. คาดการณ์ล่วงหน้า	14.95	2.01	16.15	2.39	-1.61	0.12
5. มีทักษะในการจัด ระบบงาน	17.95	1.76	18.10	2.36	-0.28	0.78
6. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ	18.50	1.79	17.90	2.43	0.83	0.42
7. อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก	19.85	3.07	19.60	2.30	0.53	0.61
รวม	146.50	8.99	147.65	6.33	-0.47	0.64

*p < 0.05

จากตารางที่ 31 พบว่า กลุ่มควบคุมมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ด้าน พบว่ากลุ่มควบคุมมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

การเสริมสร้าง	เงื่อนไข	n	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ก่อนการทดลอง	20	123.35	10.04	-7.763	0.000**
	หลังการทดลอง	20	131.90	9.12		
2. อึดมโนทัศน์	ก่อนการทดลอง	20	19.30	2.74	-8.80	0.000***
	หลังการทดลอง	20	25.55	4.66		
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	ก่อนการทดลอง	20	16.30	3.73	-20.83	0.000***
	หลังการทดลอง	20	27.30	3.83		

***p < 0.001

จากตารางที่ 32 พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบผลการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

การเสริมสร้าง	เงื่อนไข	n	\bar{X}	S.D.	t-test	p-value
1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ก่อนการทดลอง	20	126.65	6.60	-0.65	0.52
	หลังการทดลอง	20	128.05	6.42		
2. อึดมโนทัศน์	ก่อนการทดลอง	20	19.85	3.07	0.53	0.61
	หลังการทดลอง	20	19.60	2.30		
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	ก่อนการทดลอง	20	16.40	3.78	-12.68	0.000***
	หลังการทดลอง	20	20.95	4.16		

***p < 0.001

จากตารางที่ 33 พบว่า กลุ่มควบคุมมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า

ก่อนการทดลอง ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนในทศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

3. ทดสอบความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง และความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับการพัฒนาอึดทนในทศน์หลังการทดลอง เพื่อต้องการทราบว่า การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอึดทนในทศน์ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองหรือไม่ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) ทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งมีผลการทดสอบดังตาราง 20-21

ตารางที่ 34 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง	r	p-value
	0.548	0.012*

*p < 0.05

จากตาราง 34 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลองที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.012 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.548 แสดงว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองมีความสัมพันธ์กับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลองในทิศทางและมีความสัมพันธ์กันในระดับมาก ซึ่งอธิบายได้ว่า นักศึกษานอกระบบมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลองมากขึ้นจะทำให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นด้วย

ตารางที่ 35 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับการพัฒนาอึดทนในทศน์หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับการเสริมสร้างอึดทนในทศน์หลังการทดลอง	r	p-value
	0.474	0.035**

*p < 0.05

จากตาราง 35 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองกับคะแนนอัฒมโนทัศน์หลังการทดลองที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.035 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.474 แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองมีความสัมพันธ์กับคะแนนอัฒมโนทัศน์หลังการทดลองในทิศทางเดียวกัน และมีความสัมพันธ์กันในระดับมาก ซึ่งอธิบายได้ว่านักศึกษานอกกระบวนมีคะแนนอัฒมโนทัศน์หลังการทดลองมากขึ้นจะทำให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นด้วย

4. วิเคราะห์คะแนนผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัฒมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองภายหลังกิจกรรม

ตารางที่ 36 ผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัฒมโนทัศน์

พฤติกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ความกระตือรือร้น			
1. มีความแจ่มใส เบิกบานในขณะที่ทำกิจกรรมและเมื่อกิจกรรมเสร็จ	4.35	0.59	มากที่สุด
2. เพียรพยายามกิจกรรมให้เสร็จ	4.65	0.59	มากที่สุด
3. ทำกิจกรรมด้วยความขยันขันแข็ง	4.10	0.72	มาก
4. เอาใจใส่การทำกิจกรรมได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ	4.30	0.66	มากที่สุด
5. ไม่ย่อท้อ แม้ว่ากิจกรรมจะบรรลุจุดหมายยาก	3.90	0.72	มาก
6. ทำกิจกรรมให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพในเวลาอันสั้น	4.45	0.51	มากที่สุด
รวม	4.29	0.45	มากที่สุด
ทักษะในการจัดระบบงาน			
7. จัดลำดับความสำคัญของงานและดำเนินการตามขั้นตอนที่ถูกต้อง	3.30	0.66	ปานกลาง

ตารางที่ 36 (ต่อ) ผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนในทัศน

พฤติกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
8. เรียนรู้และศึกษากิจกรรมก่อนลงมือทำ	3.65	0.67	มาก
9. ตรวจสอบหาข้อบกพร่องและแก้ไขงานก่อนส่งมอบ	3.25	0.72	ปานกลาง
10. บริหารเวลาในการทำกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ	3.35	0.67	ปานกลาง
11. ทำงานประณีต เรียบร้อย	3.45	0.94	มาก
12. แก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและเป็นกระบวนการ	3.25	0.44	ปานกลาง
รวม	3.38	0.48	ปานกลาง
กล้าเสี่ยงพอสมควร			
13. ตัดสินใจแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง	4.40	0.75	มากที่สุด
14. เลือกกิจกรรมที่สามารถทำให้สำเร็จได้	4.74	0.56	มากที่สุด
15. พุ่มเทให้กิจกรรมอย่างเต็มที่	4.20	0.70	มากที่สุด
16. ทำกิจกรรมด้วยตนเองโดยไม่หวังพึ่งโชคกลางใดๆ	4.05	0.83	มาก
17. ทำกิจกรรมโดยไม่เกี่ยงงานหรือเลือกแต่งงานที่ง่าย	4.25	0.72	มากที่สุด
18. ทำกิจกรรมอย่างเต็มที่เสมอ โดยไม่สนใจว่าจะชนะหรือแพ้	4.35	0.75	มากที่สุด
รวม	4.32	0.50	มากที่สุด
คาดการณ์ล่วงหน้า			
19. มีการตั้งวัตถุประสงค์ก่อนหรือระหว่างทำกิจกรรม	4.00	0.79	มาก
20. มีการวางแผนอนาคตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว	4.10	0.79	มาก
21. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถ	3.90	0.85	มาก
22. มีการเตรียมพร้อมทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และผู้รับผิดชอบก่อนกิจกรรม	3.85	0.93	มาก
รวม	3.96	0.70	มาก
ความรับผิดชอบต่อตนเอง			
23. ทำกิจกรรมโดยไม่หวังรางวัล หรือผลตอบแทนอื่นใด	3.70	0.86	มาก

ตารางที่ 36 (ต่อ) ผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

พฤติกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
24. พยายามให้ผลงานมีประสิทธิภาพ	3.50	0.89	มาก
25. นำส่งผลงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลาเสมอ	3.55	0.94	มาก
26. ทำกิจกรรมโดยไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น	3.70	0.92	มาก
27. ทำกิจกรรมอย่างมีสติและสมาธิ	3.45	0.69	มาก
28. การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	3.65	0.59	มาก
29. ไม่ละทิ้งกิจกรรม	3.65	0.88	มาก
รวม	3.60	0.66	มาก
ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ			
30. ซักถาม / ติดตามผลการดำเนินงานของตนเอง	3.95	0.76	มาก
31. ประเมินผลงานของตนเองระหว่างหรือภายหลังจากการร่วมกิจกรรม	3.40	0.60	ปานกลาง
32. ยอมรับฟังความเห็นผู้อื่น	4.15	0.75	มาก
33. มีการปรับปรุงผลงานของตนเอง	3.60	0.68	มาก
34. ประเมินผลงานของตนเองกับระยะห่างของค่ามาตรฐาน	3.30	0.73	ปานกลาง
รวม	3.68	0.53	มาก
อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก			
35. มั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก	3.60	0.68	มาก
36. ชื่นชมกับผลงานของตนเองและผู้อื่น (ทั้งวาจาและกริยา)	4.15	0.59	มาก
37. พุดจาไพเราะ ยิ้มแย้มแจ่มใส	4.11	0.66	มาก
38. ทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.05	0.60	มาก
39. การแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ / สำคัญ	3.55	0.76	มาก
40. สรุปความรู้ได้อย่างมีเหตุผล	3.55	0.60	มาก
รวม	3.83	0.49	มาก
รวมทั้งหมด	3.87	0.48	มาก

จากตารางที่ 36 ผลการสังเกตการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอึดทนในทัศนคติของกลุ่มทดลองโดยรวม พบว่า มีพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.87$) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่แสดงออกถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พบว่าคุณลักษณะเกือบทุกด้าน กลุ่มทดลองแสดงออกทางพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นความกล้าเสี่ยงพอสมควรและความกระตือรือร้นที่แสดงออกถึงพฤติกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ขณะที่ทักษะในการจัดระบบงาน ที่แสดงออกถึงพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กล้าเสี่ยงพอสมควร ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมาคือ ความกระตือรือร้น ($\bar{X} = 4.29$) คาดการณ์ล่วงหน้า ($\bar{X}=3.96$) อึดทนในทัศนคติ ($\bar{X}=3.83$) ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ ($\bar{X}=3.68$) ความรับผิดชอบต่อตนเอง ($\bar{X}=3.60$) ทักษะในการจัดระบบงาน ($\bar{X}=3.38$) ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความกระตือรือร้น พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ เพียรพยายามทำกิจกรรมให้เสร็จ ($\bar{X} =4.65$) รองลงมาคือทำกิจกรรมให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพในเวลาอันสั้น ($\bar{X}=4.45$) และมีความแจ่มใส เบิกบานในขณะที่ทำกิจกรรมและเมื่อกิจกรรมเสร็จ ($\bar{X}=4.35$) ตามลำดับ

ทักษะในการจัดระบบงาน พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ เรียนรู้และศึกษากิจกรรมก่อนลงมือทำ ($\bar{X} =3.65$) รองลงมาคือทำงานประณีต เรียบร้อย ($\bar{X}=3.45$) และบริหารเวลาในการทำกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}=3.30$) ตามลำดับ

ความกล้าเสี่ยงพอสมควร พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ เลือกกิจกรรมที่สามารถทำให้สำเร็จได้ ($\bar{X} =4.74$) รองลงมาคือ ตัดสินใจแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง ($\bar{X} =4.40$) และทำกิจกรรมอย่างเต็มที่เสมอ โดยไม่สนใจว่าจะชนะหรือแพ้ ($\bar{X} =4.35$) ตามลำดับ

การคาดการณ์ล่วงหน้า พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีการวางแผนอนาคตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ($\bar{X} =4.10$) รองลงมาคือ มีการตั้งวัตถุประสงค์ก่อนหรือระหว่างทำกิจกรรม ($\bar{X} =4.00$) และเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถ ($\bar{X} =3.90$) ตามลำดับ

ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง พบว่าพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ทำกิจกรรมโดยไม่หวังรางวัลหรือผลตอบแทนอื่นใด และกิจกรรมโดยไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น ด้วยค่าเฉลี่ยที่เท่ากันคือ ($\bar{X} = 3.70$) รองลงมาคือ การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีและไม่ละทิ้งกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ ($\bar{X} = 3.65$) และ นำส่งผลงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลาเสมอ ($\bar{X} = 3.55$) ตามลำดับ

ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ยอมรับฟังความเห็นผู้อื่น ($\bar{X} =4.15$) รองลงมาคือ ชักถาม / ติดตามผลการดำเนินงานของตนเอง ($\bar{X} =3.95$) และมีการปรับปรุงผลงานของตนเอง ($\bar{X} =3.60$) ตามลำดับ

อัตรมาโนทัศน์ทางด้านบวก พบว่า พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ชื่นชมกับผลงานของตนเองและผู้อื่น (ทั้งวาจาและกริยา) ($\bar{X} = 4.15$) รองลงมาคือ พุดจาไพเราะ ยิ้มแย้มแจ่มใส ($\bar{X} = 4.11$) และทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี ($\bar{X} = 4.05$) ตามลำดับ

นอกจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณดังกล่าวข้างต้น ซึ่งเป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบผลลัพธ์ตามวัตถุประสงค์โดยใช้ค่าทางสถิติเป็นเครื่องยืนยันผลการทดลองที่เป็นคำตอบสุดท้ายของการวิจัยแล้ว ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพพร้อมด้วย เพื่อให้เห็นภาพรวมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ McClelland (1987) โดยนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป

สถาบันการศึกษาทางไกล เปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน 2546 ตั้งอยู่ที่ ชั้น 1 และ 2 อาคารองค์การคำของ สกสศ.เลขที่ 113 ถนนเพชรบุรี ซอย 3 เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร มีพันธกิจ คือ การจัดการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล ให้แก่ประชาชนที่ด้อยโอกาส พลาดโอกาส หรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น ให้บริการการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล 2 ประเภท คือ การศึกษานอกระบบระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาต่อเนื่อง โดยมีโครงสร้างการดำเนินงาน ประกอบด้วย ส่วนจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนจัดการศึกษาต่อเนื่อง ส่วนส่งเสริมและพัฒนาเครือข่าย ส่วนสื่อเทคโนโลยีและ ICT ส่วนทะเบียนและบริการ และส่วนอำนวยความสะดวก มีบุคลากรทั้งหมด 30 คน

ผู้บริหารและบุคลากรของสถาบันการศึกษาทางไกลให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ได้ดำเนินการประสานให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม จัดเตรียมสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ในชั้นคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยคัดเลือกจากนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกล กำหนด จำนวน 83 คน จากนั้นให้ทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ และแบบวัดความถนัด เพื่อคัดเลือกเฉพาะผู้เรียนที่มีความด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 40 คน จากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบวัดแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์และอัตรมาโนทัศน์ ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับเพื่อทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อจับคู่กลุ่มตัวอย่าง (Match-Pair) ให้มีความเท่าเทียมกันและคัดเลือกเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและบุคลากรของสถาบันการศึกษาทางไกล ได้ข้อมูลเบื้องต้นว่ากลุ่มทดลองมากกว่าครึ่งหนึ่งไม่สนใจการเรียน ไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม มีบางที่ขาดสอบใน

หลายวิชา และอาจมีบางคนขอถอนตัวระหว่างเข้าร่วมกิจกรรม อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารและบุคลากรเห็นพ้องกันว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม แต่ก็ไม่แน่ใจว่ากิจกรรมตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จะสามารถสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนกลุ่มนี้ได้หรือไม่ แต่ทั้งผู้บริหารและบุคลากรต่างก็ให้กำลังใจและความร่วมมือเป็นอย่างดี

2. กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอุมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า ผู้เรียนมีความรู้สึกต่อกิจกรรม สรูปสาระสำคัญ ดังนี้

2.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ Thematic Apperception Test (TAT) เนื่องจากเป็นภาพที่นิยมใช้เพื่อวัดพลังจิตใต้สำนึกที่ซ่อนเร้นภายในตัวบุคคล แนวคิดในการทำกิจกรรมตั้งอยู่บนฐานความเชื่อว่าบุคคลจะสะท้อนส่วนของจิตใต้สำนึกในแง่มุมมองต่างๆ ออกมา จากการมองเห็นสิ่งเร้าซึ่งเป็นภาพที่มีรูปไม่ชัดเจน (Ambiguous) รูปภาพชนิดนี้มักทำให้บุคคลผู้ทำแบบทดสอบอธิบายภาพเหล่านั้นในมิติที่ต่างๆ กันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะแนวคิด อารมณ์ จิตใต้สำนึก การรับรู้ และอื่นๆ ซึ่งการจัดกิจกรรมครั้งนี้ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าร่วมจะได้ดูภาพ TAT และให้อธิบายความคิด และความรู้สึกที่เกิดจากการเห็นภาพนั้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นทางคิดในแง่มุมมองอื่นมากขึ้น โดยผ่านการตอบคำถามจากรูปภาพ 4 ข้อ ดังนี้

- What is happening in each picture? (เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ)
- What led up to the situation? (สาเหตุของเหตุการณ์นั้น)
- What the characters are thinking and feeling? (บุคคลในภาพกำลังคิดหรือรู้สึกอย่างไร)
- How is the end? (ผลของเหตุการณ์นั้น)

การสัมภาษณ์ภายหลังจากจัดกิจกรรมภาพ TAT พบว่า นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าร่วมส่วนใหญ่เมื่อเห็นภาพในตอนแรก ยังไม่เข้าใจหลักในการบรรยายภาพ แต่เมื่อผู้สอนได้แนะนำวิธีการตอบคำถามจากรูปภาพ ทำให้นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าร่วมสามารถทำความเข้าใจและศึกษารายละเอียดของภาพในแต่ละแง่มุมได้มากขึ้น เช่น “เห็นภาพที่ครูให้มาครั้งแรก ก็ยังงงว่าจะตอบคำถามทั้ง 4 ข้อได้อย่างไร แต่หลังจากที่ตอบคำถามครบแล้ว ทำให้รู้ว่าถ้าเรามีความตั้งใจศึกษารายละเอียด จะทำให้รู้ถึงเหตุและผลของเหตุการณ์นั้นๆ” หรือบางรายเสริมว่า

“เคยรู้สึกว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยาก เนื่องจากไม่รู้ว่าจะสื่อสารให้คนอื่นเข้าใจได้อย่างไร แต่พอเรียนรู้หลักการตั้งคำถามจากรูปภาพพวกนี้ ทำให้การเขียนง่ายขึ้นค่ะ”

บางรายเสริมว่าเป็นกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ เป็นกิจกรรมที่ทำให้เห็นมุมมองในหลายๆ ด้าน เช่น “ผมชอบกิจกรรมนี้โดยเฉพาะตอนที่ต้องทำร่วมกันเป็นกลุ่ม เพราะภาพเดียวกันแท้ๆ แต่คนหนึ่งก็มองเป็นแบบหนึ่ง ส่วนตัวผมก็มองเป็นอีกแบบหนึ่ง ทำให้ได้เห็นมุมมองอีกหลายอย่าง”

นอกจากนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายยังแนะนำว่าการเรียนรู้ด้วยภาพช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้ที่มีแต่ตัวอักษรเพียงอย่างเดียว เช่น “รู้สึกว่าการเรียนรู้ด้วยภาพ จะทำให้เกิดความรู้สึกอยากเรียนมากกว่าการเรียนรู้ที่มีแต่ตัวอักษรเต็มหน้ากระดาษ และยังฝึกให้เราจินตนาการมากขึ้นด้วยค่ะ”

จากรายงานทั้งการสัมภาษณ์และลายลักษณ์อักษรของนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มทดลองจะเห็นว่า กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านความกระตือรือร้นตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

2.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมเกมธุรกิจ เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านการมีทักษะในการจัดระบบงาน โดยใช้หลักการตามแผนธุรกิจ (Business Plan) ซึ่งต้องเตรียมคำตอบสำหรับคำถาม 5W1H คือ Who (ใคร) What (อะไร) When (เมื่อไร) Where (ที่ไหน) Why (ทำไม) และ How (อย่างไร) ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน เปรียบเสมือนแผนที่ในการเดินทาง ที่จะชี้แนะขั้นตอนต่างๆ รวมทั้ง ช่วยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดการวางแผน การจัดลำดับความสำคัญ เข้าใจแนวคิดและหลักการต่างๆ ตลอดจนปัญหา และอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งเป็นผลสรุปหรือผลรวมแห่งกระบวนการคิดพิจารณา ที่จะช่วยปรับเปลี่ยนระบบความคิดของผู้เรียน

การสัมภาษณ์ภายหลังการจัดกิจกรรมเกมธุรกิจ พบว่า ในตอนแรกนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะรู้สึกว่าเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างยาก และไกลตัว เนื่องจาก ผู้เรียนทั้งหมดยังไม่เคยเขียนแผนธุรกิจ แต่เมื่อผู้วิจัยได้อธิบายถึงหลักการและประโยชน์ที่จะประยุกต์ใช้ในการทำงานแล้ว ผู้เรียนจึงเห็นคล้อยตามและให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม เช่น “ในตอนแรกก็รู้ว่าต้องทำกิจกรรมเกมธุรกิจ ก็รู้สึกกังวลเหมือนกัน เพราะไม่เคยทำธุรกิจอะไรมาก่อน ไม่เคยรู้จักวางแผนลักษณะนี้ แต่พอครูแนะนำเคล็ดลับจากการตอบคำถาม Wh-Word ทำให้รู้ว่าที่จริงก็ไม่ยากอย่างที่คิด แค่เราต้องรู้จักธุรกิจของเราให้ดีกว่าก่อนที่จะขายอะไร ที่ไหน เมื่อไร และเขียนแผนไปตามนั้น ซึ่งก็ไม่ยากอย่างที่คิดในตอนแรก” บางรายเสริมว่า “ตอนแรกก็รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษก็ค่อนข้างยากอยู่แล้ว ยังต้องมาคิดแผนงานอะไรให้มันยากไปกว่าเดิมอีก แต่พอรู้

หลัก 5W1H แล้วก็ไมยากเท่าไร ที่สำคัญการเรียนแบบนี้ ไม่ใช่ดีกับแค่การทำธุรกิจ เพราะไม่ว่า จะเริ่มต้นทำอะไรก็ควรใช้หลักนี้ทั้งนั้น”

นอกจากนี้ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บางรายเสริมว่า การเรียนในรูปแบบนี้ซึ่งเป็น วิธีเรียนที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ น่าจะได้ผลดีกว่าการเรียนใน รูปแบบเดิม เช่น “ที่ผ่านมาเราไม่เคยเรียนแบบที่ฝึกให้คิด เรียนแต่แบบท่องจำเพื่อจะนำไปสอบ สุดท้ายพอสอบเสร็จก็ลืม แต่ไม่ได้เข้าใจอย่างแท้จริง แต่ตอนนี้ เราเรียนแบบให้คิด เรียนแบบ เข้าใจ เชื่อว่าสุดท้ายแล้วน่าจะจะได้ผลที่ดีมากกว่าการเรียนแบบเดิมๆ”

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บางรายได้แนะนำว่า ในการจัดกิจกรรม ควรเลือกเรื่องที่ใกล้ตัวและง่ายต่อการเข้าใจเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนมากกว่านี้ เช่น “กิจกรรมค่อนข้างยากและยังไกลตัวไปหน่อย ควรเป็นเรื่องที่ง่ายและใกล้ตัวมากกว่านี้” หรือบาง รายเสริมว่า “กิจกรรมนี้ค่อนข้างยากสำหรับผมเหมือนกัน ที่ผ่านมาก็ไม่เคยต้องตั้งคำถามอะไร แบบนี้ ไม่เคยต้องวางแผนอะไรมากมาย และที่สำคัญผมรู้สึกว่ามันยังเป็นเรื่องไกลตัวไป”

แม้จากกิจกรรมเกมธุรกิจ จะเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างยากและต้องอาศัยทักษะทาง ความคิด แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นถึงประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้เรียนโดยตรง จึงให้ ความร่วมมือร่วมกิจกรรม และส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้าน ทักษะในการจัดระบบงานตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

2.3 กิจกรรมเกม

ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมเกม เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านความกล้าเสี่ยง โดยกำหนดให้ ผู้เรียนร่วมเล่นเกมโยนห่วง ตีกอล์ฟ และปาลูกดอกเพื่อให้นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ทุกคน มีความสามารถแตกต่างกัน รู้จักประเมินความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับใด ฝึกลดหรือตั้ง ระดับความคาดหวังให้เหมาะสมกับความสามารถ และทำดีที่สุดเพื่อให้ตระหนักว่า ความสำเร็จ เป็นเรื่องของการฝึกฝน ต้องอาศัยเวลาและโอกาสที่เหมาะสม ซึ่งความตั้งใจและการฝึกฝนจะทำให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จ สรุปรายละเอียดการสัมภาษณ์ภายหลังการจัดกิจกรรม ดังนี้

“ตอนกิจกรรมโยนห่วง เพราะเป็นอุปกรณ์เลียนแบบซึ่งน้ำหนักเบา และกำหนดระยะ ได้ยากมาก ยิ่งเป็นผู้หญิงคงสู้ผู้ชายไม่ได้แน่ๆ แต่ตอนหลัง เมื่อครูอธิบายโดยเปรียบเทียบให้ เข้าใจว่า ในชีวิตจริงของเราก็เหมือนกัน คงไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบหรือเตรียมพร้อมมาให้เราทุก อย่าง แต่เราจะแก้ไขสถานการณ์อย่างไร หรือจะมีวิธีอย่างไร เพื่อทำให้สิ่งที่เราคาดหวังไว้ บรรลุผลสำเร็จ ทำให้หนูเข้าใจและเห็นด้วย จึงตั้งสมาธิกลับเข้าสู่เกมอีกครั้งค่ะ” บางรายเสริมว่า “กิจกรรมนี้ ทำให้เรารู้ว่า นอกจากจะต้องมีความกล้าในการตัดสินใจแล้วยังต้องรู้จักประเมิน ตัวเองด้วยว่าเรามีความสามารถขนาดไหนค่ะ

นอกจากนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายเสริมว่าการเรียนในรูปแบบการเล่นเกมนำให้ผู้เรียนเกิดความสุข และมีแรงจูงใจที่อยากเรียนเพิ่มเติม เช่น “ผมชอบการเรียนที่มีการเล่นเกมแบบนี้ เพราะเป็นการเรียนที่ได้ทั้งความสุขและมีส่วนร่วมกับกิจกรรมมาก เหมาะสมกับนักเรียนที่มีผลการเรียนไม่ค่อยดี นอกจากนี้ การเล่นเกมยังทำให้ผมรู้สึกมีแรงจูงใจอยากเรียนมากขึ้น” และบางรายเสริมว่า “กิจกรรมที่นำมาประกอบการเรียน เป็นกิจกรรมที่ไม่หนักมาก คนที่ไม่ค่อยเก่งภาษาอังกฤษก็สามารถปฏิบัติตามได้ง่าย ทำให้เกิดความรู้สึกอยากร่วมกิจกรรมมากขึ้น”

ภายหลังจากผ่านกิจกรรมเกมแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถตั้งความคาดหวังได้เหมาะสมกับระดับความสามารถของแต่ละคน นอกจากนี้ กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เล่นเป็นกลุ่มหรือทีม ยังทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุก และเรียนรู้ทักษะสังคมในตัว รู้จักวิธีสร้างสายสัมพันธ์กับคนอื่น รู้จักทำตามกฎกติกา รู้จักวางแผน แก้ปัญหาเฉพาะหน้า และกำหนดเป้าหมายให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของตัวเอง

2.4 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า โดยการแนะนำ พูดคุย การฝึกปฏิบัติ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มทดลอง ให้เห็นความสำคัญของการตั้งเป้าหมายในชีวิต ทั้งนี้ ผู้เรียนมากกว่าครึ่งหนึ่ง ยังไม่เคยคิดถึงการตั้งเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงให้ฝึกการตั้งเป้าหมาย โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะสั้น คือ เป้าหมายที่ตั้งใจจะทำในระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี ระยะกลาง คือ เป้าหมายที่ตั้งใจจะทำในระยะเวลาระหว่าง 1-5 ปี และระยะยาว คือ เป้าหมายที่ตั้งใจจะทำในระยะเวลาตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ดังนี้

เป้าหมายระยะสั้น นักศึกษาการศึกษานอกระบบส่วนมากมีการตั้งเป้าหมายไปในทิศทางเดียวกันคือ ต้องการสอบผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษานี้ ขณะที่บางคน ก็ต้องการจะสอบผ่านการเรียนทุกวิชาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษานี้ 1/2553 นี้เช่นกัน

เป้าหมายระยะกลาง นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีการตั้งเป้าหมายระยะกลางความแตกต่างกันบ้าง แต่โดยมากต้องการสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขณะที่บางคนมีความเห็นเพิ่มเติมว่า ต้องการสอบให้ผ่านและมีคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 เพื่อประโยชน์ในการศึกษาต่อและสมัครงาน และบางส่วนต้องการศึกษาต่อสายอาชีพและหลักสูตรประกาศนียบัตรระยะสั้น เช่น การเรียนพยาบาล หรือ การทำอาหาร เป็นต้น

เป้าหมายระยะยาว เนื่องจากแต่ละคนตั้งเป้าหมายแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ถึงเป้าหมายระยะยาว วิธีการและผลจากการเข้าร่วมภายหลังการจัดกิจกรรม โดยผู้เรียนส่วนใหญ่สามารถตั้งเป้าหมายได้เหมาะสมกับบริบทของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งเป้าหมายในการสำเร็จ

การศึกษาและการประกอบอาชีพ เช่น “ตั้งใจจะเรียนให้จบเร็วที่สุด เพราะอายุยังไม่มาก ถ้าหากตั้งใจเรียนจริงๆ น่าจะจบได้ไม่นานนัก หลังจากนั้นคงประกอบอาชีพเสริมอะไรซักอย่าง” บางรายกล่าวว่า “อยากเปิดร้านเสริมสวย เพราะเป็นคนชอบแต่งตัว เวลาว่างๆ ก็ชอบดูแบบผมตามนิตยสารแล้วก็จำไว้ บางทีก็ลองหัดทำผมเพื่อนตามแบบในหนังสือ แต่ก็ยังไม่ค่อยสวย เลยคิดว่าน่าจะจะไปเรียนทำผมเพิ่มเติม”

นอกจากนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะสามารถตั้งเป้าหมายในอนาคตที่เหมาะสมกับตนเองแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังสามารถระบุวิธีการเพื่อไปสู่เป้าหมายที่คาดหวังไว้ เช่น “อยากทำธุรกิจส่วนตัว แต่ยังไม่ได้ระบุว่าอยากทำประเภทไหน เพราะอาจจะยังหาอะไรที่เหมาะสมกับตัวเองไม่เจอ แต่คิดว่าชีวิตนี้ไม่อยากทำงานตอกบัตร อยากมีอะไรเป็นของตัวเอง ซึ่งคงต้องเริ่มจากความชอบของตัวเองให้เจอแล้วดูว่าเราเหมาะกับธุรกิจแบบนั้นหรือไม่ แล้วค่อยมาศึกษาอย่างจริงจังว่าจะทำธุรกิจนั้นอย่างไร”

นอกจากนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบส่วนใหญ่ยังเห็นประโยชน์ในการร่วมกิจกรรมการตั้งเป้าหมาย เช่น “กิจกรรมนี้ทำให้รู้จักการวางแผนเพื่ออนาคตอย่างเป็นระบบมากขึ้น” บางรายเสริมว่า “เป็นกิจกรรมที่ดี เพราะฝึกให้เรารู้จักการตั้งเป้าหมายและกำหนดวิธีการเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น”

จากกิจกรรมการตั้งเป้าหมายทั้ง 3 ระยะและการสัมภาษณ์ของผู้เรียนในกลุ่มทดลอง จะเห็นว่ากิจกรรมการตั้งเป้าหมายส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านการคาดการณ์ล่วงหน้าตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

2.5 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกความก้าวหน้าในการเรียน โดยนักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นผู้จัดบันทึกด้วยตนเอง เพื่อเก็บข้อมูลความก้าวหน้าในการปฏิบัติกิจกรรม รวมทั้งความสำเร็จของผู้เรียนว่าได้ผลดีมากขึ้นเพียงใด

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาการศึกษานอกระบบภายหลังจากจัดกิจกรรม แม้ว่าผู้เรียนบางรายจะไม่คุ้นเคยกับการจัดบันทึกเช่นนี้ แต่เมื่อผู้วิจัยได้อธิบายถึงประโยชน์ในการทำกิจกรรม นักศึกษาการศึกษานอกระบบจึงให้ความร่วมมือปฏิบัติตาม เช่น “ตอนแรกรู้สึกแปลก ๆ เพราะชีวิตไม่เคยทำอะไรมีแบบแผนขนาดนี้ รู้สึกไม่ค่อยชินเท่าไร ถึงแม้ว่าทั้งหมดจะเป็นเรื่องที่ต้องทำในแต่ละวันอยู่แล้วก็ตาม แต่สุดท้ายก็ทำไปเรื่อยๆ และเริ่มมองเห็นคุณค่าในกิจกรรมมากขึ้น เชื่อว่าถ้าทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ กับรายวิชาอื่นคงจะสอบผ่านทุกตัวแน่” บางรายเสริมว่า “รู้สึก

เป็นกิจกรรมที่ดูแล้วน่าเบื่อ เพราะเหมือนชีวิตอยู่ในกรอบ แต่พอลองทำไปได้ซักพัก และกลับไปลองอ่านที่เราเขียนในวันแรก รู้สึกเลยว่าตัวเองมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริงๆ”

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ภายหลังการจัดกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า มีข้อความของนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่แสดงถึงความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น เช่น “เมื่อก่อนเป็นคนไม่มีระเบียบ อยากทำอะไรก็ทำ เสร็จบ้างไม่เสร็จบ้างก็ไม่เป็นไร แต่หลังจากผ่านกิจกรรมนี้แล้ว รู้สึกตัวเองเปลี่ยนไปหลายอย่าง และรู้สึกมีความรับผิดชอบมากขึ้น” บางรายเสริมว่า “รู้สึกที่ตัวเองมีความรับผิดชอบมากขึ้น ปกติไม่เคยเขียนไดอารี่เพราะรู้สึกว่าเสียเวลา แต่เมื่อต้องทำกิจกรรมนี้ติดต่อกันถึง 14 วัน แม้ว่าจะมีบางวันที่อาจทำไม่ครบ แต่ก็ทำให้รู้สึกว่าตัวเองมีความรับผิดชอบมากขึ้น เมื่อย้อนกลับมาอ่านที่ตัวเองเขียนในวันแรกๆ ทำให้เห็นว่ามี การก้าวหน้าในหลายๆ เรื่อง”

ขณะที่มีนักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายเห็นประโยชน์จากการปฏิบัติตามกิจกรรมและเห็นควรนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตด้านอื่นๆ เช่น “สิ่งที่ครูให้ทำแต่ละวัน ทำให้เรามีทั้งสุขภาพดีและจิตใจดี จึงตั้งใจว่าจะทำต่อไปเรื่อยๆ เพราะเห็นผลดีกับตัวเองจริงๆ”

จากรายงานทั้งการสัมภาษณ์และลายลักษณ์อักษรของนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มทดลอง จะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนว่าการทำบันทึกความก้าวหน้าส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรมในการมีความรับผิดชอบตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

2.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ผู้วิจัยใช้กิจกรรมประเมินตนเอง เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านความต้องการข้อมูลย้อนกลับ รูปแบบของการประเมินตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถามที่ครอบคลุมถึงประเด็นสำคัญ ๆ ด้านการทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะต้องประเมินระดับความสามารถซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับ จากนั้นจึง สรุปผลคะแนนในแต่ละข้อคำถามออกมาซึ่งจะทำให้ทราบถึงสมรรถนะ จุดแข็ง จุดอ่อนของตนเองในแต่ละด้าน และสามารถนำไปใช้ในการวางแผนปรับปรุงตนเอง ทั้งนี้ หากนักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกประเมินตนเองอย่างสม่ำเสมอจะส่งผลให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีการพัฒนาและปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง สรุปรายละเอียดการสัมภาษณ์ภายหลังการจัดกิจกรรม ดังนี้ “ที่ผ่านมาเวลามีการบ้านก็ทำไป ถูกหรือผิดก็อยู่ที่ครูตรวจ แต่คราวนี้ต้องมาตรวจด้วยตัวเอง ซึ่งดีกว่าให้คนอื่นตรวจเพราะได้รู้ว่า เรามีข้อดีหรือข้อด้อยที่ตรงไหน และควรจะปรับปรุงตัวเองอย่างไร” บางรายเสริมว่า “กิจกรรมนี้ทำให้ได้วิเคราะห์ตัวเองในแง่มุมต่างๆ ได้เห็นตัวเองอย่างแท้จริงว่าเราเป็นอย่างไร ผลประเมินออกมาหรือไม่ แล้วคิดจะแก้ไข ปรับปรุงอย่างไร”

ทั้งนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบส่วนใหญ่เห็นประโยชน์จากการประเมินด้วยตนเอง เนื่องจากได้เห็นทั้งข้อดีและข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เช่น “เป็นกิจกรรมที่ทำให้ต้องหันกลับมาสังเกตสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเอง ได้เห็นทั้งข้อดีและข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งน่าจะได้ผลดีกว่าการประเมินจากคนอื่น” และบางรายเสริมว่า “กิจกรรมนี้มีประโยชน์มากเพราะเหมือนเป็นการทดสอบว่าแต่ละบทเรียน เรามีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างไรและสิ่งที่เราเรียนรู้นั้นอยู่ในระดับใด” ขณะที่บางรายเห็นข้อดีของตัวเองเพิ่มขึ้น เช่น “กิจกรรมนี้ ทำให้รู้ว่าบางอย่างที่เราคิดอาจไม่ใช่อย่างนั้น สิ่งที่เราคิดว่ายากแต่อาจเป็นสิ่งที่เราทำได้ดีและทำให้หันกลับมามองอีกด้านหนึ่งที่ดีของตัวเอง”

นอกจากนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะสามารถประเมินตนเองด้วยวิธีที่เหมาะสมแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายยังเห็นควรนำความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตด้านอื่นๆ เช่น “ความรู้ที่ได้จากกิจกรรมนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์จากการเรียนเท่านั้น ยังสามารถนำไปใช้ในการประเมินตัวเองด้านอื่นๆ อีกด้วย”

จากกิจกรรมประเมินผลทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม จะเห็นได้ว่าส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความต้องการข้อมูลย้อนกลับตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979)

3. กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

นอกจากการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียนแล้ว ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการใช้คำพูดด้านบวกตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เนื่องจากนักศึกษาการศึกษานอกระบบทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความด้อยสัมฤทธิ์และมีความรู้สึกต่อตนเองในทางไม่ดี การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยหรือพฤติกรรม รวมทั้งวิธีการดำเนินชีวิตจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นและดีขึ้น ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้น เริ่มต้นที่อัตมโนทัศน์ของตนเองที่ทำให้มีการมองโลกและมองชีวิตของตนในแง่บวก (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2545)

กิจกรรมคำพูดด้านบวก

กิจกรรมจึงเริ่มควรเริ่มจากการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายเพื่อจูงใจไปสู่วัฏจักรการเรียนรู้แล้วจึงทำการบันทึกความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเข้าสู่จิตใต้สำนึก ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงส่งเสริมความต่อเนื่องในการย่ำคิดและการนึกถึงข้อความที่ทำให้เกิดอัตมโนทัศน์ทางด้านบวกอยู่ตลอดเวลา เพื่อปลูกฝังคำพูดและภาพพจน์ด้านบวกต่าง ๆ ลงในจิตใต้สำนึก โดยใช้กิจกรรมคำพูดด้านบวก การพัฒนาคลื่นสมองด้วยการเล่นโยคะ การเต้นเกาซิก และการจินตนาการ ซึ่งเป็นกิจกรรมการปฏิบัติที่ผสมผสานกลมกลืนกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น เห็นคุณค่าในตนเอง และเกิดพฤติกรรมที่สนับสนุนให้เปลี่ยนแปลงตนเองได้ตามที่ต้องการ นำไปสู่การพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป

แม้ว่าการปฏิบัติกิจกรรมในระยะแรก นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะเกิดข้อสงสัยในการปฏิบัติกิจกรรม แต่ผู้วิจัยอธิบายให้เห็นถึงความสอดคล้องในการเสริมสร้างสุขภาพกายและสมองไปพร้อมกัน และขอให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบลองปฏิบัติตามดูก่อน ต่อมาในระยะหลังผู้เรียนเห็นถึงประโยชน์ของกิจกรรม และให้ความร่วมมือปฏิบัติอย่างดี เช่น “เคยรู้สึกว่าการทำกิจกรรมที่ทำอยู่เหมือนเป็นลัทธิอะไรหรือเปล่า รู้สึกเหมือนโดนล้างสมอง แต่ภายหลังก็ถึงเข้าใจว่าการเรียนแบบนี้ช่วยให้เราได้พัฒนาหลายอย่าง ไม่เพียงแต่การสอนที่เน้นในด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว แต่ยังช่วยให้ร่างกายแข็งแรง อีกด้วย” หรือบางรายกล่าวว่า “เคยสงสัยว่าการทำกิจกรรมแบบนี้ มันเกี่ยวกับผลการเรียนตรงไหน เล่นโยคะหรือเดินเกาซิกิ จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นจริงๆ หรือ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็รู้ว่าการจะเรียนดีหรือไม่ปัจจัยอื่นๆ ก็มีส่วนสำคัญ ถ้าเรามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่สงบ ก็ส่งผลให้เราสามารถเรียนรู้และจดจำได้มากขึ้น”

ขณะที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายเห็นประโยชน์ในการปฏิบัติกิจกรรม โดยเฉพาะกิจกรรมคำพูดด้านบวก แม้จะรู้สึกเขินอายในระยะแรกแต่เมื่อได้ปฏิบัติบ่อยครั้งแล้วทัศนคติในเรื่องนี้จึงเปลี่ยนไป เช่น “เมื่อต้องฝึกคำพูดด้านบวกใหม่ๆ รู้สึกแปลกเหมือนกัน เพราะเคยรู้สึกว่า การพูดชมคนอื่น เขาจะรู้สึกว่าเราไม่จริงใจหรือเปล่า คิดว่าการพูดความจริงนี่แหละดีที่สุดแล้ว แม้คำพูดของเราอาจจะทำร้ายใครบ้างแต่เราก็พูดความจริง ถึงวันนี้จึงได้รู้ว่า คำพูดแม้ว่าจะจะเป็นความจริง ก็อาจทำร้ายจิตใจของคนอื่น บางคนแม้จะเป็นความจริงแต่ก็ต้องการฟังกำลังใจมากกว่าคำพูดที่ดูเหมือนซ้ำเติม ตัวเราเองก็ไม่อยากฟังคำพูดในด้านร้ายๆ เรายังต้องพูดกับคนอื่นในด้านดีเช่นเดียวกัน เมื่อพูดกันแต่เรื่องดีๆ ก็จะทำให้หนักถึงกันแต่ในด้านดี อยากรู้ว่าคุณกับคนอื่นมากขึ้น เป็นกำลังใจให้กันมากขึ้น” บางรายเสริมว่า “ก่อนหน้านี้นี้เป็นคนไม่กล้าพูดคุยกับใคร แต่พอผ่านกิจกรรมเหล่านี้แล้ว รู้สึกว่าคำพูดมีพลังมาก เพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่เพื่อนพูดให้กำลังใจทำให้รู้สึกมีความสุขมาก รู้สึกตัวเองเป็นคนมีคุณค่าและมั่นใจที่จะพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้น”

นอกจากนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายมีข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกต่อตนเองและผู้อื่นในทางที่ดีขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น เช่น “คิดว่าคราวนี้ก็คงสอบไม่ผ่านเพราะคราวที่แล้วก็สอบไม่ผ่านและคะแนนสอบแย่มากๆ รู้สึกไม่มีความมั่นใจในตัวเอง แต่พอผ่านกิจกรรมนี้แล้ว รู้สึกว่าตัวเองก็มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้มากกว่านี้ มีความมั่นใจขึ้นมาก รู้สึกว่าการเรียนไม่ยากอย่างที่คิด” บางรายเสริมว่า “กิจกรรมที่ดีมาก เพราะสอนให้เราคิดแต่เรื่องดีๆ ทำให้ รู้สึกว่าตัวเองมีค่า เห็นโลกใบนี้สวยงามขึ้น รับรู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่คนอื่นทำให้ รู้สึกชีวิตมีความสุขมากขึ้น”

ขณะที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายมีข้อความที่แสดงออกถึงการมีสุขภาพร่างกายที่ดีขึ้น เช่น “กิจกรรมเหล่านี้ดีต่อสุขภาพมาก ก่อนหน้านี้เคยปัญหาจากการปวดหลัง

เพราะชอบนั่งหลังอมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลยต้องแก้ไขด้วยการกินยาและนวดแผนโบราณบ่อยๆ แต่ก็ยังไม่หาย เมื่อฝึกโยคะหลายครั้ง ทำให้อาการปวดหลังน้อยลง รู้สึกร่างกายแข็งแรงขึ้น”

จากกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จะเห็นได้ว่าส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะด้านอัตมโนทัศน์ และเพื่อให้เกิดกิจกรรมเกิดประสิทธิผลสูงสุด ผู้วิจัยได้แนะนำนักศึกษาศึกษานอกระบบให้ฝึกการปรับคลื่นสมองโดยการนอนตาย พร้อมการฝึกจินตนาการเกี่ยวกับเป้าหมายที่ตนเองได้ตั้งไว้และสร้างเป็นภาพจินตนาการแห่งความสำเร็จเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาศึกษานอกระบบมีความมั่นใจในตนเองและเกิดแรงจูงใจที่ต้องการประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

ในการศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การศึกษานอกระบบโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล และภาษาอังกฤษ และสัมภาษณ์กลุ่มทดลองเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อความเหมาะสมและข้อควรปรับปรุงต่อองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. วัตถุประสงค์

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ วัตถุประสงค์ของกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม เนื่องจากมีความชัดเจน สามารถตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาของนักศึกษาศึกษานอกระบบได้ ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ต่อไปนี้

“วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม สามารถตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาให้กับผู้เรียน”

“การประยุกต์ใช้แนวคิดทางจิตวิทยา เข้ากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ถือว่าเป็นประโยชน์กับผู้เรียนโดยตรง ที่จะพัฒนาทั้งด้านความรู้ และเจตคติในคราวเดียวกัน”

“วัตถุประสงค์เกี่ยวกับแรงจูงใจ ส่งผลดีต่อผู้เรียนโดยตรง เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลัก จึงจำเป็นต้องอาศัยแรงจูงใจการเรียนรู้เป็นอย่างมาก”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม”

“วัตถุประสงค์สามารถตอบโจทย์ความต้องการและปัญหาได้”

“เป็นสิ่งที่ดีเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องอาศัยแรงจูงใจในการเรียนมาก”

“น่าจะช่วยให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ และมุมมองความคิด”

“ผู้สอนอธิบายวัตถุประสงค์ในการเรียนได้อย่างชัดเจน”

2. ผู้เรียน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ จำนวนนักศึกษา การศึกษานอกระบบมีความเหมาะสม สามารถทำกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง การที่มีนักศึกษา การศึกษานอกระบบที่มีช่วงวัยและลักษณะอาชีพที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยน ประสบการณ์ และได้แง่มุมในการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการที่หลากหลาย ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“การคัดเลือกผู้เรียนเฉพาะผู้ที่มีความด้อยสัมฤทธิ์ เพื่อทดลองรูปแบบก่อน และดูผลที่ตามมา หากกลุ่มผู้เรียนดังกล่าวสามารถพัฒนาแรงจูงใจ อึดทนในทัศน และสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ได้จริง ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการประยุกต์ใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นต่อไป”

“เป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความเหมาะสมในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้”

“จำนวนผู้เรียนมีความเหมาะสม ไม่มากเกินไป เพราะการจัดกิจกรรมที่มีการฝึกปฏิบัติมาก จำเป็นต้องมีการดูแล และให้คำแนะนำอย่างทั่วถึง”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“มีจำนวนพอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไป”

“ผู้เรียนมีความหลากหลาย ทำให้เรียนรู้จากความแตกต่าง”

“เป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีความจำเป็นต้องเรียนจริงๆ”

“เป็นกลุ่มเรียนขนาดเล็ก ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมกับกิจกรรมมาก”

“ได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ และรู้จักมิตรภาพจากการช่วยเหลือ และให้กำลังใจกัน”

3. ผู้สอน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ นักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นผู้มีความรู้ทางภาษาอังกฤษอย่างดี สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน สามารถโน้มน้าวนักศึกษาการศึกษานอกระบบได้มาก มีวิธีการที่หลากหลายที่จะกระตุ้นให้

นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดแรงจูงใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมจนครบทุกกิจกรรม ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“ผู้มีความเหมาะสม เพราะเชี่ยวชาญทั้งด้านภาษาอังกฤษ การพัฒนาแรงจูงใจและอัตมโนทัศน์”

“ผู้สอน ควรมีบทบาทในการเป็นผู้อำนวยความสะดวก และมีเทคนิคในการสอนผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย”

“รูปแบบที่มีระยะเวลาดำเนินการยาวนานเช่นนี้ ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างมาก ที่จะชักนำให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมจนครบเวลาที่ตั้งไว้”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“สอนดี ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและปฏิบัติตามได้โดยไม่บังคับ”

“เปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ร่วมกิจกรรมเท่าๆ กัน”

“มีส่วนสร้างบรรยากาศที่ดีแล้วผ่อนคลาย ไม่เครียด ทำให้รู้สึกอยากมาเรียน”

“แม่นยำในเนื้อหาที่นำมาสอน และกระตุ้นผู้เรียนให้คิดตามได้ดี”

“สอนให้คิดเป็นมากกว่าการเรียนแบบท่องจำ ทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์และอยากมาเรียนอีก

4. ด้านเนื้อหาสาระ

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาจัดมีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ สามารถนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ต่อไปนี้

“เนื้อหาที่มีความทันสมัย และเรียนจากสถานการณ์ที่จำลองจากของจริง ทำให้น่าสนใจ และติดตาม”

“เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต”

“เป็นเนื้อหาที่นำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“ครบถ้วน ทั้งหลักภาษา บทสนทนา และยังฝึกปฏิบัติกับกิจกรรมต่างๆ”

“มีกิจกรรมอื่นสอดแทรกทำให้รู้สึกภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด”

“เนื้อหาที่นำมาสอนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการดำเนินชีวิต”

“นอกจากเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว ยังรู้เรื่องการสร้างแรงจูงใจ และเห็นคุณค่าในตัวเองด้วย”

“เนื้อหาภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก จึงควรเน้นเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญมากขึ้น”

5. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ กิจกรรมมีการดำเนินการตามขั้นตอน เป็นลำดับขั้นจากง่ายไปสู่ยาก มีความสนุกสนานจนทำให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ครบทั้งหมด ทั้งยังมีความหลากหลาย ครอบคลุมบริบทต่างๆ ในการดำเนินชีวิต และเป็นประโยชน์สามารถนำกลับไปปฏิบัติได้ นอกจากนี้ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เลือกใช้ ทำให้นักศึกษาศึกษานอกระบบมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ นำไปสู่การพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“มีความเหมาะสม สามารถนำวิธีการจากการออกแบบแผนธุรกิจมาผสมผสานกับการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างลงตัว”

“กิจกรรมเป็นระบบ มีความต่อเนื่อง และเป็นลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากง่ายไปสู่กิจกรรมยาก”

“กิจกรรมแต่ละขั้นตอน ฝึกให้ผู้เรียนได้คิดและแก้ไขปัญหาตลอดเวลา”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“เหมาะสมดี และเป็นลำดับขั้น”

“กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้อยากเรียนรู้มากขึ้น ทำให้รู้สึกไม่น่าเบื่อ”

“แตกต่างจากการเรียนภาษาอังกฤษแบบเดิมๆ เป็นการเรียนรูปแบบใหม่ที่ได้ประโยชน์หลายอย่าง เหมาะสมกับการดำเนินชีวิต”

“เลือกกิจกรรมมาสอนได้ดี มีการนำเกมมาเล่นระหว่างการสอน และเกมยังทำให้ได้คิดมากขึ้น”

“มีเกมให้เล่น ให้คิดทำให้รู้สึกกระตือรือร้น ตลอดเวลา”

6. ระยะเวลา

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ การแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ระยะเวลาที่มีความเหมาะสม ซึ่งจะทำให้ นักศึกษาศึกษานอกระบบเกิดการปรับตัวและย้ายพฤติกรรมให้เคยชินกับการปฏิบัติกิจกรรม อย่างไรก็ตาม นักศึกษาศึกษานอกระบบส่วนหนึ่งเห็นว่าเวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป เนื่องจากเนื้อหาในการเรียนรู้มีมาก จึงควรขยายระยะเวลาให้มากขึ้น และเสนอแนะให้ปรับช่วงเวลาให้เหมาะสมกับนักศึกษาศึกษานอกระบบด้วย ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“ระยะเวลาแต่ละช่วงมีความเหมาะสม เริ่มตั้งแต่การเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน เพื่อเข้าสู่การเรียนเนื้อหาที่ยากขึ้นตามลำดับ”

“ระยะเวลาที่มีความเพียงพอที่จะสามารถปรับพฤติกรรมบางอย่างของผู้เรียนได้”

“ช่วงระยะเวลาที่จัดมีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“กำลังดี ไม่มากหรือน้อยเกินไป”

“เหมาะสมดีแล้ว ถ้าน้อยกว่านี้ อาจจะไม่ครบถ้วน”

“บางครั้งตรงกับเวลาทำงาน ควรปรับเวลาให้เหมาะกับนักเรียนทุกคน”

“อยากให้เพิ่มการสอนช่วงแรก เพราะต้องใช้เวลาในการปรับพื้นฐาน”

“อยากให้ขยายเวลาเรียนมากกว่านี้ เพราะยังมีอีกหลายบทเรียนที่อยากศึกษาเพิ่มเติม”

7. ด้านสื่อการเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหา มีจำนวนเพียงพอ และมีความน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หลักการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแนวคิดอ้อมโนทัศน์ เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนไม่เคยร่วมกิจกรรมในลักษณะนี้มาก่อน ทำให้ไม่เข้าใจวิธีการปฏิบัติอย่างชัดเจน นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนจึงเสนอแนะให้มีการจัดทำเอกสารประกอบเพิ่มเติม เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนมีความเข้าใจมากขึ้น ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“สื่อ ตำรามีความเพียงพอต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน”

“สื่อการสอนที่ไม่ซับซ้อน ออกแบบให้เข้าใจได้โดยง่าย แต่สามารถสื่อถึงเนื้อหาได้เป็นอย่างดี”

“สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่นำมาสอน และอุปกรณ์มีความเพียงพอต่อจำนวนของผู้เรียน”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“มีความเหมาะสมดี ตรงกับเนื้อหาที่นำมาสอน”

“หนังสือประกอบการเรียนภาษาอังกฤษดีมาก ภาพสวย อ่านง่าย”

“เหมาะสมดี และมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนทั้งหมด”

“น่าจะมีเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาของแรงจูงใจและกิจกรรมต่าง ๆ ของนีโอฮิวแมนนิสบ้าง เพราะน่าสนใจ”

“อยากให้นำสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพิ่มเติม”

8. สภาพแวดล้อม

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ สภาพแวดล้อมในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม การคมนาคมสะดวก มีบรรยากาศเงียบสงบ มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวน อย่างไรก็ตาม มีบางส่วนที่เห็นว่าสถานที่ที่มีขนาดเล็กซึ่งเหมาะแก่การเรียนรู้ในการฟังบรรยายมากกว่าการฝึกปฏิบัติ ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“ออกแบบให้อำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนอย่างเต็มที่ ทั้งสถานที่ อุปกรณ์ อาหารและเครื่องดื่ม”

“ควรมีการเรียนรู้อาจจากสถานที่จริง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง”

“สถานที่ควรมีความยืดหยุ่น สามารถปรับโต๊ะ และเก้าอี้ให้เหมาะสมกับการเรียนทั้งในรูปแบบห้องเรียน และการฝึกปฏิบัติได้”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“สถานที่ดี มีความสว่างเพียงพอและมีเครื่องปรับอากาศทำให้อุณหภูมิเย็นสบาย”

“เหมาะสมดีแล้ว มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบ ทั้งอาหาร และอุปกรณ์ต่างๆ”

“สถานที่ตั้งไปมาสะดวก”

“เหมาะสมดีแล้ว เพราะอยู่ที่เดียวกับสถาบันการศึกษาทางไกล ทำให้อะดาศเวลาติดต่อดีขึ้น”

“สถานที่รู้สึกว่าจะเล็กไปนิดสำหรับกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหว”

9. การวัดและประเมินผล

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม ครอบคลุมเนื้อหาของบทเรียนที่จัด ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนได้ประเมินตัวเองและตรวจสอบว่า นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนมีความรู้เพิ่มขึ้นในระดับใด อย่างไรก็ตาม มีนักศึกษาการศึกษานอกกระบวนบางส่วนเห็นว่า การที่แบบวัดมีจำนวนข้อคำถามมาก อาจทำให้เกิดความอ่อนล้าเวลาทำข้อสอบได้ ดังจากผลการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อไปนี้

“เนื้อหาในแบบทดสอบ ครอบคลุมกับเนื้อหาที่สอน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย”

“การประเมินผลมีความเหมาะสม เพราะมีการประเมินทั้งก่อน – หลังการทดลอง ทำให้อูู้ว่าผู้เรียนมีการพัฒนาภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างไร”

“จำนวนเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินมีความเหมาะสม และข้อคำถามของแบบวัดแต่ละชุดไม่มากหรือน้อยเกินไป”

และความคิดเห็นของกลุ่มทดลอง คือ

“มีความเหมาะสมครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนมา”

“ข้อสอบมีความยากง่ายกำลังดี ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป”

“การประเมินผลทำให้อูู้ว่าภายหลังจากการเรียนแล้ว เรามีการเรี้นรู้เพิ่มขึ้นมากน้อยอย่างไร”

“ข้อสอบบางชุดมีความยากไปสักหน่อย แต่ก็ตรงกับสิ่งที่กำลังทดสอบ”

“แบบวัดมีจำนวนข้อมากไปหน่อย ทำให้อ่อนล้าเวลาทำข้อสอบ”

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน และกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสรุปผลจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้

1. ปัจจัยเงื่อนไขของการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

1.1 ผู้เรียน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ จำนวนนักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความเหมาะสม สามารถทำกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง การที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีช่วงวัยและลักษณะอาชีพที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ สามารถถ่ายทอดและสะท้อนประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนที่มีประสบการณ์น้อยกว่านำไปต่อยอดความรู้ และได้แง่มุมในการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการที่หลากหลาย

ดังนั้น นักศึกษาการศึกษานอกระบบจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่จะต้องจัดให้ผู้เรียนมีจำนวนที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมที่มีทั้งการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ จำนวนของผู้เรียนจึงไม่ควรมากเกินไปเพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ การที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีช่วงวัยและอาชีพที่แตกต่างกัน ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ วิธีแก้ไขปัญหาที่หลากหลาย เกิดเป็นความรู้ใหม่ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน ทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้สอน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ ผู้สอนเป็นผู้มีความรู้ทางภาษาอังกฤษอย่างดี สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน สามารถโน้มน้าวได้มาก มีวิธีการที่หลากหลายที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมจนครบทุกกิจกรรม สามารถสร้างแรงจูงใจและความเชื่อมั่นให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เปิดโอกาสให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้แสดงความคิดเห็น สามารถเสริมสร้างบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ให้มีความผ่อนคลาย ให้เกียรติผู้เรียน และมีความเสมอภาค นอกจากนี้ ยังเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตในการปฏิบัติกิจกรรม

ดังนั้น ผู้สอนจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญในการเป็นผู้ช่วยเหลือ เสนอแนะ และสามารถโน้มน้าวให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงได้มาก ทั้งนี้ ผู้สอนต้องมีความสามารถทั้งด้านวิชาการ ความรอบรู้ และเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติกิจกรรม ตลอดจนการดำเนินชีวิตของผู้สอนเพื่อให้

มีความน่าเชื่อถือและกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้ศึกษาปฏิบัติตาม นอกจากนี้ รูปแบบการจัดกิจกรรมมีระยะเวลาติดต่อกันถึง 111 ชั่วโมง ตลอดระยะเวลา 3 เดือน ซึ่งเป็นเวลาที่ยาวนาน ผู้สอนจึงต้องมีความสามารถชักนำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบต้องการเข้าร่วมกิจกรรมจนครบเวลาที่ตั้งไว้ จึงจะทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 เนื้อหาสาระ

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาจัดมีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งยังมีความแปลกใหม่ น่าสนใจ มีการผสมผสานความรู้จากเนื้อหาต่างๆ มาไว้ในคราวเดียวกัน และสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางส่วนเห็นว่า กิจกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ เป็นความรู้ใหม่ ต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจ จึงเห็นว่าควรให้เวลาการเรียนรู้เนื้อหาในส่วนนี้มากขึ้น

ดังนั้นเนื้อหาจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่ต้องเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และความต้องการของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ โดยเนื้อหาควรมีความแปลกใหม่ น่าสนใจ และเข้ากับยุคสมัยเพื่อกระตุ้นความสนใจ ทั้งนี้ เนื้อหาซึ่งเป็นความรู้ใหม่ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ ผู้สอนต้องให้เวลาในการทำความเข้าใจและเน้นการปฏิบัติให้มากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งจนนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ด้วยเหตุนี้ การพิจารณาเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่ผู้จัดต้องคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.4 กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ กิจกรรมมีการดำเนินการตามขั้นตอน เป็นลำดับขั้นจากง่ายไปสู่ยาก มีความสนุกสนานจนทำให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ครบทั้งหมด ทั้งยังมีความหลากหลาย ครอบคลุมบริบทต่างๆ ในการดำเนินชีวิต และเป็นประโยชน์สามารถนำกลับไปปฏิบัติได้ นอกจากนี้ กิจกรรมต่างๆ ที่เลือกใช้ ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ นำไปสู่การพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป

ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่ต้องดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน มีความหลากหลาย สนุกสนาน เพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้รับประสบการณ์และความรู้ใหม่ สามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับให้เข้ากับวิถีชีวิตในปัจจุบัน กิจกรรมการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.5 ระยะเวลา

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ การแบ่งกิจกรรม ออกเป็น 3 ระยะเวลาที่มีความเหมาะสม เนื่องจากแต่ละระยะมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินกิจกรรม แตกต่างกันไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการปรับตัวและย้ายพฤติกรรมให้เคยชินกับการปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนี้ วันที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่เลือกจัดวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดที่นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนมีความสะดวกในการเข้าร่วมกิจกรรมได้เต็มเวลา อย่างไรก็ตาม นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนส่วนหนึ่งเห็นว่าเวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป เนื่องจากเนื้อหาในการเรียนรู้มีมาก จึงควรขยายระยะเวลาให้มากขึ้น และมีบางคนเห็นว่าเวลาในการจัดกิจกรรมตรงกับเวลาทำงาน จึงเสนอแนะให้ปรับช่วงเวลาให้เหมาะสมกับนักศึกษา การศึกษานอกกระบวนด้วย

ดังนั้น ระยะเวลาจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่ต้องกำหนดให้มีความเหมาะสมและมี ช่วงเวลายาวนานเพียงพอที่จะทำให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนเกิดการเรียนรู้และ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นอกจากนี้ การเลือกวันและเวลาที่สอดคล้องกับบริบทของนักศึกษา การศึกษานอกกระบวน เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างมาก เนื่องจาก นักศึกษาการศึกษานอกกระบวน ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยทำงาน และมีตารางเวลาทำงานไม่ตรงกัน การกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสม มีความยืดหยุ่น จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ได้ครบตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

1.6 สื่อการเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ สื่อการเรียนรู้มี ความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหา มีจำนวนเพียงพอ และมีความน่าสนใจ ทั้งนี้ หนังสือที่ใช้ ประกอบการเรียนได้ถูกออกแบบมาให้มีภาพประกอบที่สวยงาม เลือกใช้ภาษาที่ง่าย ส่งเสริม ความเข้าใจในเนื้อหา อย่างไรก็ตาม นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนเห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้อาศัยหลักการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นกิจกรรมที่ นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนไม่เคยร่วมกิจกรรมในลักษณะนี้มาก่อน ทำให้ไม่เข้าใจวิธีการ ปฏิบัติอย่างชัดเจน จึงเสนอแนะให้มีการจัดทำเอกสารประกอบเพิ่มเติม เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษานอกกระบวนมีความเข้าใจมากขึ้น สามารถทบทวนความรู้และนำไปปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้ ผู้เรียนบางรายเห็นว่าควรเลือกใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษา การศึกษานอกกระบวนเกิดการเรียนรู้และติดตาม

ดังนั้น สื่อการเรียนรู้เป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักศึกษา การศึกษานอกกระบวนเกิดความอยากเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้จึงต้องมีความหลากหลาย น่าสนใจ ใช้

ภาษาที่อ่านและสามารถเข้าใจได้โดยง่าย ทั้งนี้ ผู้จัดควรจัดเตรียมสื่อการสอนให้ครอบคลุมประเด็นเนื้อหาทั้งหมดที่ตั้งไว้ และมีจำนวนเพียงพอที่จะให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีโอกาสได้รับความรู้และสามารถนำไปปฏิบัติตาม นอกจากนี้ ผู้จัดควรเลือกสื่อการสอนให้มีความทันสมัยและน่าสนใจ เช่น การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ในการจัดกิจกรรม เพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

1.7 สภาพแวดล้อม

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ สภาพแวดล้อมในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม เนื่องจากผู้วิจัยเลือกสถานที่ในการจัดกิจกรรม คือ อาคารองค์การคำของคุรุสภา ถนนเพชรบุรี ซอย3 ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีห้องสำหรับจัดกิจกรรมหลายขนาด และตั้งอยู่ที่เดียวกันกับสถาบันการศึกษาทางไกล ซึ่ง อำนวยความสะดวกให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบในการติดต่อกับสถาบันการศึกษาทางไกล นอกจากนี้ สถานที่ดังกล่าวยังมีการคมนาคมสะดวก มีบรรยากาศเงียบสงบ มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนอย่างเพียงพอ อย่างไรก็ตาม มีผู้เรียนบางส่วนที่เห็นว่าสถานที่มีขนาดเล็กซึ่งเหมาะแก่การเรียนรู้ในการฟังบรรยาย การระดมสมอง และประชุมกลุ่ม แต่หากต้องทำกิจกรรมที่มีการขยับร่างกาย นักศึกษาการศึกษานอกระบบเห็นว่าควรเลือกสถานที่ให้มีความกว้างขวาง และควรจัดในสถานที่จริง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากของจริง และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้จริงในการดำเนินชีวิต

ดังนั้น สภาพแวดล้อมจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่จะต้องเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม มีความกว้างขวางเพียงพอเพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้เรียนรู้และสามารถฝึกปฏิบัติเสมือนสถานการณ์จริง ทั้งนี้ สภาพแวดล้อมที่จัดนั้น หากสามารถเรียนรู้ได้จากสถานที่จริง จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มากขึ้น

2. ปัญหาและข้อเสนอนั้นที่เกี่ยวเนื่องกับการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลที่พัฒนาขึ้นไปใช้

2.1 ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีช่องว่างระหว่างพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเดิมกับเนื้อหาของบทเรียนตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทำให้บางรายไม่เข้าใจในบทเรียนเมื่อเริ่มเรียนในระยะแรก ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้แก้ปัญหาโดยการเพิ่มระยะเวลาในการสอนเพื่อปรับพื้นฐานให้

ผู้เรียนมีระดับความรู้ใกล้เคียงกับเนื้อหาบทเรียนที่นำมาจัด ทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจบทเรียนในการเรียนสอนระยะที่ 1-2 เนื่องจาก ผู้วิจัยให้คำแนะนำและยกตัวอย่างประกอบเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจได้โดยง่าย แต่เมื่อนักศึกษาการศึกษานอกระบบต้องศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทำให้ปัญหาในการทำความเข้าใจในตัวบทเรียนยังคงมีอยู่

2.2 ระยะเวลา

นักศึกษากการศึกษานอกระบบมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นการฝึกปฏิบัติที่ต้องใช้ระยะเวลานาน ดังนั้น เมื่อการปฏิบัติมีเนื้อหามากทำให้ต้องแบ่งช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมเป็น 3 ระยะ แต่ละระยะต้องใช้เวลานาน จึงทำให้บางกิจกรรมหรือเนื้อหาบางอย่างไม่มีโอกาสฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่ จึงเห็นควรให้ขยายระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติในแต่ละช่วงออกไปให้นานขึ้น

2.3 สภาพแวดล้อม

นักศึกษากการศึกษานอกระบบมีความเห็นว่าสถานที่จัดกิจกรรมระยะที่ 1-2 ได้ใช้สถานที่ขององค์การค้ำของคุรุสภามีความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนในห้องเรียนมากกว่าการปฏิบัติกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยเฉพาะกิจกรรมตามหลักการของนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่กว้างขวาง บรรยากาศสงบเงียบและมีความเป็นส่วนตัว ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนแล้วว่า บริบทของนักศึกษากการศึกษานอกระบบส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนซึ่งอยู่ในวัยทำงาน และบางคนมีครอบครัวแล้ว การจัดกิจกรรมที่ไกลจากที่พักอาศัยหรือการจัดกิจกรรมต่างจังหวัดซึ่งมีการพักค้างคืนนั้น อาจทำให้นักศึกษากการศึกษานอกระบบบางคนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เลือกอาคารคุรุสภาที่ตั้งอยู่ที่ถนนเพชรบุรี และมีการคมนาคมที่สะดวก นอกจากนี้ อาคารดังกล่าวยังเป็นสถานที่ตั้งของสถาบันการศึกษาทางไกลซึ่งมีความเหมาะสมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนที่ต้องการติดต่อกับสถาบันการศึกษาทางไกลด้วย

นอกจากนี้ นักศึกษากการศึกษานอกระบบมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษโดยใช้หลักการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนต้องการอาหารที่เพียงพอในแต่ละมื้อและเหมาะสมกับจำนวนของนักศึกษากการศึกษานอกระบบ การจัดการด้านอาหารจึงมีความจำเป็นในการดูแลให้เหมาะสมและเพียงพอกับปริมาณความต้องการของนักศึกษากการศึกษานอกระบบ นอกจากนี้ คุณภาพและปริมาณของอาหารควรเป็นที่พึงพอใจของผู้เรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเข้าร่วมตลอดทั้งกิจกรรม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล
2. เพื่อทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นไปใช้

การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษารวบรวม วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ในการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลจาก หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเข้าอบรม และการปฏิบัติจริง โดยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ปัญหาของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ความด้อยสัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Tyler (1986) การเสริมสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) การเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส

ขั้นตอนที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ผู้วิจัยดำเนินการ บนพื้นฐานของกระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ของ Tyler (1986) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการศึกษา คือ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการ เสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ขั้นที่ 2 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

1. การกำหนดเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ ดังนี้

1.1 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จะดำเนินกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ 1) การสร้างความเชื่อมั่นด้วยกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ การทำโยคะ การเดินเกาซี กิ การจินตนาการทางด้านบวก และกิจกรรมการพูดด้านบวก 2) การสะท้อนในความคิดแบบ จินตนาการด้วยกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 3) การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยกิจกรรมเกมส์ธุรกิจ 4) การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยเกมส์ต่าง ๆ 5) การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ด้วย กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 6) การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัวด้วยกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 7) การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมด้วยกิจกรรมประเมิน

1.2 เนื้อหาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ได้ยึดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวด วิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.3 เป้าหมายการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องคุณลักษณะ ของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) และคุณลักษณะของผู้ที่มีอัต

มโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง กล้าเสี่ยงพอสมควร ความกระตือรือร้น คาดการณ์ล่วงหน้า ทักษะในการจัดระบบงาน ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ อัตมโนทัศน์ทางด้านบวก

2. การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ วัตถุประสงค์ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ ระยะเวลา สภาพแวดล้อม การวัดและการประเมินผล

2.2 กำหนดรายละเอียดของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมส์ธุรกิจ 3) กิจกรรมเกมส์ 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินผล และกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ กิจกรรมคำพูดด้านบวก

2.3 การสร้างเอกสารประกอบรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรม หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

2.4 ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ และแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการจัดกิจกรรมและเอกสารประกอบก่อนนำไปทดลองปฏิบัติจริง

ขั้นที่ 3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 3 ระยะต่อเนื่องกัน รายละเอียดดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” โดยจัดกิจกรรมเป็นเวลา 4 วัน ในวันเสาร์-อาทิตย์ที่ 10-11 กรกฎาคม 2553 และวันเสาร์-อาทิตย์ที่ 17-18 กรกฎาคม 2553 ตั้งแต่เวลา 08.00-20.00 น. รวมเป็นเวลา 48 ชั่วโมง ที่อาคารคุรุสภา เพชรบุรีชอย 3 จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวน เพื่อเกิดความคุ้นเคยกับวิธีการและกระบวนการ ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 2 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ในวันอาทิตย์ ตั้งแต่วันอาทิตย์ที่ 25 กรกฎาคม 2553-วันอาทิตย์ที่ 5 กันยายน 2553

ตั้งแต่เวลา 9.00-12.00 น. รวมเป็นเวลา 21 ชั่วโมง ที่อาคารครุสภา เพชรบุรีชอย 3 จังหวัด กรุงเทพมหานคร ซึ่งเน้นเนื้อหาและการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นหลัก

ระยะที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยให้ผู้เรียนได้ ทำกิจกรรมตามแบบฝึกหัดที่ได้รับการออกแบบไว้ในคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตาม ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งเป็นการเรียนด้วยตนเอง ระยะเวลา 14 วันที่บ้านพักของแต่ละบุคคล รวมเป็น เวลา 42 ชั่วโมง

ขั้นที่ 4 การประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้ ให้ความสำคัญในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ เพิ่มขึ้นและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหาสาระ ความเหมาะสม และความเป็นไปได้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปใช้จริง ดังนี้

4.1. แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ จำนวน 70 ข้อ และมีค่า ความเที่ยงเท่ากับ .99

4.2. แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ จำนวน 40 ข้อ และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .91

4.3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 50 ข้อ และและมี ค่าความเที่ยงเท่ากับ .94

4.4. แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test) จำนวน 52 ข้อ และมีค่าความเที่ยง เท่ากับ .95

4.5. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ

4.6. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยผู้เชี่ยวชาญ

4.7 แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยกลุ่มทดลอง จำนวน 15 ชื่อและตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

4.8 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

4.9 แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

4.10 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ขั้นตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ในการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความด้อยสัมฤทธิ์จำนวน 40 คน และคัดเลือกเพื่อเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน กลุ่มทดลอง เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขณะที่กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทางผู้วิจัยได้จัดขึ้น แต่เรียนรู้ด้วยเนื้อหาและวิธีการตามหลักสูตรของสถาบันการศึกษาทางไกลตามปกติ

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองกับกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน ระหว่างเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2553 โดยแบ่งระยะเวลาการจัดกิจกรรมเป็น 3 ระยะต่อเนื่องกัน รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 111 ชั่วโมง โดยกำหนดให้แต่ละระยะประกอบด้วย 7 กิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ในการประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยกำหนดให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ทำแบบวัดและแบบทดสอบการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนการจัดกิจกรรม (Pre-test) และภายหลังการจัดกิจกรรม (Post-test) เพื่อประเมินผลการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงภายหลังการจัดกิจกรรม และเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 4 ศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

ผู้วิจัยศึกษาความคิดเห็นโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้และกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุง แก้ไข และพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยในการสรุปผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการสรุปผลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนา รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยได้สรุปผลเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ดังนี้

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นนี้ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นหลัก โดยมีองค์ประกอบของรูปแบบที่ประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ 2. ผู้เรียน 3. ผู้สอน 4. เนื้อหาสาระ 5. กิจกรรมการเรียนรู้ 6. ระยะเวลา 7. สื่อการเรียนรู้ 8. สภาพแวดล้อม 9. การวัดและประเมินผล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

2. ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนดและเป็นกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์

3. ผู้สอน

ผู้สอนมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 3.1 เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)
- 3.2 เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 3.3 เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.4 เป็นผู้ที่มีบทบาทในการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

4. เนื้อหาสาระ

สาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย บทเรียนการเรียนรู้ จำนวน 9 บท ได้แก่ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is

the Trip?, Do you know where the post office is? และ หลักไวยากรณ์ จำนวน 9 บท ได้แก่ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Simple Tense, Past Simple Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place

5. กิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษครั้งนี้ ใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) ได้แก่ 1) กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ 2) กิจกรรมเกมธุรกิจ 3) กิจกรรมเกม 4) กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย 5) กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า 6) กิจกรรมประเมินตนเอง และกิจกรรมที่ใช้เพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ กิจกรรมฝึกคำพูดด้านบวก

6. ระยะเวลา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้เวลาทั้งสิ้น 111 ชั่วโมง แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” ในวันเสาร์-อาทิตย์ เป็นระยะเวลา 2 อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 08.00-20.00 น. ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษา การศึกษานอกระบบ เพื่อเกิดความคุ้นเคยกับวิธีการและกระบวนการ ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในช่วงที่ 2

ระยะที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ทุกวันอาทิตย์ เป็นระยะเวลา 7 อาทิตย์ตั้งแต่เวลา 09.00-12.00 น. ซึ่งเน้นเนื้อหาและการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นหลัก

ระยะที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระยะเวลา 14 วันซึ่งเป็นการเรียนด้วยตนเองจากคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

7. สื่อการเรียนรู้ ได้แก่ เอกสาร ตำรา เอกสารประกอบการจัดกิจกรรม CD ประกอบการเรียนรู้ บัตรคำ ป้ายภาพ อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเนื้อหา เป็นต้น

8. สภาพแวดล้อม

8.1 สถานที่ในการจัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีพื้นที่ในการจัดกิจกรรม สามารถทำกิจกรรมเคลื่อนไหวและกิจกรรมกลุ่ม เช่น การแสดงละคร การเล่นเกม และการออกกำลังกาย

8.2 เป็นสถานที่ที่มีแสงสว่างเพียงพอ มีอากาศถ่ายเท มีความเงียบสงบ ไม่รบกวนสมาธิในการทำกิจกรรม

8.3 มีอุปกรณ์ที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ พร้อมทั้งมีวัสดุ อุปกรณ์ เช่น กระดานดำ บอร์ด สื่อการเรียนรู้ เอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

8.4 อาหารและเครื่องดื่ม เป็นอาหารเพื่อสุขภาพและพอเหมาะกับปริมาณของผู้เรียน

8.5 การสร้างบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย โดยจัดให้มีเสียงเพลงคลาสสิค บรรเลงระหว่างการทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

9. การวัดและประเมินผล

9.1 การประเมินผลก่อนการจัดกิจกรรม

9.1.1 วัดความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

9.1.2 วัดความสามารถทางด้านสติปัญญา โดยใช้แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

9.1.3 วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

9.2 การประเมินผลหลังการจัดกิจกรรม

9.2.1 วัดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

9.2.2 วัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

9.2.3 วัดพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

ส่วนที่ 2 ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ดังนี้

1. ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยผลการวิเคราะห์จากคณะผู้ทรงวุฒิ มีความคิดเห็น

ว่า คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 3.79$) โดยกิจกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวกและกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ($\bar{X} = 3.85$) ด้วยค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน รองลงมาคือ กิจกรรมเกมและกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ($\bar{X} = 3.80$) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน และอันดับสุดท้ายซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย และกิจกรรมประเมินตนเอง ($\bar{X} = 3.75$)

2. ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยกลุ่มทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมถึงความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$) โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงตามลำดับ คือ ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระกับการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 4.50$) รองลงมาคือ ลักษณะของกิจกรรมสามารถนำไปใช้จริงได้ ($\bar{X} = 4.30$) และความเหมาะสมของกิจกรรม ($\bar{X} = 4.26$) ส่วนในด้านความเหมาะสมของระยะเวลาการจัดการกิจกรรม ($\bar{X} = 4.00$) มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด แต่ยังคงอยู่ในระดับมาก โดยกิจกรรมที่ผู้เรียนให้คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ กิจกรรมเกม ($\bar{X} = 4.55$) กิจกรรมที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ TAT ($\bar{X} = 4.40$) ส่วนกิจกรรมที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ กิจกรรมเกมธุรกิจ ($\bar{X} = 4.00$) แต่การประเมินยังคงอยู่ในระดับมาก

3. ผลการประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยรวมอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 4.07$) เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่าเกือบทุกกิจกรรมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับ บ่อยครั้ง ยกเว้นกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง ที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับทุกครั้ง โดยกิจกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.25$) รองลงมาคือ การฝึกใช้คำพูดด้านบวก ($\bar{X} = 4.20$) การฝึกสมาธิ ($\bar{X} = 4.15$) การฝึกจินตนาการ ($\bar{X} = 4.10$) การฝึกอาสนะ ($\bar{X} = 3.90$) และการบริหารกายท่าเกาชิกิ ($\bar{X} = 3.85$) ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส พบว่า ระดับการเรียนรู้จากกิจกรรม ร้อยละ 84 ความรู้สึกว่าการเรียนมีผลต่อการดำเนินชีวิต ร้อยละ 100 การปฏิบัติตามกิจกรรมบ่อยครั้ง ร้อยละ 55 ไม่พบปัญหาจากการปฏิบัติตามกิจกรรม ร้อยละ 55 เกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด

เรื่องกล้าเสี่ยงพอสมควร ร้อยละ 22.72 และข้อเสนอแนะต่อกิจกรรมว่าไม่ต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรม ร้อยละ 65

5. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส พบว่า กลุ่มทดลองหลังจากผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีทัศนคติ ที่ปรากฏถึงความสอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้ง 7 ประการ ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง กล้าเสี่ยงพอสมควร ความกระตือรือร้น คาดการณ์ล่วงหน้า ทักษะในการจัดระบบงาน ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ และอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก

6. ผลการสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ของกลุ่มทดลอง โดยรวมมีพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.87$) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่แสดงออกถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พบว่า คุณลักษณะเกือบทุกด้าน กลุ่มทดลองแสดงออกทางพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นความกล้าเสี่ยงพอสมควรและความกระตือรือร้นที่แสดงออกถึงพฤติกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ขณะที่ทักษะในการจัดระบบงาน กลุ่มทดลองแสดงออกทางพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ พฤติกรรมกล้าเสี่ยงพอสมควร ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมาคือความกระตือรือร้น ($\bar{X} = 4.29$) คาดการณ์ล่วงหน้า ($\bar{X}=3.96$) อัตมโนทัศน์ ($\bar{X}=3.83$) ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ ($\bar{X}=3.68$) ความรับผิดชอบต่อตนเอง ($\bar{X}=3.60$) ทักษะในการจัดระบบงาน ($\bar{X}=3.38$) ตามลำดับ

สรุปได้ว่า รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส สามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา การศึกษานอกระบบได้

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ผลการทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล นำเสนอผลการเปรียบเทียบการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งภายในกลุ่มทดลอง และระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีคะแนนการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองจำแนกเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 โดยค่าเฉลี่ยพบว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์ทุกด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. การเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยพบว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่า กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล มีการพัฒนาการของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

ผู้วิจัยศึกษาความคิดเห็นโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลได้ข้อสรุป ดังนี้

1. ปัจจัยเงื่อนไขของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

1.1 ผู้เรียน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความเห็นสอดคล้องกันว่าจำนวนมีความเหมาะสม สามารถทำกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง การที่มีผู้เรียนที่มีช่วงวัยและลักษณะอาชีพที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และได้แง่มุมในการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการที่หลากหลาย ดังนั้น การจัดให้ผู้เรียนมีจำนวนที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมที่มีทั้งการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ จำนวนของผู้เรียนจึงไม่ควรมากเกินไปเพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ การที่ผู้เรียนมีช่วงวัยและอาชีพที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ วิธีแก้ไขปัญหาที่หลากหลาย เกิดเป็นความรู้ใหม่ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน ผู้เรียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้สอน

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้สอนเป็นผู้มีความรู้ทางภาษาอังกฤษอย่างดี สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน สามารถโน้มน้าวผู้เรียนได้มาก มีวิธีการที่หลากหลายที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมจนครบทุกกิจกรรม สามารถสร้างแรงจูงใจและความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น สามารถเสริมสร้างบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ให้มีความผ่อนคลาย ให้เกียรติผู้เรียน และมี

ความเสมอภาค นอกจากนี้ ยังเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตในการปฏิบัติกิจกรรม ดังนั้น การที่ผู้สอนเป็นผู้ช่วยเหลือ เสนอแนะ สามารถโน้มน้าวให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงได้มาก ตลอดจนการมีความสามารถทั้งด้านวิชาการ ความรอบรู้ และเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติกิจกรรม ผู้สอนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 เนื้อหาสาระ

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาจัดมีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งยังมีความแปลกใหม่ น่าสนใจ มีการผสมผสานความรู้จากเนื้อหาต่างๆ มาไว้ในคราวเดียวกัน และสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น การเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ เข้ากับยุคสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและปฏิบัติตาม เนื้อหาจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การจัดกิจกรรมเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 กิจกรรมการเรียนรู้

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่ากิจกรรมมีการดำเนินการตามขั้นตอน เป็นลำดับขั้นจากง่ายไปสู่ยาก มีความสนุกสนานจนทำให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ครบทั้งหมด ทั้งยังมีความหลากหลาย ครอบคลุมบริบทต่างๆ ในการดำเนินชีวิต และเป็นประโยชน์สามารถนำไปปฏิบัติได้ ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นลำดับขั้นตอน มีความหลากหลาย สนุกสนาน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และความรู้ใหม่ สามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับให้เข้ากับวิถีชีวิตในปัจจุบัน จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.5 ระยะเวลา

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ระยะเวลา มีความเหมาะสม เนื่องจากแต่ละระยะมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินกิจกรรมแตกต่างกัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการปรับตัวและยึดถือพฤติกรรมให้เคยชินกับการปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนี้ การกำหนดวันและระยะเวลาในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน จะเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมและทำให้การจัดกิจกรรมเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

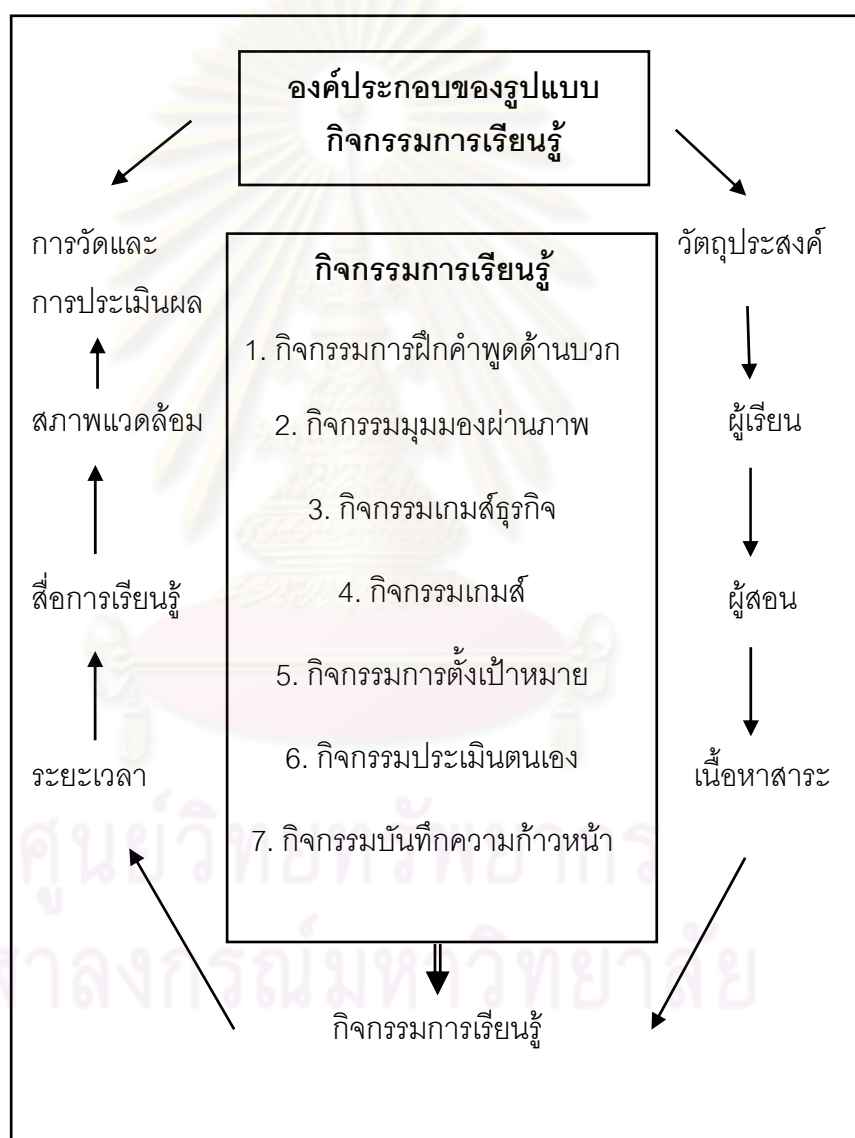
1.6 สื่อการเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าสื่อการสอนมีความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหา มีจำนวนเพียงพอ และมีความน่าสนใจ ทั้งนี้ หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนได้ถูกออกแบบมาให้มีภาพประกอบที่สวยงาม เลือกใช้ภาษาที่ง่าย ส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหา การเลือกสื่อการสอนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้จึงต้องมีความหลากหลาย น่าสนใจ ใช้ภาษาที่อ่านและสามารถเข้าใจได้โดยง่าย ทั้งนี้ ผู้จัดควรเลือกสื่อการสอนให้มีความทันสมัยและน่าสนใจ จัดเตรียมสื่อการสอนให้ครอบคลุมประเด็นเนื้อหาทั้งหมดที่ตั้งไว้ และมีจำนวนเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับความรู้และสามารถนำไปปฏิบัติตาม เพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

1.7 สภาพแวดล้อม ผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มทดลอง มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าสภาพแวดล้อมในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม เนื่องจากสถานที่ตั้งอยู่บนเส้นที่มีการคมนาคมที่สะดวก มีบรรยากาศเงียบสงบ อุดมภูมิความเย็นที่เหมาะสม และมีแสงสว่างเพียงพอ ดังนั้น สภาพแวดล้อมจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะต้องเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม มีสถานที่ที่เงียบสงบ ทั้งนี้ หากสามารถจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานที่จริง เพื่อฝึกปฏิบัติเสมือนสถานการณ์จริง จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 17 รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา การศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล โดยในการอภิปรายผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการอภิปรายออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้ ดังมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นที่นำมาอภิปรายดังนี้คือ

ส่วนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้น โดยใช้กระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986) เป็น

กรอบในการพัฒนารูปแบบ ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นแนวทางของการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนนอกระบบ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำไปทดลองใช้จริง โดยผู้วิจัยจะนำเสนอเฉพาะองค์ประกอบของรูปแบบที่ประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ 2. ผู้เรียน 3. ผู้สอน 4. เนื้อหาสาระ 5. กิจกรรมการเรียนรู้ 6. ระยะเวลา 7. สื่อการเรียนรู้ 8. สภาพแวดล้อม 9. การวัดและประเมินผล ซึ่งในส่วนนี้สามารถอภิปรายแยกตามองค์ประกอบของรูปแบบได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์

ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาใน 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจาก กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจและอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษพร้อมกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ จึงสามารถตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาของกลุ่มเป้าหมายได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ อาชัญญา รัตนอุบล (2542) ที่กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อสนองตอบต่อความต้องการ ความสนใจและประยุกต์ใช้แก้ปัญหาให้แก่กลุ่มเป้าหมายนั้นได้

2. ผู้เรียน

ผู้เรียนในการวิจัยได้กำหนดเป็นนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกลกำหนด เนื่องจาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มดังกล่าวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะรายวิชาภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จึงเป็นวิธีการสำคัญที่ช่วยแก้ไขปัญหให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มนี้ สอดคล้องกับ Knowles (1978) ที่กล่าวว่าผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีเมื่อประสบการณ์ที่จัดนั้น สอดคล้องกับความต้องการหรือตรงกับปัญหาและสถานการณ์จริงของผู้เรียน

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 18-42 ปี ซึ่งจัดว่าอยู่ในวัยผู้ใหญ่ และมีประสบการณ์ที่หลากหลาย การเรียนรู้กระบวนการคิดของบุคคลจากการร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนความคิด และประสบการณ์ระหว่างนักศึกษาการศึกษานอกระบบด้วยกัน จะเป็นผลดีต่อการเรียนรู้และเกี่ยวโยงประสบการณ์เข้ากับการทำกิจกรรมนั้นๆ สอดคล้องกับที่ เชียร์ศรี วิวิศิริ (2534) ได้ให้นิยามของวัยผู้ใหญ่ว่า หมายถึง ผู้ใหญ่จะนำประสบการณ์ในอดีตของตนมาใช้ ในการตัดสินใจเพื่อการดำรงชีวิตและการแก้ปัญหาหรือจะใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ มีความสนใจในสิ่งที่จำเป็นหรือตรงกับสิ่งที่กำลังเผชิญ และเรียนได้ดีเมื่อได้เข้ามามีส่วนร่วมและได้ปฏิบัติจริงในกิจกรรมนั้น ๆ ต้องการสภาพแวดล้อมของการศึกษาที่มีความเป็นกันเอง ไม่ชอบบังคับ หรือการชี้แนะ หากแต่เป็นการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย

3. ผู้สอน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากคือ ผู้สอน กล่าวคือ ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เคารพความคิดเห็นและประสบการณ์ที่แตกต่างกันของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กระตุ้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแสดงความคิดเห็นและสร้างแรงจูงใจในการเรียน นำความรู้และประสบการณ์ของตนออกมาใช้ให้มากที่สุด ทั้งยังเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งบทบาทของผู้สอนนี้มีความสอดคล้องกับ Knowles (1975) ที่กล่าวว่า ต้องช่วยแนะนำและให้ความสะดวกกับผู้เรียน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง เป็นการแสดงการยอมรับในเอกลักษณ์ของผู้เรียนแต่ละคน แสดงความยินดีที่ได้รู้จักและยอมรับในความแตกต่างและความเป็นตัวเองของแต่ละคน กระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกสะสมติดตัวมาและเปิดโอกาสให้ได้ใช้ประสบการณ์เดิมมาใช้ในการเรียนรู้อย่างเต็มที่

4. เนื้อหาสาระ

เนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมพัฒนาจากสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย บทเรียนการเรียนรู้ จำนวน 9 บท ได้แก่ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is the Trip?, Do you know where the post office is? และหลักไวยากรณ์ จำนวน 9 บท ได้แก่ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Simple Tense, Past Simple Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place โดยผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาที่ต้องการได้รับการแก้ไข เนื้อหาที่มีความหลากหลายและนักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการดำเนินชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับ Tyler (1986)

ที่กล่าวว่าประสบการณ์การเรียนรู้ควรเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีความเหมาะสม วิถีชีวิตในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบได้มาซึ่งความพอใจ นอกจากนี้ ประสบการณ์การเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย และ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและเป็น ประโยชน์สูงสุดกับนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งประกอบด้วยการจัดกิจกรรม 7 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างความเชื่อมั่น การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ ในเกมต่าง ๆ การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ การพัฒนา แผนปฏิบัติการส่วนตัว และ การให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม โดยแต่ละขั้นตอนประกอบด้วย 1 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมเกม กิจกรรมการ ตั้งเป้าหมาย กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า กิจกรรมประเมินผล ทั้งนี้ กิจกรรมขั้นต้นเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมจะสัมฤทธิ์ผล อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักศึกษา การศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ซึ่งมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าผู้เรียนทั่วไปและมีอัตมโนทัศน์ ต่อตนเองในทางลบ ทำให้ขาดความมั่นใจในความสามารถว่าจะเป็นบุคคลที่ประสบผลสำเร็จ ทางการเรียนได้ ดังเช่นที่ Alexander (1970) กล่าวว่า อัตมโนทัศน์ของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทาง เรียนมีผลซึ่งกันและกัน คือการมีผลสัมฤทธิ์ต่ำจะทำให้ผู้เรียนมีอัตมโนทัศน์ในทางลบ ซึ่งจะ นำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ต่ำลงไปอีก ในทางตรงกันข้าม การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะทำให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบมีอัตมโนทัศน์ในทางบวก เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และนำไปสู่ การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ การสร้างความเชื่อมั่น จึงควรเป็นกิจกรรมที่ มุ่งเน้นปรับเปลี่ยนทัศนคติตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก

5.1 กิจกรรมคำพูดด้านบวก

แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นพัฒนาจิตใจตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก โดย ใส่ข้อมูลด้านบวกเข้าไปแทนที่ เช่น การใช้คำพูดในทางบวกเพื่อให้บุคคลเห็นคุณค่าของตนเอง เพิ่มขึ้น ดังที่เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2539) กล่าวไว้ว่าการพูดแบบนี้โอฮิวแมนนิสจะทำให้ ภาพพจน์ของตนเอง (Self image หรือ Self Concept) เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีมากยิ่งขึ้น เมื่อ เรามีความรู้สึกที่กับตัวเองมากขึ้น เราก็จะมีความรู้สึกที่ดีกับคนรอบข้างมากขึ้น และเราก็จะมีความรู้สึกที่ดีกับโลกกับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมากขึ้น การใช้คำพูดเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ และความรู้สึกที่ดีต่อตนเองสามารถทำได้โดยการเสนอแนะหรือใช้คำพูดด้านบวกกับตนเอง

(Auto-suggestion) หรือเสนอแนะและใช้คำพูดด้านบวกกับผู้อื่น (Outer-suggestion) สอดคล้องกับที่ Bruno (1983) กล่าวว่า การเสนอแนะหรือการใช้คำพูดด้านบวกกับตนเองและผู้อื่น เป็นวิธีการเสริมสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง โดยวิธีการนี้จะเป็นการให้ข้อมูลที่จะทำให้เกิดกำลังใจ สร้างความภาคภูมิใจ แต่จะต้องได้รับการเสริมแรงโดยเหตุการณ์ทางบวกที่ต่อเนื่องกัน จึงจะทำให้สร้างผลสำเร็จกับตนเองได้มากขึ้น จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เลือกกิจกรรมคำพูดด้านบวกผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง Greeting / Introducing และ Adjective เพื่อเป็นการทักทาย ให้กำลังใจผู้อื่น และเลือกมองผู้อื่นในแง่บวกที่ดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สอดแทรกกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบเพิ่มเติม เนื่องจากนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์มีความรู้สึกต่อตนเองในทางไม่ดีซึ่งเป็นความรู้สึกที่ฝังลึกลงในจิตใจ และเป็นความเชื่อว่าตนเองไม่มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้ การจัดกิจกรรมคำพูดด้านบวกเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะสามารถปรับเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ให้เป็นบวกได้ ในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการพัฒนาคลื่นสมอง และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ต่อตนเองสอดแทรกในทุกช่วงของการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. การพัฒนาคลื่นสมอง

แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเชื่อว่า การพัฒนาคลื่นสมองเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกของการเรียนรู้ในทุกๆ เรื่อง กิจกรรมที่ทำให้เกิดสภาวะคลื่นสมองต่ำตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยเกียรตวิวรรณ อมาตยกุล (2545) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการทำให้คลื่นสมองต่ำลง ได้แก่ กิจกรรมโยคะเกาซิกิ ซึ่งเมื่อทำทุกวันอย่างสม่ำเสมออย่างน้อยวันละครั้ง จะทำให้ผู้ปฏิบัติมีร่างกายที่แข็งแรงสวยงาม มีการยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อสูง ฮอริโมนในร่างกายจะถูกปรับให้สมดุล ซึ่งทำให้อารมณ์ของผู้ปฏิบัติเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และการทำสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ครั้งละ 10-15 นาที จะทำให้ผู้ปฏิบัติมีจิตใจอ่อนโยน มีสมาธิสูง และมีคลื่นสมองที่ต่ำลงอย่างรวดเร็ว โดยกิจกรรมโยคะและกิจกรรมเกาซิกิตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสนั้นเป็นการบริหารร่างกายแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโยคะศาสตร์ ต้องกระทำให้สัมพันธ์กับการหายใจ มีการเคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยน ผสมกับการสูดลมหายใจลึกๆ และสลับด้วยการหยุดนิ่งของร่างกายช่วงเวลาหนึ่ง ทำให้ระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาทผ่อนคลายยิ่งขึ้น ทำให้คลื่นสมองของคนเราค่อยๆ ปรับความถี่ช้าลงๆ ราบเรียบมากขึ้นเป็นคลื่นอัลฟา โดยหลังจากทำกิจกรรมดังกล่าวแล้ว การทำกิจกรรมสมาธิยังทำให้ร่างกายและจิตใจมีความผ่อนคลายยิ่งขึ้นไปอีก สามารถทำได้โดยการจูนจิตใจไปสู่สภาวะอัลฟาด้วยการเปิดเพลงคลาสสิกเบาๆ เพื่อให้มีจิตใจผ่อนคลาย แล้วนอนลงในท่านอนตายหรือศวางสนะ ซึ่งทำนี้จะทำให้ผู้เรียนมีความผ่อนคลายที่สุด นี้ถึงคำมั่นตราประกอบเสียงเพลง

ที่มีคำว่า บาบานัม เควาลัม โดยเพลงดังกล่าวจะมีลักษณะเฉพาะที่เมื่อฟังแล้วทำให้รู้สึกสงบและสบายใจ จากนั้นฝึกจินตนาการว่า เรากำลังอยู่ในที่ที่เงียบสงบ ห่างไกลความอึกที่กวนวายุต่าง ๆ จินตนาการจะทำให้สามารถจูงใจไปสู่สภาวะผ่อนคลายได้รวดเร็วขึ้น

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมการพัฒนาคลื่นสมองต่ำตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จึงมีส่วนช่วยปรับคลื่นสมองของคนเราให้เป็นคลื่นอัลฟา ที่มีลักษณะเป็นคลื่นสมองของคนที่มีจิตใจสงบ อารมณ์ดี โดยในสภาวะดังกล่าวนี้ จะทำให้คนเรามีความจำดี สามารถรับรู้และพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ในการวิจัยครั้งนี้ จึงเริ่มต้นกิจกรรมทุกกิจกรรมด้วยการพัฒนาคลื่นสมองเพื่อเตรียมสภาพจิตใจและปรับคลื่นสมองของผู้เรียนให้มีความพร้อมที่จะเรียนรู้เนื้อหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การเสริมสร้างภาพพจน์ต่อตนเอง

การเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ที่ดีของตนเองจะต้องกระทำในขณะที่ร่างกายและจิตใจมีความผ่อนคลาย โดยหลังจากมีพัฒนาคลื่นสมองด้วยการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายที่จูงใจไปสู่สภาวะคลื่นสมองต่ำด้วยเสียงเพลงและจินตนาการแล้ว จะต้องทำการบันทึกความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเข้าสู่จิตใต้สำนึกโดยการเสนอแนะในทางบวก อานุภาพของความคิดของมนุษย์ไว้ว่าเราคิดอย่างไร เราก็จะรู้สึกเช่นนั้นหรือกลายเป็นเช่นนั้น ซึ่งในปัจจุบันแนวคิดนี้เป็นที่ยอมรับว่าจิตใต้สำนึกคนเราสามารถจะเปลี่ยนสภาพกลายเป็นสิ่งที่เราคิดถึงหรือให้ความสนใจอย่างแรงกล้าต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน ๆ ได้ ดังนั้น การใช้จินตนาการและการย้ำคิดจะค่อย ๆ เปลี่ยนจิตใจไปสู่สิ่งที่ใฝ่ฝันถึงอยู่เสมอได้ จึงทำให้มองชีวิตของตนเอง ผู้อื่น กิจกรรมต่าง ๆ และโลกในแง่ที่ดีมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2534) และส่งผลต่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังเช่นงานวิจัยของวิวรรณ ศรีกุลลาภกุล (2537) ที่กล่าวไว้ว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการกล้าแสดงออกต่อผู้อื่น ด้านการเป็นตัวของตัวเอง ด้านการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม และผลรวมทั้งสามด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความเชื่อมั่นในตนเองทุกด้านสูงขึ้นตามลำดับจำนวนครั้งของการจัดกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ดังนั้น การเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ที่ดีต่อตนเองจึงช่วยเพิ่มประสิทธิผลของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องจาก เมื่อนักศึกษาศึกษานอกระบบเกิดอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวกและเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่สนับสนุนให้สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองได้ตามที่ต้องการอย่างง่ายดาย ซึ่งการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก จะทำให้บุคคล

สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างถาวร เนื่องจากเป็นการปรับเปลี่ยนจากองค์ประกอบภายในของนักศึกษาการศึกษาจากระบบเอง

5.2 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในชั้นตอนที่ 2 ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) คือ การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการ โดยใช้วิธีการที่เรียกว่า เทคนิคการฉายออก (Projective Technique) ที่เรียกว่า แบบทดสอบที่มมาติก แอปเพอเซ็ปชัน (Thematic Apperception Test) หรือเรียกย่อว่า ทีเอที (TAT) ซึ่งเป็นภาพชุด แต่ละภาพจะมีรูปคนอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ภาพหนึ่งมีเด็กผู้ชายถือไวโอลินนั่งอยู่ ผู้ทดลองจะแสดงภาพให้ผู้ถูกทดลองดู และให้ตอบคำถาม 4 ข้อ ได้แก่ 1) ภาพที่ท่านเห็นแสดงอะไรบ้าง ใครคือบุคคลที่ท่านเห็นใจภาพ 2) ทำไมบุคคล นั้นจึงอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น มีเหตุการณ์อะไรที่เกิดก่อนหน้า 3) บุคคลที่ท่านเห็นในรูปกำลังคิดอะไร หรือต้องการอะไร 4) ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น (ภทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ, 2547) แนวคิดในการจัดทำภาพ TAT ตั้งอยู่บนฐานความเชื่อว่าบุคคลจะสะท้อนส่วนของจิตใต้สำนึกในแง่มุมต่างๆ ออกมา จากการมองเห็นสิ่งเร้าซึ่งเป็นภาพที่อาจบิดๆ เบี้ยวๆ มีรูปแบบไม่ชัดเจน (Ambiguous) ภาพชนิดนี้มักทำให้บุคคลผู้ทำกิจกรรมอธิบายภาพเหล่านั้นในมิติที่ต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะแนวคิด อารมณ์ จิตใต้สำนึก การรับรู้ และอื่นๆ (Goldstein, 1994)

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ภาพ TAT ผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง Present Continuous โดยให้นักศึกษาการศึกษาจากระบบดูภาพ TAT และอธิบายความคิด ความรู้สึกที่เกิดจากการเห็นภาพ พร้อมกระตุ้นผู้เรียนให้ตีความจากภาพเป็นเรื่องราวผ่านการตอบคำถาม ดังนี้ 1) What is happening in each picture? 2) What led up to the situation? 3) What the characters are thinking and feeling? 4) How is the end? แล้วเรียบเรียงใหม่เป็นเรื่องราวตามมุมมองของผู้เรียนแต่ละคน ดังเช่นที่ทศพร ประเสริฐสุข (2524) กล่าวว่า การตอบคำถาม 4 ข้อของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะแตกต่างกันในการตั้งจุดประสงค์ของงาน ความพยายามและความรับผิดชอบในการทำงาน และผลงาน

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมมุมมองผ่านภาพจึงเป็นกิจกรรมที่มีส่วนช่วยในพัฒนานักศึกษาการศึกษาจากระบบให้เกิดความกระตือรือร้นทางความคิด เนื่องจากต้องใช้ความสามารถจากการสังเกต การตอบสนองทางอารมณ์ต่อรูปภาพ ความสามารถด้านความคิดและจินตนาการ จากการตั้งคำถามต่อภาพที่เห็น เพื่อเขียนเรื่องราวขึ้นใหม่ขึ้นมาและพยายามทำให้สมบูรณ์ด้วยระบบความคิดแบบใฝ่สัมฤทธิ์

5.3 กิจกรรมเกมธุรกิจ

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในขั้นตอนที่ 3 ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) คือ การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์โดยให้ผู้เรียนฝึกคิดและทำเหมือนบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เรียนรู้วิธีการเขียนที่เป็นหลักการเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น มีส่วนร่วมในสถานการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามเพื่อความสำเร็จ เช่น สถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้กิจกรรมในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ McClelland (1979) มักนำมาใช้กับบุคคลหลากหลายลักษณะ ตั้งแต่กลุ่มผู้บริหาร นักธุรกิจ เจ้าหน้าที่ตำรวจนักสังคมสงเคราะห์ แม้กระทั่งนักเรียนในสายธุรกิจ ได้แก่ การเล่นเกมธุรกิจ เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าว ผู้เรียนจำเป็นต้องมีการวางแผนเฉพาะเจาะจง ทางธุรกิจ เพื่อพัฒนาธุรกิจ และประเมินค่าระดับของความสำเร็จที่ตั้งไว้ (McClelland, 1979)

ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ที่มีอายุระหว่าง 18-42 ปี ซึ่งจัดเป็นกลุ่มผู้เรียนที่เป็นวัยผู้ใหญ่และอยู่ในวัยทำงาน กลุ่มวัยนี้ จึงมีความสนใจ เรื่องที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์กับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ดังเช่นที่ Knowles (1978) กล่าวว่า ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อใช้ประโยชน์ได้จริงได้ทันทีในปัจจุบัน ไม่ใช่รอไปใช้ในอนาคต กิจกรรมที่นำมาใช้ จึงนำหลักการจากเกมธุรกิจซึ่งสอดคล้องกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันของผู้เรียนที่อยู่ในวัยทำงานผสมผสานกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบทเรียน เรื่อง What do you think about hotel? / Occupation เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการปฏิบัติและระบบความคิด เช่นเดียวกับนักธุรกิจ เช่นเดียวกับที่ McClelland (1979) กล่าวว่า ผู้สอนจะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนคิดและทำเหมือนพวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ให้เขาได้เรียนรู้ถึงวิธีการเขียนเรื่องราวที่เป็นหลักการเพื่อดึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น การมีส่วนร่วมในสถานการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามเพื่อความสำเร็จ

เครื่องมือสำคัญสำหรับเกมธุรกิจ คือ การจัดทำแผนธุรกิจ (Business Plan) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางความคิดมาสู่แผนปฏิบัติงานที่เป็นรูปธรรมและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง โดยเป็นกระบวนการที่มีการวางแผนอย่างเป็นขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การวางแผน การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวผสมผสานกับการตั้งประโยคคำถามภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นด้วย Wh-Word เนื่องจาก แผนธุรกิจเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อวางแผนและเริ่มต้นด้วยการตอบคำถามจาก 5W1H ได้แก่ อะไร (what) เมื่อใด (when) ที่ไหน (where) ทำไม (why) และอย่างไร (how) ที่จะทำให้อุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตลอดจน ในแผน จะบ่งบอกถึงใคร (who) ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกิจกรรมต่างๆ ในกิจกรรม นอกจากนี้ ยังเป็นแผนที่ระบุกระบวนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่การปฏิบัติกรวางแผนดำเนินงานในด้านทำกิจกรรมต่างๆตามหน้าที่ของตนด้วย

ความคิดสร้างสรรค์ และเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้ง เป็นแนวทางในประเมินผล เพื่อให้การปฏิบัติงาน หรือกิจกรรมในความรับผิดชอบ บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เช่นเดียวกับ McClelland (1979) ที่กล่าวว่า ตัวของสถานการณ์ เช่น สถานการณ์จำลองทางเศรษฐกิจ ผู้เรียนจะต้องประเมินว่า ภายในช่วงเวลาที่กำหนด พวกเขาจะต้องทำอะไรของได้เท่าไรจึงจะได้กำไร และจะขาดทุนถ้าพวกเขาประเมินสูงเกินไป กิจกรรมในลักษณะนี้จะทำให้พวกเขาซึมซาบถึงความคาดหวังที่เป็นจริง และระดับพฤติกรรมที่มีแรงจูงใจ และประยุกต์ความรู้ที่ได้ เข้ากับงานอาชีพของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมเกมธุรกิจที่ผู้วิจัยนำมาใช้ จึงมีส่วนช่วยเสริมสร้างทักษะในการจัดระบบงาน เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนมีการรวบรวมข้อมูลที่สำคัญสำหรับวางแผนการดำเนินงาน ทั้งยังเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ดีที่จะส่งผ่านความคิดและแผนงานที่จะนำเสนอให้กับผู้อ่านอย่างเป็นระบบอีกด้วย

5.4 กิจกรรมเกม

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในขั้นตอนที่ 4 ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) คือ การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ใช้ระยะเวลายาวนานที่สุด ด้วยการให้ผู้เรียนเล่นเกมต่าง ๆ โดยผู้เรียนจะพยายามและฝึกฝนความสามารถเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่คาดหวัง ซึ่งเป้าหมายของความสำเร็จนี้เป็นผลมาจากความพึงพอใจส่วนบุคคล กิจกรรมที่ McClelland (1979) เลือกลงใช้จะมีความท้าทายต่อผลสำเร็จ เช่น เกมโยนห่วง โยนเหรียญ ปาลูกดอก หรือเกมที่มีการตัดสินใจจากผลคะแนนที่ได้ โดยผู้เล่นเกมจะเป็นผู้กำหนดระดับความคาดหวังจากผลคะแนนที่ต้องการด้วยตนเอง การตั้งระดับความคาดหวังควรเป็นระดับที่มีท้าทาย ซึ่งหมายถึงไม่เป็นระดับที่ง่ายเกินไป จนไม่ต้องใช้พยายาม ขณะเดียวกัน ก็ไม่ควรตั้งความคาดหวังในระดับที่ยากเกินไปจนทำไม่ได้ ต้องอาศัยการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว และเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง โดยกิจกรรมเกมตามทฤษฎีของ McClelland (1979) จะเริ่มต้นจากกิจกรรมที่มีความเสี่ยงจากการตัดสินใจน้อยกว่ากิจกรรมอื่น ดังเช่นที่ McClelland (1979) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จัดเป็นแรงจูงใจทางบวกที่ได้รับการพัฒนาจากพัฒนาการทางความคาดหวังของเด็ก กล่าวคือ เมื่อเด็กอยู่ในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น กำลังแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ในตอนแรกเด็กจะไม่มี ความคาดหวังว่าตนจะสามารถแก้ปัญหาได้ แต่ถ้าปัญหานั้นไม่ยากจนเกินไป และสามารถแก้ปัญหาได้ เด็กจะเริ่มพัฒนาความคาดหวังขึ้น จะเห็นได้ว่าการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา และสามารถทำนายผลของสถานการณ์นั้นได้จะทำให้เด็กได้รับการเสริมแรงทางบวก อันเป็นการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อเวลาผ่านไปปัญหาเดิมนั้นก็จะกลายเป็นความแปลกใหม่ กล่าวคือเมื่อได้แก้ปัญหาเดิมและทำได้ก็จะไม่ทำให้เกิดความรู้สึกสำเร็จอีก ดังนั้นบิดามารดา

จึงควรจัดเตรียมสถานการณ์ใหม่ๆ ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นเพื่อเด็กจะได้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือพัฒนาความคาดหวังในความสำเร็จต่อไป แต่ถ้าปัญหานั้นซับซ้อนมากเกินไปเด็กจะแก้ปัญหาได้สำเร็จ เด็กจะกลายเป็นบุคคลที่กลัวความล้มเหลวได้

ในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ เกมที่ผู้วิจัยนำมาใช้จึงมีลักษณะเดียวกับกิจกรรมเกมของ McClelland (1979) คือ ต้องมีการตัดสินใจจากคะแนนที่ได้ โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดระดับความคาดหวังเทียบเคียงกับระดับความสามารถของตนเอง และผสมผสานกับบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเล่นกีฬา (Sport) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการแข่งขันและตั้งระดับความคาดหวังที่เหมาะสมกับตนเอง และบทเรียนเรื่อง Modal Word (Can/Could) ซึ่งเป็นบทสนทนาที่ทำทนายความสามารถของผู้เรียน ให้มีความกล้าที่จะลองทำอะไรที่แตกต่างจากที่เคยทำมาก่อน ทั้งนี้ เกมที่เลือกใช้ ได้แก่ โยนห่วง ตีกอล์ฟ และปาลูกดอก โดยกติกาในการเล่น เกม จะการกำหนดคะแนนที่ได้ ออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะใกล้ ให้ 1 คะแนน หากเป็นระยะกลาง ให้ 2 คะแนน และระยะไกล ให้ 3 คะแนน ซึ่งนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้ผลคะแนนสูงสุดเป็นผู้ชนะ ผลที่ได้จากการเล่นเกม นอกจากจะสร้างเสริมความสามารถในการตัดสินใจและความกล้าแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ถึงข้อผิดพลาดและนำมาแก้ไขในครั้งต่อไป เช่นเดียวกับที่ McClelland (1979) กล่าวว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะชอบสถานการณ์ที่น่าท้าทาย ซึ่งมีทั้งความเสี่ยงที่อาจจะส่งผลให้ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ต้องไม่เป็นความเสี่ยงเสียจนกระทั่งว่า เขาอาจจะไม่สามารถพิชิตชัยได้ด้วยความสามารถของพวกเขาเอง

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมเกมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ จึงมีส่วนช่วยในความสามารถในการตัดสินใจ และกล้าเสี่ยงที่จะทดลองทำอะไรแปลกใหม่ ทั้งยังเป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงาน วิธีคิด หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน โดยอิงจากข้อมูลที่มีอยู่และจากประสบการณ์ส่วนตัวและความสามารถในระดับที่ตัวเองมีอยู่ เรียนรู้จากความล้มเหลว และพัฒนาความสำเร็จที่มีให้ดียิ่งขึ้น

5.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปแบบที่ 5 ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) คือ การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ โดยให้ผู้เรียนเกี่ยวโยงภาพลักษณ์และเป้าหมายต่อความสำเร็จของแต่ละบุคคล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมการตั้งเป้าหมาย เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษานอกระบบได้ฝึกจินตนาการถึงความสำเร็จและเรียนรู้วิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น เช่นเดียวกับที่ McClelland (1979) ได้เสนอแนะให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะพูดคุยเกี่ยวกับเป้าหมายส่วนตัว โดยผู้สอนจะช่วยให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบคาดการณ์ถึงอุปสรรคบางประการ ที่อาจเผชิญทั้ง

ในการทำงานและในชีวิตส่วนตัว เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษานอกระบบสามารถตั้งเป้าหมายของตัวเองและแผนปฏิบัติการนั้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกิจกรรมการตั้งเป้าหมาย โดยผสมผสานกับบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Future Simple Tense เนื่องจากเป็นประโยคที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดหรือการกระทำที่ตั้งใจจะทำในอนาคต และกำหนดให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบตั้งเป้าหมายเป็น 3 ระยะ ได้แก่ เป้าหมายระยะสั้น เป้าหมายระยะกลาง และเป้าหมายระยะยาว โดยให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบฝึกการวางแผนชีวิตว่าอีก 1 ปี 5 ปี และ 10 ปีข้างหน้า อยากจะได้อะไร อยากจะเป็นอะไร หรืออยากจะมีอะไรบ้าง เพื่อให้ นักศึกษา การศึกษานอกระบบคิดฝันเกี่ยวกับความสำเร็จและเรียนรู้วิธีการวางแผน ซึ่งสอดคล้องกับ McClelland (1979) ที่เสนอแนะให้มีกิจกรรมที่คิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ เช่น ในห้องเรียนควรมีการสอนให้คิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการขึ้น เพื่อให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมการตั้งเป้าหมายจึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างการคาดการณ์ล่วงหน้าให้กับ นักศึกษา การศึกษานอกระบบที่เป็นปัจจัยสำคัญสู่ความสำเร็จในชีวิต เนื่องจาก การตั้งเป้าหมายที่ดีจะเริ่มต้นจากการวางแผนอย่างเป็นระบบ ซึ่งช่วยให้เห็นทิศทางที่ต้องการจะไปได้ง่าย และชัดเจนและยังช่วยให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบดำเนินชีวิตเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

5.6 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในขั้นตอนที่ 6 ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) คือ การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ซึ่งเป็นเอกสารรวบรวมข้อมูลผลงานของ นักศึกษา การศึกษานอกระบบ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าและความสำเร็จของการเรียนรู้ในเรื่องนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนผลงานหรือผลการเรียนรู้ของ นักศึกษา การศึกษานอกระบบ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษา การศึกษานอกระบบได้เรียนรู้ได้ถึงระดับใดและชี้ให้เห็นถึงระดับความสำเร็จและสภาพที่แท้จริง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของ นักศึกษา การศึกษานอกระบบ ทั้งใช้เป็นเครื่องมือผู้สอนใช้ประกอบเพื่อประเมินผลตามสภาพจริง สอดคล้องกับ McClelland (1979) ที่เสนอแนะให้ผู้เรียนพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว โดยบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวัน ผ่านสมุดบันทึกหรือไดอารี่ที่บันทึกการเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าจากการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมดังกล่าวมาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะความรับผิดชอบของ นักศึกษา การศึกษานอกระบบ โดยผสมผสานกับบทเรียนเรื่อง Time / Present

Simple Tense ซึ่งเป็นประโยคที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่กระทำเป็นกิจวัตร และกระทำอย่างสม่ำเสมอ โดยให้นักศึกษาศึกษานอกระบบบันทึกความก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงของในแต่ละช่วงเวลา ทำให้มองเห็นถึงพัฒนาการของตนเอง ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมต่างๆ ให้นักศึกษาศึกษานอกระบบฝึกปฏิบัติและบันทึกความก้าวหน้ารายวัน จำนวนวันละ 6 กิจกรรม ได้แก่ การฝึกโยคะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิและจินตนาการ การใช้คำพูดด้านบวก และกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยผู้เรียนจะต้องปฏิบัติเป็นระยะเวลา 14 วัน และบันทึกข้อมูลการปฏิบัติแต่ละครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความพยายาม ความรับผิดชอบ และความสามารถที่เปลี่ยนแปลง โดยมีหลักฐานข้อมูลจากสิ่งที่นักศึกษาศึกษานอกระบบบันทึกด้วยตนเอง ทั้งนี้ ระหว่างการจัดกิจกรรม ผู้สอนได้แนะนำผู้เรียนให้บันทึกจากความเป็นจริงในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรม และนำผลการบันทึกแต่ละครั้งมาตรวจสอบพิจารณาเพื่อปรับปรุงให้การปฏิบัติครั้งต่อไปทำได้ดีขึ้น ผู้วิจัยกำหนดให้กิจกรรมโดยส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเดิม ซึ่งเน้นย้ำการปฏิบัติซ้ำเพื่อให้เกิดเป็นนิสัย โดยจดบันทึกให้เห็นถึงความก้าวหน้าและความสำเร็จในการทำกิจกรรม ทั้งยังเห็นข้อบกพร่องที่ควรได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วพัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับ สอดคล้องกับแนวคิดของ Tyler (1986) ที่กล่าวว่าประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องทำให้นักศึกษาศึกษานอกระบบได้โอกาสที่จะได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า จึงมีส่วนสำคัญที่สร้างเสริมให้นักศึกษาศึกษานอกระบบเกิดความรับผิดชอบ เนื่องจากการต้องปฏิบัติกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ การบันทึกความก้าวหน้า นอกจากจะทำให้ นักศึกษาศึกษานอกระบบเห็นข้อบกพร่องและเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเอง ยังทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน เกิดทักษะและความชำนาญ เข้าใจในการปฏิบัติอย่างแท้จริง นำไปสู่ความสามารถในการปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติหรือเป็นนิสัย และเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากปัจจัยภายในของนักศึกษาศึกษานอกระบบ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวร

5.7 กิจกรรมประเมินตนเอง

การเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปแบบที่ 7 ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) คือการให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้ นักศึกษาศึกษานอกระบบสามารถประเมินตนเองเปรียบเทียบกับระดับความคาดหวัง วิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อยของตนเองที่ควรปรับปรุงหรือแก้ไข เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและแนวทางในการพัฒนา ทั้งยังเป็นกระบวนการที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองว่ามีความสามารถด้านใด ซึ่งสามารถช่วยให้ตัดสินใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา อาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง สอดคล้องกับ McClelland (1979) ที่เสนอแนะให้

นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้รับผลการประเมินเพื่อพัฒนาตนเองไปสู่การบรรลุเป้าหมาย โดยการให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมมาจากการดำเนินกิจกรรมทั้งจากคะแนนการทำงาน การร่วมกิจกรรม คำวิจารณ์ด้านบุคลิกลักษณะเฉพาะตัว รวมทั้งทัศนคติต่าง ๆ ทางสังคม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองภายหลังจากกิจกรรม และผสมผสานกับบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Past Simple Tense เนื่องจากเป็นประโยคที่แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต หรือเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ตีความวิเคราะห์ วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ในการทำงานของตนเองหรือประเมินผลความก้าวหน้าในสิ่งนั้นๆ การประเมินตนเองเริ่มจากการกำหนดเป้าหมายและเกณฑ์ร่วมกันระหว่างผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบเพื่อทราบเป้าหมายและเกณฑ์ในประเมินผลการปฏิบัติงาน ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทราบว่าควรปฏิบัติกิจกรรม อย่างไร และต้องทำอย่างไรเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด จากนั้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบกำหนดเกณฑ์ความสำเร็จด้วยตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ และการตัดสินใจด้วยตนเองว่าการปฏิบัติงานเป็นไปตามเป้าหมาย ผ่านเกณฑ์ที่พึงพอใจหรือไม่ และจะมีการพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานของตนเองอย่างไร ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานอื่นๆ ให้ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับทฤษฎีของ McClelland (1979) ในการประเมินระดับของผลงานเปรียบเทียบกับระดับของความสำเร็จที่ตั้งไว้

ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมการประเมินตนเองจึงช่วยเสริมสร้างความต้องการทราบผลของการกระทำของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ เนื่องจากการสะท้อนให้เห็นผลการปฏิบัติอย่างมีความหมาย ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดความพยายามอย่างสม่ำเสมอ พัฒนาและปรับปรุงผลงานในครั้งต่อไป สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ของตนเอง ส่งผลให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์มีความสามารถและมีการพัฒนาพฤติกรรมในการเรียนรู้ดีขึ้น

จากกิจกรรมดังกล่าว สรุปได้ว่า รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งเริ่มตั้งแต่การสร้างเชื่อมั่น ซึ่งเป็นกิจกรรมขั้นต้นในการเริ่มกิจกรรม การสะท้อนในความคิดแบบจินตนาการด้วยกิจกรรมมุมมองผ่านภาพ การฝึกความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยกิจกรรมเกมธุรกิจ การฝึกปฏิบัติการใฝ่สัมฤทธิ์ ในเกมต่าง ๆ เช่น เกมปาลูกดอก หรือโยนห่วง การฝึกต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยกิจกรรมการตั้งเป้าหมาย การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัวด้วยกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า และการให้ผลสะท้อนกลับที่เป็นรูปธรรมด้วยกิจกรรมประเมินผล สามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ McClelland (1979) ซึ่งจัดโครงการที่ประเทศอินเดีย โดยเน้นกิจกรรมให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น ลักษณะของผู้ประกอบการ การคิดฝันถึงผลสัมฤทธิ์และการอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทำธุรกิจได้ดีขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเยี่ยงผู้ประกอบการสูงขึ้น เช่นมีการทำงานมากขึ้น มีการริเริ่มธุรกิจใหม่ๆ มีการกล้าลงทุนในกิจการใหม่ๆ และมีรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น วิธีการวิเคราะห์ผลในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเปรียบเทียบกับตนเองก่อนได้รับการฝึกและหลังจากได้รับการฝึกแล้ว โดยระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระยะหลังจากได้รับการฝึกใหม่ๆ จะสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึกมาก และหลังจากนั้น 2-3 ปี ถึงแม้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะลดลง แต่ก็ยังสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ ในกิจกรรมขึ้นต้นเพื่อสร้างความเชื่อมั่นของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ซึ่งมีความด้อยสัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ในทางลบ ผู้วิจัยใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ได้แก่ การพัฒนาคลื่นสมองด้วยการฝึกโยคะ การเดินเกาซิกิ สมาธิ และเสริมสร้างภาพพจน์ด้วยกิจกรรมคำพูดด้านบวก และการจินตนาการ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จและเป็น การฝึกปฏิบัติที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึกให้เป็นบวก จึงทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีพัฒนาการด้านอัตมโนทัศน์สูงขึ้นดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของสรพล สุขทรศนีย์ (2532) ที่พบว่าบุคคลที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นบวก จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพโน้มเอียงไปทางบวก เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก เห็นคุณค่าในตนเอง มีกำลังใจดี รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สุขุมรอบคอบ มีวิจรรย์ญาณที่ดี และสอดคล้องกับคำกล่าวของ Sarkar (1984) ที่กล่าวว่า เราคิดอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีข้อสังเกตที่สำคัญจากผลการทดสอบว่าคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง ตามตารางที่ 30 โดยเฉพาะคะแนนการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาจเนื่องมาจากกิจกรรมหลัก ได้แก่ กิจกรรมเกมธุรกิจ และกิจกรรมบันทึกความก้าวหน้าเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยเวลา ความพยายามและความตั้งใจอย่างมาก ประกอบกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มทดลองเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ค่อนข้างต่ำ ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพียงเล็กน้อย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า อาจต้องมีการปรับในเรื่องระยะเวลา ให้เป็นการปฏิบัติกิจกรรมในช่วงเวลาปกติตลอดทั้งเทอม ซึ่งจะเป็นการย้ำในตัวกิจกรรมและมีช่วงเวลายาวนานเพียงพอ ในการพัฒนาที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนขึ้น ขณะที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีคะแนนการพัฒนาทางด้านอัตมโนทัศน์อย่างชัดเจนกว่า อาจเป็นเพราะนักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ดีขึ้น และเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จได้ ประกอบกับ รูปแบบกิจกรรมครั้งนี้จัดให้ผู้เรียนฝึกการพัฒนาคลื่นสมอง และการ

สร้างภาพพจน์ที่ดีต่อตนเองในตอนต้นของกิจกรรมเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ชั่วโมง และปฏิบัติติดต่อกันถึง 25 ครั้ง จึงทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดจนมากกว่า

6. ระยะเวลา

ระยะเวลาของการจัดกิจกรรมที่กำหนดไว้คือ 111 ชั่วโมง แบ่งการจัดกิจกรรมออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” ระยะเวลา 48 ชั่วโมง

ระยะที่ 2 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะเวลา 21 ชั่วโมง

ระยะที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ระยะเวลา 42 ชั่วโมง

นักศึกษาการศึกษานอกระบบ ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระยะเวลาของการจัดกิจกรรมในระยะที่ 1-2 ที่เป็นการเรียนรู้เนื้อหาทั้งภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ และมีความพึงพอใจในการระยะเวลาการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองในระยะที่ 3 ซึ่งระยะเวลาของการจัดกิจกรรมมีความใกล้เคียงกับการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ McClelland (1979) จัดให้กับกลุ่มนักธุรกิจชายชาวอินเดียที่กำหนดให้มีการจัดกิจกรรมระหว่างระยะเวลา 70 ชั่วโมง หรือมากกว่านั้น เพื่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัติ

นอกจากระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติมีความเหมาะสมแล้ว วันและช่วงเวลาจัดก็มีความเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่อยู่ในวัยทำงานและมีหน้าที่ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ที่อำนวยความสะดวกให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและฝึกปฏิบัติได้เต็มเวลา ซึ่งจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมและได้รับความรู้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Zinser (1995) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ที่ดีต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน ความสะดวกด้านเวลา การเดินทาง และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียน

7. สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมมีความหลากหลาย เช่น หนังสือ เอกสาร ประกอบการสอน บัตรภาพ บัตรคำ VCD มีจำนวนเพียงพอ และถูกออกแบบให้มีความน่าสนใจ มีรูปภาพประกอบที่สวยงาม อ่านด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหา ช่วยให้ เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น สามารถนำมาปรับใช้ให้เข้ากับสถานที่จัดกิจกรรมได้ ดังจากการวิจัยของ กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ที่พบว่าสื่อการเรียนรู้ที่จัดควรมีความหลากหลาย ได้แก่ รูปภาพ

อุปกรณ์ หรือตัวอย่างที่เป็นเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Roy (1985) ที่กล่าวว่า สื่อการสอนที่ใช้ในการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มีความสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับแนวคิด ความรู้ ค่านิยมใหม่ ๆ มาใช้ในการวิเคราะห์ ผนวกกับความรู้เดิมแล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่ นอกจากนี้ สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ยังมีความสอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกลที่ไม่สามารถเข้าเรียน และต้องเรียนโดยวิธีอื่นได้ โดยผ่านสื่อในการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นหลัก เช่น คู่มือการเรียนรู้ด้วยตนเอง

8. สภาพแวดล้อม

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดสภาพแวดล้อมที่เงียบสงบ มีแสงสว่างเพียงพอ และอากาศถ่ายเทได้สะดวก เพื่อให้ผู้เรียนมีสมาธิ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สอดคล้องกับ McClelland (1979) ที่กล่าวว่า กิจกรรมจะเริ่มตั้งแต่การเลือกสถานที่ที่เงียบสงบ ซึ่งบุคคลจะถูกตัดขาดจากภาระหน้าที่หรือข้อบังคับต่างๆ การใช้สถานการณ์ที่แยกออกไป โดยเฉพาะนี้จะช่วยให้บุคคลมีโอกาสได้แสดงพฤติกรรมใหม่ๆ เพื่อให้ผู้รับการฝึกพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เลือกสถานที่ที่สามารถปรับใช้ทำกิจกรรมได้หลายรูปแบบ เช่น เป็นสถานที่เรียน สถานที่รับประทานอาหาร การทำกิจกรรมที่ต้องการพื้นที่ในการเคลื่อนไหว นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถพูดคุยและเปลี่ยนประสบการณ์ได้อย่างสะดวก สอดคล้องกับ Knowles (1975) ที่กล่าวว่า จัดโครงสร้างทางกายภาพ ห้องเรียนมีบรรยากาศที่ไม่เป็นทางการ ขนาดของโต๊ะและเก้าอี้เหมาะกับผู้ใหญ่ นั่งสบาย การจัดโต๊ะและเก้าอี้จัดให้อยู่ในลักษณะล้อมวงคุยกัน เพื่อเอื้อต่อการสื่อสารแบบสองทางของสมาชิกทุกคน ขณะพูดคุยทุกคนได้มองเห็นผู้พูด ทั้งนี้ เพื่อมุ่งกระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ผู้เรียนรู้สะสมติดตัวมา

9. การวัดและประเมินผล

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินหลายรูปแบบ เช่น วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเมินผลภายหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยผู้เรียนเป็นคนพิจารณาว่าตนเองมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์เป็นไปตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้หรือไม่ สอดคล้องกับ Knowles (1975) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรมีการประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นระยะ เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจในการกระทำของตนเองตามกิจกรรมการเรียนรู้ได้ ถ้าจำเป็นต้องดัดแปลงหรือยืดหยุ่น สำหรับการประเมินขั้นสุดท้ายเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะทราบว่าตนเองถึงมุ่งหมายที่ตนกำหนดไว้แล้วหรือยัง ยังขาดอีกเท่าไร การประเมินตนเองขั้นนี้ มีข้อดีที่กลายเป็น

การวิเคราะห์ความต้องการหรือสิ่งที่ขาดของผู้เรียนด้วยตนเองอีกครั้ง ถ้ายังไม่ถึงจุดหมายที่ต้องการ นักศึกษาคณะศึกษานอกระบบทราบว่าขาดอีกเท่าไร ทำให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้อีกต่อไป

ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพการพัฒนาแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาคณะศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาคณะศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล และเพื่อทดสอบว่ารูปแบบกิจกรรมดังกล่าวจะสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาคณะศึกษานอกระบบได้หรือไม่ การทดสอบปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังเสนอไว้ในบทที่ 4 และอภิปรายประสิทธิภาพการพัฒนาแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) ตามสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

1. การทดสอบสมมุติฐานทางด้านพัฒนาการของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากแบบวัดและแบบทดสอบที่ได้จากการวัดก่อนและหลังกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาคณะศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ใน ตารางที่ 32 นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

พัฒนาการของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่วัดก่อนและหลังกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาคณะศึกษานอกระบบกลุ่มความด้อยสัมฤทธิ์ ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าเดิม กล่าวคือคะแนนจากแบบทดสอบซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 32 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นการสนับสนุนสมมุติฐานการวิจัยที่ 1

จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส สามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ สอดคล้องกับที่ Alschuler (1970) ได้ใช้แนวทางของ McClelland (1979) จัดโปรแกรมการฝึกทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพบว่าแนวทางการจัดกิจกรรมดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น ความกล้าเสี่ยงพอสมควร ความคิดริเริ่ม การให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นรูปธรรม และมีการวางแผนการนัดหมายอย่างรอบคอบ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ McClelland (1979) ที่พบว่าทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถนำไปใช้ เพื่อฝึกบุคคลให้รู้จักคิดและแสดงออกเพื่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รวมทั้งสามารถนำไปใช้ได้กับบุคคลที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนหรือการทำงานต่ำได้ดีอีกด้วย

นอกจากนี้ รูปแบบกิจกรรมดังกล่าว ยังประกอบด้วยกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งสามารถเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงผู้เรียนตั้งแต่ระดับจิตใต้สำนึก ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เกิดความมั่นใจและมองว่าตนเองสามารถประสบความสำเร็จได้ สอดคล้องกับเกียรติวรรณ อมาตยกุล (2534) ที่กล่าวว่า จิตใต้สำนึกคนเราสามารถจะเปลี่ยนแปลงสภาพกลายเป็นสิ่งที่เราคิดถึง ใฝ่ฝันถึง หรือให้ความสนใจอย่างแรงกล้าต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน ๆ ได้ ดังนั้น การใช้จินตนาการและการย่ำคิดจะค่อย ๆ เปลี่ยนจิตใจไปสู่สิ่งที่ใฝ่ฝันถึงอยู่เสมอได้ จึงทำให้มองชีวิตของตนเอง ผู้อื่น กิจกรรมต่าง ๆ และโลกในแง่ที่ดีมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น

2. การทดสอบสมมุติฐานด้านการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากแบบทดสอบระหว่างนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มทดลองที่ผ่านการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่พัฒนาขึ้น และนักศึกษาการศึกษานอกระบบในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตารางที่ 29

จากการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแต่เรียนด้วยวิธีปกติ พบว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตามตารางที่ 29

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ในกลุ่มทดลอง มีผลทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ มีพัฒนาการของ คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า กลุ่มควบคุม ซึ่งไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแต่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นการ สนับสนุนสมมุติฐานการวิจัยข้อ 2 ข้อมูลนี้ทำให้เชื่อมั่นว่ารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดมโนทัศน์ตาม แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นวิธีการจัดกิจกรรมที่สามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ด้วยเหตุผล ดังนี้

2.1 รูปแบบการจัดกิจกรรมมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น การพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจให้มีความพร้อมต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้เนื้อหาบทเรียนด้วยการคิดวิเคราะห์ วางแผน กำหนด เป้าหมายวิธีการทำกิจกรรมทั้งแบบกลุ่ม เพื่อให้มีกิจกรรมร่วมกัน สามารถเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมรายบุคคล เพื่อให้รู้ความก้าวหน้าของตนเองจากการประเมินผล รวมทั้ง วิธีการ เรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่แปลกใหม่ น่าสนใจ สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Tella (2007) ที่พบว่าความสนใจและทัศนคติ ของผู้เรียนต่อวิชาที่เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจที่สูงซึ่งสามารถนำไปสู่ความสำเร็จที่ เพิ่มขึ้น และเสนอแนะวิธีการในการสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนเพื่อการเรียนรู้โดย 1) สร้าง ความน่าสนใจในการสอน 2) ความแตกต่างของแต่ละบุคคลด้านความสามารถ พื้นฐานที่มา และ ทัศนคติควรถูกนำมาพิจารณา และ 3) ยกระดับอึดมโนทัศน์ที่ดีต่อตนเองหรือความรู้สึกที่ดีต่อ ตนเองของผู้เรียนด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย

2.2 ขั้นตอนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นได้รับการจัดลำดับอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยใช้ 7 กิจกรรมตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นหลัก โดยแบ่งช่วงเวลาในการดำเนินกิจกรรมเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะแรกเป็นการเตรียมความพร้อมในการเรียนเนื้อหาและกิจกรรมตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และ กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้ด้านภาษาและ วิธีการในการปฏิบัติกิจกรรม ช่วงที่สองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง โดยจะเป็นการเรียน

เนื้อหาตามบทเรียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ช่วงที่สามเป็นการฝึกปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเพื่อเน้นย้ำพฤติกรรมและส่งเสริมให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีบทบาทอย่างมากในการตัดสินใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ สอดคล้องกับ หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Tyler (1986) ได้แก่ ความต่อเนื่องกัน เป็นขั้นตอน และการบูรณาการได้ โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมซึ่งเรียงลำดับตามเหตุการณ์ มีความกว้างขวางและลึกซึ้ง มีความหลากหลายของกิจกรรม ใช้หลักการบรรยายไปสู่การวิเคราะห์ การพัฒนาตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงไปสู่หลักการที่กว้างขึ้น และการมองอย่างองค์รวม

2.3 การเรียนการสอน ที่ส่งเสริมให้เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้สองประการ คือ 1) เสนอปัญหาหรือประเด็นที่ท้าทายและให้นักศึกษานอกระบบเป็นผู้ตัดสินใจเลือกปัญหาหรือประเด็นด้วยตนเอง เป็นการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมและเข้าใจการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างแท้จริง 2) เปิดโอกาสให้นักศึกษานอกระบบเป็นผู้แสวงหาคำตอบสำหรับใช้ในการแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างแท้จริง นอกจากนี้ นักศึกษานอกระบบยังได้รับการสนับสนุนให้ใช้สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและเพียงสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น ซีดีรอม หนังสือ และรายการแหล่งเรียนรู้ 3) การเรียนการสอนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของนักศึกษานอกระบบโดยตรง เช่น การวางแผนในการประกอบอาชีพ การยกตัวอย่างเรื่องราวในชีวิตประจำวัน และพัฒนาความก้าวหน้ารายวัน ซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของนักศึกษานอกระบบ สอดคล้องกับแนวคิดของ Knowles (1978) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เหมาะสมควรเป็นแนววิถีที่ผู้ใหญ่ชี้นำตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมจึงควรเป็นแนวโน้มที่ใช้ประโยชน์จากประสบการณ์เดิม โดยผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ และความรู้ที่นั่นต้องนำไปใช้ประโยชน์ได้ทันทีในปัจจุบัน ไม่ใช่ในอนาคต

2.4 การประเมินความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถทั้งจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งนักศึกษานอกระบบประเมินความสามารถด้านภาษาด้วยตนเอง ด้วยแบบวัดที่ผู้สอนจัดเตรียมมาให้ใช้ในการประเมินความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของตนเอง นอกจากนี้นักศึกษานอกระบบยังได้รับการสนับสนุนให้ประเมินความสามารถด้านภาษาในกิจกรรมการปฏิสัมพันธ์ทั้งในชั้นเรียนซึ่งเป็นการประเมินร่วมกันเป็นกลุ่มและการฝึกปฏิบัตินอกชั้นเรียนซึ่งเป็นการประเมินด้วยตนเอง เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการ แก้ไขข้อบกพร่อง และหาแนวทางการปรับปรุงทักษะต่าง ๆ ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ McClelland (1979) ที่เสนอแนะให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบประเมินตนเองภายหลังจากกิจกรรมว่า นักศึกษาการศึกษานอก

ระบบต้องการพัฒนาตนเองต่อไปอีกหรือไม่ ความต้องการผลสำเร็จของงานเป็นอย่างไร และลักษณะใดที่ควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนัก เข้าใจและเห็นประโยชน์ของการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างแท้จริง

2.5 รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มุ่งเน้นการพัฒนาองค์ประกอบภายในตัวของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ ได้แก่ การพัฒนาแรงจูงใจและอัตมโนทัศน์ ซึ่งแตกต่างวิธีการเรียนแบบปกติซึ่งมุ่งเน้นพัฒนาเฉพาะองค์ประกอบด้านการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับ Jacobovitz (1971) ได้กล่าวสรุปผลจากงานวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษว่า องค์ประกอบในตัวนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สุด กล่าวคือ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 86 ทั้งนี้เป็นแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ถึงร้อยละ 33 ด้วยเหตุที่แรงจูงใจย่อมก่อให้เกิดความมานะบากบั่นและความพยายามความมานะบากบั่นและความพยายามย่อมก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์จะย้อนกลับมาเป็นแรงจูงใจผู้เรียนอีก

ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

ในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างแท้จริง มีปัจจัยเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ ดังนี้

1. ปัจจัยเงื่อนไขของการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลไปใช้

1.1 ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องจัดผู้เรียนให้มีความสนใจหรือมีปัญหาที่คล้ายกัน จำนวนของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องตระหนักในการจัดกิจกรรม โดยต้องจัด

ผู้เรียนให้มีจำนวนที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้องมีการฝึกปฏิบัติและทำกิจกรรมหลายรูปแบบ ดังนั้น จำนวนผู้เรียนจึงไม่ควรมากเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสทดลองและฝึกปฏิบัติอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีความแตกต่างและหลากหลายในเรื่องอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย มีประสบการณ์ในการทำงาน ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ระดมสมองในการนำเสนอและเกี้ยวโยงความรู้ใหม่ๆ จากแง่มุมความคิดที่หลากหลายเข้ากับประสบการณ์เดิมของแต่ละคน สอดคล้องกับเกียรตวิวรรณ อมาตยกุล (2533) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการศึกษามุ่งพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักใช้ความคิด ตัดสินใจเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งให้นักศึกษาศึกษานอกระบบมีอิสระจากสิ่งแวดล้อมมากที่สุด โดยมีวิธีการเป็นส่วนประกอบที่จะทำให้คนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเป็นกิจกรรมการศึกษาที่จัดเพื่อทุกคนในสังคม

1.2 ผู้สอน

ผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญเนื่องจากเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ในเนื้อหา ช่วยสร้างบรรยากาศให้มีความผ่อนคลาย กระตุ้นและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักศึกษาศึกษานอกระบบได้แสดงความคิดเห็น สามารถสร้างกำลังใจและความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน ทั้งนี้ ผู้สอนจึงต้องมีบทบาทเป็นผู้อำนวยการความสะอาดแก่นักศึกษาศึกษานอกระบบ และต้องเป็นผู้ที่มีความเข้าใจหลักการเรียนรู้ของวัยผู้ใหญ่เป็นอย่างดี

1.3 เนื้อหาสาระ

เนื้อหาสาระเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องจัดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ สามารถตอบสนองความต้องการและปัญหาของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ Tyler (1986) ที่สรุปว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ควรเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีความเหมาะสมวิถีชีวิตในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่นักศึกษาศึกษานอกระบบได้มาซึ่งความพอใจ นอกจากนี้ ประสบการณ์การเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย และ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์สูงสุดกับนักศึกษาศึกษานอกระบบ

1.4 กิจกรรมการเรียนรู้

ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดำเนินการตามกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) เริ่มตั้งแต่การสร้างเชื่อมั่นด้วยกิจกรรมคำพูดด้านบวก ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ กิจกรรมเกมธุรกิจ กิจกรรมเกม กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า กิจกรรมประเมินผล ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนเกิดการคิดที่ใช้ในการแก้ปัญหาและฝึกการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ โดยการจัดวางรูปแบบกิจกรรมอย่างเป็นลำดับ ขั้นตอน เริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายไปสู่ยาก มุ่งเน้นการเกิดความรู้ และทักษะจากการฝึกปฏิบัติซ้ำๆ จนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและ

การทำงานจริง ซึ่งเป็นไปตามหลักการจัดกิจกรรมของ Tyler (1986) ที่กล่าวว่า หลักการที่สำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่ ความต่อเนื่อง เป็นขั้นตอน และสามารถบูรณาการได้นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน

1.5 ระยะเวลา

ระยะเวลาเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องจัดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ผู้สอนจึงต้องกำหนดเวลาให้มีระยะเวลายาวนานเพียงพอที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ สอดคล้องกับ Zinser (1995) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะที่ยั่งยืน ต้องใช้เวลารวมกันแล้ว ไม่น้อยกว่า 100 ชั่วโมง นอกจากนี้ ผู้สอนควรคำนึงถึงวันและช่วงเวลาที่เหมาะสมกับบริบทของนักศึกษา การศึกษานอกระบบเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและฝึกปฏิบัติได้เต็มเวลา ซึ่งจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมและได้รับความรู้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Zinser (1995) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ที่ดีต้องคำนึงถึงความพร้อมของนักศึกษา การศึกษานอกระบบ ความสะดวกด้านเวลา การเดินทาง และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

1.6 สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบเกิดความ ต้องการเรียนรู้ ผู้สอนจึงต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ให้เพียงพอ กับจำนวนผู้เรียน มีความหลากหลาย น่าสนใจ จัดทำด้วยภาษาที่อ่านและเข้าใจง่าย เพื่อ นักศึกษา การศึกษานอกระบบจะนำ ประสบการณ์ใหม่ผสมผสานกับประสบการณ์และความรู้เดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของ กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ที่พบว่าสื่อการเรียนรู้ที่จัดควรมีความหลากหลาย ได้แก่ รูปภาพต่าง ๆ อุปกรณ์ หรือตัวอย่างที่เป็นเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Roy (1985) ที่กล่าวว่า สื่อการสอนที่ใช้ในการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มีความสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับแนวคิด ความรู้ ค่านิยมใหม่ ๆ มาใช้ในการวิเคราะห์ ผนวกกับความรู้เดิมแล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่

1.7 สภาพแวดล้อม

สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ เพราะเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ผู้สอนจึงต้องเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม มีสภาพแวดล้อมที่เงียบสงบ มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม เลือกสถานที่ที่สามารถปรับใช้ทำกิจกรรมได้หลายรูปแบบ และเอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สอดคล้องกับ Knowles (1975) ที่กล่าวว่า จัดโครงสร้างทางกายภาพ ห้องเรียนมีบรรยากาศที่ไม่เป็นทางการ ขนาดของโต๊ะและเก้าอี้เหมาะกับผู้ใหญ่ นั่งสบาย การจัดโต๊ะและเก้าอี้จัดให้อยู่ใน

ลักษณะล้อมวงคุยกัน เพื่อเอื้อต่อการสื่อสารแบบสองทางของสมาชิกทุกคน ขณะพูดคุยทุกคนได้มองเห็นผู้พูด ทั้งนี้ เพื่อมุ่งกระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ผู้เรียนรู้สะสมติดตัวมา

2. ปัญหาและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้

2.1 ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีช่องว่างระหว่างพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเดิมกับเนื้อหาของบทเรียนตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบบางรายไม่เข้าใจในบทเรียนเมื่อเริ่มเรียนในระยะแรก ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้แก้ปัญหาโดยการเพิ่มระยะเวลาในการสอนเพื่อปรับพื้นฐานให้มีระดับความรู้ใกล้เคียงกับเนื้อหาบทเรียนที่นำมาจัด ทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถทำความเข้าใจบทเรียนในการเรียนสอนระยะที่ 1-2 เนื่องจาก ผู้วิจัยให้คำแนะนำและยกตัวอย่างประกอบเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจได้ง่าย แต่เมื่อนักศึกษาการศึกษานอกระบบต้องศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทำให้ปัญหาในการทำความเข้าใจในตัวบทเรียนยังคงมีอยู่

3.2 ระยะเวลา

นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นการฝึกปฏิบัติที่ต้องใช้ระยะเวลามาก ดังนั้น เมื่อการปฏิบัติมีเนื้อหามากทำให้ต้องแบ่งช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมเป็น 3 ระยะ แต่ละระยะต้องใช้เวลาานาน จึงทำให้บางกิจกรรมหรือเนื้อหาบางอย่างไม่มีโอกาสฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่ จึงเห็นควรให้ขยายระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติในแต่ละช่วงออกไปให้นานขึ้น

3.3 สภาพแวดล้อม

นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความเห็นว่าสถานที่จัดกิจกรรมระยะที่ 1-2 ได้ใช้สถานที่ขององค์การครูสภา ซึ่งมีความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนในห้องเรียนมากกว่าการปฏิบัติกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยเฉพาะกิจกรรมตามหลักการของนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่กว้างขวาง บรรยากาศสงบเงียบและมีความเป็นส่วนตัว ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนแล้วว่า บริบทของนักศึกษาการศึกษานอกระบบส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนซึ่งอยู่ในวัยทำงาน และบางคนมีครอบครัวแล้ว การจัดกิจกรรมที่ไกลจากที่พักอาศัยหรือการจัดกิจกรรมต่างจังหวัดซึ่งมีการพักค้างคืนนั้น อาจทำให้ผู้เรียนบางคนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เลือกอาคารครูสภาซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนเพชรบุรี

และมีการคมนาคมที่สะดวก นอกจากนี้ อาจารย์กล่าวยังเป็นสถานที่ตั้งของสถาบันการศึกษาทางไกลซึ่งมีความเหมาะสมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนที่ต้องการติดต่อกับสถาบันการศึกษาทางไกลด้วย

นอกจากนี้ ผู้เรียนมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หลักการตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนต้องการอาหารที่เพียงพอในแต่ละมื้อและเหมาะสมกับจำนวนของผู้เรียน การจัดการด้านอาหารจึงมีความจำเป็นในการดูแลให้เหมาะสมและเพียงพอับปริมาณความต้องการของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ นอกจากนี้ คุณภาพและปริมาณของอาหารควรเป็นที่พึงพอใจของผู้เรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเข้าร่วมตลอดทั้งกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่ารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกลได้นั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนต้องศึกษาให้เข้าใจวิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอุมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส และทดลองฝึกปฏิบัติด้วยตนเองให้มีลักษณะที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ประการ ก่อนการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน เพื่อเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตัวและเสนอแนะแนวคิดไปปฏิบัติให้กับผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ผู้สอนควรมองให้เห็นถึงความสัมพันธ์และเป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมกันและกันระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอุมโนทัศน์ เนื่องจากแรงจูงใจจะส่งผลต่อความมานะพยายามอันจะก่อให้เกิดนิสัยการเรียนที่ดี และนำไปสู่ความสำเร็จทางด้านการศึกษา เกิดการยอมรับจากสังคม นำไปสู่การมีอุมโนทัศน์ต่อตนเองในทางที่ดี ขณะที่อุมโนทัศน์ จะส่งผลต่อการยอมรับและเห็นคุณค่าในตนเอง เกิดความมั่นใจและนำไปสู่แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นในกระบวนการเหล่านี้ จึงจะทำให้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ผลดี

1.2 จากการอภิปรายกลุ่มและประสิทธิผลของการปฏิบัติกิจกรรม พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอุมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษใน

ระดับมาก ด้วยเหตุนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนไม่ควรพิจารณาเฉพาะองค์ประกอบด้านสติปัญญาเท่านั้น เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ยาก ส่วนองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเป็นเรื่องอารมณ์ความรู้สึก ทักษะคิด สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่า นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถหรือมีองค์ประกอบด้านสติปัญญาอยู่ในระดับสูง ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางสติปัญญา ซึ่งเป็นเรื่องอารมณ์ของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจและอึดทนในทัศนเป็นหลัก เพื่อให้ให้นักศึกษาการศึกษาจากระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ มีพัฒนาการทางการเรียนตลอดจนผลสัมฤทธิ์ ใกล้เคียงกับระดับความสามารถที่แท้จริง

1.3 จากการอภิปรายกลุ่มและสังเกตผู้เรียนขณะฟังการบรรยายจากผู้สอน พบว่า ในช่วงแรกของกิจกรรม ผู้เรียนแสดงความไม่เข้าใจในเนื้อหาสาระ เนื่องจาก ผู้เรียนมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำกว่าเนื้อหาที่นำมาสอน ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในช่วงแรก ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนควรปรับพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากระบบให้มีความพร้อมและพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษใกล้เคียงกับเนื้อหาสาระที่นำมาสอน ก่อนเริ่มการจัดกิจกรรม

1.4 จากการอภิปรายกลุ่มและประสิทธิผลของการปฏิบัติกิจกรรม พบว่า นักศึกษาจากระบบมีความพึงพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมเกมมากที่สุด เนื่องจาก เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาจากระบบสามารถกำหนดระดับความสำเร็จได้ด้วยตนเอง และมีความสนุกสนาน ดังนั้น กิจกรรมที่จัดควรเน้นให้นักศึกษาจากระบบสามารถปฏิบัติกิจกรรม และกำหนดผลลัพธ์ที่ต้องการได้ด้วยตนเอง มีความผ่อนคลาย เน้นการเรียนรู้แนวคิดและสาระของกิจกรรมนั้นๆ มากกว่ากิจกรรมที่มุ่งเน้นการแข่งขันเพื่อแพ้ชนะเพียงอย่างเดียว เพื่อให้ นักศึกษาจากระบบรู้สึกพึงพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ มากกว่า

1.5 ผู้สอนที่จะนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอึดทนในทัศนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสไปใช้ ควรศึกษาแต่ละองค์ประกอบและแผนการเรียนรู้ของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาจากระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ วิธีเรียนทางไกลได้ โดยควรคำนึงถึงข้อเสนอแนะแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

1.5.1 ผู้เรียน ควรมีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีระดับความสามารถใกล้เคียงกับเนื้อหาสาระที่นำมาจัดกิจกรรม เพื่อให้มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่สามารถต่อยอดความรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ ผู้เรียนต้องมี

ความเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม มีความมุ่งมั่นที่จะฝึกปฏิบัติ เพื่อให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรม ครบตามระยะเวลาที่ตั้งไว้

1.5.2 ผู้สอน ควรเป็นผู้ที่มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส นอกจากนี้ ในการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน ผู้สอนควรให้เกียรติ เปิดโอกาสให้นักศึกษา การศึกษานอกระบบได้แสดงความคิดเห็น และดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นอิสระ รวมทั้ง เห็นคุณค่า ในตัวของผู้เรียน เนื่องจาก นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอัตมโนทัศน์ ต่อตนเองทางด้านลบและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ค่อนข้างต่ำ การสนับสนุนให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าใน ตัวเองเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะจะช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความมั่นใจ ในตนเอง และเชื่อมั่นว่าจะสามารถประสบความสำเร็จได้

1.5.3 สารการเรียนรู้ที่จะนำมาจัดกิจกรรม ควรเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ตรง ตามความต้องการ สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน รวมทั้ง สอดคล้องกับกิจกรรมเพื่อพัฒนา คุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้ง 7 ประการ

1.5.4 กิจกรรมการเรียนรู้ ควรเริ่มจากการสร้างความเชื่อมั่น โดยกิจกรรมที่ใช้ ขั้นต้น ควรเริ่มจากการปรับคลื่นสมองและการสร้างภาพพจน์ต่อตนเองทางด้านบวก เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดความเชื่อมั่นในตนเองว่าจะสามารถพัฒนาและประสบความสำเร็จ ซึ่งจะทำให้เกิดความต้องการและแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองอย่างแท้จริง

1.5.5 ระยะเวลา ควรมีระยะเวลาในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ ที่ยาวนาน เพียงพอเพื่อเรียนรู้และเกิดทักษะที่ยั่งยืน นอกจากนี้ ผู้สอนควรเลือกวัน และเวลาให้เหมาะสมกับ บริบทของนักศึกษาการศึกษานอกระบบที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ ซึ่งต้องประกอบอาชีพและมีหน้าที่ ความรับผิดชอบทางครอบครัว เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าร่วมกิจกรรมเต็มเวลา

1.5.6 สื่อการเรียนรู้ ผู้สอนควรจัดเตรียมหนังสือ เอกสาร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ ใช้ในการเรียนรู้ให้มีจำนวนเพียงพอกับจำนวนของผู้เรียน และมีลักษณะที่หลากหลาย เพื่อ ป้องกันความเบื่อหน่ายที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้เรียน

1.5.7 สภาพแวดล้อม ควรเป็นสถานที่ที่มีความเงียบสงบ มีความกว้างขวาง เพื่อให้สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีบรรยาย ฝึกปฏิบัติในกิจกรรมที่มีการขยับเขยื้อนร่างกาย และควรเป็น การฝึกปฏิบัติการสถานการณ์จริง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกระบบกลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ดังนั้น รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ น่าจะเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ผู้สอนและบุคคลที่เกี่ยวข้องจะนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยพิจารณาใช้ตามความเหมาะสม

2.2 ควรมีการติดตามผลหลังการทดลองภายหลังการจัดกิจกรรม เช่น 1 เดือน, 3 เดือน หรือ 6 เดือน หลังจากการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อตรวจสอบว่า นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรหรือไม่ และอย่างไร

2.3 ควรศึกษา ทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) และอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เนื่องจากการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์เป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งในเรื่องของความคิดและการกระทำ ซึ่งอาจเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป และจะต้องอาศัยการสังเกตทุกขั้นตอน รวมทั้งการรายงานผลด้วยตนเอง (Self Report) จึงควรมีการศึกษาทดลองด้วยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

2.4 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยขัดขวางต่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. การจัดองค์กรและระบบบริหารการศึกษานอกโรงเรียน. ศึกษานอกโรงเรียน, กรม, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2538.
- กระทรวงศึกษาธิการ. ข้อมูลสถิติจำนวนนักเรียน นักศึกษาต่อประชากรในวัยเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ปี 2553. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.nfe.go.th>. [15 ธันวาคม 2553]
- กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), 2545.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรมาตรฐานแห่งชาติผู้ชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2545.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. การศึกษานอกระบบโรงเรียน : ทำไมต้องมีการศึกษานอกระบบโรงเรียนในปัจจุบัน. วารสารครุศาสตร์ . 33. (มกราคม- มิถุนายน 2533).
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. พลังแห่งความเชื่อมั่น. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ที. พี. พรินท์ จำกัด, 2540.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. คิด-ทำ ด้านบวก. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2545.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. สอนให้เป็นอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์ , 2546.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2545.
- จตุพร เพ็งชัย. เอกสารคำสอนวิชาแนะแนวและจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2534.
- จินตนา ซึ่งจิตตวิสุทธิ. การวิเคราะห์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำและสูงกว่าระดับความสามารถ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- จิม บาร์เรต . คู่มือทดสอบความถนัด (THE APTITUDE TEST WORKBOOK). กรุงเทพฯ, 2550.
- เชียรศรี วิวิธสิริ. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบโรงเรียน : เทคโนโลยีทางการศึกษา
กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.
- เชียรศรี วิวิธสิริ. จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ประสานมิตร, 2534

ดาร์ตัน กาญจนานา. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยวิธีเรียนทางไกลของนักเรียนนอกโรงเรียนสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการศึกษาของโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

ทศพร ประเสริฐสุข. การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับเด็กด้อยสัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524

ทิตินา แชนมณี. รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

นุศรา สรรพกิจกำจร. ผลการใช้โปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

บริหารงานการศึกษาของโรงเรียน, สำนัก. คู่มือการดำเนินงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการจัดการศึกษาของโรงเรียน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546

ประคอง กรรณสูต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ประเวศ วะสี. ภาวะผู้นำ : ความเป็นไปได้ในสังคมและวิธีการแก้ไข. กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน, 2540.

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา, ชุมพร ยงกิตติกุล และรุจิระ สุภรณ์ไพบูรณ์. การศึกษาเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ. กรุงเทพมหานคร : รายงานการวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

พิทักษ์ นิลนพคุณ. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีเรียนและผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

เพ็ญแข ดวงขวัญ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มหมวดวิชาพื้นฐานของนักเรียนนอกโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาของโรงเรียนกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

พรณี ข. เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์, 2528.

พลอย จาดเอียด. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติในวิชาภาษาอังกฤษที่เกิดจากการอธิบายและไม่อธิบายการบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.

ภทรพร ยุทธภรณ์พินิจ. รูปแบบการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวคิดของ ป.อ. ปยุตโต. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

ภัทรพรรณ สุขประชา. ผลการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและครูที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

รัฐกมล บรรหาร. การเปรียบเทียบอัตราสัมฤทธิ์ระหว่างวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวกับวัยรุ่นชายปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

จำไพทิพย์ ชีรณิติ. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.

วรรัตน์ อภินันท์กุล. การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ที่ประสบความสำเร็จตามกฎแห่งความสำเร็จของนโปเลียน ฮิลล์. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

วัชรภา ชันสำอาง. ผลของบรรยากาศการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่มีต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีด้านทฤษฎีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

วัชรีย์ ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

วาสนา โกวิทยา. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

- วิไล องค์นันต์คุณ. การวิเคราะห์แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเพื่อการพัฒนามนุษย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- วิวรรณ ศรีกุศลานุกูล. ผลของการจัดกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา. การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างอุปนิสัย 7 ประการตามแนวคิดของสติเฟ้น อาร์ โควี สำหรับเยาวชนตอนปลาย โดยใช้แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส และการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ศตพร วิไลรัตน์. การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียนโดยวิธีการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ศิรพร เลิศนุวัฒน์. ปัจจัยทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิธีเรียนด้วยตนเอง ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสัตตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- สงวนศรี วิรัชชัย. จิตวิทยาสังคมเพื่อการศึกษาก.กรุงเทพฯ ฯ: ศึกษาพร, 2527.
- สรรพ สุธรรณีย์ . SIDE EFFECT อันตรายหรือผลข้างเคียงที่เกิดจากการฝึกจิต. กรุงเทพฯ: วิทยุชน, 2542.
- สมคิด อิศระวัฒน์. การสอนผู้ใหญ่. กรุงเทพมหานคร : จรัสสินทวงศ์ การพิมพ์, 2543.
- สมศักดิ์ กิจธน์วัฒน์. การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจ ขนาดย่อย โดยใช้หลักการจัดกิจกรรมตามแนวมนุษยนิยมและการเพิ่มพลังศักยภาพของตนเองของแอนโทนี โรบบินส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สมศักดิ์ เจริญศรี. ผลการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

- สุนันทา ประไพตระกูล. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรคัดสรรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- สุนทร สุนันท์ชัย. เอกสารการสอนชุดวิชาการศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษานอกระบบ. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2544.
- สุนทรพจน์ ดำรงพานิช. โมเดลการจัดลำดับความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของอัตมโนทัศน์วิชาการ อัตมโนทัศน์ไม่ใช่วิชาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน: การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทปริญญาตรีบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาการวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547
- อัญญาณี ทิวทอง. ตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- อาชัญญา รัตนอุบล. เงื่อนไขการเรียนรู้ของผู้ใหญ่และแนวทางการสอนผู้ใหญ่. ภาควิชาการศึกษา นอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- อาชัญญา รัตนอุบล. การเรียนรู้และพัฒนาการของผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา นอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- อารี พันธุ์มณี. การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สู่ความเป็นเลิศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543.
- อุ้นตา นพคุณ. กรอบแนวคิดการพัฒนาโปรแกรมอย่างมีส่วนร่วมของการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2546.
- อุษณี โพธิ์สุข. วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ. ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพฯ, 2537.

ภาษาอังกฤษ

- Alexander, R.N., and C.H. Apfel. Altering schedule of reinforcement for improved classroom behavior. *Exceptional Children* 43 : 97-99, 1996.
- Annesley, F., et al. Identifying the First Grade Underachiever. *The Journal of Education Research* : 459-462. 1970
- Asbury, C. A. The Journal of Selected Factors Influencing Over- and Under-Achievement in Young School-Age Children. Harvard University, 1978.
- Atkinson, J.W. An introduction to motivation. New York : D.V. and Nostrand, 1964.
- Atkinson, J.W. Towards Experimental Analysis of Human Motivation in Term of Motives, Expectancies, and Incentive. *Motive in Fantasy, Action, and Society.*: 288-305, 1985.
- Bank, C. and Finlapson, w. Successful Motivation of students in Academic Activities in McClelland, D.C. *Appleton-Century-Crafts.* 1980.
- Benjamin, S. B. Human characteristics and Social learning. New York : McGraw Hill Book, 1976.
- Bloom, B. S. Human characteristics and school learning. New York: McGraw-Hill, 1976.
- Blank, W. E. Handbook for Developing competency based training programs. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1982.
- Boone, E. Developing programs in adult education. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1985.
- Brown, H. D. Principles of language learning and teaching. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1980..
- Bruner, J. S. The act of discovery. *Harvard Educational Review* 31 (1): 21–32, 1961.
- Caffarella, R.S. Planning programs for adult learners. San Francisco: Jossey-Bass., Publishers, 1994.
- Calhoun, James F. and Acocella, Joan Ross. Psychology of adjustment and human relationships New York : McGraw-Hill, 1990.
- Carr, M., Borkowski G., and Maxwell E. . Motivational Components of Underachievement. *Developmental Psychology* : 108-118, 1991.

- Coombs, P. H. and Ahmed, M. Attacking Rural Poverty: How non-formal education can help, Baltimore: John Hopkins University Press., 1974.
- Cronbach, L. J. Essentials of Psychological Testing. New York : Harper & Row, 1970.
- Domjan, M., and Purdy, J. E. Teaching about animal research in psychology. American Psychologist, 51, 979-980, 1996.
- Emerick, L. J. Academic underachievement among the gifted: Students' perceptions of factors that reverse the pattern. Gifted Child Quarterly, 36: 140-146, 1992.
- Evans, M.J., Cabral, L.J., Stephens, R.J., and Freeman, G. Renewal of alveolar epithelium in the rat following exposure to NO₂. Am J Pathol. Feb;70(2):175-198, 1973.
- Farguhar, W.W., and Payne, D A. A Classification and Comparison of Techniques Used in Selecting Under and over Achievers. Personal and Guidance Journal. : 874-884, 1964.
- Finochiaro, M. Teaching Children Foreign Language. New York . New York Mcgraw . Hill Company, 1964.
- Franken, R. 1994. Human motivation (3rd ed.). Pacific Grove, CA: Brooks/Cole Publishing Co, 1994.
- Furst, P.T. Shaft tombs, shell trumpets and Shamanism : a culture-historical approach to problems in West Maxican archaeology unpub. Ph.d. UCLA. 1966.
- Gardner, R. and W. Lambert. Attitudes and Motivation in Second-Language Learning. Rowley, Ma.: Newbury House, 1972.
- Gesinde, A. M. Motivation. In Z.A.A. Omideyi (Editor) Fundamental of Guidance and Counselling. Kanead Publishers: Ibadan, 2000.
- Hermans, Hubert J.M. A Questionnaire Measure of Achievement Motivation. Journal of Applied Psychology. 54 : 353-363, 1970.
- Hildreth, G. H. Introduction to the gifted. New York: McGraw-Hill. Hitchfield, E. M, 1966.
- Houle, Cyril O. The empty ideal: A critique of Continuing learning in the professions. Adult Education Quarterly, 34, 167-177.

- Ingram, E. Psychology and Language Learning. in Allen, J.B. and S.P. Corder (ed.) The Edinburgh Course in Applied Linguistics, Vol.2, 218-290. London: Oxford University Press, 1975.
- Jacobovits. Leon A Foreign Language Learning ; A Psycholinguistic Analysis of the issue, 1971.
- Jacobs, R. L., and McClelland , D. C. Moving up the corporate ladder: A longitudinal study of the leadership motive pattern and managerial success in women and men. Consulting Psychology Journal: Practice and Research, 46(1), 32-41, 1994.
- Keitges, D.J. Language proficiency interview testing: An overview. In M.H.Long & J.C. Richards, (Eds.). Methodology in TESOL: A book of readings (pp. 395-411). Boston: Heinle & Heinle. 1987.
- Kidd, J. R.. How adults learn. New York: Association, 1973
- Kid, J.R. How adult learn. New York : Association Press, 1975.
- Klein, Stephen B. Motivation Biosocial Approaches. New York : McGraw-Hill Book Company, 1982.
- Knowles, Malcolms S. Modern Practice of Adult Education. New York : Association Press, 1970.
- Knowles, Malcolms S. Self-directed learning. New York : Association Press, 1975.
- Knowles, Malcolms S. The Adult Learner : A Neglected Species. Houston : Gult Publishing, 1978.
- Knowles, Malcolm S. The Modern Practice of Adult Education from Pedagogy to Andragogy. Chicago : Follet, 1980.
- Knowles, Malcolm S. The Modern Praticce of Adult Education: From Pedagogy to Andragogy Chicago. Follet Publishing Company, 1984.
- Kolb, D. Achievement Motivation Training for Under-Achieving High school Boys. Journal of Personality and Social Psychology. : 783-792, 1965.
- Lavin, D.E. The prediction of academic performance. New York: The Russell Sage College, 1975.
- Littlewood, W. Foreign and Second Language Learning. Cambridge University Press, Cambridge, 1984.

- Lumsden, Linda S. Student motivation to learn. (ERIC Document Reproduction Service No. ED 370 200), 1994.
- Leonard, Nadler. Designing training programs : the critical events model. Houston. Zeace Nadler Gulf Pub. Co, 1994.
- Linvall, Mauritz C., and J. Niko Anthony. Measuring Pupil Achievement and Aptitude. 2nd ed. New York : Harcourt Jovanovich, 1967.
- Littlewood, William. Foreign and Second Language Learning : Language Acquisition Reserch and Its Implications for The Classroom. Cambridge: Cambridge University Press, 1984.
- Maddox, W. T., Markman, A. B., & Baldwin, G. C. Using classification to understand the motivation-learning interface. *Psychology of Learning and Motivation*, 47, 213-250, 2006.
- Marsh, H.W., Baumert, J, Richards, G.E. & Trautwein, U. 2004. Self-Concept, Motivation and Identity: Where to from here? Proceedings of the SELF Research Biennial International Conference, 4-7 July, 2004 Berlin, Germany.
- Marsh, H. W., & Craven, R. G. Reciprocal effects of self-concept and performance from a multidimensional perspective: Beyond seductive pleasure andunidimensional perspectives. *Perspectives on Psychological Science*, 133-163, 2006.
- Maslow, Abraham H. Motivaton and Personality. New York : Haper and Row Publisher, 1970.
- Massie, J. L., and John, D. Managing: A Contemporary Introduction (p. 48). Englewood Cliffs: Simon & Schuster Company, 1992.
- McClelland, David C. and other. The Achievement Motive. New York, Appletonceturry Crofts, 1953.
- McClelland, David. C. Testing for competence rather than for "intelligence." *American Psychologist*, 28(1), 1-14, 1973.
- McClelland, David C. The Achieving Society. New York : Irvington Publishers, 1976.

- McClelland, David C. and Winter. Motivating Economic Achievement. New York : Free Press, 1969.
- McClelland, D. C. How motives, skills, and values determine what people do. American Psychologist, 40(7), 812-825, 1985.
- McClelland, D. C. Characteristics of successful entrepreneurs. Journal of Creative Behavior, 21(3), 219-233, 1987.
- Murray, Henry A. Exploration in Personality. New York: Oxford University Press, 1938.
- Murphy, Michael. The Future of the Body: Explorations into the Further Evolution of Human Nature. New York: Jeremy P. Tarcher, 1993.
- Muller DG, Leonetti R. Primary Self-concept Inventory Test Manual. Austin, Texas : Learning Concepts, 1974.
- Myer, Drazen. The Effects of rational emotive therapy / assertion training, anxiety management training and hypertension education the treatment of borderline essential hypertension. Dissertation Abstracts Online. 42-01B, 1980.
- Myer, Albert E. Risk Taking and Academic Success and their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation. Educational and Psychological Measurement. : 335-363, 1965.
- Nadler, Leonard. Designing Training Programs : The Critical Events Model. Massachusetts : Addison - Wesley Publishing Company, 1989.
- Newell, Florence Magaret. Tutor-tutee relationship in a cross-age tutoring program. Doctoral dissertation, University of Cincinnati. Dissertation Abstracts International 52/01 : 70, 1990.
- New Colm, H.G. The Adult Learner. New York : Association Press, 1954.
- Oller, J.W., Jr. Language Testing. In R. Wardhaugh and H.D. Brown (Eds.). A survey of applied linguistics : 275-300. Ann Arbor, Michigan: University of Michigan, 1976.
- Osler ,Sonia E. Discrimination Learning and Concept Identification in Disadvantaged and Middle-Class Children. The Johns Hopkins University School of Medicine., 1964.
- Raimy, V. C. Self-reference in counseling interviews. Journal of Consulting Psychology, 12 : 153-163, 1948.

- Rogers, C. R. Some observations on the organization of personality. American Psychologist, 2 : 358-368, 1947.
- Rogers, Carl. Client-centered Therapy: Its Current Practice, Implications and Theory. London, 1951.
- Rowley, Mass. Newbury House Publishers, Inc, 1979
- Roy, R. The relationship of technology to science and the teaching of technology. Journal of Technology Education 1(2), 5-11 .1990.
- Russell, Ivan L. 1969. "Motivation for School Achievement: Measurement and Validation".
- Sanford, N. & Adelson, J. 1965. The American college. New York: Wiley.
- Sarkar, Shrii Prabhat Ranjan. Idea and Ideology. 6th ed. Calcutta: Ananda Marga Publications, 1984.
- Sayler, J., and Alexander, W.M. Curriculum learning for Modern School. New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc, 2000.
- Schunk, D. H. "Motivation for achievement: Past, present, and future". Issues in Education: Contributions from Educational Psychology, 6 : 161-165, 2000.
- Shavelson, R. J., & Bolus, R. Self-concept: The interplay of theory and methods. Journal of Educational Psychology, 74(1) : 3-17, 1982.
- Slavin, R.E. Student team learning: A practical guide to cooperative learning. Washington, D.C.: National Education Association, 1991.
- Song, Hae Ryun. "Academic Achievement Motivation of Study of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variables." The Journal of Education Research. Dissertation Abstract International. 32 (November), 1971.
- Spence, Jenet T. and Helmreich, Robert L. Achievement related motives and behaviors. In Jenet T. Spence (Eds.) Achievement and Achievement Motives. 7-68. San Francisco: W.H. Freeman and Company, 1983.
- Stevens, P. New Orientations in Teaching of English. London : Oxford University Press, 1978.
- Stein, K. F. School of Nursing, University of Michigan, Ann Arbor 48109, USA. Archives of psychiatric nursing 1996;10(2):96-109.

- Stryker, Sheldon and Elizabeth A. Craft. "Deviance, Selves and Others Revisited." *Youth and Society* 14(2):159-183, 1982.
- Teiglang, J.J. Winkler, R.C. Munger, P.F., & Kpanzler, G.D. 1966. Some Concomitants of underachievement at the elementary school level. *Personal and Guidance Journal* 44 : 950-955, 1966.
- Tella, A. The impact of motivation on students academic achievement and learning outcomes in Mathematics among secondary school students in Nigeria. *Eurasia Journal of Mathematics, Sciences and Technology Education*, 3(2), 149-156. 2007.
- Tolor, A. and Griffin, A.M. Group therapy in the school setting. *Psychology in the school* 6: 59-62, 1969.
- Tyler, Ralph W., and Smith, Eugene R. Appraising and Recording Student Progress, Vol. 3, *Adventure in American Education.* New York: Harper, 1942.
- Tyler, Ralph W. 1949. Basic Principles of Curriculum and Instruction. Chicago: University of Chicago Press, 1949.
- Tyler, Ralph W. 1986. Basic Principles of Curriculum and Instruction. Chicago: The University of Chicago Press, 1986.
- Walberg, Herbert J. 1990. Special education : research and practice : synthesis of finding. Oxford : Pergamon Press, 1990.
- Waxman, Hersholt C., and Welberg J. 1986. Teaching and Productivity .*Education and Urban Society* February. 18 (February), 1986.
- Weiner, Bernard. 1973. Theories of motivation. Los Angeles, California : Rand McNally Publishers Company, 1973.
- William Jame. The Principles of Psychology, 2 vols. Dover Publications.vol. 1, 1950.
- Whittaker J D. A study of competitive bidding with particular reference to the construction industry. PhD. thesis City University, London, 1970.
- Wittrock, Merlin C. (editor). Handbook of research on teaching. 3rd edition. New York: Macmillan Publishing Co, 1986.
- Woolfolk, A. Educational psychology (6th ed.). Boston, MA: Allyn & Bacon : 648 pp. Woolfolk, A. (Ed.), 1995.

Zinser, E. Isolation and biochemical characterization of organelles from the yeast *Saccharomyces cerevisiae*. *Yeast* 11, 493-536. 1995.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ
นักวิชาการอิสระ
สาขาที่เชี่ยวชาญ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการวิจัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สาขาที่เชี่ยวชาญ แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
3. ดร.วีร์ ระวัง
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
สาขาที่เชี่ยวชาญ การสอนภาษาอังกฤษ
4. ดร.สมบัติ สุวรรณพิทักษ์
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
สาขาที่เชี่ยวชาญ การศึกษานอกระบบโรงเรียน
5. นายพิเชษฐ เสือเผ่า
ผู้อำนวยการศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร
สาขาที่เชี่ยวชาญ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัตน์ คำศรีจันทร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
สาขาที่เชี่ยวชาญ การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้
2. ดร. อริศรา เล็กสรรเสริญ
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
สาขาที่เชี่ยวชาญ การสอนภาษาอังกฤษ
3. นายทองจันทร์ กัณธิยะ
หัวหน้าส่วนทะเบียนและบริการ สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกล
สาขาที่เชี่ยวชาญ การศึกษานอกระบบโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตาราง 1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตถิภาวนิยม

ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC
1	0.6	28	1	53	1
2	0.6	29	1	55	1
3	0.6	31	1	56	1
5	0.8	32	1	57	0.8
6	1	33	0.8	58	1
7	1	34	1	59	1
9	0.8	35	1	60	1
10	1	36	1	61	0.8
11	1	37	1	62	1
12	1	38	1	64	1
13	1	39	0.8	66	0.8
14	1	40	0.6	67	0.6
15	1	41	0.6	68	1
16	1	42	1	69	1
17	0.6	43	1	72	1
18	0.6	44	1	73	0.8
19	1	45	0.6	74	1
20	1	46	1	75	1
21	1	47	1	77	1
23	1	48	1	78	1
24	1	49	0.6	82	1
25	0.6	50	0.8	83	0.6
26	1	51	1		
27	1	52	1		

ตาราง 2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
และอัตถิภาวนิยม

ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC
1	0.6	16	0.6	31	0.8
2	0.8	17	0.8	32	0.8
3	0.8	18	0.8	33	0.8
4	0.6	19	0.8	34	0.8
5	0.6	20	0.8	35	0.8
7	0.8	21	0.8	36	0.8
8	0.6	22	0.8	37	0.6
9	0.8	23	0.8	38	0.8
10	0.6	24	0.8	39	0.8
11	0.8	25	0.8	40	0.8
12	0.6	27	0.8	41	0.6
13	0.6	28	0.8	42	0.6
14	0.6	29	0.6		
15	0.8	30	0.8		

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC
1	0.8	22	0.8	45	0.8
2	0.8	23	1	46	1
3	1	24	1	48	1
4	1	26	1	49	1
6	1	28	1	50	1
7	0.8	29	1	51	0.8
8	0.8	30	1	53	1
9	0.8	32	1	55	1
10	1	33	0.8	56	0.8
11	1	34	1	57	1
13	1	35	1	58	0.8
14	0.8	37	1	59	1
15	1	39	1	61	1
16	1	40	0.8	63	0.8
17	1	41	0.8	64	0.6
18	1	42	1	65	1
20	1	43	1		

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC
1	0.8	20	0.8	40	0.8
3	1	22	1	42	1
4	0.8	23	1	43	1
5	0.8	24	1	44	1
6	1	25	0.8	45	0.8
7	1	26	1	46	1
8	0.8	27	0.8	47	1
9	1	28	1	48	1
10	1	29	1	49	0.8
11	1	30	0.8	50	1
12	1	31	1	51	0.8
13	1	33	1	52	1
14	0.8	34	1	53	1
15	0.6	35	1	54	1
16	0.6	36	1	56	1
17	1	37	0.8	57	1
18	1	38	1		
19	1	39	1		

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์

ข้อที่	(r)	ข้อที่	(r)	ข้อที่	(r)
1	0.81	25	0.85	49	0.75
2	0.45	26	0.84	50	0.73
3	0.71	27	0.73	51	0.87
4	0.75	28	0.72	52	0.89
5	0.71	29	0.86	53	0.85
6	0.82	30	0.94	54	0.87
7	0.84	31	0.89	55	0.60
8	0.67	32	0.87	56	0.68
9	0.88	33	0.84	57	0.72
10	0.89	34	0.87	58	0.48
11	0.57	35	0.93	59	0.60
12	0.78	36	0.79	60	0.74
13	0.89	37	0.95	61	0.82
14	0.80	38	0.79	62	0.92
15	0.73	39	0.93	63	0.89
16	0.92	40	0.85	64	0.89
17	0.91	41	0.87	65	0.70
18	0.87	42	0.64	66	0.88
19	0.90	43	0.58	67	0.65
20	0.88	44	0.65	68	0.83
21	0.76	45	0.64	69	0.80
22	0.79	46	0.56	70	0.82
23	0.87	47	0.52		
24	0.91	48	0.84		

ค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.991

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

ข้อที่	(r)	ข้อที่	(r)	ข้อที่	(r)
1	0.53	15	0.28	29	0.56
2	0.29	16	0.54	30	0.69
3	0.22	17	0.31	31	0.49
4	0.53	18	0.56	32	0.74
5	0.31	19	0.31	33	0.32
6	0.31	20	0.64	34	0.34
7	0.29	21	0.31	35	0.26
8	0.31	22	0.37	36	0.40
9	0.71	23	0.50	37	0.39
10	0.62	24	0.62	38	0.60
11	0.50	25	0.34	39	0.52
12	0.71	26	0.36	40	0.55
13	0.29	27	0.48		
14	0.51	28	0.42		

ค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.914

ศูนย์วิจัยทางการแพทย์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 7 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่าความยาก	(r)	ข้อที่	ค่าความยาก	(r)
1	0.20	0.75	33	0.20	0.75
2	0.20	0.57	34	0.30	0.26
3	0.25	0.27	35	0.25	0.71
4	0.25	0.48	37	0.25	0.45
6	0.20	0.75	39	0.30	0.55
7	0.25	0.48	40	0.30	0.37
8	0.20	0.75	41	0.25	0.48
9	0.20	0.65	42	0.20	0.35
10	0.25	0.31	43	0.20	0.66
11	0.20	0.35	45	0.30	0.34
13	0.25	0.78	46	0.20	0.66
14	0.25	0.78	48	0.20	0.56
15	0.20	0.75	49	0.20	0.65
16	0.20	0.75	50	0.20	0.75
17	0.25	0.45	51	0.20	0.66
18	0.20	0.24	53	0.20	0.57
20	0.25	0.78	55	0.20	0.75
21	0.10	-0.13	56	0.20	0.75
22	0.25	0.78	57	0.20	0.35
23	0.25	0.78	58	0.25	0.45
24	0.25	0.78	59	0.30	0.26
26	0.25	0.48	61	0.20	0.24
28	0.20	0.66	63	0.25	0.22
29	0.20	0.75	64	0.20	0.35
30	0.20	0.75	65	0.20	0.46
32	0.30	0.91			

ค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.942

ตาราง 8 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

ข้อที่	ค่าความยาก	(r)	ข้อที่	ค่าความยาก	(r)
1	0.20	0.57	29	0.30	0.46
3	0.25	0.60	30	0.45	0.86
4	0.25	0.60	31	0.40	0.45
5	0.25	0.60	33	0.25	0.71
6	0.55	0.28	34	0.20	0.57
7	0.25	0.64	35	0.50	0.26
8	0.40	0.73	36	0.20	0.57
9	0.25	0.60	37	0.25	0.60
10	0.25	0.71	38	0.20	0.57
11	0.40	0.73	39	0.40	0.45
12	0.20	0.57	40	0.45	0.86
13	0.45	0.35	42	0.25	0.71
14	0.40	0.57	43	0.20	0.57
15	0.35	0.27	44	0.30	0.46
16	0.20	0.57	45	0.40	0.73
17	0.25	0.64	46	0.40	0.22
18	0.20	0.55	47	0.25	0.60
19	0.35	0.69	48	0.30	0.46
20	0.40	0.45	49	0.30	0.46
22	0.40	0.73	50	0.20	0.57
23	0.40	0.73	51	0.25	0.60
24	0.35	0.27	52	0.30	0.57
25	0.40	0.45	53	0.45	0.35
26	0.40	0.73	54	0.30	0.57
27	0.20	0.55	56	0.30	0.46
28	0.30	0.57	57	0.35	0.27

ค่าความเชื่อมั่น (α) ของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.950

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 4.1 แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์
- 4.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์
- 4.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 4.4 แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)
- 4.5 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.6 แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.7 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.8 แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.9 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
- 4.10 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

ชื่อ- นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....

แบบวัดฉบับนี้จะมีข้อ 70 ข้อ โดยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุดและขอความร่วมมือตอบคำถามทุกข้อ

คำชี้แจงในการตอบแบบวัด

1. แบบวัดฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาความจริงบางประการของบุคคลที่มีลักษณะเดียวกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบ จึงใคร่ขอความร่วมมือให้ตอบแบบวัดตามที่เห็นว่าตนเองเป็นอย่งนั้นจริง
2. แบบวัดนี้ไม่มีข้อใดถูกหรือผิด คำตอบทุกข้อจะถูกนำไปใช้ในการวิจัยไม่มีผลทำให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้รับความเสียหายใด ๆ ทั้งสิ้น
3. ในการตอบแบบวัดให้ผู้เรียนแสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่มีข้อความว่าจริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย และไม่จริงเลย

ความหมายของตัวเลือก

จริงมากที่สุด	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมากที่สุด
จริงมาก	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมาก
จริงปานกลาง	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ไม่ตรงกับตัวฉันเลย

วิธีตอบแบบวัด

ให้ผู้เรียนแสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกที่เห็นว่าตรงกับความคิดของผู้เรียน หรือใกล้เคียงความจริงมากที่สุด และในแต่ละข้อแสดงเครื่องหมาย ✓ ได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น ขอให้ตอบทุกข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ผู้วิจัย

รายการประเมิน	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
1. ฉันภาคภูมิใจเมื่อได้ทำกิจกรรมที่มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อผู้อื่นและสังคม					
2. ข้าพเจ้าชอบให้มีการตั้งรางวัลเพื่อช่วยกระตุ้นให้มีความตั้งใจทำกิจกรรม					
3. ข้าพเจ้าไม่ปรารถนารางวัลหรือชื่อเสียงมากไปกว่าความสำเร็จของตน					
4. ข้าพเจ้าทำกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงตามกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ					
5. ในการทำกิจกรรม ข้าพเจ้ามักจะทำให้เสร็จ ๆ เพื่อให้มีสิ่งเหมือนเพื่อนเท่านั้น					
6. ข้าพเจ้าพยายามทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามกำหนดเวลาเสมอ					
7. ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมทุกอย่างด้วยตนเอง ไม่ชอบให้ผู้อื่นทำให้					
8. ข้าพเจ้าอยากทำกิจกรรมที่ได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่					
9. ข้าพเจ้าจะมีใจจดจ่ออยู่กับกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้ทำจนกว่าจะสำเร็จ แม้ว่ากิจกรรมนั้นจะน่าเบื่ออย่างไรก็ตาม					
10. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าจะดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกมส์อย่างเพลิดเพลินจนลืมทำการบ้าน					
11. เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมใด ๆ ข้าพเจ้าจะทำกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ					
12. แม้ว่าจะไม่ถนัดในสิ่งที่ได้รับมอบหมาย แต่ข้าพเจ้าก็พยายามทำกิจกรรมให้ดีที่สุด					
13. ข้าพเจ้ามักตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดระหว่างการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง					

รายการประเมิน	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
14. ถ้ามีโอกาสเลือกกิจกรรมแล้ว ข้าพเจ้าจะเลือกกิจกรรมชนิดที่ตนเองสามารถทำได้สำเร็จ					
15. ข้าพเจ้ากลัวความล้มเหลว แต่เมื่อพบเข้าจริงๆ ก็อดทนได้เสมอ					
16. ข้าพเจ้าไม่นิยมการต่อสู้เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว					
17. ข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องโชคชะตา					
18. ข้าพเจ้าคิดว่า การที่คนจะประสบความสำเร็จได้ ดวงชะตาหรือพรหมลิขิตเป็นตัวกำหนด					
19. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจเมื่อได้เลือกทำกิจกรรมยาก ๆ					
20. ในการจับสลากเลือกกิจกรรมที่จะทำนั้น ข้าพเจ้ามักภาวนาให้ได้กิจกรรมง่าย ๆ					
21. ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนจะเรียนได้ดีขึ้น ถ้าหากครูส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนรักการแข่งขัน					
22. ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน เพราะทำให้ชีวิตตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา					
23. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินกับการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย					
24. ข้าพเจ้ามีความสุขกับการเรียนหนังสือ					
25. ข้าพเจ้าเชื่อว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”					
26. เมื่อทำกิจกรรมใด ข้าพเจ้าจะทำอย่างเต็มความสามารถ					
27. ข้าพเจ้าเป็นคนขยันทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ					

รายการประเมิน	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
28. ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนฉลาด ถึงไม่ขยัน ขยันแข็ง ก็ประสบความสำเร็จได้					
29. เมื่อทำกิจกรรม ข้าพเจ้าจะเอาใจใส่ทุก อย่างที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น					
30. เมื่อทำกิจกรรมที่ยากผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำ อีก ข้าพเจ้าจะหมดความอดทน					
31. เมื่อข้าพเจ้าได้รับความล้มเหลวในการ ทำกิจกรรม ข้าพเจ้าจะทำกิจกรรมนั้นต่อไป ไม่ทอดทิ้ง					
32. ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำว่า “เวลา เป็นเงินเป็นทอง”					
33. เพื่อนๆ มักตำหนิข้าพเจ้าว่า เป็นคนเฉื่อยชา					
34. ก่อนเริ่มบทเรียนใหม่ทุกครั้ง ข้าพเจ้าตั้ง วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ก่อนเสมอ					
35. ข้าพเจ้าไม่ค่อยวางแผนล่วงหน้าในการทำ สิ่งใด ๆ เพราะเชื่อว่าชีวิตคือความไม่แน่นอน					
36. ข้าพเจ้าคิดเสมอว่า อนาคตของตนเองจะ ขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน					
37. ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าการมาเรียนทุกวันนี้มี จุดหมายใด					
38. เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการรวมกลุ่ม ข้าพเจ้าคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนก่อนอื่น					
39. เพื่อนที่ข้าพเจ้าชอบนั้นมักเป็นคนที่ตั้ง ความหวังไว้สูง					
40. ข้าพเจ้าจัดเตรียมสิ่งของที่จะต้องนำไป เรียนให้เสร็จเรียบร้อยก่อนไปเรียนทุกครั้ง					

รายการประเมิน	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
41. ข้าพเจ้าไม่เคยเตรียมข้าวของก่อนไปเรียน ทำให้บางครั้งก็จะลืมการบ้านหรือหนังสือเรียนบ้าง					
42. ข้าพเจ้าทำกิจกรรมทุกอย่างตามขั้นตอนหรือแบบแผนที่กำหนด					
43. ข้าพเจ้ามักจะทำงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน					
44. ข้าพเจ้าศึกษาข้อมูลก่อนการตัดสินใจแก้ปัญหาจากการปฏิบัติงาน					
45. ในการตอบคำถามของอาจารย์ หรือสนทนากับเพื่อน ๆ ข้าพเจ้ามักคิดก่อนตอบหรือพูดเสมอ					
46. ข้าพเจ้ามีการบริหารเวลาเพื่อให้ปฏิบัติงานสำเร็จลุล่วง					
47. ข้าพเจ้าจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายของตัวเองในแต่ละเดือน					
48. ข้าพเจ้าไม่เคยรู้เลยว่าเงินเหลือให้ใช้จ่ายได้เท่าใดในแต่ละเดือน มีเท่าไรก็ใช้เท่านั้น					
49. สมุดจดงานและหนังสือเรียนของข้าพเจ้าจะจัดอย่างเป็นระเบียบ					
50. เมื่อประสบปัญหาในกิจกรรมอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าตรึกตรอง ใคร่ครวญจนพบสาเหตุของปัญหานั้น					
51. เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่ไม่คาดคิดมาก่อน ข้าพเจ้ามักจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูก					
52. ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบผลคะแนนสอบเนื่องจากทำได้ไม่ดีนัก					
53. เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในการเรียน ข้าพเจ้าจะถามครูทันที					

รายการประเมิน	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
54. ข้าพเจ้าประเมินตนเองทุกครั้งในระหว่างหรือภายหลังจากการทำกิจกรรม					
55. ข้าพเจ้ายินดีรับฟังข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรมจากครูด้วยใจเป็นธรรม					
56. ข้าพเจ้านำข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการดำเนินงานมาปรับปรุงการเรียน / การทำงานของตนเองอย่างสม่ำเสมอ					
57. เมื่อเรียนหรือทำงานผิดพลาด ข้าพเจ้าจะมองหาสิ่งที่ดีจากความผิดพลาดนั้น					
58. เมื่อทำคะแนนได้ไม่ดีในวิชาใด ข้าพเจ้าจะหาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้น					
59. ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบผลงานของตนเองกับผู้อื่นเสมอ					
60. ข้าพเจ้าจะมีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ตัวว่ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อนๆ					
61. ข้าพเจ้าพอใจในรูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพของตัวเองดังที่เป็นอยู่					
62. ข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการแต่งตัวและเลือกเสื้อผ้าที่จะสวมใส่แต่ละวัน					
63. ข้าพเจ้าเป็นคนมองโลกในแง่ดี					
64. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองมีคุณค่าต่อผู้อื่นและสังคม					
65. ข้าพเจ้าเป็นคนอารมณ์ดี					
66. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อสิ่งต่าง ๆ รอบข้าง					
67. ข้าพเจ้ามีเพื่อนมากมาย					
68. เมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้ามักเป็นคนสุดท้ายที่เพื่อนเลือก					
69. ข้าพเจ้าเป็นคนตั้งใจเรียน					
70. ข้าพเจ้าประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม					

แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

ชื่อ- นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....วัน / เวลา.....

แบบสังเกตนี้ใช้สังเกตนักศึกษาการศึกษานอกระบบในระหว่างการทดลอง เมื่อสังเกตแล้วให้คะแนนโดยวงกลมรอบตัวที่บอกระดับพฤติกรรม คือ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = ไม่มีเลย

1.	ทำกิจกรรมโดยไม่หวังรางวัลหรือผลตอบแทนอื่นใด	5	4	3	2	1
2.	พยายามให้ผลงานมีประสิทธิภาพ	5	4	3	2	1
3.	นำส่งผลงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา	5	4	3	2	1
	เสมอ					
4.	ทำกิจกรรมโดยไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น	5	4	3	2	1
5.	ทำกิจกรรมอย่างมีสติและสมาธิ	5	4	3	2	1
6.	การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	5	4	3	2	1
7.	ไม่ละทิ้งกิจกรรม	5	4	3	2	1
8.	ตัดสินใจแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง	5	4	3	2	1
9.	เลือกกิจกรรมที่สามารถทำให้สำเร็จได้	5	4	3	2	1
10.	ทุ่มเทให้งานอย่างเต็มที่	5	4	3	2	1
11.	ทำกิจกรรมด้วยตนเองโดยไม่หวังพึ่งใครกลางใดๆ	5	4	3	2	1
12.	ทำกิจกรรมโดยไม่เกี่ยงงานหรือเลือกแต่งงานที่ง่าย	5	4	3	2	1
13.	ทำกิจกรรมอย่างเต็มที่เสมอ โดยไม่สนใจว่าจะชนะหรือแพ้	5	4	3	2	1
14.	มีความแจ่มใส เบิกบานในขณะที่ทำกิจกรรมและเมื่อกิจกรรมเสร็จ	5	4	3	2	1
15.	เพียรพยายามทำกิจกรรมให้เสร็จ	5	4	3	2	1
16.	ทำกิจกรรมด้วยความขยันขันแข็ง	5	4	3	2	1
17.	เอาใจใส่การทำกิจกรรมได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1
18.	ไม่ย่อท้อ แม้ว่ากิจกรรมจะบรรลุจุดหมายยาก	5	4	3	2	1
19.	ทำกิจกรรมให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพในเวลาอันสั้น	5	4	3	2	1

20.	มีการตั้งวัตถุประสงค์ก่อนหรือระหว่างทำกิจกรรม	5	4	3	2	1
21.	มีการวางแผนอนาคตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว	5	4	3	2	1
22.	เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถ	5	4	3	2	1
23.	มีการเตรียมพร้อมทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และ ผู้รับผิดชอบก่อนทำกิจกรรม	5	4	3	2	1
24.	จัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมและดำเนินการ ตามขั้นตอนที่ถูกต้อง	5	4	3	2	1
25.	เรียนรู้และศึกษากิจกรรมก่อนลงมือทำ	5	4	3	2	1
26.	ตรวจสอบหาข้อบกพร่องและแก้ไขงานก่อนส่งมอบ	5	4	3	2	1
27.	บริหารเวลาในการทำกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ	5	4	3	2	1
28.	ทำงานประณีต เรียบร้อย	5	4	3	2	1
29.	แก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นกระบวนการ	5	4	3	2	1
30.	ซักถาม / ติดตามผลการดำเนินงานของตนเอง	5	4	3	2	1
31.	ประเมินผลงานของตนเองระหว่างหรือภายหลัง การร่วมกิจกรรม	5	4	3	2	1
32.	ยอมรับฟังความเห็นผู้อื่น	5	4	3	2	1
33.	มีการปรับปรุงผลงานของตนเอง	5	4	3	2	1
34.	ประเมินผลงานของตนเองกับระยะห่างของค่า มาตรฐาน	5	4	3	2	1
35.	มั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก	5	4	3	2	1
36.	ชื่นชมกับผลงานของตนเองและผู้อื่น (ทั้งจาก และกิริยา)	5	4	3	2	1
37.	พูดจาไพเราะ ยิ้มแย้มแจ่มใส	5	4	3	2	1
38.	ทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	5	4	3	2	1
39.	การแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ / สำคัญ	5	4	3	2	1
40.	สรุปความรู้ได้อย่างมีเหตุผล	5	4	3	2	1

Read the passage to answer 7-9 and put "a, b, c, d" to sequence these sentences in order.

It's very easy to make fruit soup. This is how to make it. _____6 (C)_____, pour 4 cups of orange juice into a bowl. _____7 (b)_____, add 1 cup of yogurt to the orange juice. Next, add 10 slices of apple _____8 (a)_____, stir the yogurt, orange juice, and fruit slices with a large spoon. _____9 (d)_____, eat the soup.

- a. After that b. Then c. First d. Finally

10. What color is the horse?

- a. It is white. b. It is green.
c. It is black. d. It is brown.

11. Where is the bird?

- a. On the lawn. b. On the wall.
c. On the tree. d. On the table.

12. Who paints houses?

- a. A programmer b. A painter
c. A tailor d. A carpenter

13. Who makes clothes for men?

- a. A barber b. A chef
c. A pilot d. A tailor

14. When you have a fever. You should go to the _____ .

- a. bank b. hospital
c. police station d. post office

15. A _____ is a building where you can see important pieces of art.

- a. restaurant b. school.
c. museum d. tunnel

16. A: _____ is the hospital from this hotel?

B: 2 kilometers.

- a. How far b. How long
c. How much d. How many

17. A: What time is it?

B: _____ (8:30)

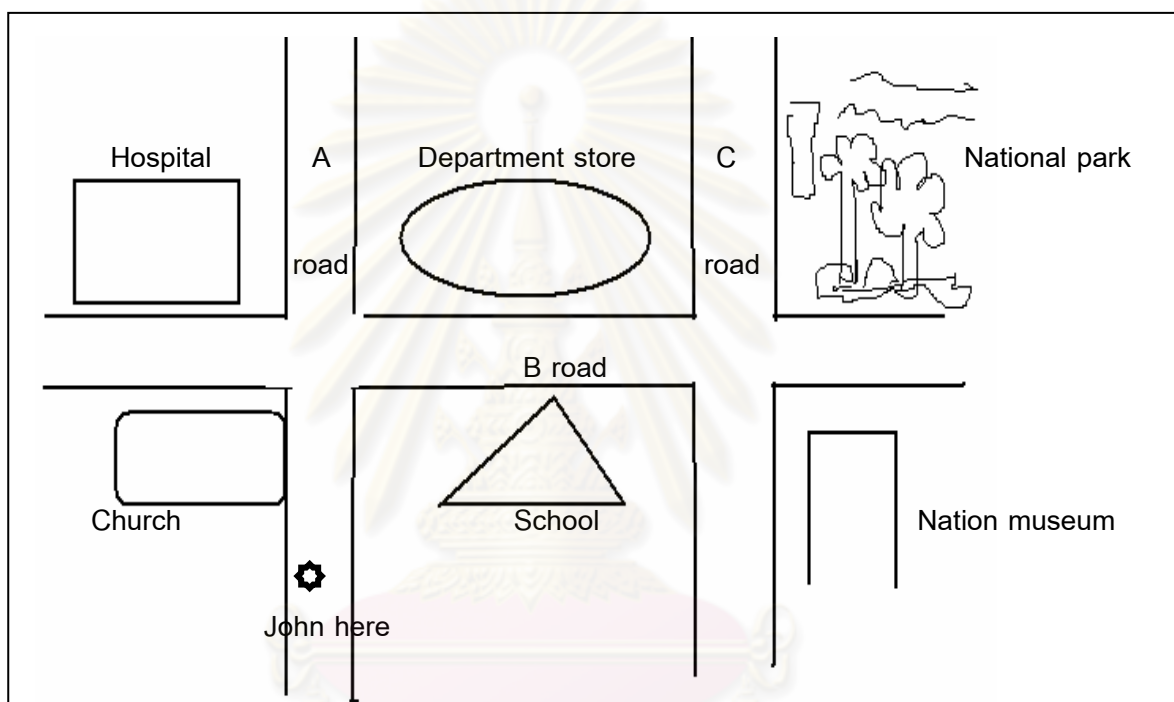
a. At half past nine

b. Eight past thirty

c. thirty eight

d. half past eight.

Look at the picture to answer 18-20. Then, put the suitable phrase in the blanks.

John : Excuse me, can you tell me the way to the national park?

You : Yes, exactly. Walk up A road and then(18)..... to B road.

The school is on your right and(19)..... the department store.

.....(20)..... about 10 minutes. You'll see the intersection.

Turn left to C road. The national park is on the corner.

John: Oh, thank you very much.

You: You're welcome.

18. a. through

b. turn left

c. turn right

d. over

19. a. near

b. next to

c. opposite

d. under

20. a. Go straight

b. Turn over

c. Walk against

d. Go over

21. My father..... the plants every two weeks.
 a. water b. waters c. watered d. is watering
22. Water..... At 100 degree Celsius.
 a. boil b. boils c. boiled d. is boiling
23. Does your sister.....to school every day?
 a. walk b. walks c. walking d. walked
24. Mr. James.....English in 1992.
 a. taught b. teaches c. teach d. to teach
25. _____ you mother cook the soup last week ?
 a. Did b. Do c. What d. Is
26. A: _____ .
 B: She swept the floor this morning.
 a. What is she doing? b. What did Suda do?
 c. What does she do? d. What will Suda do?
27. Ken _____to school now.
 a. walk b. to walk
 c. is walking d. are walking.
28. A : Are they writing now?
 B : “ _____ ”
 a. Yes, they are. b. They are not writing now.
 c. They are reading. d. Yes, they do.
29. I am.....practice the piano this afternoon.
 a. go to b. will be
 c. going to d. will
30. Tomorrow is a holiday. Theygo to school.
 a. will have b. will not
 c. are going to d. can
31. Hemeet you at the coffee – shop tonight.
 a. will b. is
 c. go d. went

41. A: _____ did you come late?

B: I had an accident.

a. What	b. Why
c. How many	d. Who

42. A: _____ chair is this?

B: It's mine.

a. Which	b. Who
c. Whose	d. What

Read the passage to answer question 43-46.

Tim works in a field every day. He has a big farm. On his farm he has ten buffaloes, fifteen cows, twenty ducks, twenty chickens, five sheep, six goats, seven pigs and six horses. His son, Top helps him in his farm. Top takes some eggs to sell at the market every morning. They have a lot of money. They are happy.

43. What work does Tim do?

- a. he is a carpenter.
- b. He is a teacher.
- c. He is a farmer.
- d. He is a gardener.

44. What is his son's name?

a. Jim	b. Top
c. Sak	d. Tim

45. How many ducks and chickens are there on his farm?

a. Twenty	b. Fifty
c. Forty	d. Thirty

46. What does Top do every morning?

- a. He works in the farm.
- b. He feeds the animals.
- c. He stays at his house.
- d. He sells some eggs at the market.

แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

ชื่อ- นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. หนังสือ (book) คู่กับห้องสมุด (library) แล้ว สวน (garden) จะคู่กับอะไร

ก) พืช (plant)	ข) ปากกา (pen)
ค) สีเขียว (green)	ง) ผู้แต่ง (writer)
2. คำใดที่ไม่เข้าพวกกับคำอื่น

ก) ทำให้ง (stump)	ข) เกียจคร้าน (dawdle)
ค) ทำให้สับสน (flummox)	ง) บัง ขวาง (stymie)
3. คำไหนที่ไม่เข้าพวกกับคำอื่น

ก) ไล่ (eject)	ข) ลบล้าง (abolish)
ค) ถอนคืน (withdraw)	ง) เข้าถึงได้ (access)
4. มีความรู้ (learned) คู่กับ ไม่รู้ (ignorant) แล้ว มีการศึกษา (lettered) คู่กับ

ก) ไม่มีความรู้ (unversed)	ข) สุภาพ (polite)
ค) ธรรมดา (ordinary)	ง) ขาดแคลน (meagre)
5. คำใดที่มีความหมายใกล้กับคำว่า สุก (ripe) มากที่สุด

ก) ผลไม้ (fruit)	ข) พร้อม (ready)
ค. สูงอายุ (aged)	ง) ถูกทำลาย (spoiled)
6. พอ (enough) คู่กับ มากมาย (plenty) แล้ว พอเพียง (sufficient) คู่กับ

ก) เกี่ยวกับเงิน (economic)	ข) เกินต้องการ (superfluity)
ค) มากพอ (ample)	ง) บรรจุ (stock)
7. เสียง (sound) คู่กับ ความเงียบ (silence) แล้ว อากาศ (air) คู่กับ

ก) ไม่ไพเราะ (tuneless)	ข) ความเคร่งขรึม (solemnity)
ค) สุญญากาศ (vacuum)	ง) ความมีสันติ (peacefulness)
8. คำใดที่มีความหมายใกล้กับคำว่า เป็นส่วนใหญ่ (majority) มากที่สุด

ก) กฎหมาย (legal)	ข) เป็นส่วนน้อย (minority)
ค) เก่าแก่ (old)	ง) มากที่สุด (most)

9. คำใดที่ตรงข้ามกับคำว่า ใจเร็วด่วนได้ (imprudent) มากที่สุด

ก) โดยพลการ (arbitrary)	ข) สุขุมรอบคอบ (judicious)
ค) ขาดการพิจารณา (undiscerning)	ง) คิดนึกเอง (subjective)

10. ขยาย (expand) คู่กับ หด (contract) แล้ว บวม พอง (swell) คู่กับ

ก) ต้านทาน (resist)	ข) หี่ยว ย่น (shrink)
ค) เป็นคลื่น (wave)	ง) หมุน (turn)

จงตอบคำถามต่อไปนี้

11. ฟิทวายน้ำเร็วกว่าบิล แต่ไม่เร็วเท่ากับแจน ขณะที่จีนมักจะชนะแจนเสมอ ใครคือคนที่วายน้ำเร็วที่สุด

ก) ฟิท	ข) บิล
ค) แจน	ง) จีน

12. จอห์นสูงกว่าแมรี แจ็กก็สูงกว่าจอห์น ใครสูงที่สุด

ก) จอห์น	ข) แมรี
ค) แจ็ก	ง) จอห์นและแจ็ก

13. บิลมีงานอดิเรกน้อยกว่าทอม แต่มีมากกว่าจอห์น อย่างไรก็ตามแซมและซาราห์มีงานอดิเรกมากกว่าบิล ใครมีงานอดิเรกน้อยที่สุด

ก) บิล	ข) ทอม
ค) จอห์น	ง) แซม

จงอ่านข้อความต่อไปนี้ และตอบคำถามข้อที่ 15-16

เจนนี ปีเตอร์ และซูซาน ทั้งหมดไปโรงเรียนซึ่งให้แต่งชุดนักเรียน โรงเรียนที่บิล แชลลี่ และแฮร์รี่ไปไม่ต้องแต่งชุดนักเรียน ซูซาน บิล และแชลลี่ สวมรองเท้าดำ แชลลี่ ปีเตอร์ และแฮร์รี่สวมเสื้อเชิ้ตหรือเสื้อสีขาว

14. ใครสวมเสื้อเชิ้ตหรือเสื้อสีขาวกับชุดนักเรียน

ก) เจนนี	ข) ปีเตอร์
ค) ซูซาน	ง) บิล

15. ใครไม่ได้สวมชุดนักเรียน และไม่มีรองเท้าดำ

ก) ปีเตอร์	ข) ซูซาน
ค) แชลลี่	ง) แฮร์รี่

จงอ่านข้อความต่อไปนี้ และตอบคำถามข้อที่ 16-17

คริสและปีเตอร์เล่นฟุตบอล แต่จอห์นและแอนดี้เล่นบาสเกตบอล คริสและแอนดี้เล่นเทนนิส

16. ใครเล่นฟุตบอลและเทนนิส

ก) คริส	ข) ปีเตอร์
ค) จอห์น	ง) แอนดี้

17. ใครเล่นเทนนิสและบาสเกตบอล

ก) คริส	ข) ปีเตอร์
ค) จอห์น	ง) แอนดี้

จงอ่านข้อความต่อไปนี้ และตอบคำถามข้อที่ 18-19

ตอนแรกใจ เมเบิ้ล เอ็ด และแอนจี้ เรียงจากสูงไปหาเตี้ย ใจโตเร็ว แต่ยังไม่เร็วเท่าแอนจี้ เอ็ดตัวเตี้ยที่สุดช่วงเวลาหนึ่ง จนกระทั่งถูกเมเบิ้ลมาแทนที่

18. ตอนนี้ใครสูงที่สุด

ก) ใจ	ข) เมเบิ้ล
ค) เอ็ด	ง) แอนจี้

19. ตอนนี้ใครเตี้ยกว่าเอ็ด

ก) ใจ	ข) เมเบิ้ล
ค) เอ็ด	ง) แอนจี้

จงอ่านข้อความต่อไปนี้ และตอบคำถามข้อที่ 20-21

อาหารหลายอย่างอยู่บนชั้นวางทั้งสามชั้นในตู้เย็น เก็บเนยเหลวไว้ได้ไข่ ขณะที่เก็บเนยแข็งไว้เหนือก่องนม เนยเหลวอยู่เหนือก่องนมเช่นกัน แต่ไข่อยู่บนชั้นเดียวกับโยเกิร์ต

20. อะไรอยู่บนชั้นสอง

ก) เนยเหลว และ เนยแข็ง	ข) ไอศกรีม และ ก่องนม
ค) เนยเหลว และ ไอศกรีม	ง) เนยแข็ง และ ก่องนม

21. อะไรอยู่ชั้นบนสุด

ก) เนยเหลว และ โยเกิร์ต	ข) ไข่ และ โยเกิร์ต
ค) ไข่ และ ไอศกรีม	ง) เนยแข็ง และ ก่องนม

จงตอบคำถามต่อไปนี้

22. ตัวเลขใดคือการเอา 1.5 บวกกับ 1.5

ก) 1	ข) 3	ค) 3.5	ง) 2

23. ตัวเลขใดคือ 50% ของ 10 ปอนด์

- ก) 2 ปอนด์ ข) 6 ปอนด์ ค) 7 ปอนด์ ง) 5 ปอนด์

24. ตัวเลขใดคือ 6 หารด้วย 2

- ก) 3 ข) 2 ค) 1 ง) 6

25. ตัวเลขใดคือ 50% ของ 18.50 ปอนด์

- ก) 10.50 ปอนด์ ข) 9.25 ปอนด์ ค) 8.25 ปอนด์ ง) 9.50 ปอนด์

26. ตัวเลขใดเท่ากับ $\frac{1}{4}$ (หนึ่งในสี่) ของ 8

- ก) $\frac{1}{3}$ ข) 4 ค) 5 ง) 2

27. คน 16 คน แต่ละคนได้รับ 5 ปอนด์ อะไรคือจำนวนทั้งหมดก่อนที่จะถูกหาร

- ก) 70 ปอนด์ ข) 64 ปอนด์ ค) 60 ปอนด์ ง) 80 ปอนด์

28. เด็กสี่คนของห้องเรียนห้องหนึ่งซึ่งมีเด็กทั้งหมด 25 คน ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ คนที่อ่านหนังสือไม่ได้คิดเป็นกี่เปอร์เซ็นต์

- ก) 25% ข) 16% ค) 12% ง) 15%

29. ตัวเลขใดคือ 1,095 คูณด้วย 13 และหารด้วย 15

- ก) 949 ข) 1,049 ค) 948 ง) 959

30. ตัวเลขถัดไปในช่องว่าง ควรเป็นตัวเลขใด

- 15 12.5 10 7.5 5 ___?___
 ก) 2.5 ข) 5 ค) 1 ง) 0

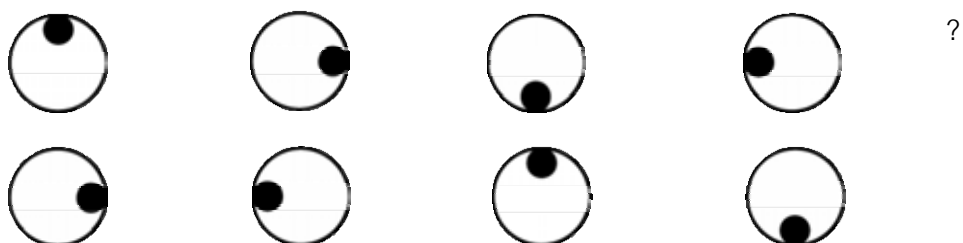
31. ตัวเลขถัดไปในช่องว่าง ควรเป็นตัวเลขใด

- 0.02 0.04 0.06 0.08 0.1 ___?___
 ก) 0.12 ข) 0.102 ค) 1.02 ง) 0.03

32. ตัวเลขถัดไปในช่องว่าง ควรเป็นตัวเลขใด

- $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ 1 2 4 ___?___
 ก) 12 ข) 16 ค) 8 ง) 10

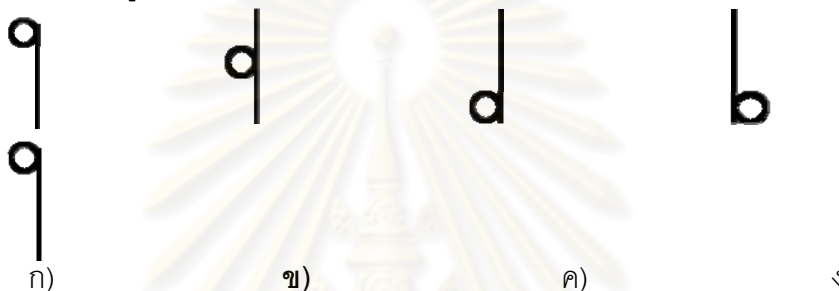
33. จากรูปที่กำหนด รูปไหนจะมาเป็นรูปถัดไป

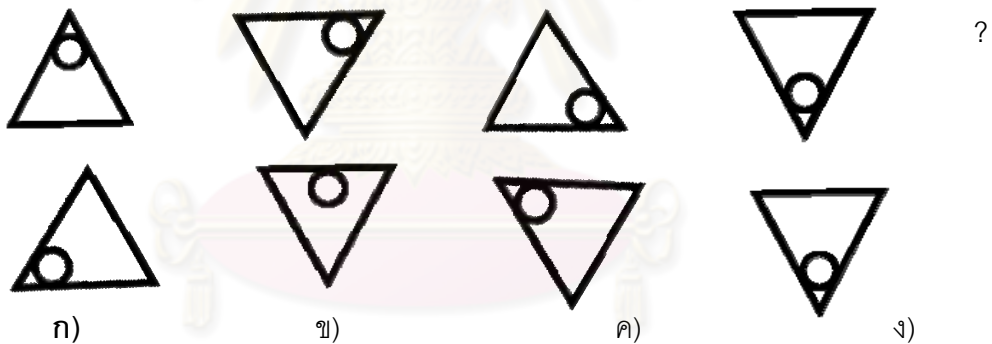
ก) ข) ค) ง) ?
 34. รูปไหนจะมาเป็นรูปถัดไป

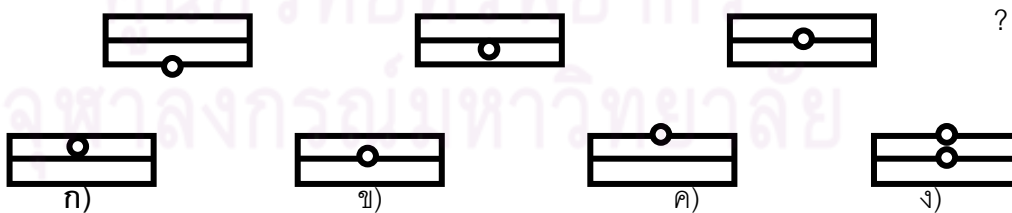
ก) ข) ค) ง) ?
 35. รูปไหนจะมาเป็นรูปถัดไป

ก) ข) ค) ง) ?
 36. รูปไหนจะมาเป็นรูปถัดไป

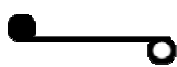
ก) ข) ค) ง) ?
 37. รูปไหนจะมาเป็นรูปถัดไป

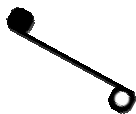
ก) ข) ค) ง)
 38. รูปใดที่ไม่เข้าพวกกับรูปอื่น

39. รูปใดที่ไม่เข้าพวกกับรูปอื่น

ก)

ข)

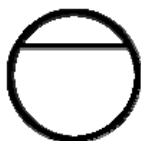

ค)

ง)

40. สิ่งนี้ คู่กับ สิ่งนี้ แล้ว สิ่งนี้ จะคู่กับ

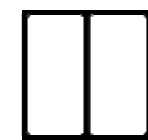
ก)

ข)

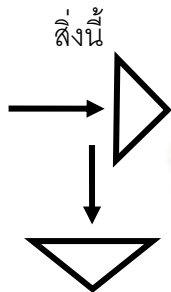
ค)

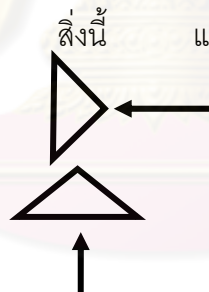
ง)

?

41. สิ่งนี้ คู่กับ สิ่งนี้ แล้ว สิ่งนี้ จะคู่กับ

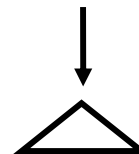
ก)

ข)

ค)

ง)

42. สิ่งนี้ คู่กับ สิ่งนี้ แล้ว สิ่งนี้ จะคู่กับ

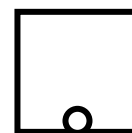
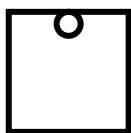
ก)

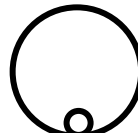
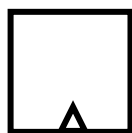
ข)

ค)

ง)

แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์
ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

กิจกรรม	รายการประเมิน	ปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก
		1	2	3	4
กิจกรรมที่ 1 การฝึกคำพูด ด้านบวก	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านอัตมโนทัศน์ ทางด้านบวก 3. พัฒนาอัตมโนทัศน์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส
กิจกรรมที่ 2 มุมมองผ่าน ภาพ	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านความ กระตือรือร้น 3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)
กิจกรรมที่ 3 เกมธุรกิจ	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านทักษะในการ จัดระบบงาน 3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)

กิจกรรม	รายการประเมิน	ปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก
		1	2	3	4
กิจกรรมที่ 4 เกม	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านความกล้าเสี่ยง 3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)
กิจกรรมที่ 5 การตั้งเป้าหมาย	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านความภาคภูมิใจในตัวเอง 3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)
กิจกรรมที่ 6 บันทึกความก้าวหน้า	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้วยสัมฤทธิ์ 2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง 3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน 4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)

กิจกรรม	รายการประเมิน	ปรับปรุง	พอใช้	ดี	ดีมาก
		1	2	3	4
กิจกรรมที่ 7 ประเมินผล	1. สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เป็นประโยชน์ และเหมาะสมสำหรับผู้เรียนด้อยสัมฤทธิ์
	2. ช่วยพัฒนาคุณลักษณะด้านต้องการ รับทราบผลของการตัดสินใจ
	3. พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน
	4. รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ชัดเจน เป็นระบบ และสอดคล้องกับทฤษฎี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987)

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

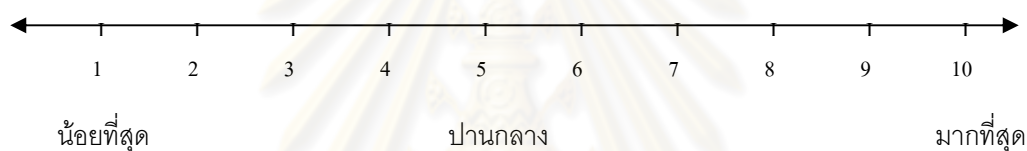
แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์					
2. ความเหมาะสมของหัวข้อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม					
3. ความเหมาะสมของคุณสมบัติผู้เรียน					
4. ความเหมาะสมของเนื้อหาสาระ					
5. ความเหมาะสมของผู้สอนในการจัดกิจกรรม					
6. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรม					
7. ความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมในการจัดกิจกรรม					
8. ความเหมาะสมของสื่อการเรียนรู้					
9. ความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล					
10. การจัดกิจกรรมสามารถพัฒนาผู้เรียน ดังนี้					
10.1 เสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์					
10.2 เสริมสร้างอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก					
10.3 เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
11. การได้รับประสบการณ์ใหม่จากการจัดกิจกรรม					
12. ลักษณะของการจัดกิจกรรมสามารถนำไปใช้ได้จริง					
13. ความสอดคล้องของหลักการกับผู้เรียน					
14. ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระกับการจัดกิจกรรม					
15. ความเหมาะสมของกิจกรรม ดังนี้					
15.1 กิจกรรมคำพูดด้านบวก					
15.2 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ					
15.3 กิจกรรมเกมธุรกิจ					
15.4 กิจกรรมเกม					
15.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย					
15.6 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า					
15.7 กิจกรรมประเมินตนเอง					

**แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตาม
ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์
ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส**

ชื่อ- นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....วัน / เวลา.....

1. ให้ประมาณค่าการเรียนรู้จากคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ใน 10 สเกล โดย 1 เท่ากับระดับการเรียนรู้ต่ำที่สุด และ 10 เท่ากับระดับการเรียนรู้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

2. นักศึกษาคณะศึกษานอกกระบวนรู้สึกอย่างไรต่อการการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

- มีผลต่อการดำเนินชีวิต
 ไม่มีผลต่อการดำเนินชีวิต

ข้อเสนอแนะ

3. นักศึกษาคณะศึกษานอกกระบวนได้ปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือ

- ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติบ่อยครั้ง
 ปฏิบัติน้อยครั้ง ไม่ปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

4. จากการปฏิบัติตามกิจกรรมในคู่มือของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

ไม่พบปัญหา

พบปัญหา โปรดระบุ _____

ข้อเสนอแนะ _____

5. นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยเรียงลำดับจากหัวข้อที่เกิดการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุดด้วยการใส่หมายเลข 1 ไป สู่หัวข้อที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดด้วยการใส่หมายเลข 7

ความรับผิดชอบต่อตนเอง

กล้าเสี่ยงพอสมควร

ความกระตือรือร้น

คาดการณ์ล่วงหน้า

มีทักษะในการจัดระบบงาน

ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับ

อึดทนโน้ทนทางด้านบวก

ข้อเสนอแนะ _____

6. ข้อเสนอแนะของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงกิจกรรม

ต้องการเพิ่มกิจกรรม โปรดระบุ _____

ต้องการตัดกิจกรรม โปรดระบุ _____

ข้อเสนอแนะ _____

**แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการ
เสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส**

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ด้านความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์
ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อให้เข้าใจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ ความเปลี่ยนแปลงและทัศนคติของ
นักศึกษาการศึกษานอกระบบภายหลังการจัดกิจกรรม

1. ชื่อ- นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....วัน / เวลา.....
2. คำถามด้านกิจกรรมการเรียนรู้
 - ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อกิจกรรม ดังนี้
 - 2.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ
 - 2.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ
 - 2.3 กิจกรรมเกม
 - 2.4 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย
 - 2.5 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า
 - 2.6 กิจกรรมประเมินตนเอง
 - 2.7 กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส และการฝึกคำพูดด้านบวก
3. คำถามด้านปัจจัยที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - ท่านมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้อย่างไร
 - 3.1 วัตถุประสงค์
 - 3.2 ผู้เรียน
 - 3.3 ผู้สอน
 - 3.4 เนื้อหาสาระ
 - 3.5 กิจกรรมการเรียนรู้
 - 3.6 ระยะเวลา
 - 3.7 แหล่งความรู้และสื่อการสอน
 - 3.8 สภาพแวดล้อม
 - 3.9 การประเมินผลการเรียนรู้

4. ความคิดเห็นเพิ่มเติม

4.1 ปัญหาที่พบจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.2 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ชื่อ-นามสกุล..... รหัสนักศึกษา.....

ให้แสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในตัวเลือกที่ตรงกับข้อมูลของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ

เพศ () ชาย () หญิง

อายุ () ต่ำกว่า 15 ปี () 16-20 ปี () 21-25 ปี
() 26-30 ปี () 31-40 ปี () มากกว่า 40 ปี

สถานภาพสมรส

() โสด () สมรส () หม้าย / หย่า / แยกกันอยู่

อาชีพหลัก () รับราชการ () เอกชน/รัฐวิสาหกิจ () ธุรกิจส่วนตัว
() รับจ้าง () นักเรียน นักศึกษา () เกษตรกร
() อื่นๆ.....

รายได้ของครอบครัวต่อเดือน () น้อยกว่า 5,000 บาท

() 5,001- 10,000 บาท

() 15,000- 20,000 บาท

() 20,000 บาทขึ้นไป

ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค.

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา การศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอก ระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

หลักการและเหตุผล

การศึกษานอกระบบโรงเรียนนับวันจะทวีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศยิ่งขึ้นเป็นลำดับ เพราะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ไปปรับปรุงและพัฒนาการประกอบอาชีพ ตลอดจนการดำเนินชีวิตของตนได้ตรงตามความประสงค์ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ประชาชนที่พลาดโอกาสและพ้นจากการศึกษาในระบบ ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ทั้งนี้สถาบันการศึกษาทางไกลเป็นสถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อจัดการศึกษานอกโรงเรียน วิธีเรียนทางไกล ให้แก่ประชาชนที่ด้อยโอกาส พลาดโอกาสหรือขาดโอกาสจากการศึกษาในระบบและไม่สะดวกที่จะรับบริการทางการศึกษาโดยวิธีอื่น

จากการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาทางไกลที่ผ่านมา มีประชาชนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ที่ผ่านมาพบว่า คุณภาพในการจัดการศึกษายังไม่เป็นที่ยอมรับเท่าที่ควร จากการตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาของนักศึกษานอกระบบ สังกัดสถาบันการศึกษาทางไกลที่ผ่านมาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานอกระบบอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ จากข้อมูลสถิติการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ โดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพียง 29.77 ของคะแนนเต็ม

การที่ผู้เรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนคนนั้น ขาดความสามารถหรือขาดสติปัญญา หากแต่ไม่ได้มีการนำความสามารถหรือสติปัญญาที่มีอยู่ในตนมาให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่สูงสุด ภาวะเช่นนี้ เรียกว่า ความด้อยสัมฤทธิ์ (Underachievement)

เมื่อศึกษาถึงสาเหตุและลักษณะของความด้อยสัมฤทธิ์จะพบว่า ความด้อยสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางด้านอัตมโนทัศน์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมทางสังคม และความสนใจทั่วไปมากที่สุด ในลักษณะที่มีอัตมโนทัศน์ในเชิงลบ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีปัญหาในการเข้ากลุ่มเพื่อนและการยอมรับทางสังคม และมีลักษณะความสนใจที่แสดงถึงระดับวุฒิภาวะและขอบข่ายที่แตกต่างจากผู้มีผลสัมฤทธิ์ปกติ ด้วยเหตุนี้ การใช้อุปกรณ์ประกอบทาง

สติปัญญาเพียงอย่างเดียวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงยังไม่เป็นการเพียงพอ ต้องอาศัยองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาด้วย จากผลงานวิจัย กล่าวไว้ว่า ตัวแปรทางด้านความสามารถทางสติปัญญาของบุคคล ใช้พยากรณ์ความสำเร็จได้เพียง 45% ซึ่งหมายความว่า ความสำเร็จส่วนใหญ่ต้องอาศัยองค์ประกอบด้านคุณลักษณะอื่น ๆ อันเป็นคุณลักษณะเฉพาะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชาเป็นองค์ประกอบด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สรุปว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจและอึดทนในทัศนแห่งตน มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่สุด

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนเฉพาะองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา ด้วยเหตุผลว่าองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นเรื่องที่มีมาแต่กำเนิดและเกี่ยวข้องกับลักษณะทางพันธุกรรม ซึ่งการจะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขอาจทำได้ยาก ในขณะที่องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเป็นเรื่องอารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติ ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าและเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยผลักดันให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพในการทำงาน เนื่องจาก เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้บุคคลเต็มอกเต็มใจที่จะเรียนเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายแห่งตน ตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์ สามารถสรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งสามารถบ่งบอกทางพฤติกรรมได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความกล้าเสี่ยง ความกระตือรือร้น คาดการณ์ล่วงหน้า ทักษะในการจัดระบบงาน และต้องการทราบผลของการตัดสินใจ

แม้ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีความสัมพันธ์ต่อความพยายามในการเรียนรู้ของผู้เรียนอื่นจะนำมาซึ่งการอยากเรียนรู้ต่อไปอีก อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแต่เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ เนื่องจาก ผู้เรียนในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มที่มีความด้อยสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการวิจัย พบว่า อึดทนในทัศนของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางเรียนเป็นผลซึ่งกันและกัน การมีผลสัมฤทธิ์ต่ำจะทำให้ผู้เรียนมีอึดทนในทัศนในทางลบ ซึ่งจะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ต่ำลงไปอีก ผู้เรียนที่สอบตกมักจะมีมุมมองว่าตนเองเป็นคนขาดความสามารถที่จะเรียน คิดว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะเรียนต่อไปได้ หหมดความพยายามที่จะยกมาตรฐานชีวิตให้ดีขึ้น ทำยที่สุด ผู้เรียนกลุ่มนี้ จะแสดงออกมาในรูปของการออกจากโรงเรียนกลางคัน (Drop Out) และไม่จบหลักสูตรของการศึกษา ในทางตรงกันข้ามผู้เรียนที่มีอึดทนในทัศนในทางบวก จะรู้สึกเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นผู้มีความสามารถในการเรียน

ให้ประสบผลสำเร็จได้ ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

นี่โอฮิวแมนนิส เป็นแนวคิดหนึ่งที่มีมุ่งเน้นการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ทางด้านบวกให้กับผู้เรียน โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพต่างๆ และมีการพัฒนาเฉพาะร่างกายและจิตใจระดับแรกๆ เช่น จิตสำนึก เท่านั้น เนื่องจากจิตใจของมนุษย์นั้น แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ จิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตเหนือสำนึก ซึ่งจิตใจแต่ละระดับจะทำหน้าที่แตกต่างกันออกไป ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิสแล้ว จิตใต้สำนึก มีความสำคัญต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์มากที่สุด เนื่องจาก ทำหน้าที่เสมือนหน่วยความจำทุกอย่างในชีวิต และส่งผลให้เกิดพฤติกรรมและความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้ที่จิตใต้สำนึกมีสภาวะเป็นบวก จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพโน้มเอียงไปในทางบวก เช่น กล้าแสดงออก เห็นคุณค่าในตนเอง และความเชื่อมั่นว่าสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง

การเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ให้เป็นด้านบวก ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส จึงเกี่ยวข้องกับระบบการทำงานของจิตใต้สำนึก กล่าวคือ เป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเข้าสู่จิตใต้สำนึกแทนที่ความรู้สึกไม่ดี โดยใช้วิธีการผสมผสานทั้งการฝึกพลังสติเพื่อให้เกิดสมาธิ การผ่อนคลายเพื่อให้เกิดภาวะแห่งการรับรู้ โดยใช้การฝึกอาสนะและเพลงบรรเลงและจินตนาการ การฝึกจินตนาการเพื่อให้เห็น ภาพที่ดีของตนเอง การฝึกการใช้คำพูดด้านบวก เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีกับตนเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาองค์ประกอบที่มีใช้สติปัญญาซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาวิธีการสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมอัตมโนทัศน์ทางด้านบวกให้แก่ผู้เรียน เพื่อก่อให้เกิดและคงไว้ซึ่งความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นประเด็นของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ของนักเรียนในการศึกษาและผลกระทบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงถูกนำมาพิจารณาเป็นประเด็นสำคัญของการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยหากว่าผู้วิจัยสามารถเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และอัตมโนทัศน์ให้กับผู้เรียนที่มีความด้อยสัมฤทธิ์แล้ว ก็น่าจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงหรือเทียบเท่ากับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนในกลุ่มนี้

องค์ประกอบของกิจกรรม

1. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้โอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวน กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

2. ผู้เรียน

นักศึกษาการศึกษานอกกระบวน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สถาบันการศึกษาทางไกล ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1/2553 และเคยลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2552 แต่ไม่ผ่านเกณฑ์การศึกษาที่สถาบันการศึกษาทางไกล กำหนด กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน

3. ผู้สอน

นางสาว สุนิดา ศิริพากย์

4. เนื้อหาสาระ

เนื้อหาสาระภาษาอังกฤษตามรายวิชาภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย

4.1 บทเรียนการเรียนรู้ จำนวน 9 บท ดังนี้ Greeting, Introduction, What do You Think about the Hotel?, Occupation, Rice Cooking, Dolphins, Relaxation, How Long is the Trip?, Do you know where the post office is?

4.2 หลักไวยากรณ์ จำนวน 9 บท ดังนี้ Adjective, Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Future Simple Tense, Past Simple Tense, Wh-Question, Modal Verb, Conjunction, Preposition of Place

5. กิจกรรมการเรียนรู้

1) กิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของ McClelland (1979) ประกอบด้วย

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

1.3 กิจกรรมเกม

1.4 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

1.5 การพัฒนาแผนปฏิบัติการส่วนตัว

1.6 กิจกรรมประเมินผล

2) กิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ประกอบด้วย

2.1 การทำโยคะ และการเต้นเกาซิกิ

2.2 การฝึกคำพูดด้านบวก

6. ระยะเวลา

ผู้วิจัยได้ออกแบบการจัดกิจกรรมโดยแบ่งช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมออกได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ได้แก่ การเข้าค่ายฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ” โดยจัดกิจกรรมเป็นเวลา 4 วัน ในวันเสาร์-อาทิตย์ที่ 10-11 กรกฎาคม 2553 และวันเสาร์-อาทิตย์ที่ 17-18 กรกฎาคม 2553 ตั้งแต่เวลา 08.00-20.00 น. รวมเป็นเวลา 48 ชั่วโมง ซึ่งเน้นการทำกิจกรรมเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน เพื่อเกิดความคุ้นเคยกับวิธีการและกระบวนการ ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัจฉริยะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 2 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ในวันอาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 9.00-12.00 น. รวมเป็นเวลา 21 ชั่วโมง ซึ่งเน้นเนื้อหาและการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นหลัก

ระยะที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส โดยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามแบบฝึกหัดที่ได้รับการออกแบบไว้ในคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งเป็นการเรียนด้วยตนเอง ระยะเวลา 14 วันที่บ้านพักของแต่ละบุคคล รวมเป็นเวลา 42 ชั่วโมง

7. แหล่งความรู้และสื่อการเรียนรู้

มีทั้งในรูปแบบตำรา เอกสารประกอบการจัดกิจกรรม CD, บัตรภาพ, บัตรคำ, อุปกรณ์กีฬา ฯลฯ

8. สภาพแวดล้อม

8.1 สถานที่ในการจัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีพื้นที่ในการจัดกิจกรรม สามารถทำกิจกรรมเคลื่อนไหวและกิจกรรมกลุ่ม มีแสงสว่างเพียงพอ มีอากาศถ่ายเท มีความเงียบสงบ ไม่รบกวนสมาธิในการทำกิจกรรม ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมระยะที่ 1-2 : การเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ณ สถาบันการศึกษา ทางไกล อาคารคุรุสภา ถนนเพชรบุรีซอย 3 กรุงเทพมหานคร

2. การจัดกิจกรรมระยะที่ 3 : การเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัจฉริยะตาม

แนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิสซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองจากคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) ที่บ้านพักของผู้เรียน

8.2 มีอุปกรณ์ที่เอื้อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเกิดการเรียนรู้ พร้อมทั้งมีวัสดุอุปกรณ์ เช่น กระดานดำ บอร์ด สื่อการเรียนรู้ เอกสาร ตำรา และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

8.3 อาหารและเครื่องดื่ม เป็นอาหารเพื่อสุขภาพและพเหมาะสมกับปริมาณของผู้เรียน

8.4 การสร้างบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย โดยจัดให้มีเสียงเพลงคลาสสิคบรรเลงระหว่างการทำกิจกรรมตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

9. การวัดและประเมินผล

9.1 แบบวัดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

9.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์

9.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

9.4 แบบทดสอบความถนัด (The Aptitude Test)

9.5 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

9.6 แบบประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

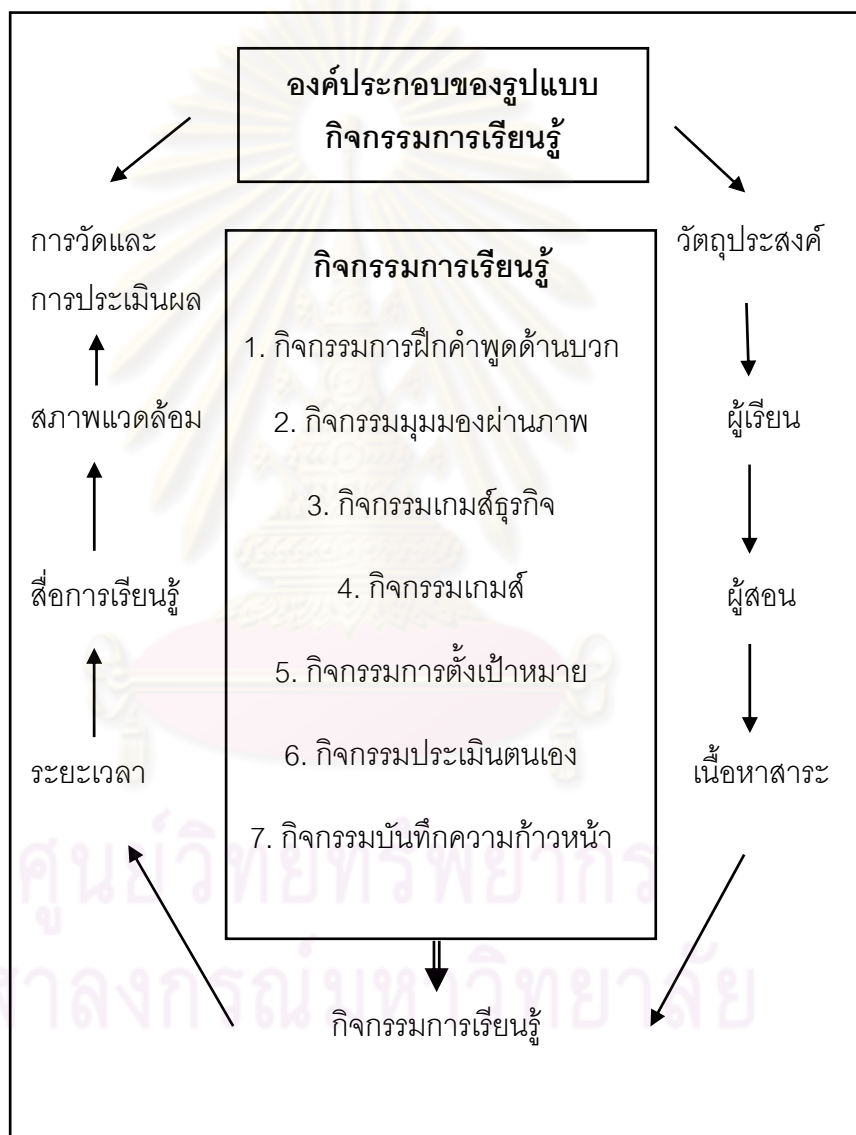
9.7 แบบประเมินตนเองเพื่อใช้ประกอบคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

9.8 แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาคู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

9.9 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนี้ไอฮิวแมนนิส

9.10 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับ นักศึกษาการศึกษานอกระบบ กลุ่มด้อยสัมฤทธิ์ ที่เรียนด้วยวิธีเรียนทางไกล

แผนการจัดกิจกรรม

กิจกรรมการฝึกคำพูดด้านบวก

หลักการ

กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในครั้งนี้สอดคล้องกับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ทางด้านบวก โดยกิจกรรมที่ใช้เป็นกิจกรรมการใช้คำพูดด้านบวกทั้งต่อตนเอง (Auto-Suggestion) และ (Outer-Suggestion) ซึ่งส่งเสริมให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ฝึกพูด และรับฟังคำพูดด้านบวกจากคนรอบข้าง ได้แก่ จากคนในครอบครัว จากเพื่อน หนังสือ เพลง บทสวดมนต์ ฯลฯ มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เนื่องจาก มีผลอย่างยิ่งต่อจิตใจสำนึกของเรา ทั้งนี้ ข้อมูลพื้นฐานในจิตใจสำนึกไม่ว่าจะเป็นด้านบวกหรือด้านลบ ส่วนใหญ่จะเกิดจากคำพูดทั้งสิ้น

กิจกรรมการฝึกพูดด้านบวก ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Introduction

วิธีการ

การฝึกทำความดีเพื่อผู้อื่น โดยการใช้กิจกรรม “ความภาคภูมิใจของเพื่อนฉัน” และการรับฟังคำพูดด้านบวกจากคนรอบข้าง (Outer-Suggestion)

จุดประสงค์

1. สามารถสนทนาถาม-ตอบข้อมูลชื่อและแนะนำตนเองได้
2. สามารถใช้ภาษาในการเข้าสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก

สื่อการสอน

กระดานดำ, แถบประโยค, เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง Introduce, กระดาษ A4, ฉลากรายชื่อ
นักศึกษา

ระยะเวลา 180 นาที

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนกล่าวทักทายนักศึกษาการศึกษานอกระบบ และเริ่มต้นแนะนำตัวเอง ดังนี้
Good morning students. May I introduce myself : My name is I am English Teacher.
2. ผู้สอนสนทนากับนักศึกษาการศึกษานอกระบบถึงความหมายคำว่า “อัตมโนทัศน์” โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแสดงความคิดเห็น จากนั้นผู้สอนอธิบายให้เห็นถึง

คุณลักษณะของการเป็นผู้มีอัธมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก ในบริบทของการจัดกิจกรรมครั้งนี้

3. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า อัธมโนทัศน์และคำพูดมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสำคัญของคำพูดต่อตนเองด้านบวก และการรับฟังคำพูดด้านบวกจากคนรอบข้าง
4. ผู้สอนแจกใบความรู้ และสอนเนื้อหาการสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ What is your name? และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ My name is..... จากนั้นผู้สอนเชื่อมโยงสู่กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง "Introduction"

ขั้นสอน

1. ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคนที่หนึ่งถามคนที่นั่งด้านขวามือว่า What is your name? คนที่ถูกถามตอบด้วยประโยค My name is.....และตามด้วย Nice to meet you. จากนั้น หันไปถามคนที่สามว่า What is your name? เช่นกัน และให้คนที่สามตอบด้วยประโยค My name is..... และ Nice to meet you. เช่นกัน จากนั้นให้ถามและตอบคนต่อไปจนกระทั่งคนสุดท้ายได้ถามกลับผู้เรียนคนแรกว่า What is your name? และผู้เรียนคนแรกตอบกลับด้วยประโยค My name is.....และ Nice to meet you.
2. ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการสอบถามชื่อมาเป็นการแนะนำเพื่อนที่อยู่ด้านขวามือแทน ได้แก่ This is _____ ชื่อ-สกุล _____ หรือ May I introduce _____ ชื่อ-สกุล _____? โดยวิธีการยังคงเดิม
3. หลังจากนั้น ผู้สอนทำฉลากเป็นรายชื่อทั้งหมดของนักศึกษาเพื่อเลือกคู่ของตนเอง และเชื่อมโยงสู่กิจกรรม "ความภาคภูมิใจของเพื่อนฉัน"

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนทำฉลากเป็นรายชื่อทั้งหมดของนักศึกษาการศึกษานอกระบบเพื่อเลือกคู่ของตนเอง และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับฉลากเพื่อเลือกคู่ Buddy ของตนเองและเก็บเป็นความลับไม่บอกใคร โดยสมมติให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบที่เป็นคนจับฉลาก เป็น A และคู่ Buddy ที่จับได้ เป็น B
2. เมื่อทราบชื่อของคู่ Buddy แล้ว ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบผลัดกันเล่าประวัติส่วนตัว สิ่งประทับใจในตนเอง และเหตุการณ์ที่ภาคภูมิใจในชีวิต
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแต่ละคนเขียนประโยคเพื่อแนะนำคู่ Buddy ของตัวเอง เพื่อให้ผู้อื่นได้ทราบถึงประวัติ และสิ่งที่ภาคภูมิใจของคู่ Buddy

4. ให้แต่ละคู่ผลัดกันออกมาแนะนำ Buddy ของตัวเอง โดยเริ่มจาก ให้ A แนะนำ B โดยเลือกใช้ประโยค ดังนี้ Could I introduce A? หรือ May I introduce A? จากนั้น เริ่มอ่านประวัติและความภาคภูมิใจของเพื่อนเพื่อให้ผู้อื่นทราบและรู้จักคู่ของตนเองได้ดีขึ้น
5. ผลัดให้ B เป็นฝ่ายแนะนำคู่ Buddy ของตนเองบ้าง ทำเช่นเดียวกันนี้จนครบทั้งห้อง

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันสรุปข้อคิดที่ได้ โดยผู้สอนเชื่อมโยงให้เห็นถึงว่าการยกย่องตนเองและผู้อื่น เป็นการแสดงออกให้เห็นว่าตนเองและผู้อื่นมีคุณค่าและมีความสามารถ สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน ตลอดจนส่งเสริมให้บุคคลได้แสดงความสามารถที่แท้จริงของตนเองออกมา

การประเมินผล

1. สังเกตจากการตอบคำถามว่า ผู้เรียนตอบคำถามตรงประเด็นหรือไม่
2. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งต่อตนเองและผู้อื่นของสมาชิกทุกคน
4. สังเกตการยอมรับคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมการฝึกพูดด้านบวก ครั้งที่ 2

สาระการเรียนรู้

Greeting

วิธีการ

การฝึกคำพูดด้านบวกกับคนรอบข้าง

จุดประสงค์

1. สามารถเลือกใช้คำทักทายกันได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. สามารถถามและตอบคำถามถึงความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ต่อตนเองทางด้านบวก

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, กระดาษสีชมพูตัดเป็นรูปหัวใจขนาดเล็ก ๆ 20 ดวง, ปากกา, ปากกาเมจิก, กาว 2 หน้า, บัตรคำศัพท์, แถบประโยค, เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง Introduce

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนกล่าวทักทายนักศึกษาการศึกษานอกระบบ พร้อมทั้งแนะนำชื่อตนเอง เช่น Hello. My name is..... How are you?
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบช่วยกันบอกความหมายของประโยคที่ผู้สอนพูดว่าหมายถึงอะไร และใช้ในกรณีใด
3. ทบทวน และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับประโยคต่างๆ ที่ใช้ในการแนะนำตนเอง

ขั้นสอน

1. แบ่งนักศึกษาการศึกษานอกระบบออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน แล้วให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแต่ละกลุ่มศึกษาค้นคว้า เพื่อรวบรวมว่าสำนวนต่างๆ ที่ใช้ในการแนะนำตนเองนั้นมีสำนวนได้บ้าง
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแต่ละกลุ่มเขียนสำนวนที่ใช้ในการแนะนำตนเองนั้นลงในแถบประโยค โดยตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าของกลุ่ม
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกออกเสียงสำนวนต่างๆ ที่ใช้ในการแนะนำตนเองตามที่แต่ละกลุ่มนำเสนอพร้อมทั้งร่วมกันบอกความหมาย และการนำสำนวนดังกล่าวไปใช้ให้ถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ

4. ผู้สอนสร้างสถานการณ์โยงเข้าสู่เนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมของนักศึกษาการศึกษานอกระบบเกี่ยวกับการทักทายแต่ละช่วงเวลา รวมทั้งถามถึงทุกข์สุขที่เพิ่งประสบมา โดยใช้ประโยค Hello / Good morning. It's nice to meet you.
5. ร่วมกันอภิปรายถึงเกี่ยวกับความสำคัญของการกล่าวทักทาย ถามทุกข์สุข และการพูดโต้ตอบกันโดยใช้คำพูดทางด้านบวกจะทำให้ผู้รับฟังเกิดความรู้สึกอย่างไร จากนั้น ผู้สอนเชื่อมโยงบทเรียน สู่กิจกรรม “การทักทายสร้างใจสัมพันธ์”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนเตรียมกระดาษสีชมพูรูปหัวใจเขียนชื่อของนักศึกษาการศึกษานอกระบบทั้งหมดติดกับกระดาษ 2 หน้าไว้ด้านหลัง แล้วให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับเอารูปหัวใจใครก็ได้ไปคนละ 1 แผ่น พร้อมทั้งรับปากกา 1 ด้าม
2. ผู้สอนให้เวลา 10 นาที ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบหาชื่อเจ้าของหัวใจให้ตรงกับชื่อที่มีในกระดาษรูปหัวใจ เมื่อพบแล้วติดหัวใจให้แล้วพากันไปนั่งใกล้ ๆ กัน กรอกข้อความในกระดาษของตนแล้วแลกกันคุยกันกล่าวทักทายกัน และแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษ แล้วถามสารทุกข์สุกดิบของเพื่อน
3. ให้แต่ละคู่ฝึกสนทนาโต้ตอบ และแสดงบทบาทสมมติเป็น A และ B โดยการใช้คำศัพท์ต่างๆ จากบัตรคำศัพท์ที่ผู้สอนทำเตรียมเอาไว้
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแต่ละคู่ศึกษาถึงคำศัพท์ที่ได้รับและความหมายต่าง ๆ และแสดงบทบาทสมมติถึงสถานการณ์เมื่อได้พบกันโดยบังเอิญ
5. ให้ A และ B กล่าวทักทายกันตามช่วงเวลา ซึ่งผู้เข้าร่วมกิจกรรมเป็นผู้กำหนดเองว่าจะเป็นเวลาใด โดยใช้คำประโยค Good morning, Good afternoon, Good evening, Hello / Hi
6. ให้ A ถาม B ถึงทุกข์สุขที่เพิ่งได้รับ หรือพบเจอมา โดยใช้ประโยค เช่น How have you been? How are you? How are you doing? , How is everything? , How's everything going on?
7. กรณีที่ A เพิ่งประสบความสำเร็จ หรือเรื่องที่น่ายินดี ให้ B กล่าวแสดงความยินดีกับ A และพูดถึงข้อดีของ A ที่ทำให้ A ได้รับความสำเร็จเช่นนั้น หากกรณีที่ A เพิ่งผ่านเรื่องในทางไม่ดีนัก ให้ B พูดกำลังใจให้หรือพูดถึงข้อดีของ A เพื่อให้ A รู้สึกดีขึ้นและมีความมั่นใจในตัวเอง
8. ให้สลับคู่กันเป็น A และ B

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม การใช้คำพูดทางด้านบวกว่ามีประโยชน์อย่างไร ทำให้เห็นถึงข้อดีของตนเองและผู้อื่นอย่างไร และ

เชื่อมโยงให้ถึงว่าคำพูดมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใต้สำนึก และมีความสำคัญกับอัตมโนทัศน์ของบุคคลอย่างไร

การประเมินผล

1. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
2. สังเกตการออกเสียง การใช้สำนวนต่างๆ ในการทักทายกัน
3. สังเกตการรับผิดชอบต่อคำถาม และการแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมการฝึกพูดด้านบวก ครั้งที่ 3

สาระการเรียนรู้

Adjective

วิธีการ

การปรับเปลี่ยนทัศนคติให้เป็นด้านบวก และการฝึกคำพูดทางด้านบวกกับตนเอง (Auto-Suggestion)

จุดประสงค์

1. สามารถพูดประโยค บรรยายลักษณะท่าทางและอุปนิสัยของคนได้
2. สามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลและลักษณะเฉพาะของบุคคล
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาอัตโนมัติที่ศรัทธาตนเองทางด้านบวก

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

ใบความรู้ เรื่อง Adjective, ใบความรู้ “คุณมองผู้อื่นในแง่ดีพอหรือยัง”, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติ

กิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาการศึกษา
นอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนใบความรู้เรื่อง Introduce และ Greeting จากนั้น ทำแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 11 จับคู่การถาม – ตอบ คำกล่าวทักทายและแนะนำตัวเอง และเติมคำลงในช่องว่าง เช่น
A: Good morning, sir. How are you? B: I'm fine, thank you.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาใบความรู้ เรื่อง Adjectives (คุณศัพท์) เช่น beautiful, craver, rich, thin, black, etc.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 52 เพื่อเติมคำเพื่ออธิบายภาพบุคคลอาชีพต่างๆ โดยมีประโยคที่เว้นคำคุณศัพท์ไว้ ดังนี้ 1. The teacher is craver. 2. The doctor is helpful. 3. The soldier is brave.

4. ผู้สอนเตรียมภาพเด็กผู้ชาย 1 ภาพ ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ และเลือกคำคุณศัพท์ และเติมคำในประโยคให้ตรงกับภาพ ดังนี้ big, black, thin, good, This, young, short, white ตามแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 53
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบบรรยายลักษณะของตัวเองตามแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 53 โดยมีคำถาม เป็นแนวทางให้เขียนดังนี้
- What 's your name ?
 - What are your eyes like ?
 - What is your hair like ?
 - What are you like ?

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกใบความรู้เกี่ยวกับความรู้สึกต่าง ๆ ของบุคคล
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกแนะนำและพูดถึงแง่ดีของเพื่อน, ครอบครัว, และตนเอง เช่น
May I introduce my best friend? Her name is Anny. She is a smart and cute girl.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 54 การเขียนคำบรรยายคุณลักษณะที่ดีที่สุดของคนรอบข้างท่าน เช่น ข้อดีที่สุดของพ่อ, แม่, พี่น้อง, ญาติ เพื่อนสนิท และตัวท่านเองคนละ 1 อย่าง
เช่น My father is kind.

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรมการใช้คำพูดทางด้านบวกแล้วแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า “คำพูดด้านบวก” ทั้งกับตนเองและผู้อื่น มีความสำคัญหรือไม่อย่างไร
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

ตัวอย่างใบความรู้ “คุณมองผู้อื่นในแง่ดีพอหรือยัง?”

ที่สนามบินนานาชาติระดับโลก มีนักธุรกิจหญิงแต่งตัวดี จำเป็นต้องรอเวลาถึง 3 ชั่วโมง ในการเปลี่ยนเครื่องบินเพื่อไปจุดหมายปลายทาง เธอจึงตัดสินใจเดินไปซื้อหนังสือ 1 เล่ม และคุกกี้ 1 ห่อ และเตรียมหาที่นั่งเพื่ออ่านและกิน ฆ่าเวลาไปพลาง ๆ

เธอสอดสายมองหาที่นั่งได้ 1 แห่ง เมื่อนั่งลงก็เตรียมหนังสือและคุกกี้ เพื่ออ่านและกินไปพลาง ๆ เธอสังเกตเห็นว่าข้าง ๆ เธอมีชายหนุ่ม ซึ่งนั่งเหยียดกายอย่างไม่สนใจใคร ว่าจะมีใครนั่งอยู่ข้าง ๆ เขา

สักครู่หนึ่ง ขณะที่เธออ่านหนังสือ ชายหนุ่มก็หยิบขนมคุกกี้ออกจากถุง ซึ่งวางอยู่ระหว่างคนทั้งสอง แล้วกินมันอย่างละชิ้น เธอมองด้วยความโกรธ...!! แต่ไม่ต้องการทำเรื่องวุ่นวาย เธอจึงทำเป็นไม่สนใจ เธอเริ่มรู้สึกเบื่อที่จะกินคุกกี้และเฝ้ามองนาฬิกา

ในขณะที่ชายหนุ่มซึ่งเป็นผู้ขโมยไร้ยางอายุ...กำลังกินมันให้หมดสิ้นไป เธอเริ่มโมโหและคิดในใจว่า "ถ้าฉันไม่ใช่ผู้ดีมีการศึกษาแล้วละก็...ฉันจะชกหน้าเจ้าหมอนี้ให้แหลกไปเลย"

ทุกครั้งที่เธอหยิบกิน 1 ชิ้น ชายหนุ่มก็หยิบมันกิน 1 ชิ้น ทั้งสองส่งสายตามองกัน...เมื่อคุกกี้เหลือเพียงชิ้นสุดท้าย เธอหยุดและอยากรู้ว่าชายหนุ่มจะทำอย่างไร ชายหนุ่มค่อย ๆ หยิบคุกกี้ชิ้นสุดท้ายแล้วหักออกเป็น 2 ชิ้น ส่งให้เธอครึ่งชิ้นและกินเองครึ่งชิ้น....

เธอรับจากชายหนุ่มอย่างรวดเร็วและคิดในใจว่า "เขาช่างเป็นคนไร้มารยาทสุดๆ ช่างไร้การศึกษา ไม่มีแม้แต่พูดขอบคุณสักคำ" เธอลุกขึ้นหยิบข้าวของทั้งหมดแล้วตรงไปยังประตูขึ้นเครื่อง ไม่แม้แต่เหลียวหลังกลับมามองหัวขโมยผู้ไร้มารยาทซึ่งยังนั่งอยู่ที่เดิม

ภายหลังจากขึ้นเครื่องและนั่งประจำที่อย่างสบายแล้ว เธอก็หยิบหนังสือที่อ่านค้างอยู่ขึ้นมาอีกครั้ง ในขณะที่หยิบหนังสือจากกระเป๋า ก็พบว่ามันมีขนมคุกกี้ 1 ห่อ เธอตกใจมาก ถ้าคุกกี้ของฉันทั้งอยู่ที่นี่ก็แปลว่า....คุกกี้ห่อนั้นเป็นของชายหนุ่มที่แบ่งให้เธอกิน

เธอลุกขึ้นทันที แล้ววิ่งออกจากเครื่องบินไปยังที่นั่งของชายหนุ่ม แต่คงเหลือแต่ที่นั่งว่างเปล่า มันหายไปเสียแล้วที่จะได้ขอโทษชายหนุ่ม ระหว่างเดินกลับเข้าเครื่อง เธอรู้สึกเจ็บปวดหัวใจ เธอนั่นเองที่ไร้มารยาท เป็นหัวขโมยที่ไร้การศึกษาตัวจริง...

มีกี่ครั้งในชีวิตของคนเรา ที่ค้นพบในภายหลังว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันไม่ใช่เรื่องจริง มันเป็นการเข้าใจผิด... มีกี่ครั้งในชีวิตที่เราขาดความไว้วางใจและเห็นคุณค่าของผู้อื่น... ทำให้เราตัดสินผู้อื่นจากความคิดของเราเอง ซึ่ง...ไกลจากความเป็นจริงมากมาย

นี่แหละที่ทำให้เราต้องคิดซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนตัดสินผู้อื่น หลาย ๆ สิ่งไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น ควรมองผู้อื่นในแง่ดี แล้วคอยสงสัยตัวเองว่า..... "เรามองโลกในแง่ดีพอแล้วหรือยัง? เราเคยแบ่งปันอะไรแก่คนอื่นบ้างหรือไม่ เคยรู้สึกพูดคำขอบคุณ และเห็นคุณค่าของผู้อื่นที่เขาดีกับเราแล้วหรือยัง"

กิจกรรมการฝึกพูดด้านบวก ครั้งที่ 4

สาระการเรียนรู้

Adjective, Feel

วิธีการ

การปรับเปลี่ยนทัศนคติและการฝึกมองโลกในแง่ดี

จุดประสงค์

1. สามารถบรรยายลักษณะท่าทาง อุปนิสัยและลักษณะเฉพาะของบุคคลได้
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาทัศนคติของตนเองทางด้านบวก

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

ใบความรู้ เรื่อง Feel, ใบความรู้ “มุมมองที่แตกต่าง”, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนความรู้เรื่อง Adjective โดยคำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 55 เพื่อทบทวนความรู้
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกพูดบทสนทนาในการแนะนำบุคคลที่ 3 และพูดชมถึงข้อดีของผู้นั้น เช่น This is Suda, my best friend from Thailand. She is a craver and diligent girl.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกเขียนเรื่องราวเพื่อแนะนำตนเอง และสมาชิกในครอบครัว โดยบอกถึงข้อดีความสามารถและคุณลักษณะที่ดีอื่นๆ เช่น My first name is Sue. My last name is Stephen. I'm 14 years old. I am thin and active. I have a handsome and smart brother. His name is Sam.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Feel เพื่อบ่งบอกถึงความรู้สึกต่าง ๆ เช่น bored, angry, funny, etc.
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 57 และ แบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 58 เติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาคำคุณศัพท์จากใบความรู้ เรื่อง Adjectives และ Feel ที่มีความหมายตรงกันข้าม

เช่น fat - thin, poor – rich, bored - excited เพื่อเชื่อมโยงสู่กิจกรรม “มุมมองที่แตกต่าง”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกใบความรู้เกี่ยวกับมุมมองที่แตกต่าง
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมข้อ 4 หน้า 59 การเปลี่ยนเป็นประโยคในด้านลบเป็นประโยคที่มีความหมายด้านบวก เช่น You are short. แก้เป็น You are thin and active.

ขั้นสรุป

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า อัตมโนทัศน์มีความสำคัญกับบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีวิธีการปรับเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ให้เป็นด้านบวกอย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “การฝึกคำพูดด้านบวก” เป็นอย่างไร

ขั้นประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากความคิดสร้างสรรค์ในการตอบคำถามแต่ละข้อ
3. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

ตัวอย่างใบความรู้ “มุมมองที่แตกต่าง”

มีบริษัททำรองเท้าแห่งหนึ่ง คิดจะไปบุกเบิกการค้าที่ตลาดแอฟริกา จึงได้ส่งพนักงานฝ่ายการตลาด 2 คน ไปตรวจสอบว่าตลาดที่แอฟริกาเป็นอย่างไรบ้าง หลายเดือนผ่านไป พนักงานฝ่ายการตลาดทั้ง 2 คนก็กลับมา แล้วนำรายงานกลับมา แต่คนทั้ง 2 มีทัศนคติที่ไม่เหมือนกัน รายงานการการตลาดที่ ทั้งสองนำเสนอต่อบริษัทแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

นาย ก : "ไม่มีหวังเลยครับ คนที่นั่นไม่ได้ใส่รองเท้ากันเลยสักคน"

นาย ข : "คงไปได้สวยทีเดียวที่เราจะไปบุกเบิกที่นั่น เพราะคนที่นั่นยังไม่มีรองเท้าใส่กันเลย"

มีอีกเรื่องหนึ่ง มีหญิงชราคนหนึ่ง เวลาฝนตกเธอก็ร้องไห้ อากาศดีเธอก็ร้องไห้ ชายหนุ่มคนหนึ่ง แปลกใจจึงถามหญิงชราผู้นี้ว่า

ชายหนุ่ม : "เพราะอะไร เวลาฝนตกยายก็ร้องไห้ อากาศดีก็ร้องไห้"

หญิงชรา : "เพราะว่าป่ามีลูกชาย 2 คน ลูกชายคนโตขยันน้ำแข็ง ลูกชายคนเล็กขี้ขลาด เวลาที่อากาศดี ป่าจึงคิดถึงลูกชายคนเล็กว่าต้องขยันไม่ดีแน่นอน และเวลาที่ฝนตกป่าก็คิดถึงลูกชายคนโต น้ำแข็งของเขาต้องขยันไม่ดีเหมือนกัน เพราะฉะนั้นทุกๆ วัน ป่าจึงได้กลุ้มใจและทุกข์ใจอยู่อย่างนี้"

ชายหนุ่มจึงบอกกับหญิงชราผู้นี้ว่า

ชายหนุ่ม : "ยาย...ยายคิดผิดแล้วละ!!! ที่จริงแล้วทุกๆ วันท่านต้องดีใจถึงจะถูก วันไหนที่ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศปลอดโปร่ง ยายก็ต้องดีใจกับลูกชายคนโตสิ ที่น้ำแข็งขยันดี ขาดวันไหนฝนตก ยายก็ต้องดีใจไปกับลูกคนเล็กด้วย ที่ร่มเขาขยันดีเป็นเทน้ำเทท่า" พอหญิงชราได้ฟังดังนั้น เหมือนกับได้ตื่นขึ้นจากความฝัน

ตั้งแต่นั้นมาไม่ว่าอากาศจะเป็นอย่างไร หญิงชราผู้นี้ได้แต่ยิ้มอย่างมีความสุข

บทวิเคราะห์

การที่คนเราจะมองโลกในแง่ดีกับแง่ร้าย แท้จริงอยู่ที่จิตใจทั้งสิ้น เช่นมีเครื่องดื่มอยู่แก้วหนึ่ง ถ้าดื่มไปแล้วครึ่งแก้ว ถ้าคนมองก็จะมองได้ 2 แ่ง คนที่มองโลกในแง่ร้าย คงคิดว่า "หมดไปตั้งครึ่งแก้วแล้ว เหลือแค่ครึ่งแก้วเท่านั้นเอง" แต่ถ้าคนที่มองโลกในแง่ดีจะคิดว่า "ยังดีนะที่ยังเหลืออีกตั้งครึ่งแก้ว" แล้วท่านทั้งหลายละ!! มองโลกในแง่ใด???

กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

หลักการ

กิจกรรมนี้เน้นการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาการศึกษานอกระบบในด้านความกระตือรือร้น ทางด้านความคิด เกี่ยวกับมุมมองหรือทัศนคติของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ โดยผ่านการตอบสนองต่อรูปภาพหรือภาพฉายที่ตนเองเห็น หลักการของกิจกรรมนี้เป็นประเด็นความคิด ทัศนคติ ความสามารถในการสังเกตการณ์ การตอบสนองทางอารมณ์ต่อรูปภาพ และความสามารถในการเขียนเรื่องราวขึ้นใหม่ขึ้นมา แล้วพยายามทำให้สมบูรณ์ด้วยระบบความคิดแบบใฝ่สัมฤทธิ์ กิจกรรมนี้เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ใช้ความคิดและจินตนาการของตนเอง และแสดงออกถึงทัศนคติ บุคลิกภาพของตนเองผ่านการเขียนเรียงความหรือเรื่องราวต่างๆ ตามจินตนาการและทัศนคติตนเอง

กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Verb (คำกริยา)

วิธีการ

ความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้ภาพ Thematic Apperception Test (TAT)

จุดประสงค์

1. สามารถสะกดและออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. สามารถฟังคำสั่งต่าง ๆ และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกระตือรือร้น

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, รูปภาพ TAT จำนวน 8 ภาพ, รูปภาพแสดงกริยา ทำทางต่าง ๆ, เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง Verb, กระดาษ A4, ปากกา

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับผู้เรียนว่า คุณลักษณะของผู้มีความกระตือรือร้นเป็นอย่างไร
2. ผู้สอนจัดเตรียมภาพที่แสดงอาการต่าง ๆ และเตรียมภาพ TAT จำนวน 8 ภาพ และตั้งคำถามกับผู้เรียนว่า ภาพสามารถบ่งบอกความรู้สึกหรือเรื่องราวได้หรือไม่ จากนั้นเชื่อมโยงสู่บทเรียน คำศัพท์ เรื่อง Verb

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแสดงภาพกริยา ทำทางต่าง ๆ และอธิบายความหมายคำศัพท์ประกอบภาพ
2. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง Verb และให้นักศึกษาจับกลุ่มเพื่ออภิปรายเกี่ยวกับคำศัพท์ต่าง ๆ
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกออกเสียงตามวิทยากร พร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำกริยานั้น ๆ
4. ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบยืนเรียงแถวตอน เดินไปรอบห้อง และทำท่าทางตามคำบอกของผู้สอน เช่น wave, stop, go, run, hop, skip, crawl, walk backwards, jump, sit down, stand up
5. หลังจากนั้น ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า ภาพเดียวกันแต่นักศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถมองต่างกันออกไปหรือไม่ จากนั้น เชื่อมโยงมาสู่กิจกรรม มุมมองผ่านภาพ

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูชุดรูปภาพที่ประกอบด้วย 8 รูปภาพ โดยนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะได้เห็นรูปภาพแต่ละรูปเป็นเวลา 30 วินาที รูปภาพที่แสดงนั้นเป็นภาพที่มีความหมายคลุมเครือที่ตีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมาย ซึ่งประกอบไปด้วยชุดบัตรรูปภาพที่แสดงถึงรูปร่างของมนุษย์ในอิริยาบถต่างๆ ในสถานที่และในสถานการณ์ต่างๆ
3. ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันนึกว่า บุคคลในแต่ละภาพกำลังทำกริยาอะไรเป็นภาษาอังกฤษ เช่น sleep, laugh, run, smile, drive โดยตอบให้ครบทั้ง 8 ภาพ
4. เมื่อทำเขียนคำกริยาเสร็จครบทุกกลุ่มแล้ว ผู้สอนเฉลย และเปิดภาพให้ดูอีกครั้ง
5. จากนั้น ให้แต่ละกลุ่มดูรูปภาพอีกครั้ง และตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่เห็น โดยรายละเอียด ดังนี้
 - 5.1 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ
 - 5.2 สาเหตุของเหตุการณ์นั้น
 - 5.3 บุคคลในภาพกำลังรู้สึกอย่างไร หรือคิดอย่างไร
 - 5.4 ผลของเหตุการณ์นั้น
6. จากนั้น ผู้สอนตั้งคำถามว่า คำตอบของภาพที่เห็นในครั้งแรก ต่างกับภาพที่เห็นในครั้งที่ 2 หลังจากการตั้งคำถามทั้ง 4 ข้อนี้หรือไม่

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า บุคคลที่มีกระตือรือร้น คือ บุคคลที่มีความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ เอาใจใส่มานะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ยึดความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด ทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไป ชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหา มากกว่าจะหนีจากการบรรลุความสำเร็จแล้ววิ่งไปหาโอกาส

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรม ความสนใจ และความร่วมมือในการทำงาน
2. สังเกตจากความคิดสร้างสรรค์ในการทำกิจกรรม
3. สังเกตการโต้ตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ครั้งที่ 2

สาระการเรียนรู้

Present Continuous Tense

วิธีการ

ความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้ภาพ Thematic Apperception Test (TAT)

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. พัฒนาทักษะการคิดอย่างมีเหตุผล โดยเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษ และชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกระตือรือร้น

ระยะเวลา 180 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

กระดานดำ, รูปภาพ TAT, รูปภาพแสดงเรื่องราว / บัตรภาพบุคคลกำลังทำกิริยาต่าง ๆ, เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง Present Continuous Tense, CD บทสนทนาระหว่าง Jane และ Mary, กระดาษ A4, ปากกา, แบบฝึกหัด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาว่า “ภาพ” สามารถสร้างเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นทางความคิดได้หรือไม่ อย่างไร โดยผู้สอนจัดเตรียมภาพ TAT จำนวน 5 ภาพ
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแบ่งกลุ่มเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน
3. ผู้สอนแสดงภาพเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อดึงความสนใจของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบช่วยกันคิดประโยคที่บ่งบอกเรื่องราวในภาพเป็นภาษาอังกฤษ จากนั้น เชื่อมโยงสู่บทเรียน เรื่อง Present Continuous

ขั้นสอน

1. ผู้สอนอธิบายถึง ประโยคที่ใช้ในการแสดงเหตุการณ์ที่กำลังกระทำ ซึ่งมีโครงสร้างประโยค คือ Subject + is/am/are + verb เติม ing เช่น She is reading a book.
2. สอนการเติม -ing ผู้สอนแสดงบัตรภาพ เช่น คนเล่นสเก็ต, ซี่ม้่า โดยออกเสียงให้ผู้เรียนออกเสียงตาม
3. ผู้สอนพูดคำศัพท์นั้นๆ ในรูปประโยคและให้ผู้เรียนใช้คำศัพท์นั้นๆ ไปแต่งในรูปประโยค
4. ผู้สอนถามคำถาม What ' s he / she doing ? จากภาพบุคคล กำลังแสดงอาการกิริยาต่างๆ ที่ติดที่กระดานให้ผู้เรียนตอบ และเปลี่ยนให้ผู้เรียนเป็นผู้ถามและตอบด้วย
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาฟังบทสนทนาที่ 1 ระหว่าง Jane และ Mary เพื่อถามถึงเหตุการณ์ที่บุคคลกำลังกระทำและฝึกพูดตาม ดังตัวอย่าง

Mary: What are you doing these days?

Jane: I'm still in college. I'm studying biology.

ให้ผู้เรียนจับคู่กัน ฝึกถามถึงบุคคลที่แสดงในภาพที่กำลังทำเหตุการณ์โดยอยู่

6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 70 การเติม “Verb ing” ให้ตรงกับภาพที่กำหนด เช่น He is reading a book.
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกถามประโยค Present Continuous กับเพื่อนร่วมชั้น ตามแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 71 ด้วยประโยค เช่น What classes are you taking?

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแบ่งกลุ่มเป็น 5 กลุ่ม ผู้สอนให้แต่ละกลุ่มดูรูปภาพ TAT จากแบบฝึกหัดที่ 10 หน้า 80 และให้แต่ละกลุ่มช่วยกันตอบว่าในแต่ละรูป มีใคร กำลังทำอะไร โดยใช้ประโยค Present Continuous.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนตอบคำถาม จากรูปภาพที่เห็นตามความคิด ทัศนคติ และจินตนาการของตนเองทันที โดยมีข้อคำถาม ดังต่อไปนี้
 - 2.1 What is happening in each picture?
 - 2.2 What led up to the situation?
 - 2.3 What the characters are thinking and feeling?
 - 2.4 How is the end?
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรื่องราวสั้นๆ จากรูปภาพตามจินตนาการตามใจชอบ

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า ภาพแม้จะเป็นสิ่งไม่มีชีวิต แต่ก็สามารถบอกอารมณ์ เรื่องราว และความรู้สึกได้ การมองภาพหรือสิ่งต่าง ๆ เพียงแค่ว่า มีอะไรกำลังเกิดขึ้นนั้นอาจไม่เพียงพอ ที่จะทำให้รู้สึกสาเหตุ ผลที่จะเกิดขึ้นต่อไป การมองภาพและตั้งคำถาม จินตนาการถึงสาเหตุ ความรู้สึก และผลที่จะเกิดขึ้น จะช่วยให้บุคคลเกิดความคิดหรือแรงบันดาลใจทางความคิด จากนั้น แนะนำหลักเบื้องต้นถึงวิธีการแบบผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตการร่วมกิจกรรม ความสนใจ และความร่วมมือในการทำงาน
3. สังเกตการตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ครั้งที่ 3

สาระการเรียนรู้

Present Continuous Tense

วิธีการ

ความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้ภาพ Thematic Apperception Test (TAT)

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. พัฒนาทักษะการคิดอย่างมีเหตุผล โดยเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษ และชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกระตือรือร้น

ระยะเวลา 120 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

รูปภาพ TAT, ใบความรู้ เรื่อง Yes – No Questions, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด เอกสารประกอบการเรียนรู้และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนใบความรู้ เรื่อง Present Continuous Tense และฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 3 เพื่อตอบคำถามว่าประโยคดังกล่าวตรงกับรูปภาพที่กำหนดหรือไม่ (True or False)
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูใบความรู้การถามและตอบแบบ Yes – No Questions โดยมีโครงสร้างประโยค ดังนี้ Verb to be + Noun + Verb เติม ing ? เช่น
 - A : Are they talking classes this semester?
 - B : Yes, they are. / No, they aren't.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 3-5 หน้า 72-75 เพื่อฝึกการเขียนประโยคคำถามและปฏิเสธ โดยใช้รูปประโยค Present Continues Tense เช่น Are they playing football? No, they aren't. They are playing basketball.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพในแบบฝึกหัดที่ 8 หน้า 78 ภายในเวลา 5 วินาที เมื่อหมดเวลาแล้วให้ พลิกกลับไปอีกหน้าหนึ่ง

5. จากนั้นตอบคำถามจากภาพ เช่น Are two men eating in the restaurant? ถ้าใช่ ตอบ Yes, they are. ถ้าไม่ใช่ และแก้ไขให้ถูกต้อง เช่น No, they aren't. There are two men talking in the room. เมื่อทำเสร็จแล้ว พลิกกลับเพื่อตรวจคำตอบด้วยตัวเอง

ขั้นกิจกรรม

- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ จากแบบฝึกหัดที่ 10 หน้า 81 และตอบว่า รูปภาพแต่ละรูป มีใคร กำลังทำอะไร โดยใช้ประโยค Present Continuous.
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนตอบคำถาม จากรูปภาพที่เห็นตามความคิด ทัศนคติ และจินตนาการของตนเองทันที โดยมีข้อความดังต่อไปนี้
 - 2.1 What is happening in each picture?
 - 2.2 What led up to the situation?
 - 2.3 What the characters are thinking and feeling?
 - 2.4 How is the end?

- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรื่องราวสั้นๆ จากรูปภาพตามจินตนาการตามใจชอบ

ขั้นสรุป

- ก่อนร่วมกิจกรรมนี้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
- หลังจากผ่านกิจกรรมมุมมองผ่านภาพแล้ว นักศึกษามีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
- นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรกับการตั้งคำถามถึงเหตุและผลที่จะเกิดขึ้นในการดำเนินชีวิต
- เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร และจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับชีวิตอย่างไร

การประเมินผล

- การตรวจแบบฝึกหัด
- สังเกตจากความคิดสร้างสรรค์ในการทำกิจกรรม
- สังเกตจากความตั้งใจในการทำกิจกรรม
- สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ ครั้งที่ 4

สาระการเรียนรู้

Present Continuous Tense

วิธีการ

ความคิดใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้ภาพ Thematic Apperception Test (TAT)

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. พัฒนาทักษะการคิดอย่างมีเหตุผล โดยเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษ และชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกระตือรือร้น

ระยะเวลา 120 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

รูปภาพ TAT, ใบความรู้ เรื่อง Present Continuous Tense, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด เอกสารประกอบการเรียนรู้และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูใบความรู้การเขียนประโยค Present Continuous Tense และฝึกเขียนเหตุการณ์ที่ผู้เรียนกำลังกระทำอยู่
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนการเขียนประโยคบอกเล่าและปฏิเสธในรูป Present Continuous Tense Form โดยกำหนดภาพบุคคลกำลังทำกริยาต่าง ๆ และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบรรยายให้ตรงกับภาพ ในแบบฝึกหัดที่ 6 หน้า 76 เช่น He isn't running. He is eating ice cream
3. จากนั้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 7 หน้า 77 เพื่อทบทวนบทเรียน เรื่อง Present Continuous Tense
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาประโยคแสดงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ณ สถานที่หนึ่ง ประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่กำลังกระทำบางสิ่ง และให้เขียนเป็นรูปภาพจากเรื่องตามแบบฝึกหัดที่ 9 ดังนี้

Look at this picture. These children are in Grade 7. They are at school, but they are not in their classroom. They are playing. Jane and Susie are reading under a big

tree. Their friend, Mary is looking at the boy with banana and drawing a picture. Cindy is walking and looking at a big bird in a tree. Two boys, Tom and Tim are playing football. Tom is running and kicking the ball to Tim. Peter is running too, but he is not playing football. Where is John? He is talking to Mary and eating a banana.

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพแบบฝึกหัดที่ 10 หน้า 82 และตอบว่า รูปภาพแต่ละรูป มีใคร กำลังทำอะไร โดยใช้ประโยค Present Continuous.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนตอบคำถาม จากรูปภาพที่เห็นตามความคิด ทัศนคติ และจินตนาการของตนเองทันที โดยมีข้อคำถาม ดังต่อไปนี้
 - 2.1 What is happening in each picture?
 - 2.2 What led up to the situation?
 - 2.3 What the characters are thinking and feeling?
 - 2.4 How is the end?
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรื่องราวสั้นๆ จากรูปภาพตามจินตนาการตามใจชอบ

ขั้นสรุป

1. ตามความคิดของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ “กระตือรือร้นทางความคิด” หมายถึงอะไร และยกตัวอย่างประกอบ
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะมีวิธีพัฒนากระบวนการคิด และจินตนาการภายหลังการร่วมกิจกรรมอย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “มุมมองผ่านภาพ” เป็นอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตจากความคิดสร้างสรรค์ในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากความตั้งใจในการทำกิจกรรม
5. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมเกมธุรกิจ

หลักการ

แผนธุรกิจ (Business plan) คือ เอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายถึงความคิดของผู้ประกอบการที่ใช้เป็นรากฐานในการดำเนินธุรกิจในด้านต่างๆ ตลอดจนการพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นกิจการ ซึ่งในแผนธุรกิจจะทำให้ผู้อ่านทราบถึงอะไร (what) เมื่อใด (when) ที่ไหน (where) ทำไม (why) และอย่างไร (how) ที่จะทำให้ธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตลอดจนในแผนจะบ่งบอกถึงใคร (who) ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกิจกรรมต่างๆ

กิจกรรมเกมธุรกิจ ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Wh-Word, What do you think about the hotel?

วิธีการ

การเขียนแผนทางธุรกิจ (Business Plan)

จุดประสงค์

1. สามารถระดมและออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. สามารถนำเสนอความคิดรวบยอด เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านทักษะการจัดระบบงาน

อุปกรณ์ที่ใช้

กระดานดำ, รูปภาพโรงแรม และแผนกต่าง, ใบความรู้ เรื่อง แผนธุรกิจ (Business Plan), Future Board, กระดาษ, กระดาษสี, ปากกา

ระยะเวลา 300 นาที

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับผู้เรียนว่า คุณลักษณะของผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงาน เป็นอย่างไร โดยให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอภิปรายและแสดงความคิดเห็น
2. ผู้สอนตั้งคำถามกับผู้เรียนว่า ในการประกอบธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง การเป็นผู้มีทักษะในการจัดระบบงานสำคัญอย่างไร
3. ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจหรือเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจในอนาคตว่า หากนักศึกษาการศึกษานอกระบบมีเงินทุนก้อนหนึ่ง และกำลังจะเปิดธุรกิจโรงแรม นักศึกษาการศึกษานอกระบบต้องคำนึงถึงสิ่งใดบ้าง และแผนทางธุรกิจของผู้เรียนเป็นอย่างไร

4. ผู้สอนอธิบายถึงหลักในการดำเนินธุรกิจว่า จำเป็นต้องตอบคำถามให้ได้อย่างน้อย 5 คำถามว่า เช่น ในการทำธุรกิจนั้น จะทำอะไร ใครคือลูกค้า ขายที่ไหน ราคาเท่าไร และวิธีการผลิตอย่างไร
5. ผู้สอนเชื่อมโยงมาสู่เนื้อหา “Wh-Words” และ “Hotel”

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแสดงภาพโรงแรม และแผนกต่างๆ ของโรงแรม พร้อมทั้งอธิบายความหมายคำศัพท์ศัพท์ประกอบ เช่น room service, lobby, twin bed, public relation
2. ให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม อภิปรายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง และหน้าที่ของแต่ละแผนกในโรงแรม
3. ผู้สอนอธิบายความหมายของ Wh-Question ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มคำดังนี้ what, where, when, why, who, whom, whose, which, how
4. จากนั้นให้แต่ละกลุ่มระดมสมองว่า ในแต่ละแผนกจะมีหน้าที่และบทบาทอย่างไร และเชื่อมโยงสู่ “กิจกรรม Business Plan”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง แผนธุรกิจ (Business Plan) และให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปราย
2. ผู้สอนตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบ เช่น
 - ใครเคยไปพักที่โรงแรมบ้าง
 - ขั้นตอนในการสั่งจองที่พักหรือติดต่อเข้าห้องพักรมมีขั้นตอนอะไรบ้าง ทำอย่างไร
 - ราคาที่พักต่อคืนเท่าไร (เตียงเดี่ยว / เตียงคู่) และต่างกันอย่างไร
 - สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับในขณะที่พักอยู่ที่โรงแรมมีอะไรบ้าง
3. ผู้สอนแจก Future Board และกระดาษสี ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โดยสมมติว่ากำลังจะเปิดธุรกิจการโรงแรม ให้แต่ละกลุ่มทำ Business Plan ว่าการทำโรงแรมจะมีแผนการดำเนินธุรกิจอย่างไร
4. ผู้สอนแนะนำว่า ในการทำ Business Plan การใช้หลักการ Wh-Question มีความสำคัญมาก เนื่องจากเป็นการทำแผนที่ตอบคำถามคำที่ขึ้นต้นด้วย Wh-Word ได้แก่ What (ขายอะไร), Who (กลุ่มลูกค้าคือใคร), Where (สถานที่ / ขายที่ไหน), When (เปิดให้บริการ / ขายเมื่อไร), Why (ทำไม), How (ทำอย่างไร)

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า ผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงานเป็นบุคคลมีการทำงานรัดกุม มีขั้นตอนการดำเนินงานชัดเจน เป็นระเบียบ และมีทักษะในการแก้ไขปัญหา

การประเมินผล

1. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละกลุ่ม

2. สังเกตความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่ม
3. สังเกตการณีสื่อสารของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมเกมธุรกิจ ครั้งที่ 2

สาระการเรียนรู้

What do you think about hotel?

วิธีการ

การแสดงบทบาทสมมติเหตุการณ์ทางธุรกิจ

จุดประสงค์

1. พัฒนาทักษะการสื่อสาร การสื่อความหมาย และการนำเสนอ
2. สามารถนำเสนอความคิดรวบยอด เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านทักษะการจัดระบบงาน

หลักการ

อุปกรณ์ที่ใช้

กระดานดำ, ใบความรู้ เรื่อง What do you think about hotel? , ตัวอย่างบทสนทนาระหว่าง Waiter และ Customer , Brochure โรงแรมต่าง ๆ , แบบฝึกหัด

ระยะเวลา 120 นาที

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้บริการโรงแรมของนักศึกษาการศึกษานอกระบบ
2. ผู้สอนแจก Brochure โรงแรมและให้ผู้เรียนอภิปรายถึงขั้นตอนการจองที่พัก พร้อมทั้งเชื่อมโยงสู่เนื้อหาเรื่อง “What do you think about hotel?”

ขั้นสอน

1. ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหาบทเรียนเรื่อง What do you think about hotel? อธิบายความหมาย อธิบายคำศัพท์ สำนวนโครงสร้างทางภาษาหลักไวยากรณ์และอธิบายเนื้อหาของเรื่อง What do you think about hotel?
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกอ่านบทสนทนา ระหว่าง Dam และ Darunee ซึ่งเป็นลูกค้า และกำลังจะหาที่พัก หลังจากนั้น ร่วมกันอภิปรายถึงบทสนทนาดังกล่าว
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัด เติมคำลงในช่องว่าง เพื่อฝึกการเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับโรงแรม ตามแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 13 เช่น swimming pool

4. ผู้สอนแจกใบความรู้ ตัวอย่างบทสนทนาระหว่าง ลูกค้าและประชาสัมพันธ์โรงแรม ซึ่งเป็น Receptionist แผนก Public Relation.
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับคู่ และฝึกพูดถาม-ตอบ โดยฝึกแสดงบทบาทสมมติว่า เป็น A และ B โดย A แทนพนักงานแผนกต่าง ๆ ของโรงแรม และ B แทนด้วยลูกค้า

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม เพื่อแต่งบทสนทนาระหว่างพนักงานโรงแรมและลูกค้าและแสดงบทบาทสมมติ โดยเลือกสถานการณ์กลุ่มละ 1 หัวข้อ ดังต่อไปนี้
 - at the reception desk
 - at the information desk
 - at the restaurant
 - paying the bill at the front desk
 - room service
2. ให้แต่ละกลุ่มวางแผนศึกษาบทสนทนาที่ตัวเองรับผิดชอบ โดยจัดตัวละคร ฉาก เตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ และให้แต่ละกลุ่มใช้เวลาแสดงประมาณกลุ่มละ 10 นาที
3. ในการแสดง ให้คำนึงถึงสถานการณ์ตามความเป็นจริงที่เคยพักโรงแรม ดังนี้
 - ขั้นตอนในการสั่งจองที่พักหรือติดต่อเข้าห้องพักมีขั้นตอนอะไรบ้าง ทำอย่างไร
 - ที่โรงแรมมีแผนกใดบ้าง แต่ละแผนกทำหน้าที่อะไร
 - ข้อปฏิบัติในขณะที่พักอยู่ในโรงแรมมีอะไรบ้าง
 - การบริการของแผนกต่าง ๆ ทำอย่างไร
 - ปกติแล้วราคาห้องพักต่อคืนเท่าไร ถ้าเป็นเตียงเดี่ยว หรือเตียงคู่ราคาเท่าไร และต่างกันอย่างไร
 - เวลาการเข้าพักและออกจากโรงแรม (check in or check out)
 - สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับ

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการร่วมกิจกรรม คือ การร่วมแสดงในสถานการณ์สมมติหรือกระบวนการจริงเพียงบางส่วน นอกจากจะช่วยให้ นักศึกษา การศึกษานอกระบบมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มแล้ว ยังจะช่วยให้ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเข้าใจบทบาทของตัวเอง มีการประสานงานที่ดี และมีทักษะในการแบ่งแยกงาน มากขึ้นด้วย

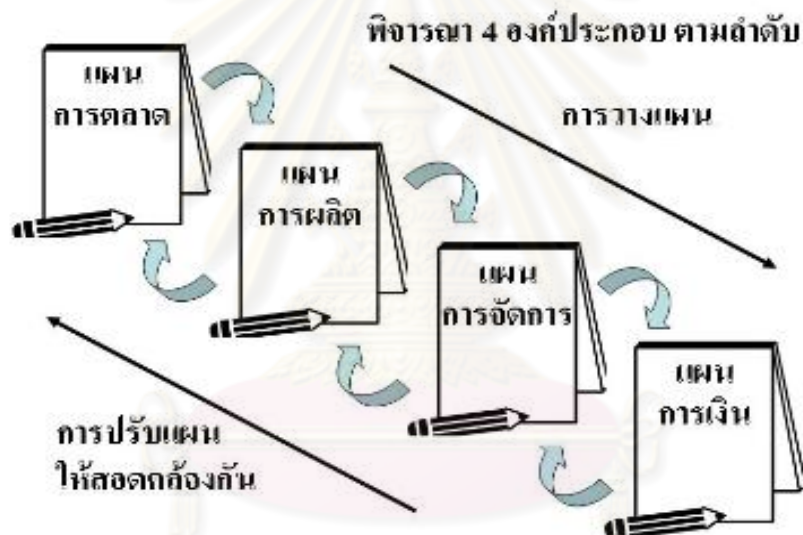
การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด

2. สืบเสาะจากผลงานของสมาชิกแต่ละกลุ่ม
3. สืบเสาะการโต้ตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ตัวอย่างใบความรู้ เรื่อง แผนธุรกิจ (Business Plan)

แผนธุรกิจ (Business plan) คือเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายถึงความคิดของผู้ประกอบการที่ใช้เป็นรากฐานในการดำเนินธุรกิจในด้านต่างๆ ตลอดจนการพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นกิจการ ซึ่งในแผนธุรกิจจะทำให้ผู้อ่านทราบถึงอะไร (what) เมื่อใด (when) ที่ไหน (where) ทำไม (why) และอย่างไร (how) ที่จะทำให้ธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตลอดจนในแผนจะบ่งบอกถึงใคร (who) ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกิจกรรมต่างๆ ทั้งนี้ ในการทำ Business ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบ 4 ด้าน ดังภาพ

- ใครเป็นผู้วางตลาด
- วางตลาดที่ไหน
- ค่าใช้จ่าย เท่าไร

- ผลิตที่ไหน
- ผลิตด้วยต้นทุนเท่าใด

- รวบรวม จัดหา จัดซื้ออย่างไร
- จัดการอย่างไร
- ใครจะเป็นผู้จัดการ
- เริ่มอย่างไร ขยายอย่างไร
- ใช้คนกี่คน ใครบ้าง ให้ทำอะไร
- ค่าใช้จ่าย เท่าไร

- จัดการการเงินเพื่ออะไร
- ต้องการเงินเท่าไร
- จัดการการเงินอย่างไร
- ใครจะเป็นผู้จัดการเงิน
- กีดต้นทุนอย่างไร
- ค่าไรเท่าไร
- ประเมินผลการเงินอย่างไร

ตัวอย่างการสนทนา

- Receptionist : Hello, Luarel Hotel, May I help you?
- Customer : Hi. I'd like to make a reservation.
- Receptionist : Just a moment. OK, for what date?
- Customer : July 25th.
- Receptionist : How many nights will you be staying?
- Customer : 2 nights. What's the room rate?
- Receptionist: : 75 dollars a night plus tax. Would you like me to reserve a room for you?
- Customer : Yes, please.
- Receptionist: : What is your name?
- Customer : Nancy Anderson.
- Receptionist: : Miss Anderson, how will you be paying?
- Customer : Visa.
- Receptionist: : Card number please.
- Customer : 419822893388228.
- Receptionist: : OK. You're all set. We'll see on the 25th .

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมเกมธุรกิจ ครั้งที่ 3

สาระการเรียนรู้

Wh-Question

วิธีการ

การวิเคราะห์แผนทางธุรกิจ

จุดประสงค์

1. พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อจับใจความ
2. สามารถนำเสนอความคิดรวบยอด เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านทักษะการจัดระบบงาน

สื่อการสอน

ใบความรู้ เรื่อง Wh-Question, เอกสารกรณีศึกษา เรื่อง Hotel in Bangkok, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ระยะเวลา 120 นาที

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด เอกสารประกอบการเรียนรู้และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาใบความรู้ เรื่อง Wh-Question (การเขียนประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย WH) ดังนี้ Who, Whom, Whose, What, Which, Why, Where, When, How
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาการเขียนประโยคคำถาม ซึ่งมีรูปประโยค คือ Wh-Question + verb + subject + (object)? และฝึกเขียนคำตอบ ดังนี้
 - Where are you from? I am from.....
 - What do you do I am a
 - How old are you? I am years old.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฟังบทสนทนาที่ 2 ระหว่าง Holly และ Sam และฝึกพูดตามดังตัวอย่าง

Sam: What do you do, Holly?

Holly: I'm a student at City University.

4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัด การสร้างประโยคคำถาม โดยเติมคำลงในช่องว่าง ตามแบบฝึกหัดที่

1-6 หน้า 108-110 เช่น Who has a red hat?

ขั้นกิจกรรม

ผู้สอนแจกเอกสารกรณีศึกษา เรื่อง Hotel in Bangkok และให้ผู้เรียนวิเคราะห์ Business Plan ที่โรงแรมดังกล่าวนำมาใช้เป็นแผนการดำเนินธุรกิจตามแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 14-16 ทั้งนี้ ให้นำระบุแผนที่ครอบคลุมถึงการตอบคำถาม Wh-Questions

- What (ชายอะไร)
- Who (กลุ่มลูกค้าคือใคร)
- Where (สถานที่ / ชายที่ไหน)
- When (เปิดให้บริการ / ชายเมื่อไร)
- Why (ทำไมไปทำไม)
- How (ทำอย่างไร)

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “เกมธุรกิจ” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่าการตั้งคำถามด้วย Wh-Question ก่อนทุกครั้งที่จะตัดสินใจทำอะไร จำเป็นหรือไม่ อย่างไร
4. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่าในการประกอบธุรกิจ การวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆ ให้อรอบด้าน มีความสำคัญอย่างไร
5. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมเกมธุรกิจ ครั้งที่ 4

สาระการเรียนรู้

Occupation

วิธีการ

การเขียนแผนทางธุรกิจ (Business Plan)

จุดประสงค์

1. สามารถสะกดและอธิบายคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านทักษะการจัดระบบงาน

สื่อการสอน

ใบความรู้ เรื่อง Occupation, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ระยะเวลา 120 นาที

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนใบความรู้การเขียนประโยค Wh-Word โดยเติมคำในช่องว่างและแต่งประโยคให้สมบูรณ์ ตามแบบฝึกหัดที่ 7-8 หน้า 111-112 เช่น

A : How old are you?

B : I'm 19 years old.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูใบความรู้เรื่อง Occupation เช่น actor, dentist, chef
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกพูดบทสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับอาชีพของบุคคลในภาพ หน้า 17 ดังนี้

A : What does he do?

B : He's an actor.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ และตอบคำถามจากแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 18 ดังนี้ What work does he/she do? และ What does he/she usually do? เช่น

A : What does he/she do?

B : He/She is a teacher.

A : What does he/she usually do?

B : He/She usually teaches the students.

5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2-3 หน้า 19 โดยให้จับคู่คำศัพท์อาชีพ และหน้าที่ของอาชีพนั้น ๆ เช่น The butcher is – selling meat. และเติมคำลงในช่องว่างให้ตรงกับคำอธิบายลักษณะของอาชีพที่กำหนด เช่น This person cooks and prepares food. คำตอบคือ chef

ชั้นกิจกรรม

ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4-5 หน้า 20 เพื่อเลือกธุรกิจในพื้นที่ 1 อย่าง และทำ Business Plan ว่าธุรกิจของผู้เรียนจะมีแผนการดำเนินธุรกิจอย่างไร ทั้งนี้ การทำ Business Plan ต้องคำนึงถึงข้อคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Wh-word ดังนี้

What (ขายอะไร)

Who (กลุ่มลูกค้าคือใคร)

Where (สถานที่ / ขายที่ไหน)

When (เปิดให้บริการ / ขายเมื่อไร)

Why (ทำไปทำไม)

How (ทำอย่างไร)

How much (ราคาเท่าไร)

ชั้นสรุป

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า ทักษะในการจัดระบบงานมีความสำคัญกับบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การคิดอย่างเป็นระบบมีความสัมพันธ์ต่อทักษะในการจัดระบบงานหรือไม่ อย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “เกมทางธุรกิจ” เป็นอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตการณ์มีความคิดสร้างสรรค์ของสมาชิกแต่ละคน
4. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
5. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมเกม

หลักการ

การฝึกปฏิบัติการไฝ่สัมฤทธิ์ด้วยการใช้เกมที่ต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกาย และการแข่งขัน ต้องการเอาชนะ เพื่อสร้างความรู้ดีที่ทำนายความสามารถของผู้เรียน ช่วยให้มีแรงจูงใจในการร่วมกิจกรรมและเกิดแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ในด้านอื่น ๆ ต่อไป

กิจกรรมเกม ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Sport

วิธีการ

กิจกรรมเกมตามฐานต่าง ๆ

จุดประสงค์

1. สามารถออกเสียง สะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์กีฬาชนิดต่าง ๆ ได้
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกล้าเสี่ยง

ระยะเวลา 300 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, รูปภาพกีฬาประเภทต่าง ๆ, อุปกรณ์กีฬา – โยนห่วง, กอล์ฟ, ไบความรู้ เรื่อง Sport , แบบฝึกหัด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า คุณลักษณะของผู้ที่มีความกล้าเสี่ยงเป็นอย่างไร และการเลือกทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง ถือว่าเป็นผู้ที่มีความกล้าเสี่ยงหรือไม่ และผู้สอน และเชื่อมโยงสู่กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกม
2. ผู้สอนฉายรูปภาพนักกีฬาที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ เพื่อดึงความสนใจของผู้เรียน

ขั้นสอน

1. ผู้สอนฉายภาพกีฬาประเภทต่าง ๆ อธิบายความหมายคำศัพท์ และแจกใบความรู้ เรื่อง Sport (กีฬา) ให้แต่ละกลุ่มฝึกออกเสียง และอธิบายถึงคำศัพท์ชนิดกีฬาต่าง ๆ
2. ผู้สอนถามนักศึกษากว่า “What is your favorite sport?” และให้ผู้เรียนตอบกีฬาที่ชอบ
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับคู่ เป็น A และ B ผลัดกันถามถึงชนิดกีฬาที่ชอบ ให้ครบทุกคน

4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับคู่คำศัพท์และความหมายตามแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 37 เช่น
boxing - This is a fighting sport.
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบหาคำศัพท์เกี่ยวกับ Sport ที่ซ่อนอยู่ในตารางคำปริศนา ทั้งหมด 15 คำ และเขียนคำแปล ตามแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 37 ดังนี้

C	R	G	D	A	N	C	I	N	G
Q	F	O	O	T	B	A	L	L	X
V	O	L	L	E	Y	B	A	L	L
B	G	F	E	N	C	I	N	G	M
O	B	A	D	M	I	N	T	O	N
X	O	Y	R	U	G	B	Y	T	S
I	W	H	A	N	D	B	A	L	L
N	L	J	U	D	O	P	I	V	R
G	I	O	G	Z	Y	O	G	A	Y
D	N	R	H	S	K	I	I	N	G
B	G	E	T	E	N	N	I	S	M

6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำทำการเล่นกีฬาตามคำบอกของวิทยากร เช่น tennis, football, basketball, boxing
7. ผู้สอนตั้งคำถามผู้เรียนว่า ในการเล่นกีฬา เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน จำเป็นต้องอาศัยความสามารถด้านใดบ้าง และความกล้ามีผลต่อชัยชนะในการแข่งขันหรือไม่ อย่างไร และเชื่อมโยงมาสู่ “กิจกรรมการเข้าฐาน”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนจัดเตรียมฐานการเรียนรู้ 2 ฐาน และแบ่งนักศึกษาออกเป็น 5 กลุ่ม โดยให้แต่ละกลุ่มเล่นกิจกรรมทั้ง 2 ฐาน
 - a. ฐานที่ 1 โยนห่วง
 - b. ฐานที่ 2 ตีกอล์ฟ
2. กำหนดให้แต่ละกลุ่มเล่นเกมเพื่อเก็บคะแนนในแต่ละฐาน เมื่อเล่นจนครบทุกฐาน ให้เอาคะแนนมารวมกัน กลุ่มใดได้คะแนนสูงสุด เป็นฝ่ายชนะ
3. ผู้สอนบรรยายหลักการของกิจกรรมตามฐานต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นการทดสอบความแม่นยำและการวัดระยะห่างไกล-ไกลทั้งสิ้น แต่ละฐานจะกำหนดคะแนนความยากง่าย ตัวอย่างเช่น กำหนดให้ระยะในการโยนห่วงเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละระยะ คือ

ระยะใกล้ = ถ้าโยนห่วงได้ในระยะใกล้ให้ 1 คะแนน

ระยะปานกลาง = ถ้าโยนห่วงได้ในระยะปานกลางให้ 2 คะแนน

ระยะไกล = ถ้าโยนห่วงได้ในระยะไกลให้ 3 คะแนน

4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนทำกิจกรรมแต่ละฐาน กำหนดให้แต่ละฐานนักศึกษาการศึกษานอกกระบวนสามารถเล่นได้ 3 ครั้ง โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนเองต้องการด้วยตนเอง แล้วนำผลคะแนนจากการปาทั้ง 3 ครั้งมารวมกัน จดบันทึกไว้
5. เมื่อเล่นกิจกรรมครั้งที่ 1 ครบทุกคน ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางด้านผลคะแนนของตนเองได้ แล้วทำการปาครั้งที่ 2 จดบันทึกไว้
6. เมื่อเล่นกิจกรรมครั้งที่ 2 ครบทุกคน ให้ปรับเปลี่ยนครั้งสุดท้ายให้เหมาะสมกับเป้าหมายและศักยภาพตนเองมากที่สุด จดบันทึกไว้
7. ให้นำคะแนนของแต่ละคน มารวมไว้เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุด เป็นผู้ชนะ

ขั้นสรุป

ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า คุณลักษณะของความกล้าเสี่ยงในการทำกิจกรรมครั้งนี้ คือ บุคคลที่เลือกทำกิจกรรมที่ท้าทายพอประมาณ และเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง

การประเมินผล

1. ความถูกต้องของผลงาน
2. สังเกตความตั้งใจของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตการณ์แสดงความคิดเห็นในการแก้ปัญหาของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม
4. สังเกตการณ์ตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมเกม ครั้งที่ 2

สาระสำคัญ

Modal verb

วิธีการ

กิจกรรมเกม “ปาลูกดอก”

จุดประสงค์

1. สามารถฟังคำสั่งต่าง ๆ และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกล้าเสี่ยง

ระยะเวลา 180 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, Power Point, รูปภาพกริยา ทำทางต่าง ๆ, อุปกรณ์กีฬา – ลูกดอก, ใบความรู้ เรื่อง Modal Verb, เอกสารประกอบการเรียนรู้ บทสนทนาระหว่าง Tom และ Jenny, แบบฝึกหัด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่าการเล่นเกมมีประโยชน์หรือไม่ และสัมพันธ์กับความกล้าอย่างไร
2. ผู้สอนฉายรูปภาพกริยา ทำทางต่าง ๆ เพื่อดึงความสนใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม
3. ผู้สอนอธิบายความหมายคำศัพท์ “Verb” และ “Can you..?” พร้อมรูปภาพประกอบ
4. ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำท่าทางตามคำสั่ง เช่น Can you run?, Can you crawl?
5. ผู้สอนเชื่อมโยงมาสู่กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ “Can you action?”

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแจกใบความรู้เรื่อง Modal verb ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มคำ ดังนี้ can, could, may, might, must, will, would, shall, should
2. ผู้สอนอธิบายการเขียน Modal verb โดยมีรูปประโยค ดังนี้ S + Modal Verb + Verb 1 เช่น He can speak Chinese.
3. ผู้สอนอธิบายการใช้ Modal verb ในประโยคคำถาม และปฏิเสธ ซึ่งมีรูปประโยค ดังนี้
 - โครงสร้างประโยคคำถาม ดังนี้ Modal Verb + Subject + Verb1

- โครงสร้างประโยคปฏิเสธ ดังนี้ Subject + Modal Verb + not + Verb ช่อง 1.

เช่น Can you swim? No, he can't.

- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำกริยาต่าง ๆ ตามคำสั่ง Can you action? โดยกำหนด Verb ต่าง ๆ และให้นักศึกษาทำท่าทางเหล่านั้น เช่น dance, run quickly, skip, jump over, touch your toes, do a handstand, cross your eyes, wiggle
- ผู้สอนเพิ่มเงื่อนไขให้ยากขึ้น โดยการถามผู้เรียนว่า "Can you jump over this table? หากผู้เรียนตอบว่า "Yes, I can." ครูก็ตอบว่า " Ok, go!" (จั้นทำให้ดูเหนื่อย / ปฏิบัติ) และผู้เรียนก็แสดงกริยาหรือท่าทางนั้นให้ดู
- หากนักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบว่า "No, I can't" ให้ครูพูดว่า "Too bad. Ok, can you do a handstand?"
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกอ่านบทสนทนาระหว่าง Tom และ Jenny ซึ่งเป็นบทสนทนาในการถามถึงความสามารถของอีกฝ่ายหนึ่ง เชื่อมโยงมาสู่กิจกรรมปาลูกดอก

ขั้นกิจกรรม

- ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบแบ่งกลุ่มทำแบบฝึกหัดที่ 6 หน้า 118 เพื่อเล่นเกมปาลูกดอก โดยกำหนดให้ระยะเวลาในการปาลูกดอกเป็น 3 ระยะเวลา โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละระยะคือ

ระยะใกล้	= ถ้าปาถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 1 คะแนน
ระยะปานกลาง	= ถ้าปาถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 2 คะแนน
ระยะไกล	= ถ้าปาถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 3 คะแนน
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำการปาลูกดอกให้เข้าเป้า 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ลูก โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนเองต้องการด้วยตนเอง แล้วนำผลคะแนนจากการปาทั้ง 3 ครั้งมารวมกัน จดบันทึกไว้
- ผู้สอนจับฉลากเลือกผู้เล่นคนแรก และให้เพื่อนถามคำถามต่อไปนี้ What's your name? และ What is the point that you desire in the first time? จากนั้นเริ่มปาเป้าครั้งที่ 1
- เมื่อปาครั้งที่ 1 แล้ว ผู้เล่นสามารถปรับระยะห่างและเป้าหมายทางด้านผลคะแนนของตนเองได้ และจดบันทึกไว้
- เพื่อนถามผู้เล่นว่า Can you get higher point than the first time? และเริ่มปาเป้าครั้งที่ 2
- เมื่อปาลูกดอกครั้งที่ 2 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนครั้งสุดท้ายให้เหมาะสมกับเป้าหมายและศักยภาพตนเอง
- เพื่อนถามผู้เล่นว่า Can you do it better than the last time? และปาเป้าครั้งสุดท้าย

8. เมื่อปาลูกดอกครั้งที่ 3 แล้ว ให้ผู้เล่นจับฉลากเลือกผู้เล่นคนต่อไป และผลัดให้ตนเองเป็นผู้ถาม กับคำถามกับผู้เล่น ทั้งนี้ ให้ผู้เรียนจดบันทึกคะแนนของเพื่อนแต่ละคนลงในตาราง ผู้ที่ได้คะแนนมากที่สุด เป็นผู้ชนะ ดังนี้

Can you...?	Playing dart board			
Student name	First time	Second time	Third time	Total
A				
B				
C				

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า เกมเป็นกิจกรรมการแข่งขันที่ผู้เล่นพยายามคว้าชัยชนะ ซึ่งถือว่าเป็นจุดแห่งความสำเร็จภายในกรอบของกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเล่นเกมโดยมีคะแนนเป็นตัวตัดสิน เป็นการท้าทายความสามารถของนักศึกษาการศึกษานอกระบบให้ทำให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวเอง

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากความถูกต้องของการฟังคำสั่ง
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตความกล้าแสดงออกและความเชื่อมั่นในตนเองของสมาชิกในกลุ่ม
5. สังเกตการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมเกม ครั้งที่ 3

สาระสำคัญ

Modal Verb (Are you able to)

วิธีการ

กิจกรรมเกม “ยิงปืน”

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกล้าเสี่ยง

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

อุปกรณ์กีฬา – ปืน, ใบความรู้ เรื่อง To be able to, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด อุปกรณ์ต่าง ๆ และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 115 เพื่อทบทวนความรู้ เรื่อง Modal Verb เช่น I will go to restaurant this evening.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาใบความรู้ เรื่อง To be you able to เพื่อศึกษาวิธีการใช้ และข้อแตกต่างของ “Can” และ “To be able to”
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกแต่งประโยคคำถามโดยใช้ To be able to เช่น Are you able to use a computer? ตามแบบฝึกหัดที่ 4-5 หน้า 116-117

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 7 หน้า 119 เพื่อเล่นเกมยิงปืน โดยกำหนดให้ระยะในการยิงปืนเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละระยะ คือ

ระยะใกล้ = ถ้ายิงปืนถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 1 คะแนน

ระยะปานกลาง = ถ้ายิงปืนถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 2 คะแนน

ระยะไกล = ถ้ายิงปืนถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 3 คะแนน

2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบยิงปืน 3 ครั้ง ครั้งละ 3 นัด โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนต้องการด้วยตนเอง และทดสอบดูว่า คะแนนในแต่ละครั้ง เพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่ แล้วจดบันทึกไว้
3. เมื่อยิงปืนครั้งที่ 1 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปืนครั้งที่ 2 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้
4. เมื่อยิงปืนครั้งที่ 2 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปืนครั้งที่ 3 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 2 แล้วจดบันทึกคะแนนทั้งหมดไว้ ดังตาราง

Are you able to...?	Shooting		
Student name (Jane)	First round	Second round	Third round
First time			
Second time			
Third time			
Total			

5. จากตารางที่ได้ ให้นักศึกษาตอบคำถาม ดังต่อไปนี้
 - What is the point that you get in the first time?
 - Are you able to get higher point than the first time?
 - Are you able to do it better than the last time?
 - What is the highest round that you get? Why?
 - What is the total point that you get per round? Why?

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ ผู้เรียนมีความรู้สึกรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “สะสมแต้ม” แล้วมีความรู้สึกรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า คะแนนที่ได้นั้น เกิดจากความสามารถหรือโชคชะตา
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการตอบคำถามว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมตอบคำถามตรงประเด็นหรือไม่
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมเกม ครั้งที่ 4

สาระสำคัญ

Relaxation

วิธีการ

กิจกรรมเกม “กีฬาที่ชอบ”

จุดประสงค์

1. สามารถออกเสียง สะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์ได้
2. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความกล้าเสี่ยง

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

อุปกรณ์กีฬาต่าง ๆ, ใบความรู้ เรื่อง Relaxation, แบบฝึกหัด, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัด อุปกรณ์และบันทึกการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนความรู้เรื่อง Modal Verb และทำแบบฝึกหัดที่ 9 หน้า 120 เพื่อทบทวนความรู้
2. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง Relaxation และศึกษาความหมาย คำศัพท์ สำนวนโครงสร้างทางภาษาหลักไวยากรณ์ เช่น play tennis และ go cycling.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 35 เพื่อตอบคำถามความถี่ในการทำกิจกรรม เช่น I sometimes go cycling.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 35 โดยเลือกกีฬาที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบเล่นในฤดูกาลต่างๆ รวมทั้งบอกความถี่ในการเล่นกีฬานั้น

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 8 หน้า 119 เพื่อเลือกกีฬาที่ผู้เรียนสามารถเล่นได้ดีที่สุดจากกีฬา ดังนี้ Basketball, Volleyball, Football, Ring toss
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเล่นเกมที่เลือกจากข้อ 1 โดยกำหนดให้ระยะเวลาในการโยนเข้าห่วงหรือเข้าโกลเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละระยะ คือ

ระยะใกล้ = ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าใกล้ ให้ 1 คะแนน

ระยะปานกลาง = ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าใกล้ ให้ 2 คะแนน

ระยะไกล = ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าใกล้ ให้ 3 คะแนน

4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเล่นกีฬาที่เลือก 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ลูก โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนต้องการด้วยตนเอง และทดสอบดูว่า คะแนนในแต่ละครั้ง เพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่ แล้วจดบันทึกไว้
5. เมื่อเล่นครั้งที่ 1 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายที่เหมาะสม เพื่อยิงเป็นครั้งที่ 2 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้
6. เมื่อเล่นครั้งที่ 2 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายที่เหมาะสม เพื่อยิงเป็นครั้งที่ 3 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้

Can you...?	Basketball		
Are you able to...?			
Student name (Jane)	First round	Second round	Third round
First time			
Second time			
Third time			
Total			

7. จากตารางที่ได้ ให้นักศึกษาตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

- What kind of sport did you play?
- What is the point that you get in the first time?
- Are you able to get higher point than the first time?
- Are you able to do it better than the last time?
- What is the highest round that you get? Why?
- What is the total point that you get?

ขั้นสรุป

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การทำอะไรเกินความสามารถของตนเอง ผลจะเป็นอย่างไร และในทางกลับกัน ถ้าไม่ลองพยายามทำอะไรที่ยากเลย ผลจะเป็นอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบเห็นด้วยกับคำพูดที่ว่า “ความพยายามนำมาซึ่งผลสำเร็จ” หรือไม่ อย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากการตอบคำถามว่า ผู้เรียนตอบคำถามตรงประเด็นหรือไม่
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

หลักการ

กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในครั้งนี้ สอดคล้องกับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านตั้งเป้าหมายและการคาดการณ์ล่วงหน้า โดยการเชื่อมโยงต้นแบบพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์เข้ากับพฤติกรรม ภาพลักษณ์และเป้าหมายของตนเองผ่านการกำหนดแนวทางในอนาคตอย่างใช้ดุลยพินิจ

กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Occupation

วิธีการ

การฝึกตั้งเป้าหมาย โดยใช้กิจกรรม “กระจกส่องอนาคต”

จุดประสงค์

1. สามารถออกเสียง สะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์อาชีพต่าง ๆ ได้
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า

ระยะเวลา 90 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, กระจกเงาขนาดใหญ่, ใบความรู้ เรื่อง Occupation, ใบความรู้ เรื่อง การวางแผนการประกอบอาชีพ, กระดาษ A4, ปากกา

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวนว่า คุณลักษณะของผู้ที่มีการคาดการณ์ล่วงหน้าเป็นอย่างไร มีความสัมพันธ์กับการวางแผนหรือไม่ และเชื่อมโยงสู่กิจกรรมการเรียนการสอน
2. ผู้สอนจัดเตรียมกระจกขนาดใหญ่ โดยให้กระจกเงาระดับหน้าของผู้เรียนให้มองเห็นตนเองชัดเจน
3. ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับ บุคคลที่เปรียบเสมือนบุคคลต้นแบบของผู้เรียน และถามต่อว่า บุคคลนั้นประกอบอาชีพใด จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณอยากเอาอย่าง

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแสดงภาพบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพต่าง ๆ และให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนทายว่า บุคคลเหล่านั้น ประกอบอาชีพอะไร และอธิบายความหมายคำศัพท์ประกอบภาพ เช่น She is a scientist.
2. ผู้สอนทบทวนแจกใบความรู้ เรื่อง Occupation จากนั้นให้นักศึกษาการศึกษานอกกระบวนฝึกออกเสียงตามวิทยากร พร้อมทั้งแสดงท่าทางเลียนแบบอาชีพนั้น ๆ

3. ผู้สอนพูดชื่อบุคคลที่มีชื่อเสียงทีละชื่อ ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบบอกคำ เช่น Who is Pele? ผู้เรียนตอบว่า He is a football player. ให้นักศึกษาจับคู่ฝึกบทสนทนา ครูเดินไปฟังการฝึก
4. ผู้สอนตั้งคำถามว่าถึงอาชีพที่ผู้เรียนอยากเป็นในอนาคต What do you want to be? และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบว่า I want to be
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับกลุ่มและฝึกถามถึงอาชีพให้ครบทุกคนในกลุ่ม
6. จากนั้น ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า เพื่อให้ได้ประกอบอาชีพในฝัน มีสิ่งใดบ้างที่ผู้เรียนต้องคำนึงถึง หรือมีวิธีการเลือกอาชีพในฝันอย่างไร และเชื่อมโยงสู่กิจกรรม “กระจกส่องอนาคต”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกใบความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการประกอบอาชีพและบรรยายให้ถึงความสำคัญในการวางแผนล่วงหน้า และวิธีการที่จะทำให้ไปถึงเป้าหมาย
2. ให้นักศึกษาฝึกตั้งเป้าหมายถึงอาชีพในอนาคตจากการตอบคำถามในการสำรวจตัวเอง ประกอบด้วย
 - รายวิชาที่ชอบ, ความสนใจ, ความสามารถหรือความถนัด, บุคลิกภาพ, ฐานะทางการเงิน, บุคคลที่ชื่นชอบที่สุด ประกอบอาชีพใด, ประสบการณ์ด้านการทำงานที่ชอบ (ถ้ามี)
3. หลังจากนั้น ให้ประมวลความคิดว่าจากข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเองและตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต และคิดว่าเหมาะสมกับตัวผู้เรียนที่สุดแล้ว และประกาศเป้าหมายหน้ากระจกด้วย
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบประกาศเป้าหมายที่ละคน ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ และผู้สอนยืนอยู่ด้านหลังกระจก ช่วยกันพูดว่า “ทำไม่ได้ ทำไม่ได้” ถ้านักศึกษาการศึกษานอกระบบพูดได้อย่างมั่นใจไม่สะดุดและมองกระจกจึงจะผ่าน

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการร่วมกิจกรรมว่า การตั้งเป้าหมายเปรียบเสมือนการที่เราจะเดินทางไปไหนแล้วรู้ว่าทางที่จะไปนั้นไปได้อย่างไร มีวิธีการจะไปก็วิธี แล้วรู้ว่าจะมีอุปสรรคอะไรที่ขัดขวางทางที่จะไปบ้าง เมื่อพบอุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิตจะได้ไม่เกิดความสับสนในการที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายนั้น อีกทั้งการมีเป้าหมายยังช่วยให้เรามีความมุ่งมั่นที่จะฝ่าฟันไปให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่างๆ ไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จสมบูรณ์ได้เป็นอย่างดี

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
2. สังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งต่อตนเองและผู้อื่นของสมาชิกทุกคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตการโต้ตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

ตัวอย่างใบความรู้เรื่อง การวางแผนการประกอบอาชีพ

การประกอบอาชีพอะไรที่เหมาะสมกับตนเอง ตรงกับความสนใจและความถนัด และความต้องการอันนำไปสู่ผลของความสำเร็จ มีหลักเกณฑ์การพิจารณาดังต่อไปนี้

1. ต้องรู้จักตนเอง จะต้องรู้พิจารณาตนเองในเรื่องเหล่านี้

- * **ความชอบหรือความสนใจ** เพื่อประกอบการพิจารณา เช่น บุคลิกภาพ ความสามารถ กิจกรรมที่ชอบ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้อ่านพิจารณาตนเองได้ว่าควรประกอบอาชีพอะไร ซึ่งหากเลือกอาชีพได้ตรงกับคุณสมบัติของตัวเองจะทำให้ประกอบอาชีพนั้นอย่างมีความสุข มีผลงานที่มีประสิทธิภาพ
- * **ความถนัด** เป็นปัจจัยสำคัญที่บุคคลต้องรู้จักความถนัดของตนเอง ทุกคนมีความถนัดในแต่ละด้านแตกต่างกันไป เมื่อทำสิ่งใดได้ดีก็ทำให้มีความสุข และเกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง
- * **สติปัญญาและความสามารถ** ดูได้จากระดับคะแนนหรือผลการเรียนที่ผ่านมา ถ้าได้ระดับการเรียนหรือผลการเรียนในวิชานั้นสูง ก็แสดงว่าระดับสติปัญญาหรือความสามารถในการเรียนวิชานั้นสูง แต่ถ้าระดับคะแนนหรือผลการเรียนในวิชานั้นต่ำ ก็แสดงว่าสติปัญญาหรือความสามารถในการเรียนวิชานั้นต่ำ
- * **ค่านิยม** ค่านิยมในตนเองมีผลต่อการเลือกแนวทางต่าง ๆ ในชีวิตของเราเสมอ การสำรวจค่านิยมในงาน จะช่วยชี้นำไปสู่อาชีพที่ตรงกับความต้องการของเรา มีโอกาสประสบความสำเร็จสูง
- * **บุคลิกภาพ** คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนภายนอกและภายใน ส่วนภายนอกคือส่วนที่มองเห็นชัด เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยามารยาท การแต่งกาย ส่วนภายในคือส่วนที่มองเห็นยาก เช่น สติปัญญา ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ฯลฯ การสำรวจตนเอง ให้ถี่ถ้วนจะทำให้เราเลือกแนวทางชีวิตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
- * **รูปร่างและลักษณะของร่างกาย** ในการประกอบอาชีพ หลายแห่งกำหนดคุณสมบัติเกี่ยวกับรูปร่าง และลักษณะของทางร่างกายไว้ด้วย เช่น ทหาร ตำรวจ จะต้องเป็นคนที่สุขภาพดี คือ มีร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง (มีส่วนสูงสัมพันธ์กับน้ำหนัก) มีลักษณะสมชาย และต้องไม่พิการทางสายตา เป็นต้น
- * **อายุ** บางอาชีพได้กำหนดอายุของผู้ที่จะเข้าศึกษาไว้ ซึ่งต้องนำมาประกอบการตัดสินใจ
- * **เพศ** บางอาชีพได้กำหนดเพศเอาไว้ด้วย เพื่อความเหมาะสมและความคล่องตัวในการประกอบอาชีพต่อไป เช่น พยาบาล เป็นต้น
- * **สัญชาติและเชื้อชาติ** อาชีพบางประการได้สงวนลิขสิทธิ์ในการประกอบอาชีพเพื่อคนไทย เช่น อาชีพทหาร ตำรวจ เป็นต้น
- * **ทุนทรัพย์** ดูว่าฐานะทางการเงินเป็นอย่างไร มีเงินเพียงพอในการลงทุนหรือไม่ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงสภาพคล่องการลงทุนด้วย

***เป้าหมายในอนาคต** ควรตั้งเป้าหมายในอนาคตว่าต้องการประกอบอาชีพใด เพื่อจะได้ศึกษาต่อในสาขาวิชาที่สอดคล้องกับอาชีพที่นักเรียนสนใจ มีความถนัดและสอดคล้องกับบุคลิกภาพของตน

***ผู้ปกครอง** การที่จะเลือกประกอบอาชีพ ควรขอคำปรึกษาจากบิดา มารดา เสียก่อน เพื่อช่วยชี้แนะแนวทางให้เราตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

2. ต้องรู้จักสิ่งแวดล้อม ต้องศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ในการประกอบอาชีพนั้น ๆ ว่าที่ตั้งระยะทางไป-กลับระหว่างที่พักกับสถานที่ทำงาน คุณสมบัติที่ต้องการ สวัสดิการ ระเบียบและกฎเกณฑ์ โอกาสก้าวหน้าในอาชีพ รายได้ สวัสดิการเป็นอย่างไร และอาชีพดังกล่าวในอนาคตอันใกล้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานมากน้อยเพียงใด

3. เปรียบเทียบข้อมูลของตนเองกับสิ่งแวดล้อม เมื่อรู้จักตนเองในด้านต่าง ๆ รู้จักข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ หรือข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพแล้ว ให้นำข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเปรียบเทียบกับข้อมูลสิ่งแวดล้อมว่าเหมาะสมที่จะเลือกประกอบอาชีพใดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับอัตราของตน โดยมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย ครั้งที่ 2

สาระการเรียนรู้

Future Simple Tense

วิธีการ

การฝึกตั้งเป้าหมาย โดยใช้กิจกรรม “เป้าหมายของฉัน”

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, ใบความรู้ เรื่อง Future Simple Tense, บัตรภาพอาชีพต่าง ๆ, แบบฝึกหัด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนตั้งคำถามเกี่ยวกับแผนการในอนาคตทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาวของผู้เรียนและบรรยายหลักการวางแผนอนาคต
2. ผู้สอนเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Future Simple Tense และเชื่อมโยงสู่กิจกรรม “เป้าหมายของฉัน”

ขั้นสอน

1. อธิบายถึง ประโยคที่ใช้ในการแสดงเหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งมีโครงสร้างประโยค คือ subject + will / shall + verb ช่อง 1 และฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 85-86
เช่น He will play baseball.
2. เมื่อนักศึกษาการศึกษานอกระบบเข้าใจดีแล้ว วิทยากรอธิบายวิธีการเขียนประโยคคำถาม และคำตอบของ Future Simple Tense เช่น Will you be a teacher? Yes, I will. หรือ No, I won't
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 88 โดยเขียนสิ่งที่ผู้เรียนกำลังจะทำให้ตรงกับภาพ เช่น
Will you take a camera? Yes, I will.
4. เมื่อเสร็จแล้ว ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกพูดบทสนทนา ถาม-ตอบ ถึงเหตุการณ์ที่สมาชิกกำลังจะวางแผนจะทำตามแบบฝึกหัดที่ 1 เช่น Will you go to café this week?

5. ผู้สอนใช้บัตรภาพฝึกพูดถาม – ตอบเกี่ยวกับอาชีพที่อยากเป็นในอนาคต
 ผู้สอน : What will you be in the future?
 บัตรภาพ : I will be a teacher.
6. ผู้เรียนจับคู่ฝึกกันสนทนาด้วยประโยคตัวอย่างที่ผู้สอนและบัตรภาพพูดให้ฟัง จากนั้นแต่ละคู่ผลัดกันถาม – ตอบ ผู้สอนฟังและคอยช่วยเหลือผู้เรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง
7. ผู้สอนให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบจับกลุ่มและฝึกถามตอบเป็นประโยคคำถาม บอกเล่าและปฏิเสธเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาตั้งใจทำในอนาคต จากนั้นเชื่อมโยงสู่กิจกรรม “อาชีพของฉันในอนาคต”

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนตั้งคำถามว่า อาชีพใดที่นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบต้องการจะทำมากที่สุดในอนาคต ให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบหลับตานึกถึงเป้าหมายที่จะทำให้สามารถประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้ ประกอบด้วย เป้าหมายระยะสั้น หรือภายในระยะเวลา 1 ปี ระยะกลาง ภายในระยะเวลา 3 ปี และระยะยาว ภายในระยะเวลา 5 ปี เช่น
 I will pass English examination.
 I will graduate study.
 I will be a teacher.
2. ให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบแต่ละคนออกมายืนหน้าห้อง จากนั้น ให้พูดชื่อพร้อมเป้าหมายของตนเองด้วยเสียงดัง โดยมีข้อความที่ผู้นำกิจกรรมกำหนด คือ My name is..... (บอกชื่อตนเอง พร้อมจะประสบความสำเร็จ เป้าหมายระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว)

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันสรุปแนวคิดหรือประเด็นที่ได้ โดยผู้สอนเชื่อมโยงให้เห็นว่าการคาดการณ์หรือวางแผนล่วงหน้า เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากการวาดภาพผลลัพธ์ของสิ่งที่จะเป็นอนาคตซึ่งยังมาไม่ถึง โดยใช้หลักเหตุและผลซึ่งเป็นการคาดการณ์ที่ตั้งอยู่บนฐานของการพิจารณาความเป็นเหตุเป็นผลของเรื่องนั้น ๆ อย่างระมัดระวัง ทั้งนี้ การคาดการณ์ จะช่วยให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบมองเห็นถึงแนวโน้มที่จะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นในอนาคต โดยคำนึงถึงปัจจัยตัวแปรต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ทำให้สามารถเตรียมตัวรับมือกับสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งต่อตนเองและผู้อื่นของสมาชิกทุกคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำ กิจกรรม

กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย ครั้งที่ 3

สาระการเรียนรู้

Future Simple Tense

วิธีการ

การวิเคราะห์อนาคตและกำหนดเส้นทางชีวิตของตนเอง

วัตถุประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

- ใบความรู้ เรื่อง Future Simple Tense
- แบบฝึกหัด
- บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Future Simple Tense และทำแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 87 เพื่อทบทวนความรู้ โดยกำหนดประโยคที่เป็นเหตุให้นักศึกษา และเติมประโยคที่เป็นผล ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ เช่น I'm bored. I'll go to the theatre.
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาการระบุค่าบอกเวลาในอนาคต เช่น tomorrow, next week, next year, etc.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 87 เพื่อเรียงประโยคใหม่ตามลำดับอนาคตที่จะเกิดขึ้นก่อน-หลัง ตั้งแต่ A-I โดยเหตุการณ์ในอนาคตที่จะเกิดขึ้นเป็นลำดับแรกให้ใส่ A
เช่น I will finish work in a few minutes.

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 6 หน้า 89 เพื่อคิดถึงเป้าหมายในชีวิตของแต่ละคนว่าเป็นแบบใด โดยใช้ Future Simple Tense เขียนออกมาเป็น Time line นับตั้งแต่นั้น

- ปัจจุบันจนเสียชีวิต พร้อมระบุค่าบอกเวลาในแต่ละช่วง วาดภาพและเขียนข้อความประกอบใส่กระดาษแข็งสีสันสวยงาม ลงในบอร์ดที่ผู้สอนเป็นผู้จัดเตรียมไว้ให้ขีดด้านซ้ายมือสุด
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดถึงอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอน เขียนใส่กระดาษแข็งคนละสี่กับข้อแรกและนำไปติดด้านขวามือถัดจากเป้าหมาย
 3. สุดท้าย ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดถึงวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาต่างเหล่านั้น และเขียนวิธีการที่จะทำให้เป้าหมายนั้น ๆ สำเร็จได้ แล้วนำไปติดไว้ที่ด้านขวาของเป้าหมาย
 4. เมื่อถึงกำหนด ให้รวบรวมนำส่งผู้สอน เพื่ออภิปรายและสรุปกิจกรรม

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “เส้นทางชีวิต” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า “การคิดวิเคราะห์” มีความสำคัญกับชีวิตประจำวันอย่างไรบ้าง
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาตนเองอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย ครั้งที่ 4

สาระการเรียนรู้

To be going to

วิธีการ

การฝึกวางแผนสำหรับอนาคต

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการคาดการณ์ล่วงหน้า

ระยะเวลา 120 นาที

อุปกรณ์

ใบความรู้ เรื่อง To be going to, ใบความรู้ เรื่อง การวางแผนสำหรับอนาคต, แบบฝึกหัด, กระดาษ A4, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนในการดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง To be going to ซึ่งใช้กับแผนการ ความตั้งใจ (intentions) หรือสิ่งที่ได้ตัดสินใจที่จะทำในอนาคต
2. ผู้สอนอธิบายถึงการเขียนประโยค To be going to ว่ามีรูปประโยค คือ subject + will / shall + verb1 ให้ผู้เรียนฝึกทำแบบฝึกหัด เรื่อง To be going to จากแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 91-93 เช่น He will play baseball.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนเรื่อง Future Simple Tense และ To be going to จากแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 94 เช่น We will help our relatives on their farm next year.

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เกี่ยวกับการวางแผนสำหรับอนาคต เพื่อให้รู้จักการวางแผนเป็นขั้นตอนในอนาคต
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรียงความภาษาอังกฤษลงในกระดาษ A4 เรื่อง "My Future" โดยให้เรียงความประกอบด้วย ข้อคำถาม ดังนี้
 - อะไรคือความสามารถที่ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตของท่าน

- อะไรที่เป็นเป้าหมายส่วนตัวที่สำคัญที่สุดในปีนี้
- อะไรที่เป็นเป้าหมายส่วนตัวในอีกห้าปีข้างหน้า
- ท่านจะทำอาชีพอะไร และมีรายได้อยู่ที่เท่าไร ในอีกห้าปีข้างหน้า
- อีก 20 ปีนับจากวันนี้ ท่านจะมีบ้านอยู่ที่ไหน
- ทำงานอาชีพอะไร ท่านจะประสบความสำเร็จระดับไหน
- สภาพร่างกายของท่านจะเป็นอย่างไร
- ทรัพย์สินของท่านจะคิดเป็นเงินสักเท่าไร

ขั้นสรุป

1. จากเรื่อง “การวางแผนสำหรับอนาคต” ผู้เรียนคิดการวางแผนมีความสำคัญต่อบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้มีการวางแผนในการดำเนินชีวิตแต่ละวันหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบความคาดหวังต่อการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้อย่างไร และเมื่อจบกิจกรรมแล้ว จะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างใบความรู้เรื่อง การวางแผนสำหรับอนาคต

การวางแผนอนาคต เป็นการมองไปข้างหน้า ว่า ณ จุดนั้นเราจะมี หรือเราจะเป็นอย่างไร แล้วแก้ไขวันนี้ การตั้งเป้าหมาย ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย การไปให้ถึงก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ทั้งสองอย่างนั้นสามารถทำไปพร้อมๆกันได้ ต้องมีแผนการดำเนินการ ดังนี้

1. คุณจะตั้งเป้าหมาย และ ไปให้ถึงเป้าหมายได้นั้น สิ่งแรก และเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การตัดสินใจอย่างแน่วนอนว่า คุณต้องการอะไรจริงๆ ซึ่งน่าจะมีเพียงเดียวที่คุณต้องการมากที่สุด จากนั้นเขียนรายละเอียดของเป้าหมายที่คุณต้องการลง แล้วหาตัวตรวจวัดที่สามารถเอามาวัดผลได้ เช่น "ฉันจะมีรายได้มากกว่าปัจจุบัน 10 เท่า" เป็นต้น

2. เมื่อคุณมีเป้าหมายแล้ว ถ้าเป็นเป้าหมายขนาดใหญ่ ก็ต้องแตกย่อยเป็นเป้าหมายขนาดเล็กลง แบ่งย่อยออก เหมือนการสร้างบันไดสู่ความสำเร็จ ทีละขั้นๆ เพื่อส่งให้คุณไปยังจุดหมายที่ปลายทางได้

3. จากนั้น คุณต้องกำหนดขอบเขตของเวลา ซึ่งมีวิธีการกำหนดได้ 2 แบบคือ

3.1 กำหนดเส้นตายของเป้าหมายใหญ่ แล้วแตกเป็นเวลาของเป้าหมายย่อย

3.2 กำหนดเวลาของแต่ละเป้าหมายย่อยอย่างต่อเนื่อง แล้ว ทำให้เห็นว่าเป้าหมายใหญ่เราจะเสร็จเมื่อใด

การกำหนดเวลานี้ จะทำให้คุณมีเป้าหมายที่จะทำให้เสร็จเป็นเรื่องๆ ถ้าคุณสามารถทำได้ตามเป้าหมาย หรือ ก่อนเป้าหมายก็ตาม ความสำเร็จในแต่ละขั้นตอนตามกำหนด ก็จะกลายมาเป็นแรงผลักดันให้คุณรู้สึกถึงความสำเร็จในอนาคตของคุณได้มากขึ้นเท่านั้น

4. คุณต้องจดบันทึก สิ่งต่างๆที่จะทำให้คุณสำเร็จตามเป้าหมายต่างๆ รวมทั้ง บันทึกสิ่งที่คุณอาจจะเพิ่งคิดได้ว่า คุณควรจะทำอะไรเพิ่มเติม เพื่อทำให้เป้าหมายหลักของคุณประสบความสำเร็จได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแผนของคุณให้เหมาะสม และ ใกล้เคียงกับความเป็นจริงอยู่เสมอ เพื่อจะได้มองเห็นภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงของคุณ และ ใช้มันในการตอกย้ำจิตใจและความมุ่งมั่นของคุณว่า ต้องทำเช่นใด อย่างไร และมีอะไรบ้างที่จะทำให้คุณประสบความสำเร็จ

5. แบ่งแยกเป้าหมายย่อย ออกมาเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เป็นกลุ่มพื้นฐาน ที่หากทำเรื่องเหล่านี้แล้ว จะทำให้เรื่องอื่นๆดีขึ้น กับกลุ่มที่เป็นผลลัพธ์ที่เราจะต้องทำในตอนนี้อย่างไรก็ตามมันอาจจะแก้ไขเพียงปลายเหตุ

ในการจัดลำดับความสำคัญนั้น คุณจะใช้หลักของเหตุและผลก็ได้ว่า อะไรเป็นเป็นสาเหตุของอีกหัวข้อหนึ่ง จะเป็นสิ่งที่คุณควรให้ความสนใจมากกว่า อะไรที่เป็นเราปรับปรุงเพียงอย่างเดียวสามารถทำให้อีกหลายๆเรื่องดีขึ้น ก็ควรจะมีความสำคัญมากกว่า เหตุเดียวทำให้เกิดผลเดียว หรือ

คุณอาจจะใช้หลัก 20/80 หมายถึง ถ้าคุณแก้ไขเรื่องใดโดยใช้แรงสัก 20% แต่คุณได้เห็นว่าผลของมันส่งผลให้เห็นว่าได้แก้ไขไปได้ถึง 80% ของภาพรวม ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ควรจะต้องทำโดยทันที เป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเป็นต้น เมื่อทำดังนี้แล้ว ก็ต้องกำหนดลำดับความสำคัญของแต่เรื่องอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเพื่อนที่เรียนกับผมเรื่องวิธีการคิดหาหลักเหตุและผล คุณจะใช้การโยงเส้นข้ามกันไปมาหาจำนวนเหตุและผลของแต่ละหัวข้อได้เลย ซึ่งผมคิดว่าง่ายกว่าการมาวิเคราะห์เอง และ อาจจะผิดพลาดได้

การแยกย่อย และกำกับลำดับนั้น ทำให้คุณไม่พลาด หรือ พุ่มเวลากับงานที่ไม่จำเป็นมากเกินไป ทำให้คุณบริหารเวลาที่มีอย่างจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. ค้นหาอุปสรรคที่จะขัดขวางการทำให้เป็นไปตามเป้าหมายทั้งที่เกิดจากภายในใจของคุณเอง หรือ นิสัยที่คุณต้องเพิ่ม หรือสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวคุณก็ตาม จากนั้น หาวิธีกำจัด หรือ ลดความรุนแรงต่ออุปสรรคเหล่านั้น เพื่อไม่ให้มันมาขวางแผนงานของคุณออกไป อย่าทำให้เป้าหมายย่อยที่ยังไม่ผ่าน กลายเป็นคอขวดของความสำเร็จของคุณ เพราะ ถ้าเป้าหมายย่อยใดเกิดติดขัดขึ้นแล้ว เป้าหมายย่อยที่ตามมา อาจจะล่าช้าออกไปอย่างมาก การกำจัดปัญหาที่ปัญหาคงจะเกิด การขยายคอขวด ก่อนที่จะล่าช้า นั้น จึงต้องทำในขณะวางแผน และ ในขณะเริ่มเห็นผล หรือ ส่อเค้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ในทันที เพื่อจะได้แก้ไขภาพรวมได้ทันที่

7. เมื่อวางแผนแล้ว ให้เริ่มลงมือปฏิบัติทันที หากงานใด สามารถทำไปพร้อมๆกันได้ ก็ให้ทำควบคู่กัน แต่อย่าทำมากเกินไปกว่า 3 เป้าหมาย เพราะจะทำให้คุณไม่มุ่งมั่นกับเป้าหมายต่างๆมากพอ หรือคุณอาจจะทำทีละเป้าหมายให้สำเร็จหากเป็นเป้าหมายที่ต่อเนื่อง คุณต้องชื่นชมกับความสำเร็จในแต่ละขั้นของคุณทุกครั้ง เชื่อกันว่า การดำเนินไปแต่ละขั้นตอนนี้ จะทำให้คุณประสบความสำเร็จและ มองหาว่า คุณต้องเพิ่มอะไรอีก หรือเปลี่ยนแปลงอะไรอีก เพื่อให้คุณประสบความสำเร็จได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

8. คุณต้องวางแผนการทำงานของคุณทุกวัน และ ดำเนินตามแผนงานของคุณทุกวัน หากสมมุติว่า จดบันทึกสิ่งที่คุณกระทำไป รวมทั้ง เป้าหมายที่คุณหวังไว้ หรือ อุปสรรคที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งวิธีแก้ไขอุปสรรคเหล่านั้น หรือ หากคุณกลับไปแก้ไขได้ คุณจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น อย่างนั้น อย่างนี้.... สิ่งเหล่านี้จะช่วยกล่อมเกลาคำความคิดของคุณ ให้มีความคิดเชิงบวก และ ส่งผลให้คุณมีจิตใจ และ กำลังใจที่กล้าแข็งที่จะเผชิญต่อปัญหาต่างๆ อีกทั้งยังจะช่วยให้คุณแก้ไขปัญหานั้นในอนาคตได้รวดเร็วยิ่งขึ้น อันเนื่องมาจากคุณได้สร้างประสบการณ์เสมือนไว้เป็นทุนในการตัดสินใจไว้ด้วยแล้ว

คิดให้รอบคอบ เรียนรู้ว่าต้องมีอะไรทำให้เราประสบความสำเร็จ วางแผน สร้างลำดับขั้นของความสำเร็จ ลงมือทำทีละขั้นๆ ขจัดปัญหา และ วิเคราะห์ปรับปรุงให้การกระทำเราดีขึ้น มันจะทำให้คุณวิ่งไปสู่จุดหมายของคุณได้ แต่ก็ขึ้นกับความมุมานะของคุณว่า คุณจะใส่ใจกับเป้าหมาย และ แผนประจำวันของคุณมากน้อยเพียงใด

กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

หลักการ

กิจกรรมนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถบันทึกข้อมูลความก้าวหน้ารายวัน (Daily progress) ผ่านสมุดบันทึกหรือไดอารี่ ประโยชน์ คือ ช่วยให้ผู้เรียนคาดการณ์ได้ถึงอุปสรรคบางประการที่พวกเขาอาจเผชิญ ผ่านการที่ได้เห็นบันทึกสะท้อนการดำเนินชีวิตของตนเอง ขณะพวกเขา กำลังพยายามประยุกต์ใช้สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ ในที่ทำงานและในชีวิตส่วนตัว นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และส่งเสริมให้ตั้งเป้าหมายและแผนปฏิบัติการต่าง ๆ ของตนเองได้อีกด้วย

กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ครั้งที่ 1

สาระการเรียนรู้

Time

วิธีการ

การฝึกเขียนบันทึกความก้าวหน้า

จุดประสงค์

1. สามารถออกเสียง สะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับเวลาได้
2. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
3. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

ระยะเวลา 180 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, รูปภาพนาฬิกาบอกเวลาต่าง ๆ, ใบความรู้ เรื่อง Time, ตัวอย่างบันทึกความก้าวหน้า, แบบฝึกหัด

กิจกรรม Diary Progress

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนสนทนากับผู้เรียนถึงความหมายคำว่า “ความรับผิดชอบต่อตนเอง” โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น จากนั้นผู้สอนกล่าวถึงความหมายที่แท้จริงของ “ความรับผิดชอบต่อตนเอง” ในบริบทของการจัดกิจกรรมครั้งนี้
2. ผู้สอนตั้งคำถามกับผู้เรียนว่าเวลา มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อตนเอง อย่างไร
3. ผู้สอนเชื่อมโยงสู่ เนื้อหาการเรียนรู้ เรื่อง “Time”

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง Time (เวลา) อธิบายคำศัพท์ วิธีการเขียนเวลา

2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบนับจำนวน one-twelve ที่ครูเขียนที่กระดาน เมื่อนับถึง twelve ผู้สอนหยิบนาฬิกาจำลอง ที่สามารถเลื่อนเข็มนาฬิกาได้ แสดงเวลา 8.00น. ถามผู้เรียน What time is it? ผู้เรียนตอบคำถาม It's eight o'clock.
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นผู้ออกมากำหนดเวลาและถามเพื่อนๆ เพื่อทบทวนความรู้เรื่องเวลา
4. เลื่อนเข็มนาฬิกาในนาฬิกากระดาษ ถามผู้เรียน What time is it? โดยเลื่อนเข็มยาว ตามที่ นักศึกษาการศึกษานอกระบบเพิ่งได้เรียน และเปลี่ยนให้ผู้เรียนเป็นผู้ถามบ้าง
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูเวลาจากภาพนาฬิกาที่ละภาพ เพื่อทำความเข้าใจการบอก เวลา ผู้สอนเขียนหรือติดบัตรคำใหม่ที่กระดาน 3 คำ คือ quarter after, quarter to, half past ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกออกเสียงคำ
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 41-42 อ่านประโยค และวาดเข็มนาฬิกาเติมในภาพนาฬิกาให้ถูกต้อง เช่น half past eight. (8:30)

ชั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียน ตัวอย่างบันทึกความก้าวหน้า จากนั้นให้จับกลุ่มอภิปราย
2. ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเขียนบันทึกความก้าวหน้า เพื่อฝึกความรับผิดชอบต่อตนเอง
3. ผู้สอนอธิบายถึงความหมาย ประโยชน์ องค์ประกอบและวิธีการเขียน “บันทึกความก้าวหน้า” เพื่อจดบันทึกความก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงในชีวิต
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกเขียนบันทึกความก้าวหน้ารายบุคคล ตามตัวอย่าง โดยมีรายละเอียด ได้แก่ เป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลงตนเอง, ระยะเวลาที่กำหนด, วิธีการประเมินตนเอง, วัตถุประสงค์การเรียนรู้, วิธีการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้, แนวทางการพิสูจน์ว่าเกิดการเรียนรู้

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า ผู้ที่มีความรับผิดชอบ จะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเองมิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง ขอขบสถานการณ์ที่สามารถใช้ความรับผิดชอบส่วนบุคคลในการค้นหาหนทางในการจัดการกับปัญหา สิ่งดังกล่าวนี้ ทำให้ได้รับความพึงพอใจส่วนตัวจากความสำเร็จของด้วยตัวของเขาเอง ไม่ขอขบสถานการณ์ที่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากโอกาส สิ่งสำคัญก็คือความสำเร็จนั้นต้องเป็นผลมาจากทักษะความสามารถและความพยายามที่มาจากตัวของเขาเอง

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
3. สังเกตการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรม

กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ครั้งที่ 2

สาระการเรียนรู้

Present Simple Tense

วิธีการ

การฝึกเขียนตาราง

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถนำเสนอข้อมูล เรื่องราวสั้นๆ หรือกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ รวมทั้งเหตุการณ์ทั่วไปได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

ระยะเวลา 180 นาที

สื่อการสอน

กระดานดำ, ใบความรู้ เรื่อง Present Simple Tense, กระดาษ A4, ปากกา, แบบฝึกหัด, บันทึกความก้าวหน้า

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้สอนให้ทบทวนบทเรียนเรื่อง การเขียนบันทึกความก้าวหน้า
2. ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า การทำตารางเวลาเกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กับการเขียนบันทึกความก้าวหน้าอย่างไร
3. ผู้สอนอธิบายกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า ในกิจกรรมครั้งนี้จะมาเรียนรู้วิธีการเขียนบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ และเชื่อมโยงสู่บทเรียน Present Simple Tense

ขั้นสอน

1. ผู้สอนอธิบายการใช้ Present Simple Tense โดยเขียนโครงสร้างประโยคคือ Subject + Verb 1 เดิม (s/es)
2. ผู้สอนอธิบายการเติม -s หรือ -es ทำยคำกริยา และประโยค Present Simple Tense โดยมีรูปประโยคที่ประธานเป็นเอกพจน์ เช่น He visits his family every weekend.
3. ผู้สอนอธิบาย Adverb of Frequency เช่น always, often, seldom, never เพื่อแสดงถึงเหตุการณ์ที่ทำเป็นประจำ หรือเป็นกิจวัตร
4. ให้ผู้สอนทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 62 การเขียนประโยค Present Simple Tense ดังนี้
She wakes up at 6 o'clock every morning.
5. ผู้สอนอธิบายวิธีการเขียนประโยคบอกเล่า และปฏิเสธ โดยมีรูปประโยค ดังนี้
ประโยคคำถาม Do/ Does + ประธาน + Verb 1 เช่น Do you work in Singapore?
ประโยคปฏิเสธ ประธาน + do / does + not + verb 1 เช่น I don't work in Singapore.

6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 65 การสร้างประโยคคำถามจากเกมส์ Human Bingo โดยผู้สอนแจกตารางลักษณะนิสัยต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฝึกสร้างประโยคเพื่อถามกิจวัตร, ลักษณะนิสัยของเพื่อนในชั้น เช่น Do you Like to watch sport on TV. ถ้าเพื่อนตอบ Yes ให้เขียนชื่อเพื่อนลงในตาราง หากผู้ใดหาเพื่อนได้ครบในแถวนั้น ถือเป็นผู้ชนะ
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบหัดการเขียนประโยคคำถามและปฏิเสธ โดยใช้รูป Present Simple Tense ตามแบบฝึกหัดที่ 2-3 หน้า 63-64

ชั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบันทึกความก้าวหน้าในกระดาษ A4 โดยมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงด้านการเรียน ใน 1 อาทิตย์
2. จากนั้น ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนตารางเวลาในกระดาษ A4 เป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์ โดยใช้รูปประโยค Present Simple Tense และการเขียนเวลาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบกำหนดตารางเวลาของตัวเองว่า ควรจะศึกษาหาความรู้ในเวลาใด ระหว่างวัน ทั้งนี้ การเขียนกิจวัตรประจำวัน เริ่มตั้งแต่ตื่นนอน จนถึงเข้านอน เช่น

Date	Time	กิจวัตร
May 1 st , 2010	7.00 am.	I get up at seven o'clock
	7.30 am.	I do yoga and asana at half past seven.
	8.30 am.	I have breakfast at half past eight.
	10.00 am.	I study English and do homework at ten o'clock.

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการร่วมกิจกรรมว่า การเขียนบันทึกความก้าวหน้า จะช่วยให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นการปฏิบัติตามต่อความสำเร็จ ผ่านการจดบันทึกเหตุการณ์ในแต่ละวัน และยังช่วยให้เห็นถึงข้อผิดพลาด อุปสรรคในการทำกิจกรรมอันนำไปสู่หนทางแก้ไข

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากความรับผิดชอบในการทำผลงานของแต่ละคน
3. สังเกตการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายและสรุปข้อคิดที่ได้จากการทำ กิจกรรม

กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ช่วงที่ 3

สาระการเรียนรู้

Rice cooking, Food

วิธีการ

การเขียนบันทึกความก้าวหน้า เรื่อง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมารับประทานอาหาร

จุดประสงค์

1. สามารถสะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์อาหารประเภทต่าง ๆ ได้
2. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

รูปภาพอาหารหลัก 5 หมู่, ใบความรู้ เรื่อง Rice Cooking, ใบความรู้ เรื่อง Food, กระดาษ A4, แบบฝึกหัด, บันทึกความก้าวหน้า, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ เอกสารประกอบการค้นคว้า แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Present Simple Tense และทำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 66 เพื่อทบทวนความรู้
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านเรื่อง Rice Cooking ศึกษาบทสนทนาระหว่าง Sam และ Andrew และศึกษาคำศัพท์ใหม่
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดการเติมคำศัพท์ลงในช่องว่าง ตามแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 23 เช่น It's a kind of meat. It's beef.

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียน เรื่อง Food และรูปภาพอาหารหลัก 5 หมู่
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านเอกสารประกอบการเรียน เพื่อให้เข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ตลอดจนความสำคัญของอาหารทั้ง 5 หมู่
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบันทึกความก้าวหน้าลงในกระดาษ A4 โดยมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงด้านการรับประทานอาหาร

4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 25 เพื่อกำหนดตารางการรับประทานอาหารของนักเรียน เป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์ และประโยชน์ที่ได้รับจากอาหารในมื้อนั้น โดยใช้รูปประโยค Present Simple Tense และคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารที่ได้เรียนมา เช่น

Day / Meal	Food details	Nutrition
1 st day		
- Breakfast	I eat boiled-egg and sandwich.	protein, carbohydrates, minerals
- Lunch	I eat noodle and orange juice	protein, carbohydrates, vitamins
- Dinner	I eat fried-rice with shrimp and banana.	protein, carbohydrates, vitamins

5. จากนั้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบคำถามในแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 26 หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมตารางการรับประทานอาหารครบทั้ง 7 วันแล้ว โดยตอบคำถามในแต่ละข้อและรวมคะแนนที่ได้ เพื่อดูว่า ผู้เรียนมีลักษณะการรับประทานอาหารเป็นอย่างไร เพียงพอในแต่ละวัน และดีต่อสุขภาพหรือไม่

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกร่างกายอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “บันทึกความก้าวหน้า” แล้วมีความรู้สึกร่างกายอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไรที่ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองเป็นประจำทุกวัน
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว ผู้เรียนรู้สึกอย่างไร ได้รับประโยชน์อะไรจากการร่วมกิจกรรมครั้งนี้

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากความรับผิดชอบในการทำผลงานของแต่ละคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า ครั้งที่ 4

สาระการเรียนรู้

Dolphin, Conjunction

วิธีการ

การเขียนบันทึกความก้าวหน้า เรื่อง การฝึกความรับผิดชอบดูแลสัตว์เลี้ยง

จุดประสงค์

1. สามารถบรรยายลักษณะ รูปร่าง ที่อยู่ อาหารและนิสัยของสัตว์ได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถเลือกใช้คำในการเชื่อมประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
4. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
5. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

ระยะเวลา 120 นาที

อุปกรณ์

ใบความรู้ เรื่อง Dolphin, ใบความรู้ เรื่อง Conjunction, กระดาษ A4, แบบฝึกหัด, บันทึกความก้าวหน้า, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ เอกสารประกอบการค้นคว้า แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Dolphin และ Conjunction (and, or, but, because, when) และเติมคำเชื่อมประโยคให้ถูกต้อง และทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 29
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมเติมคำในช่องว่าง เพื่อบอกถึงลักษณะนิสัยของสัตว์ เช่น
The giraffe doesn't climb the tree. ตามแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 30
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 31 เพื่อเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ "What am I" โดยจะมีประโยคเพื่อเป็นคำใบ้ภาษาอังกฤษ และให้นักศึกษาทายว่าเป็นสัตว์อะไร เช่น I like to sit in trees. I like to eat bananas. I don't like tigers. What am I? คำตอบคือ monkey.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพสัตว์ แล้วเติมคำที่อธิบายลักษณะของสัตว์ต่างให้สมบูรณ์ ตามแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 32 เช่น ภาพหมี

It's a brown.....

It eats

It doesn't eat

It lives in the

It doesn't live in the

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบันทึกความก้าวหน้าลงในกระดาษ A4 โดยมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงด้านความรับผิดชอบ ผ่านการเขียนบันทึกสัตว์เลี้ยง
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 33 การเขียนบันทึกสัตว์เลี้ยง โดยกำหนดชนิดของสัตว์เลี้ยงซึ่งผู้เรียนได้เลี้ยงไว้ และศึกษาพฤติกรรมของสัตว์เลี้ยง ตลอดจนการเลี้ยงดูของผู้เรียนเป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์โดยใช้รูปประโยค Present Simple Tense และการเขียนเวลาภาษาอังกฤษ เช่น

Date	Time	กิจวัตร
May 1 st , 2010	7.00 am.	The dog gets up at six o'clock
	9.00 am.	I feed it by chicken bones and beef.
	02.00 pm	I take it to Pet Shop to wash it.
	05.00 pm.	I take it to jogging.

ขั้นสรุป

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การทำบันทึกความก้าวหน้า มีประโยชน์อย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบเคยย้อนกลับไปอ่านข้อความในแต่ละวันบ้างหรือไม่ ว่ามีข้อผิดพลาดอะไรบ้างและควรแก้ไข ปรับปรุงตนเองอย่างไร

ขั้นประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. สังเกตจากความรับผิดชอบในการทำผลงานของแต่ละคน
3. สังเกตความตั้งใจในการทำกิจกรรม
4. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและสรุปข้อคิดที่ได้หลังจากการทำกิจกรรม

กิจกรรมประเมินตนเอง

หลักการ

การประเมินตนเอง เป็นขั้นตอนที่บุคคลตัดสินความสำเร็จในการจัดการตนเอง หลังจากดำเนินการจัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป้าหมายตามที่วางแผนไว้ โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเอง ที่ทำจริงกับพฤติกรรมที่วางไว้ในแผน ซึ่งถ้าพบพฤติกรรมที่ทำได้จริงต่ำกว่าแผนที่วางไว้ จะต้องพิจารณาหาสาเหตุที่ทำให้ไม่เป็นไปตามแผน และปรับปรุงแผนเพื่อดำเนินการต่อไปให้ถึงเป้าหมายสุดท้ายของโครงการ ทั้งนี้ การประเมินตนเองควรทำเป็นระยะสั้น ๆ ต่อเนื่องกัน เช่น ประเมินรายวัน สัปดาห์ รายเดือน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของพฤติกรรมที่สามารถประเมินความเปลี่ยนแปลงได้

กิจกรรมประเมินตนเอง ช่วง 1

สาระสำคัญ

Past Simple Tense

วิธีการ

การฝึกประเมินตนเองการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการฟังด้วยตนเอง

จุดประสงค์

1. สามารถออกเสียง สะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความต้องการทราบผลของการตัดสินใจ

ระยะเวลา 180 นาที

อุปกรณ์

แบบทดสอบ “คุณมีคุณลักษณะอย่างไร”, ใบความรู้ เรื่อง Verb, ใบงาน เรื่อง การประเมินตนเอง, กระดาษ A4

ขั้นตอนในการดำเนินการ

ขั้นนำ

1. ผู้สอนสนทนากับผู้เรียนถึงภาพรวมการทำกิจกรรมทั้ง 4 วันที่ผ่านมา และตั้งคำถามว่าคุณลักษณะของผู้ที่ต้องการทราบผลของการตัดสินใจเป็นอย่างไร และเชื่อมโยงสู่กิจกรรมการเรียนรู้
2. ผู้สอนแจกใบความรู้ เรื่อง Verb และคำถามกับผู้เรียนว่า “อดีต” สำคัญกับเราอย่างไร และเชื่อมโยงสู่การสอนเรื่อง Verb2

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแจกแบบทดสอบประเมินตนเอง เพื่อดูว่าผู้เรียนเป็นคนมีคุณลักษณะอย่างไร และเป็นการละลายพฤติกรรม
2. ผู้สอนให้ผู้เรียนดูใบความรู้ เรื่อง Verb และดูในช่อง Verb2 อธิบายคำศัพท์ และความหมาย พร้อมทั้งฝึกออกเสียงตาม
3. ผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกเขียนคำศัพท์ Verb 2
4. ให้นักศึกษาการศึกษาษานอกระบบฝึกเขียนประโยคสั้นในรูปอดีต โดยใช้โครงสร้าง Subject + Verb2
5. ผู้สอนตั้งคำถามว่า“อดีต”มีผลกับการประเมินตนเองอย่างไร และเชื่อมโยงสู่กิจกรรม “ประเมินตนเอง”

ขั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษาษานอกระบบจับกลุ่มเพื่อทำแบบฝึกหัดการฟังบทสนทนา “What did they do?” และเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน-หลัง จากแบบฝึกหัดที่ 8 หน้า 104 ดังนี้
 5 watched DVDs 4 got together with friend 1 played computer games
 6 met someone new 2 had dinner in a restaurant 3 went to karaoke club
2. ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลการฟังว่าความสามารถของแต่ละกลุ่มอยู่ในระดับใด และควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม
3. ให้นักศึกษาการศึกษาษานอกระบบเปรียบเทียบคะแนนที่ได้กับกลุ่มอื่น ๆ แล้วดูว่า ทำไมคะแนนกลุ่มของท่านจึงเป็นเช่นนั้น จุดอ่อน และจุดแข็งของกลุ่มท่านคืออะไร
4. ให้แต่ละกลุ่มตอบคำถาม ดังนี้
 - ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการเรียนในช่วง 1 นี้
 - ตอนใดที่ผู้เรียนคิดว่ามีประโยชน์ที่สุด
 - กิจกรรมใดที่ผู้เรียนไม่ชอบ เพราะเหตุใด
 - ผู้เรียนอยากทำอะไรเพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษของคุณ

ขั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาการศึกษาษานอกระบบร่วมกันอภิปรายและสรุปว่า ผู้ที่ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ จะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเน และเมื่อทราบผลแล้ว จะปรับปรุงตัวเอง ลดข้อบกพร่องให้ดีขึ้นกว่าเดิม

การประเมินผล

1. การตรวจแบบทดสอบ
2. การตรวจแบบฝึกหัด
3. ความถูกต้องในการใช้ทักษะการเขียน
4. ผลการประเมินด้วยตนเอง

กิจกรรมประเมินตนเอง ช่วง 2

สาระการเรียนรู้

Past Simple Tense

วิธีการ

การฝึกประเมินตนเองการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการพูดด้วยตนเอง

จุดประสงค์

1. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถนำเสนอความคิดรวบยอด เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ได้
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการประเมินตนเอง

ระยะเวลา 180 นาที

อุปกรณ์การเรียนรู้

กระดานดำ, บัตรภาพ, ใบความรู้ เรื่อง Past Simple Tense, ใบงาน เรื่อง การประเมินตนเอง, กระดาษ A4, แบบฝึกหัด

ขั้นตอนในการดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้สอนตั้งคำถามกับนักศึกษาการศึกษานอกระบบว่า การวิเคราะห์อดีต หรือสิ่งที่ผ่านมาแล้ว มีความสัมพันธ์กับการประเมินตนเองอย่างไร และเชื่อมโยงสู่การสอนเรื่อง Past Simple Tense

ขั้นสอน

1. ผู้สอนแจกใบความรู้เรื่อง Past Simple Tense โดยมีโครงสร้างประโยค คือ Subject + Verb 2
2. ผู้สอนยกตัวอย่างประโยคที่เกิดขึ้นแล้วเมื่อวานนี้ สัปดาห์ที่ผ่านมา เดือนที่ผ่านมา หรือ ปีที่ผ่านมา โดยมีตัวอย่าง เช่น Yesterday , last week , Last month , etc.
3. ผู้สอนให้ผู้เรียนยกตัวอย่างประโยค Past Simple Tense คนละ 1 ประโยค โดยใช้คำกริยาช่องที่ 2 ที่ผู้เรียนรู้จักหรือเรียนไปแล้ว
4. ผู้สอนอธิบาย was , were , is , am , are โดยให้ผู้เรียนศึกษาคำศัพท์ Verb 2 ตามใบความรู้เรื่อง Verb
5. จับคู่เพื่อฝึกออกเสียง อภิปรายคำศัพท์ และฝึกเขียนคำศัพท์ Verb 2
6. ผู้สอนอธิบายวิธีการเขียนประโยคบอกเล่า และปฏิเสธ โดยมีรูปประโยค ดังนี้

ประโยคคำถาม Did + ประธาน + Verb 1 เช่น Do you work in Singapore?

ประโยคปฏิเสธ ประธาน + did + not + verb 1 เช่น I don't work in Singapore.
7. จากนั้นใช้บัตรภาพเพื่อฝึกพูดถาม – ตอบโดยใช้ did ในประโยคคำถามและปฏิเสธ ดังนี้

ผู้สอน : Did he/she /they find a ring?

บัตรภาพ : Yes , he/she/they did.

หรือ : No, he /she /they didn't. He / She /They found a necklace.

8. ให้นักศึกษาการศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-6 หน้า 99-103 การเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ชั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดการพูดสนทนาถาม-ตอบเพื่อนในชั้นถึงกิจกรรมที่ได้ทำเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว
เช่น A: Did you watch DVDs on Friday night?

B: Yes, I did. I watched a science-fiction movie จากแบบฝึกหัดที่ 7 หน้า 104

2. เมื่อทำเสร็จแล้ว ร่วมกันตรวจคำตอบและเฉลยคำตอบหลังจากทำไปงานเสร็จ ถ้าตอบผิดพลาดพยายามหาคำตอบว่าข้อที่ทำผิดนั้น ผิดเพราะอะไร และย้อนกลับไปศึกษาไปความรู้ที่อื่นอีกครั้งหนึ่ง

3. ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลการพูดด้วยตนเอง ว่าความสามารถอยู่ในระดับใด และควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม

4. ให้ผู้เรียนตอบคำถาม ดังนี้

- What did you learn in this unit?
- What part did you find the most useful?
- What part did you like best in this unit?
- What part didn't you like?
- What would you like to do more to improve your English?

ชั้นสรุป

ผู้สอนและนักศึกษาศึกษาการศึกษานอกระบบร่วมกันสรุปว่าการวิเคราะห์ถึงอดีตผ่านคะแนนที่ได้รับภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม จะช่วยให้นักศึกษาศึกษาการศึกษานอกระบบสามารถตัดสินใจว่าพวกเขาต้องการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มากยิ่งขึ้นไปอีกหรือไม่ ความต้องการความสำเร็จของพวกเขาเป็นอย่างไร เพื่อช่วยให้นักศึกษาศึกษาการศึกษานอกระบบสร้างความเชื่อให้กับจิตใจของตน และยังเป็นปฏิญาณตนต่อโปรแกรมการเปลี่ยนแปลงตนเอง

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. ความถูกต้องในการใช้ทักษะการพูด
3. ผลการประเมินด้วยตนเอง

กิจกรรมประเมินตนเอง ครั้งที่ 3

สาระการเรียนรู้

Place

วิธีการ

การฝึกประเมินตนเองการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการอ่านด้วยตนเอง

จุดประสงค์

1. สามารถสะกดคำและรู้ความหมายของคำศัพท์สถานที่ต่าง ๆ ในเมือง
2. พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อจับใจความ
3. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
4. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการประเมินตนเอง

ระยะเวลา 120 นาที

อุปกรณ์

ใบความรู้ เรื่อง Place, ใบงาน เรื่อง การประเมินตนเอง, กระดาษ A4, แบบฝึกหัด, ตัวอย่างการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการอ่านด้วยตนเอง, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

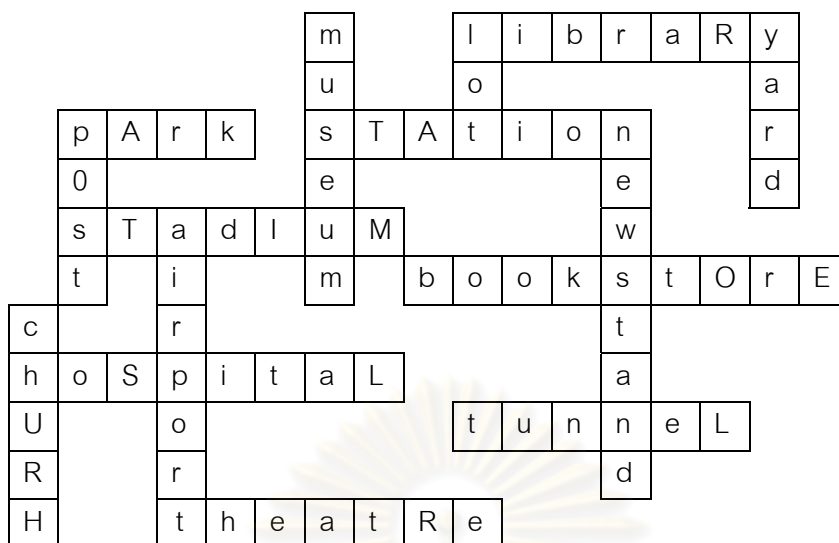
ขั้นตอนในการดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ เอกสารประกอบการค้นคว้า แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Past Simple Tense และทำแบบฝึกหัดที่ 9 หน้า 105 เพื่อทบทวนความรู้
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบศึกษาใบความรู้ เรื่อง Place และศึกษาคำศัพท์ประกอบภาพ เช่น police station
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบจับคู่ คำศัพท์และความหมายตามแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 47 เช่น Island – เกาะ
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 48 การเติมคำศัพท์ลงในตารางที่กำหนดให้ตรงกับคำใบ้ ดังนี้

5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 48 การเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างที่กำหนด เช่น

A shopping mall is a very large building with a lot of stores in it.

ชั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบลองทำแบบทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความ เรื่อง Two sisters and the cat หน้า 124
2. เมื่อทำเสร็จแล้ว ตรวจสอบคำตอบจากเฉลย ถ้าตอบผิด พยายามหาคำตอบว่าข้อที่ทำผิดนั้น ผิดเพราะอะไร และย้อนกลับไปอ่านบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลการอ่านด้วยตนเอง ว่าความสามารถอยู่ในระดับใด จุดแข็ง จุดอ่อน และควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบคำถาม ดังนี้
 - What did you learn in this unit?
 - What part did you find the most useful?
 - What part did you like best in this unit?
 - What part didn't you like?
 - What would you like to do more to improve your English?

ขั้นสรุป

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “ประเมินตนเอง” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร ภายหลังจากทราบคะแนนภายหลังการร่วมกิจกรรมแล้ว อยากพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นหรือไม่

4. นักศึกษาการศึกษาออกระบบคิดว่า การรู้จักประเมินตนเองอยู่เสมอ มีประโยชน์กับชีวิตประจำวันและอนาคตอย่างไร

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. ความถูกต้องในการใช้ทักษะการอ่าน
3. ผลการประเมินด้วยตนเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมประเมินตนเอง ช่วง 4

สาระการเรียนรู้

Do You Know Where the Post Office Is, Preposition of Place

วิธีการ

การฝึกประเมินตนเองการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการเขียนด้วยตนเอง

จุดประสงค์

1. เรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์จากการบอกทิศทาง
2. สามารถบอกทิศทางและแผนที่ไปยังสถานที่สำคัญต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถอ่านและเขียนรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง
4. สามารถเชื่อมโยงความรู้ ความคิดทางภาษาอังกฤษและชีวิตประจำวัน
5. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการประเมินตนเอง

ระยะเวลา 120 นาที

สื่อการสอน

ใบความรู้ เรื่อง Do You Know Where the Post Office Is, ใบความรู้ เรื่อง Preposition of Place, ใบความรู้ เรื่อง การประเมินผลระดับความสามารถทักษะการเขียนด้วยตนเอง, กระดาษ A4, แบบฝึกหัด, ตัวอย่าง การประเมินผลระดับความสามารถทักษะการเขียนด้วยตนเอง, บันทึกการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นตอนในการดำเนินการ

ขั้นนำ

ผู้สอนแจกใบความรู้ เอกสารประกอบการค้นคว้า แบบฝึกหัดและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ขั้นสอน

1. ให้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง Do You Know Where the Post Office Is ศึกษาคำศัพท์ และบทสนทนา การถามทิศทางของนักท่องเที่ยว

2. ให้ศึกษาประโยคการถามทิศทาง ซึ่งมีรูปประโยค ดังนี้

Excuse me.	Do you know	where + the + สถานที่ + is ?
	Could you tell me	how to get to + the + สถานที่ ?

เช่น Excuse me. Do you know where the post office is?

3. ให้ศึกษาประโยคการบอกทิศทางเช่น Walk up this street about two blocks.
4. ให้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง Preposition of place เพื่อศึกษาคำศัพท์ประกอบการบอกทิศทาง เช่น along, into, around และทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 123

5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพและตอบคำถามตามแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 44-45 เพื่อบอกทิศทางการไปยัง

สถานที่ต่าง ๆ เช่น

A: Could you tell me where the fire station is?

B: Walk up Park Avenue. Go past the pond. Turn right on Elm Street. Go over the bridge. Turn left and walk along the river. Go straight for one block. Turn right on First Street.

ชั้นกิจกรรม

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบประเมินความรู้ เรื่อง Tense หน้า 126
2. เมื่อทำเสร็จแล้ว ตรวจสอบคำตอบจากเฉลย ถ้าตอบผิด พยายามหาคำตอบว่าข้อที่ทำผิดนั้น ผิดเพราะอะไร และย้อนกลับไปอ่านบททวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลการเขียนด้วยตนเอง ว่าความสามารถอยู่ในระดับใด จุดแข็ง จุดอ่อน และควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบคำถาม ดังนี้
 - What did you learn in this unit?
 - What part did you find the most useful?
 - What part did you like best in this unit?
 - What part didn't you like?
 - What would you like to do more to improve your English?

ชั้นสรุป

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การประเมินตนเอง มีประโยชน์อย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร ภายหลังจากทราบคะแนนภายหลังการร่วมกิจกรรมแล้ว อยากพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นหรือไม่

การประเมินผล

1. การตรวจแบบฝึกหัด
2. ความถูกต้องในการใช้ทักษะการเขียน
3. ผลการประเมินด้วยตนเอง

ตัวอย่างการประเมินผลระดับความสามารถทักษะการเขียนด้วยตนเอง

การประเมินความสามารถในการเขียนจะประเมินตามลักษณะกิจกรรมที่แสดงถึงความสามารถในการเขียนในภาพรวมก่อน แล้วจึงจะประเมินแบบวิเคราะห์ส่วนย่อยของการใช้ภาษา

แบบการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับ ความสามารถ	น้ำหนักที่ให้
แบบภาพรวม	ความสามารถในภาพรวม	1-2-3-4	30%
แบบวิเคราะห์ ส่วนย่อย	<ul style="list-style-type: none"> - ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ - การใช้คำศัพท์ สำนวน - การสะกดคำ - เครื่องหมายวรรคตอน - ความต่อเนื่องของเนื้อความ 	1-2-3-4	70%

ระดับความสามารถที่ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน คือ ระดับ 2

ความสามารถที่น่าพอใจ คือ ระดับ 3 ผู้เรียนควรพัฒนาระดับความสามารถในการเขียนให้อยู่ในระดับ 3 โดยการย้อนกลับไปฝึกเขียนและทำแบบฝึกหัดใหม่โดยข้อสัต์ยต่อตนเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง.

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของ McClelland (1987) และการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 1 : กิจกรรมการใช้คำพูดทางด้านบวก

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Introduce และ Greeting จากนั้น ทำแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 11 จับคู่คำถาม – ตอบ คำกล่าวทักทายและแนะนำตัวเอง เพื่อทบทวนบทเรียน
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Adjectives (คำคุณศัพท์)
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 52-53
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง “คุณมองผู้อื่นในแง่ดีแล้วหรือยัง?”
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกแนะนำและพูดถึงแง่ดีของเพื่อน, ครอบครัว, และตนเอง เช่น
May I introduce my best friend? Her name is Anny. She is a smart and cute girl.
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 54 เขียนคำบรรยายคุณลักษณะที่ดีที่สุดของคนรอบข้างท่าน เช่น ข้อดีที่สุดของพ่อ, แม่, พี่น้อง, ญาติ เพื่อนสนิท และตัวท่านเองคนละ 1 อย่าง

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษามีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรมการใช้คำพูดทางด้านบวกแล้วแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า “คำพูดด้านบวก” ทั้งกับตนเองและผู้อื่น มีความสำคัญหรือไม่อย่างไร
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 2 : กิจกรรมการใช้คำพูดทางด้านบวก

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Adjectives โดยคำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 55 เพื่อทบทวนความรู้
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกพูดบทสนทนาในการแนะนำบุคคลที่ 3 และพูดชมถึงข้อดีของผู้นั้น เช่น This is Suda, my best friend from Thailand. She is a craver and diligent girl.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกเขียนเรื่องราวเพื่อแนะนำตนเอง และสมาชิกในครอบครัว โดยบอกถึงข้อดีความสามารถและคุณลักษณะที่ดีอื่นๆ เช่น My first name is Sue. My last name is Stephen. I'm 14 years old. I am thin and active. I have a handsome and smart brother. His name is Sam.
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Feel เพื่อบ่งบอกถึงความรู้สึกต่าง ๆ เช่น bored, angry, funny
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 57 และ แบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 58 เติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง
7. ให้ศึกษาคำคุณศัพท์จากใบความรู้ เรื่อง Adjectives และ Feel ที่มีความหมายตรงกันข้าม
8. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง “มุมมองที่แตกต่าง”
9. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 59 การเปลี่ยนเป็นประโยคในด้านลบเป็นประโยคที่มีความหมายด้านบวก เช่น You are short. ก็เป็น You are thin and active. (เนื่องจากคนเตี้ย มักจะผอมและคล่องแคล่ว)

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า อัตมโนทัศน์มีความสำคัญกับบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีวิธีการปรับเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ให้เป็นด้านบวกอย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “การฝึกคำพูดด้านบวก” เป็นอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 3 : กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Present Continuous Tense และฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 3 เพื่อตอบคำถามว่าประโยคดังกล่าวตรงกับรูปภาพที่กำหนดหรือไม่ (True or False)
3. ให้ศึกษาการถามและตอบแบบ Yes – No Questions เรื่อง Present Continuous Tense
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 3-5 หน้า 72-75 เพื่อฝึกการเขียนประโยคคำถามและปฏิเสธ โดยใช้รูปประโยค Present Continuous Tense เช่น Are they playing football? No, they aren't. They are playing basketball.
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพในแบบฝึกหัดที่ 8 หน้า 78 ภายในเวลา 5 วินาที เมื่อหมดเวลาแล้วให้ พลิกกลับไปอีกหน้าหนึ่ง และตอบคำถามจากภาพ พร้อมทั้งตรวจคำตอบด้วยตัวเอง
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ TAT และตอบคำถามตามความคิด ทัศนคติ และจินตนาการของตนเอง พร้อมเขียนเรื่องราวสั้นๆ จากรูปภาพ โดยใช้ประโยค Present Continuous Tense ตามแบบฝึกหัดที่ 10 หน้า 81

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรมมุมมองผ่านภาพแล้ว มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรกับการตั้งคำถามถึงเหตุและผลที่จะเกิดขึ้นในการดำเนินชีวิต
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร และจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับชีวิตอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 4 : กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูใบความรู้การเขียนประโยค Present Continuous Tense และฝึกเขียนเหตุการณ์ที่นักศึกษาการศึกษานอกระบบกำลังกระทำอยู่
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนการเขียนประโยคบอกเล่าและปฏิเสธในรูป Present Continuous Tense โดยกำหนดภาพบุคคลกำลังทำกริยาต่าง ๆ และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบรรยายให้ตรงกับภาพในแบบฝึกหัดที่ 6 หน้า 76
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 7 หน้า 77 เพื่อทบทวนบทเรียน เรื่อง Present Continuous Tense
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ TAT และตอบคำถามตามความคิด ทัศนคติ และจินตนาการของตนเอง พร้อมเขียนเรื่องราวสั้นๆ จากรูปภาพ โดยใช้ประโยค Present Continuous Tense ตามแบบฝึกหัดที่ 10 หน้า 82

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ตามความคิดของนักศึกษา “กระตือรือร้นทางความคิด” หมายถึงอะไร และยกตัวอย่างประกอบ
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะมีวิธีพัฒนากระบวนการคิด และจินตนาการภายหลังการร่วมกิจกรรมอย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “มุมมองผ่านภาพ” เป็นอย่างไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 5 : กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Wh-Question (การเขียนประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย WH) ซึ่งประกอบด้วย Who, Whom, Whose, What, Which, Why, Where, When, How
3. ให้ศึกษาการเขียนประโยคคำถาม เรื่อง Wh-Question ซึ่งมีรูปประโยค คือ
Wh-Question + verb + subject + (object)?
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฟังบทสนทนาที่ 2 ระหว่าง Holly และ Sam และฝึกพูดตาม
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัด 1-6 หน้า 108-110 การเติมคำในช่องว่างเพื่อสร้างประโยคคำถามให้สมบูรณ์
6. ผู้สอนแจกเอกสารกรณีศึกษา เรื่อง โรงแรม และให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบวิเคราะห์ Business Plan ที่โรงแรมดังกล่าวนำมาใช้เป็นแผนการดำเนินธุรกิจตามแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 14-16 ทั้งนี้ ให้ระบุแผนที่ครอบคลุมถึงการตอบคำถาม Wh-Questions เช่น
 - What (ขายอะไร)
 - Who (กลุ่มลูกค้าคือใคร)
 - Where (สถานที่ / ขายที่ไหน)
 - When (เปิดให้บริการ / ขายเมื่อไร)
 - How (ทำอย่างไร)

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สักอย่างอะไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “เกมธุรกิจ” แล้วมีความรู้สักอย่างอะไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่าการตั้งคำถามด้วย Wh-Question ก่อนทุกครั้งที่จะตัดสินใจทำอะไร จำเป็นหรือไม่ อย่างไร
4. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่าการประกอบธุรกิจ การวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆ ให้รอบด้าน มีความสำคัญอย่างไร
5. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 6 : กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทบทวนใบความรู้การเขียนประโยค Wh-Word โดยเติมคำในช่องว่างและแต่งประโยคให้สมบูรณ์ ตามแบบฝึกหัดที่ 7-8 หน้า 111-112
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูใบความรู้เรื่อง Occupation และฝึกพูดบทสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับอาชีพของบุคคลในภาพ หน้า 17
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพ และตอบคำถามจากแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 18-19 การจับคู่คำศัพท์อาชีพ และหน้าที่ของอาชีพนั้น ๆ
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4-5 หน้า 20 เพื่อเลือกธุรกิจในพื้นที่ 1 อย่าง และทำ Business Plan ว่าธุรกิจของนักศึกษาการศึกษานอกระบบจะมีแผนการดำเนินธุรกิจอย่างไร ทั้งนี้ การทำ Business Plan ต้องคำนึงถึงข้อคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Wh-word ดังนี้
 - What (ขายอะไร)
 - Who (กลุ่มลูกค้าคือใคร)
 - Where (สถานที่ / ขายที่ไหน)
 - When (เปิดให้บริการ / ขายเมื่อไร)
 - Why (ทำไปทำไม)
 - How (ทำอย่างไร)
 - How much (ราคาเท่าไร)

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า ทักษะในการจัดระบบงานมีความสำคัญกับบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การคิดอย่างเป็นระบบมีความสัมพันธ์ต่อทักษะในการจัดระบบงานหรือไม่ อย่างไร
3. ผลที่ได้รับหลังจากการร่วมกิจกรรม “เกมทางธุรกิจ” เป็นอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 7 : กิจกรรมเกม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 115 เพื่อทบทวนความรู้ เรื่อง Modal Verb
3. ให้ศึกษาอ่านใบความรู้ เรื่อง To be you able to เพื่อศึกษาวิธีการใช้และข้อแตกต่างของ “Can” และ “To be able to”
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4-5 หน้า 116-117 เพื่อฝึกแต่งประโยคคำถาม โดยใช้ To be able to
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 7 หน้า 119 เพื่อเล่นเกมสียงปิ่น โดยกำหนดให้ระยะเวลาในการยิงปิ่นเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละระยะ คือ

ระยะใกล้ = ถ้ายิงปิ่นถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 1 คะแนน

ระยะปานกลาง = ถ้ายิงปิ่นถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 2 คะแนน

ระยะไกล = ถ้ายิงปิ่นถูกคะแนนใด ให้คุณด้วย 3 คะแนน

- 5.1 ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบกิจกรรมยิงปิ่น 3 ครั้ง ครั้งละ 3 นัด โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนเองต้องการด้วยตนเอง และทดสอบดูว่า คะแนนในแต่ละครั้งเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่ แล้วจดบันทึกไว้
- 5.2 เมื่อยิงปิ่นครั้งที่ 1 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปิ่นครั้งที่ 2 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้
- 5.3 เมื่อยิงปิ่นครั้งที่ 2 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปิ่นครั้งที่ 3 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 2 แล้วจดบันทึกคะแนนทั้งหมดไว้

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “สะสมแต้ม” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า คะแนนที่ได้นั้น เกิดจากความสามารถหรือโชคชะตา
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาจะนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 8 : กิจกรรมเกม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Modal Verb และทำแบบฝึกหัดที่ 6-7 เพื่อทบทวนความรู้
3. ให้ศึกษาใบอ่านความรู้ เรื่อง Relaxation และศึกษาความหมาย คำศัพท์ โครงสร้างประโยค
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 35 เรื่อง Adverb of Frequency
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 35 โดยเลือกกีฬาที่นักศึกษาเล่นในฤดูกาลต่างๆ รวมทั้งบอกความถี่ในการเล่นกีฬานั้น
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 8 หน้า 119 เพื่อเลือกกีฬาที่นักศึกษาสามารถเล่นได้ดีที่สุดจากกีฬา ดังนี้ Basketball, Volleyball, Football, Ring toss
 - 6.1 ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเล่นเกมสที่เลือกจากข้อ 1 โดยกำหนดให้ระยะในการโยนเข้าห่วง หรือเข้าโกลเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดคะแนนไว้ในแต่ละระยะ คือ

ระยะใกล้	= ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าโกล ให้ 1 คะแนน
ระยะปานกลาง	= ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าโกล ให้ 2 คะแนน
ระยะไกล	= ถ้าโยนเข้าห่วง / เข้าโกล ให้ 3 คะแนน
 - 6.2 ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเล่นกีฬาที่เลือก 3 ครั้ง ครั้งละ 3 ลูก โดยให้กำหนดระยะห่างและเป้าหมายที่ตนเองต้องการด้วยตนเอง และทดสอบดูว่า คะแนนในแต่ละครั้งเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่ แล้วจดบันทึกไว้
 - 6.3 เมื่อเล่นครั้งที่ 1 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปืนครั้งที่ 2 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้
 - 6.4 เมื่อเล่นครั้งที่ 2 แล้ว ให้ปรับเปลี่ยนระยะห่างและเป้าหมายทางที่เหมาะสม เพื่อยิงปืนครั้งที่ 3 โดยคาดหวังว่า ครั้งนี้จะได้คะแนนมากกว่าครั้งที่ 1 แล้วจดบันทึกไว้

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การทำอะไรเกินความสามารถของตนเอง ผลจะเป็นอย่างไร และในทางกลับกัน ถ้าไม่ลองพยายามทำอะไรที่ยากเลย ผลจะเป็นอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบเห็นด้วยกับคำพูดที่ว่า “ความพยายามนำมาซึ่งผลสำเร็จ” หรือไม่ อย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 9 : กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Future Simple Tense และทำแบบฝึกหัดที่ 3 เพื่อทบทวนความรู้
3. ให้ศึกษาอ่านใบความรู้การระบุคำบอกเวลาในอนาคต เช่น tomorrow, next week, next year, etc.
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 87 การเรียงประโยคใหม่ตามลำดับอนาคตที่จะเกิดขึ้นก่อน-หลัง ตั้งแต่ A-I
5. จากนั้นให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 6 หน้า 89 เพื่อกำหนดเส้นทางชีวิต
 - 5.1 ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดถึงเป้าหมายในชีวิตของแต่ละคนว่าเป็นแบบใด โดยใช้ Future Simple Tense เขียนออกมาเป็น Time line นับตั้งแต่ปัจจุบันจนถึงชีวิต พร้อมระบุคำบอกเวลาในแต่ละช่วง ลงในตารางด้านซ้ายมือสุด
 - 5.2 ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดถึงอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอน เขียนลงในตารางช่องกลาง
 - 5.3 สุดท้าย ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดถึงวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาต่างเหล่านั้น และเขียนวิธีการที่จะทำให้เป้าหมายนั้น ๆ สำเร็จได้ และเขียนลงในตารางด้านขวามือสุด

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “เส้นทางชีวิต” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การคิดวิเคราะห์เหตุการณ์ในอนาคต มีความสำคัญกับชีวิตประจำวันอย่างไรบ้าง
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาตนเองอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 10 : กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง To be going to
3. ให้ศึกษาการเขียนประโยค To be going ว่ามีรูปประโยค คือ subject + will / shall + verb1
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 91-93 เรื่อง To be going to
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบถามสมาชิกในครอบครัว เพื่อน หรือญาติของท่าน ให้ได้อย่างน้อย 5 คน ด้วยคำถามเดียวกัน ดังนี้ - เป้าหมายที่ท่านต้องการจะทำมากที่สุด 1 อย่าง
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 94 การทบทวนบทเรียนเรื่อง Future Simple Tense และ o be going
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง “การวางแผนสำหรับอนาคต” เพื่อให้รู้จักการวางแผนเป็นขั้นตอน
8. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนเรียงความภาษาอังกฤษลงในกระดาษ A4 เรื่อง “My Future” โดยให้เรียงความประกอบด้วย ข้อคำถาม ดังนี้
 - อะไรคือความสามารถที่ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตของท่าน
 - อะไรที่เป็นเป้าหมายส่วนตัวที่สำคัญที่สุดในปีนี้
 - อะไรที่เป็นเป้าหมายส่วนตัวในอีกห้าปีข้างหน้า
 - ท่านจะทำอาชีพอะไร และมีรายได้อยู่ที่เท่าไร ในอีกห้าปีข้างหน้า
 - อีก 20 ปีนับจากวันนี้ ท่านจะมีบ้านอยู่ที่ไหน
 - สภาพร่างกายของท่านจะเป็นอย่างไร
 - ทรัพย์สินของท่านจะคิดเป็นเงินสักเท่าไร

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. จากเรื่อง “การวางแผนสำหรับอนาคต” นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดการวางแผนมีความสำคัญต่อบุคคลอย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบได้มีการวางแผนในการดำเนินชีวิตแต่ละวันหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความคาดหวังต่อการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้หรือไม่ อย่างไร และเมื่อจบกิจกรรมแล้ว จะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 11 : กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Present Simple Tense และทำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 66 เพื่อทบทวนความรู้
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Rice Cooking ศึกษาบทสนทนาระหว่าง Sam และ Andrew และศึกษาคำศัพท์ใหม่
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1-3 หน้า 23 การเติมคำศัพท์ลงในช่องว่าง
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Food และดูรูปภาพอาหารหลัก 5 หมู่
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านเอกสารประกอบการเรียน เพื่อให้เข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ตลอดจนความสำคัญของอาหารทั้ง 5 หมู่
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบันทึกความก้าวหน้าลงในกระดาษ A4 โดยมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงด้านการรับประทานอาหาร
8. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 25 เพื่อกำหนดตารางการรับประทานอาหารของนักศึกษาเป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์ และประโยชน์ที่ได้รับจากอาหารในมื้อนั้น โดยใช้รูปประโยค Present Simple Tense และคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารที่ได้เรียนมา จากนั้นตอบคำถามในแบบฝึกหัดที่ 4 เพื่อดูว่า นักศึกษา มีลักษณะการรับประทานอาหารเป็นอย่างไร เพียงพอในแต่ละวันและดีต่อสุขภาพหรือไม่

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “บันทึกความก้าวหน้า” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไรที่ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองเป็นประจำทุกวัน
4. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร ได้รับประโยชน์อะไรจากการร่วมกิจกรรมครั้งนี้

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 12 : กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้เรื่อง Dolphin และ Conjunction (and, or, but, because, when) และเติมคำเชื่อมประโยคให้ถูกต้อง และทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 29
3. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2 หน้า 30 การเติมคำในช่องว่าง เพื่อบอกถึงลักษณะนิสัยของสัตว์
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 3 หน้า 31 การเล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ "What am I" โดยจะมีประโยคเพื่อเป็นคำใบ้ภาษาอังกฤษ และให้นักศึกษาทายว่าเป็นสัตว์อะไร
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 4 หน้า 32 การเติมคำที่อธิบายลักษณะของสัตว์ต่างๆ ให้สมบูรณ์
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบเขียนบันทึกความก้าวหน้าลงในกระดาษ A4 โดยมีเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงด้านความรับผิดชอบผ่านการเขียนบันทึกสัตว์เลี้ยง
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 5 หน้า 33 การเขียนบันทึกสัตว์เลี้ยง โดยกำหนดชนิดของสัตว์เลี้ยงซึ่งนักศึกษาได้เลี้ยงไว้ และศึกษาพฤติกรรมของสัตว์เลี้ยง ตลอดจนการเลี้ยงดูของนักศึกษาการศึกษานอกระบบเป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์โดยใช้รูปประโยค Present Simple Tense และการเขียนเวลาภาษาอังกฤษ

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การทำบันทึกความก้าวหน้า มีประโยชน์อย่างไร
2. นักศึกษาการศึกษานอกระบบเคยย้อนกลับไปอ่านข้อความในแต่ละวันบ้างหรือไม่ ว่ามีข้อผิดพลาดอะไรบ้างและควรแก้ไข ปรับปรุงตนเองอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 13 : กิจกรรมประเมินผล

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเดิน เกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
2. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Past Simple Tense และฝึกทำแบบฝึกหัดที่ 6-7 เพื่อทบทวนความรู้
3. ให้ศึกษาใบความรู้ เรื่อง Place และศึกษาคำศัพท์ประกอบภาพ
4. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 47 การจับคู่ คำศัพท์สถานที่และความหมาย
5. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบฝึกหัดที่ 2-3 หน้า 48 การเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างที่กำหนด
6. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความ เรื่อง
Two sisters and the cat หน้า 124
 - 6.1 เมื่อทำเสร็จแล้ว ตรวจสอบคำตอบจากเฉลย ถ้าตอบผิด พยายามหาคำตอบว่าข้อที่ทำผิดนั้นผิด เพราะอะไร และย้อนกลับไปอ่านทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
 - 6.2 ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลการอ่านด้วยตนเอง ว่าความสามารถอยู่ในระดับใด จุดแข็ง จุดอ่อนและควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม
7. ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบคำถามในกระดาษ A4 ดังนี้
 - What did you learn in this unit?
 - What part did you find the most useful?
 - What part did you like best in this unit?
 - What part didn't you like?
 - How confident do you feel in using what you learned?
 - What would you like to do more to improve your English?

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้ นักศึกษาการศึกษานอกระบบมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรม “ประเมินตนเอง” แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การรู้จักประเมินตนเองอยู่เสมอ มีประโยชน์กับชีวิตประจำวันและอนาคตอย่างไร

คู่มือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

วันที่ 14 : กิจกรรมประเมินผล

กิจกรรมการเรียนรู้

- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำกิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส คือ การทำอาสนะ การเต้นเกาซิกิ การทำสมาธิ การฝึกจินตนาการ และการใช้คำพูดด้านบวก เป็นเวลา 60 นาที
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Do You Know Where the Post Office Is ศึกษาคำศัพท์ และบทสนทนาการถามทิศทางของนักท่องเที่ยว
- ให้ศึกษาประโยคการถามทิศทาง ซึ่งมีรูปประโยค คือ

Excuse me.	Do you know	where + the + สถานที่ + is ?
	Could you tell me	how to get to + the + สถานที่ ?
- ให้ศึกษาประโยคการบอกทิศทางเช่น Walk up this street about two blocks.
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบอ่านใบความรู้ เรื่อง Preposition of place เพื่อศึกษาคำศัพท์ ประกอบการบอกทิศทางและทำแบบฝึกหัดที่ 1 หน้า 123
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบดูภาพและตอบคำถามตามแบบฝึกหัดที่ 1-2 หน้า 44-45 เพื่อบอกทิศทาง การไปสถานที่ต่าง ๆ
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบทำแบบประเมินผลความรู้ เรื่อง Tense หน้า 126
 - เมื่อทำเสร็จแล้ว ตรวจสอบคำตอบจากเฉลย ถ้าตอบผิด พยายามหาคำตอบว่าข้อที่ทำผิดนั้น ผิดเพราะอะไร และย้อนกลับไปอ่านบททวนอีกครั้งหนึ่ง
 - ศึกษาเกณฑ์การประเมินผล การอ่านด้วยตนเอง ว่าความสามารถอยู่ในระดับใด จุดแข็ง จุดอ่อน และควรย้อนกลับไปศึกษาในเรื่องใดเพิ่มเติม
- ให้นักศึกษาการศึกษานอกระบบตอบคำถามในกระดาษ A4 ดังนี้
 - What did you learn in this program?
 - What part did you find the most useful?
 - How confident do you feel in using what you learned?
 - What would you like to do more to improve your English?

คำถามหลังจากการร่วมกิจกรรม

- นักศึกษาการศึกษานอกระบบคิดว่า การประเมินตนเอง มีประโยชน์อย่างไร
- นักศึกษาการศึกษานอกระบบรู้สึกอย่างไร ภายหลังจากทราบคะแนนภายหลังการร่วมกิจกรรมแล้ว อยากพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นหรือไม่

ตัวอย่างบันทึกการปฏิบัติกิจกรรม ครั้งที่ ... วันที่ เดือน พ.ศ.

รายการกิจกรรม	การปฏิบัติ			ความเปลี่ยนแปลง
	ปฏิบัติ	ปฏิบัติแต่ไม่สำเร็จ	ไม่ได้ปฏิบัติ	
1. การฝึกอาสนะ			
2. การบริหารร่างกายท่าเกาซิกิ			
3. การฝึกสมาธิ			
4. การฝึกจินตนาการ			
5. การใช้คำพูดด้านบวก				
5. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อุตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ.

ตัวอย่างหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Introduction

การสนทนาในชีวิตประจำวัน นอกเหนือจากการทักทายแล้ว เรายังจำเป็นต้องแนะนำ (Introducing) ตนเองต่อผู้อื่น หรือแนะนำบุคคลอื่นๆ ให้รู้จักกัน การแนะนำมี 2 แบบ คือ

▶▶การแนะนำตนเอง (Self introduction)

▶▶การแนะนำผู้อื่น (Introducing others)

🌸การแนะนำตนเอง (Introduce yourself) ผู้พูดจะกล่าวแนะนำดังนี้

1. Hi, my name is _____ บอกชื่อ-สกุล _____

สวัสดีครับ/ค่ะ ชื่อ _____

2. Hello, my name is _____ บอกชื่อ-สกุล _____

สวัสดีครับ/ค่ะ ชื่อ _____

3. Excuse me, my name is _____ บอกชื่อ-สกุล _____

ขอโทษครับ/ค่ะ ชื่อ _____

4. Good morning./ Good afternoon./ Good evening.

5. May I introduce myself : My name is _____ บอกชื่อ-สกุล _____

แบบที่ 4-5 เป็นการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

ผู้ถูกแนะนำตัวจะตอบรับ ดังนี้

(สำหรับข้อ 1-3)

1. Hi, I'm _____ บอกชื่อ-สกุล _____. Nice to meet you.

สวัสดีครับ/ค่ะ ผม/ดิฉัน ชื่อ _____ ยินดีที่ได้พบคุณ

2. Hello, I'm _____ บอกชื่อ-สกุล _____. Nice to meet you.

สวัสดีครับ/ค่ะ ผม/ดิฉัน ชื่อ _____ ยินดีที่ได้พบคุณ

(สำหรับข้อ 4-5)

1. My name is _____ บอกชื่อ-สกุล _____

Greetings

การพบปะกันในชีวิตประจำวันตามปกติแล้วจะมีการทักทายกันตามธรรมเนียม สำหรับประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษ มักจะใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายว่า “สวัสดี” ในช่วงเวลาและกับบุคคลที่แตกต่างกันดังนี้

1. Good morning

Good morning แปลว่า สวัสดี (ตอนเช้า) ใช้กับบุคคลโดยทั่วไปตั้งแต่เวลาเช้าหรือหลังเที่ยงคืนถึงเวลาเที่ยงวัน หรือเวลาอาหารกลางวัน การออกเสียง Good morning มักจะเบาจนบางครั้งได้ยินแต่ morning สำหรับผู้ตอบนั้นก็กล่าว Good morning ในทำนองเดียวกัน

ตัวอย่าง

A : “Good morning.....”

B : “Good morning.....”

2. Good afternoon

Good afternoon แปลว่า สวัสดี (ตอนบ่าย) ใช้กับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไปตั้งแต่หลังเวลาเที่ยงวันหรือเวลาอาหารกลางวันจนถึงเวลาพระอาทิตย์ตกดินหรือราวหกโมงเย็น การออกเสียงทักทายนี้ออกเสียงเบาที่ Good เช่นเดียวกับ Good morning สำหรับผู้ตอบนั้นก็กล่าวคำว่า Good afternoon เช่นเดียวกับผู้ทักทาย

ตัวอย่าง

A : “Good afternoon.....”

B : “Good afternoon”

3. Good evening

Good evening แปลว่า สวัสดี (ตอนค่ำ) ใช้กับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไปตั้งแต่เวลาหลังหกโมงเย็นไปแล้ว คำทักทายนี้ออกเสียงเบาที่ Good เช่นเดียวกับ Good morning และ Good afternoon สำหรับผู้ตอบนั้นก็กล่าว Good evening เช่นเดียวกับผู้ทักทาย

4. Hello / Hi

Hello และ Hi แปลว่า สวัสดี ใช้กับบุคคลที่สนิทเป็นกันเองหรือในการทักทายที่มีได้เป็นพิธีการ จะไม่ใช้กับผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามอาจใช้กับพ่อแม่ หรือผู้ที่สนิทกันได้ในบางโอกาส สำหรับการตอบนั้น ผู้ตอบก็กล่าวเช่นเดียวกับผู้ทักทาย

ตัวอย่าง

Joe : “Hello, Jack.....”

Jack : “Hello.....”

5. How do you do?

How do you do? เป็นข้อความที่ใช้ทักทายกันเฉพาะกับคนที่พบหรือรู้จักกันเป็นครั้งแรกใช้ทั้งกลางวันและกลางคืน ข้อความนี้เป็นรูปคำถามที่มีความหมายว่า “สวัสดี” ซึ่งไม่ต้องการคำตอบ ดังนั้นผู้ตอบจึงต้องกล่าวตอบโดยใช้ How do you do? เช่นเดียวกับผู้ทักทาย

ตัวอย่าง

A : “How do you do?”

B : “How do you do?”

6. How are you? (การถามเกี่ยวกับทุกข์สุข)

หลังจากการกล่าวทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดี” แล้ว ประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษมักจะถือเป็นธรรมเนียมที่จะต้องถามทุกข์สุขของอีกฝ่ายหนึ่งติดตามมา โดยกล่าวข้อความต่อไปนี้

How are you? (คุณเป็นอย่างไร)

How are you..... ?

(today, this morning, this afternoon, this evening)

How have you been? ใช้ในกรณีไม่ได้พบกันนาน ๆ ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับ

How are you? บางครั้งก็มีการเพิ่มข้อความแสดงเวลาที่ถามเช่นเดียวกัน

สำนวนการถามทุกข์สุขมีหลายสำนวน เช่น

- How are you?	=	สบายดีไหม
- How are you today?	=	วันนี้เป็นไง
- How are you doing?	=	เป็นยังไงบ้าง
- How is everything?	=	ทุกอย่าง(ในชีวิต)ดีไหม
- How's everything going on?	=	ชีวิตไปถึงไหนแล้ว

สำหรับการตอบนั้น ตอบได้หลายอย่าง เท่าที่นิยมมีดังนี้

I'm fine.

(very well)

(quite well)

(O.K.)

บางครั้งอาจไม่ต้องมีประธานหรือกริยาครบ

ก็ได้ คือกล่าวเฉพาะข้อความข้างหลัง

Exercise 1: Match the utterances in column A with those in column B

Column A	Column B
_____ 1. Good morning, sir. How are you?	A. How do you do?
_____ 2. Good day, Mr. Roberts. It's good to see you again.	B. I have a terrible cold.
_____ 3. How do you do? My name's.....	C. I'm fine, thank you.
_____ 4. A: Are you doing okay? B: Awful. _____	D. My name is John Peterson.
_____ 5. Can I introduce myself?	E. Nice to see you again.
_____ 6. Are you Dr. Keith Bissett?	F. See you later
_____ 7. It's nice talking with you?	G. All right. Bye now.
_____ 8. I hope we'll meet again.	H. Yes, I am.
_____ 9. Hello. My name's Alex.	I. It's going well.
_____ 10. How is your business.	J. Pleased to meet you. I'm Andrew.

Exercise 2: Complete the following dialogs.

A: Hello _____. My name's Sukij Sukchai. I'm a new student.

B: Nice to meet you. My name's Lain Wang. I am a student in Grade 9.

A: _____. I'm in ESL class (ESL = English as a second language)

B: How have you been?

A: Awful. My wallet was stolen on the bus this morning.

B: _____.

A: Well, it's getting pretty late.

B: _____.

A: Good bye.

B: _____.

ภาคผนวก ฉ

รายละเอียดการสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) และการ
เสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. รายละเอียดการสัมภาษณ์ความคิดเห็นภายหลังจากการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1979) และการเสริมสร้าง อัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ผู้เรียนคนที่ 1

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมชอบกิจกรรมนี้โดยเฉพาะตอนที่ต้องทำร่วมกันเป็นกลุ่ม เพราะภาพเดียวกันแท้ๆ แต่คนหนึ่งก็มองเป็นแบบหนึ่ง ส่วนตัวผมก็มองเป็นอีกแบบหนึ่ง ทำให้ได้เห็นมุมมองอีกหลายอย่าง

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมนี้ ฝึกให้เราได้ใช้ทักษะในการคิดในทุกรูปแบบ ซึ่งเป็นการคิดอย่างสร้างสรรค์ และทำให้รู้จักคิดเพื่อแก้ปัญหาเป็น

1.3 กิจกรรมเกม

ผมว่าการเรียนแบบนี้ น่าจะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนามากกว่าเรียนจากหนังสือแต่เพียงอย่างเดียว เพราะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจและสนุกมากกว่าการเรียนแบบปกติ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

กิจกรรมนี้สอนให้ผมได้รู้หลายอย่าง คือ เมื่อเราทำอะไรด้วยความตั้งใจ และทำอย่างสม่ำเสมอ เราก็จะติดนิสัยกลายเป็นอย่างนั้น

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการเป็นพนักงานประจำ

ตอนนั้นผมทำงานที่ธนาคารออมสิน แต่เป็นแค่อัตราจ้าง ผมต้องการเป็นพนักงานประจำเพราะสวัสดิการดีกว่ามากๆ ก็คิดว่าจะต้องเรียนให้จบมัธยมต้น และเรียนต่อมัธยมปลายเลย หลังจากนั้นก็จะศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย เพื่อจะได้มีใบปริญญาและสามารถสมัครงานได้เป็นพนักงานประจำ

กิจกรรมนี้ทำให้รู้ว่าการตั้งเป้าหมายในชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทำให้เราได้รู้ว่าชีวิตเราควรจะไปทางไหนและเป้าหมายในวันข้างหน้าเป็นอย่างไร

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

รู้ว่าตัวเองไม่เก่งภาษา เคยไปเรียนพิเศษ ทั้ง Conversation ทั้ง grammar แต่ก็ยังไม่เห็นจะดีขึ้น จนมาทำกิจกรรมประเมินตนเองนี้แหละ ถึงเริ่มเข้าใจว่า ที่จริงแล้ว เราอ่อนด้อยตรงไหน และควรจะเสริมที่จุดใด จึงจะปิดข้อด้อยของเราได้ตรงจุดที่สุด

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

เคยรู้สึกว่าการเรียนที่ท้ออยู่เหมือนเป็นลัทธิอะไรหรือเปล่า รู้สึกเหมือนโดนล้างสมอง แต่ภายหลังก็ถึงเข้าใจว่าการเรียนแบบนี้ช่วยให้เราได้พัฒนาหลายอย่าง ไม่เพียงแต่การสอนที่เน้นในด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว แต่ยังช่วยให้ร่างกายแข็งแรงอีกด้วย

ผู้เรียนคนที่ 2

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมภาพ TAT

ตอนเห็นภาพครั้งแรก ก็คิดว่าภาพมันไม่ได้บอกชัดเจนว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วจะตอบถูกได้อย่างไร แต่เมื่อลองตั้งใจดูดีๆ ทำให้รู้ว่า ที่จริงภาพเหล่านี้ได้บอกรายละเอียดไว้ทั้งหมดแล้ว อยู่ที่เราจะสามารถคิดตามได้มากแค่ไหนคะ

1.2 กิจกรรมเกมส์ธุรกิจ

ดิฉันคิดว่ากิจกรรมที่สอนให้รู้จักคิด เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะปัญหาหลายๆ อย่างในทุกวันนี้ ล้วนแต่เพราะคนยังขาดการคิดที่ถูกต้อง ทำให้การดำเนินชีวิตผิดพลาด หากคนเรารู้จักคิด เชื่อว่าปัญหานั้นน้อยใหญ่แค่ไหน ก็สามารถใช้ความคิดในทางที่ถูกต้องเพื่อแก้ปัญหานั้นได้

1.3 กิจกรรมเกมส์

ดิฉันคิดว่าเป็นการเรียนในคาบที่สนุกที่สุด เพราะได้ออกกำลังกาย ได้ทำกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหว และเป็นยังการแข่งขันซึ่งแต่ละคนก็อยากจะทำให้ดีที่สุด

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

เมื่อก่อนดิฉันเป็นคนไม่มีระเบียบ อยากทำอะไรก็ทำ เสร็จบ้างไม่เสร็จบ้างก็ไม่มีอะไร แต่หลังจากผ่านกิจกรรมนี้แล้ว รู้สึกตัวเองเปลี่ยนไปหลายอย่าง และรู้สึกมีความสุขมากขึ้น

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากเรียนภาษาเพิ่มเติม

ดิฉันอยากเรียนภาษาเพิ่มเติมคะ เนื่องจากในอนาคต ดิฉันอยากทำงานเป็นเลขานุการ เพราะเป็นอาชีพที่ต้องประสานงานกับคนอื่น ๆ แต่ยังขาดความรู้ทางภาษา ซึ่งคงต้องเรียนภาษาเพิ่มเติม

กิจกรรมนี้ทำให้รู้ว่าเราควรกำหนดเป้าหมายชีวิตให้ชัดเจนว่าในวันข้างหน้าเราต้องการจะเป็นอะไร หรือทำอาชีพอะไร เพราะเป้าหมายคือจุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ คนที่ไม่ตั้งเป้าหมายอะไรในชีวิต ก็คงเหมือนเรือที่ไม่มีหางเสือ ชีวิตจะลอยไปลอยมาหาไม่รู้ว่าในวันนี้ควรเริ่มต้นจะทำอะไรก่อน

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้ ทำให้ดิฉันคิดได้ว่า คนเราควรพิจารณาผลงานที่ตนเองทำบ่อยๆ เพราะเรามักพิจารณาคณะอื่นรอบข้าง แต่ลืมที่จะพิจารณาตัวเองไป

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

เมื่อต้องฝึกคำพูดด้านบวกใหม่ๆ รู้สึกแปลกเหมือนกัน เพราะเคยรู้สึกว่าการพูดชมคนอื่น เขาจะรู้สึกที่เราไม่จริงใจหรือเปล่า คิดว่าการพูดความจริงนี่แหละดีที่สุดแล้ว แม้คำพูดของเราอาจจะทำร้ายใครบ้างแต่เราก็พูดความจริง ถึงวันนี้จึงได้รู้ว่า คำพูดแม้ว่าจะจะเป็นความจริง ก็อาจทำร้ายจิตใจของคนอื่น บางคนแม้จะเป็นความจริงแต่ก็ต้องการฟังกำลังใจมากกว่าคำพูดที่ดูเหมือนซ้าเติม ตัวเราเองก็ไม่อยากฟังคำพูดในด้านร้ายๆ เราก็ต้องพูดกับคนอื่นในด้านดีเช่นเดียวกัน เมื่อพูดกันแต่เรื่องดีๆ ก็จะทำให้หนักถึงกันแต่ในด้านดี อยากพูดคุยกันมากขึ้น เป็นกำลังใจให้กันมากขึ้น

ผู้เรียนคนที่ 3

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

เห็นภาพที่ครูให้มาครั้งแรก ก็ยังงงว่าจะตอบคำถามทั้ง 4 ข้อได้อย่างไร แต่หลังจากที่ตอบคำถามครบแล้ว ทำให้รู้ว่าถ้าเรามีความตั้งใจศึกษารายละเอียด จะทำให้รู้ถึงเหตุและผลของเหตุการณ์นั้นๆ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ยากที่สุด เพราะที่ผ่านมาไม่เคยต้องอะไรที่มีลักษณะคล้ายกับการทำโครงการแบบนี้ แต่พอครูบอกให้ทำด้วยกันเป็นกลุ่ม เลยคลายความกดดันไปได้นิดหน่อย เพราะอย่างน้อยก็ได้ปรึกษาหารือกันก่อน แล้วทดลองทำจริงๆ ก็ไม่ได้ยากอย่างที่คิด

1.3 กิจกรรมเกม

ตอนกิจกรรมโยนห่วง สำหรับหนูยากมากเลยนะ เพราะเป็นอุปกรณ์เลียนแบบซึ่งน้ำหนักเบา และกำหนดระยะได้ยากมาก ยิ่งเป็นผู้หญิงคงสู้ผู้ชายไม่ได้แน่ๆ แต่ตอนหลัง เมื่อครูอธิบายโดยเปรียบเทียบให้เข้าใจว่า ในชีวิตจริงของเราก็เหมือนกัน คงไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบหรือเตรียมพร้อมมาให้เราทุกอย่าง แต่เราจะแก้ไขสถานการณ์อย่างไร หรือจะมีวิธีอย่างไร เพื่อให้สิ่งที่เราคาดหวังไว้บรรลุผลสำเร็จ ทำให้หนูเข้าใจและเห็นด้วย จึงตั้งสมาธิกลับเข้าสู่เกมส์อีกครั้งค่ะ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

กิจกรรมนี้ ทำให้รู้ว่า ถ้าตั้งใจทำอะไรและเอาใจใส่กับมันแล้ว สิ่งๆ นั้นจะออกมาดีกว่าเดิม

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการรับปริญญา

หนูคิดว่าเมื่อเรียนจบมัธยมต้นแล้ว จะเปลี่ยนไปเรียนสายอาชีพ เพราะคิดว่าน่าจะเหมาะสมกับตัวหนูและมีทางสำเร็จมากกว่า เมื่อเรียนจบแล้วค่อยไปต่อปริญญาตรี ที่คิดว่าก็น่าจะเป็น มศร. หรือไม่ก็มหาวิทยาลัยที่มีเรียนภาคค่ำ เพราะคิดว่าน่าจะเรียนในเวลาปกติไม่ไหว แต่ไม่ว่าอย่างไร หนูก็ต้องเรียนจบและรับปริญญาให้ได้

หนูเป็นลูกสาวคนเดียว อยากได้อะไรก็ได้ ที่ผ่านมาไม่เคยคิดถึงเรื่องของอนาคต แต่ที่มาเรียนนี้ก็เพราะเห็นแก่แม่ เพราะแม่อยากให้มีโอกาสศึกษาเพื่อใช้ศึกษาต่อในวันข้างหน้า แต่เมื่อผ่านกิจกรรมนี้แล้ว ทำให้หนูรู้สึกอยากมีเป้าหมายในชีวิตบ้าง อยากมีโอกาสรับปริญญาสักครั้ง เพื่อให้แม่ภูมิใจ

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

หนูคิดว่า การได้ประเมินตัวเองเป็นสิ่งที่ดี เพราะที่จริงก็คงไม่อยากให้ใครมาเห็นข้อบกพร่องของตัวเอง ซึ่งแต่ละคนก็สามารถคิดเองได้ว่าควรจะแก้ไข หรือปรับปรุงอย่างไร เพียงแต่ก่อนหน้านี้ ยังไม่รู้วิธีประเมินอย่างถูกต้อง เลยยังไม่รู้ว่าตัวเองมีข้อบกพร่องมากน้อยแค่ไหน

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ที่จริงเป็นคนขี้อายมาก ยิ่งต้องมาเต้นเกาซิกิดด้วยแล้ว เป็นเรื่องยากสำหรับหนูมากในช่วงแรก ไม่กล้าเต้นเลย แต่โชคดีที่เพื่อนๆ ที่อยู่ในกลุ่มพยายามกระตุ้นและให้กำลังใจ ทำให้หนูมีความกล้าขึ้น จนตอนนี้ สามารถสาธิตกิจกรรมต่าง ๆ หน้าห้องได้แล้วนะคะ

ผู้เรียนคนที่ 4

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

เคยรู้สึกว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยาก เนื่องจากไม่รู้ว่าจะสื่อสารให้คนอ่านเข้าใจได้อย่างไร แต่พอเรียนรู้หลักการตั้งคำถามจากรูปภาพพวกนี้ ทำให้การเขียนง่ายขึ้นค่ะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ในตอนแรกที่ไม่รู้ว่าจะต้องทำกิจกรรมเกมธุรกิจ ก็รู้สึกกังวลเหมือนกัน เพราะไม่เคยทำธุรกิจอะไรมาก่อน ไม่เคยรู้จักวางแผนลักษณะนี้ แต่พอครูแนะนำเคล็ดลับจากการตอบคำถาม Wh-Word ทำให้รู้ว่าที่จริงก็ไม่ยากอย่างที่คิด แค่เราต้องรู้จักธุรกิจของเราให้ดีกว่าก่อนว่าจะขายอะไร ที่ไหน เมื่อไร และเขียนแผนไปตามนั้น ซึ่งก็ไม่ยากอย่างที่คิดในตอนแรก

1.3 กิจกรรมเกม

กิจกรรมนี้ ทำให้เรารู้ว่า นอกจากจะต้องมีความกล้าในการตัดสินใจแล้วยังต้องรู้จักประเมินตัวเองด้วยว่าเรามีความสามารถขนาดไหนค่ะ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ตอนแรกรู้สึกแปลก ๆ เพราะชีวิตไม่เคยทำอะไรมีแบบแผนขนาดนี้ รู้สึกไม่ค่อยชินเท่าไร ถึงแม้ว่าทั้งหมดจะเป็นเรื่องที่เราทำในแต่ละวันอยู่แล้วก็ตาม แต่สุดท้ายก็ทำไปเรื่อยๆ และเริ่มมองเห็นคุณค่าในกิจกรรมมากขึ้น เชื่อว่าถ้าทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ กับรายวิชาอื่นคงจะสอบผ่านทุกตัวแน่

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากเรียนภาษาเพิ่มเติม

ก่อนหน้านี้ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษเลย แต่หลังจากได้เรียนอีกครั้งในเทอมนี้ กลับรู้สึกว่ ภาษาอังกฤษไม่ยาก ถ้าวิธีเรียนที่สนุก หลังจากนั้นก็จะตั้งใจเรียนให้มากกว่าเดิม ซื้หนังสือมาอ่านเพิ่ม โดยเฉพาะ Grammar ที่ดิฉันไม่ถนัด ส่วนอนาคตก็อยากเรียนภาษาอื่นๆ เพิ่มเติม

เคยเป้าหมายแต่ไม่เคยนึกถึงวิธีการที่จะเดินไปสู่เป้าหมายนั้นเลยไม่เคยจะสำเร็จซักเรื่อง พอ มาเข้าร่วมกิจกรรมนี้แล้ว ถึงได้รู้ว่าตัวเองพลาดตรงไหน

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

เป็นกิจกรรมที่ทำให้ได้รู้จักตัวเองได้ดี เหมือนส่องกระจกดูตัวเอง และคิดเองว่าควรจะทำปรับปรุง ตัวเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของตัวเองอย่างไร

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ก่อนหน้านี้เป็นคนไม่กล้าพูดคุยกับใครแต่พอผ่านกิจกรรมเหล่านี้แล้ว รู้สึกว่าคำพูดมีพลังมาก เพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่เพื่อนพูดให้กำลังใจ ทำให้ดิฉันรู้สึกมีความสุขมาก รู้สึกตัวเองเป็นคนมีคุณค่า และมั่นใจที่จะพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้นค่ะ

ผู้เรียนคนที่ 5

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ครั้งแรก ผมก็คงเหมือนเพื่อนคนอื่น คือไม่เห็นอะไรมากไปกว่าภาพที่ครูให้ ตอบได้แค่ว่ามีใคร ทำอะไร ที่ไหน แต่บอกมากกว่านี้ก็ได้ แต่เดี๋ยวนี บางทีแค่เห็นภาพ อย่างกับว่าผมได้ไปสถานที่นั้น มาจริงๆ เลย

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ตอนทำกิจกรรมเป็นกลุ่มก็ไม่ค่อยอยากทำอะไร แต่พอต้องทำคนเดียวความเชื่อมั่นก็ลดลงไป น้อย เลยรู้สึกว่าทำผลงานออกมาไม่ค่อยดีนัก

1.3 กิจกรรมเกม

ผมชอบกิจกรรมนี้ที่สุด นอกจากจะเรียนในห้องแล้ว กลับไปบ้านผมยังไปป่าที่บ้านอยู่เลย

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

เมื่อก่อนที่เป็นคนขี้เกียจทำงานมากๆ ไม่อยากทำเลย ยิ่งต้องมาทำทุกๆ และเดิมๆ ด้วย แต่พอ ทำบ่อยๆ ก็ติดเป็นนิสัย รู้สึกว่าเลิกนิสัยขี้เกียจได้บ้างแล้ว

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากเรียนจบปริญญา

ผมตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเรียนจบปริญญาตรีให้ได้ ถ้าเรียนจบม.ต้นแล้ว ก็จะเรียน กศน.ต่อใน ระดับ ม.ปลายครับ หลังจากนั้นก็คงไปต่อ ปวส.สายอาชีพ ซึ่งน่าจะไม่ว่าสายสามัญ คงเลือก

เรียนด้านเครื่องยนต์ หลังจากนั้นก็ตอบปริญาตรี ซึ่งผมกำลังหาข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนปริญาตรีทาง Internet อยู่ คิดว่าน่าจะสะดวกกว่า

กิจกรรมนี้ ทำให้เรียนรู้ว่าการตั้งเป้าหมายที่ดี นอกจากจะทำให้เห็นแนวทางที่เรากำลังจะไปแล้วยังทำให้เห็นถึงอุปสรรคต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งทำให้เรามีเวลาในการเตรียมตัวรับมือล่วงหน้า

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ผมคิดว่า คนเราจะไม่มีวันประสบความสำเร็จได้ ถ้าไม่มองเห็นข้อผิดพลาดของตัวเอง เพราะเราก็จะมีจุดอ่อนอย่างนั้นเรื่อยไปโดยไม่ได้แก้ไข กิจกรรมนี้จึงมีประโยชน์มากๆ ครับ

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

มีคนเคยบอกว่า ผมเป็นมนุษย์เจ้าปัญหา เพราะพบกับปัญหาต่าง ๆ มาอย่างซาชิน แต่ตอนนี้ไม่แล้ว เมื่อไหร่ก็ตามที่เริ่มรู้สึกมีปัญหา ก็จะฝึกคิดในทางที่ดี ทำตามวิธีที่ครูสอน เชื่อว่าปัญหาทุกอย่างมีทางแก้ไข

ผู้เรียนคนที่ 6

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ปกติผมเป็นคนคิดอะไรน้อยมากๆ เพราะรู้สึกว่า คิดมากไปก็ปวดหัว หลังๆก็เริ่มคิดอะไรมากขึ้น เพราะกิจกรรมนี้สอนให้เราต้องทำความเข้าใจแต่ละเหตุการณ์ได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ผมคิดว่าบางกิจกรรมค่อนข้างยากและยังไกลตัวไปหน่อย ควรเป็นเรื่องที่ง่ายและใกล้ตัวมากกว่านี้

1.3 กิจกรรมเกม

เกมการแข่งขันแบบนี้ ทำให้เรียนรู้การแก้ปัญหาเฉพาะและเมื่อต้องเจอสถานการณ์ที่ทำให้ต้องตัดสินใจด้วย

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ตอนที่ครูมอบหมายงานชิ้นนี้ให้ทำ รู้สึกเป็นกิจกรรมที่ดูแล้วน่าเบื่อที่สุด เพราะเหมือนชีวิตอยู่ในกรอบ แต่พอลองทำไปได้ซึกพัก และกลับไปลองอ่านที่เราเขียนในวันแรก รู้สึกเลยว่าตัวเองมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริงๆ

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการศึกษสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมปลาย

ผมตั้งใจว่าจะเก็บหน่วยกิตที่เหลือทั้งหมดและเรียนให้จบภายในปีหน้า และจะเรียนต่อมัธยมปลาย โดยเลือกเรียนวิธีเรียนทางไกลเหมือนเดิม แต่จะตั้งใจเรียน เพื่อที่จะเรียนจบให้เร็วที่สุด

กิจกรรมนี้ฝึกให้มีการตั้งเป้าหมายบ่อยมาก ทั้งระยะสั้น กลางและยาว เลยกลายเป็นคนรู้จักตั้งเป้าหมายไปเลย เดียวนี้ แม้แต่ตอนเช้ายังต้องนึกก่อนเลยว่าวันนี้จะทำอะไรเป็นอย่างแรก

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ผมพยายามหลีกเลี่ยงมากที่สุด เพราะคิดว่าตัวเองคงทำได้ไม่ดี แต่พอต้องมาประเมินตัวเองจริงๆ ก็รู้ว่าเราไม่ได้แยขนาดที่คิดไว้ เพียงแต่ที่ผ่านมายังไม่รู้ว่าควรแก้ไขจุดอ่อนจากตรงไหน

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ที่จริงไม่อยากจะเรียนตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ แต่แม่บอกให้มา คิดว่าคราวนี้ก็คงสอบไม่ผ่านเพราะคราวที่แล้วก็สอบไม่ผ่านและคะแนนสอบยังแย่มากๆ รู้สึกไม่มีความมั่นใจในตัวเอง แต่พอผ่านกิจกรรมนี้แล้ว รู้สึกว่าตัวเราเองก็มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้มากกว่านี้ มีความมั่นใจขึ้นมาก รู้สึกว่าการเรียนไม่ยากอย่างที่คิด

ผู้เรียนคนที่ 7

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ตอนแรกไม่เห็นภาพยังรู้สึกว่าเป็นภาพทางจิตวิทยาไร้เปล่า เพราะเคยเห็นทางทีวีว่าจิตแพทย์ให้คนใช้ตอบคำถามจากภาพคล้ายๆแบบนี้ เลยรู้สึกเหมือนต้องระวังตัวในการตอบ แต่พอรู้ว่าไม่มีถูกผิดก็สบายใจขึ้นและกล้าตอบมากขึ้นค่ะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของดิฉันโดยตรง เพราะดิฉันก็ทำอาชีพค้าขาย แต่รายได้กลับไม่แน่นอน บางเดือนขายได้กำไรดีมาก แต่บางเดือนกลับไม่มีลูกค้าเลย และก็รู้สึกด้วยซ้ำว่าผิดพลาดที่ตรงไหน ภายหลังจากกิจกรรมนี้ถึงได้รู้ว่า ที่จริงผิดพลาดมาตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำ เพราะขายของโดยไม่ได้วิเคราะห์ลูกค้า รู้เพียงแต่ว่าชอบและคิดว่าจะทำได้ดี เมื่อทำจริงๆ จึงเกิดอุปสรรคมากมาย ถึงตอนนี้ก็ต้องตามแก้ปัญหาไปที่ละอย่าง แต่ก็จะนำความรู้จากการเรียนครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ค่ะ

1.3 กิจกรรมเกม

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่สนุกมาก และก็มีหลากหลาย ถึงแม้จะมีกฎ กติกาการเล่นอย่างเดียวกัน แต่ได้เรียนรู้การกำหนดผลของความสำเร็วจนในแต่ละเกมที่แตกต่างกัน

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ดิฉันเป็นคนไม่เรียบร้อยเท่าไร ต้องทำอะไรทุกวันด้วยกิจกรรมเดิมๆแบบนี้ แถมยังต้องจดบันทึกด้วย แทบเป็นเรื่องที่ไม่ไปไม่ได้ แต่เมื่อลองทำไปได้ซักพักก็เริ่มจะชิน คิดว่าถ้าต้องทำกิจกรรมนานกว่านี้คงกลายเป็นคนละเอียดไปเลย

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการเป็นพยาบาล

ดิฉันอยากเป็นพยาบาลค่ะ ตั้งใจไว้ว่า ถ้าเรียนจบเมื่อไหร่ จะไปสมัครเรียนต่อทางด้านพยาบาลซึ่งเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้น เพื่อจะได้ประกาศนียบัตรและใช้สมัครงานได้

ก่อนหน้านี้ไม่เคยตั้งเป้าหมายอะไร เพราะรู้สึกในชีวิตคือความไม่แน่นอน แต่หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมนี้แล้ว รู้สึกว่า การตั้งเป้าหมายเป็นสิ่งจำเป็น เพราะทำให้เรารู้ว่าชีวิตจะเดินไปในทิศทางไหน

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้ ทำให้เห็นในแง่มุมมองของตัวเองอย่างที่ไม่เคยเห็นทั้งด้านที่ดีและข้อผิดพลาดหลายๆอย่าง

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ดิฉันชอบกิจกรรมจินตนาการเพราะช่วยเรื่องความคิดได้มากเลย เมื่อก่อนจะเครียดไปซะทุกเรื่อง แต่ตอนนี้ไม่เครียดแล้ว สบายใจดีค่ะ

ผู้เรียนคนที่ 8

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

หนูจะกลายเป็นคนช่างสงสัยก็จากภาพพวกนี้แหละ เพราะต้องมาตอบคำถามบ่อยๆว่า เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นได้อย่างไร สุดท้ายจะจบแบบไหน ทำให้กลายเป็นคนช่างสงสัยไปเลย

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ที่ผ่านมาเราไม่เคยเรียนแบบที่ฝึกให้คิด เรียนแต่แบบท่องจำเพื่อจะนำไปสอบ สุดท้ายพอสอบเสร็จก็ลืม แต่ไม่ได้เข้าใจอย่างแท้จริง แต่ตอนนี้ เราเรียนแบบให้คิด เรียนแบบเข้าใจ เชื่อว่าสุดท้ายแล้วน่าจะได้ผลที่ดีมากกว่าการเรียนแบบเดิมๆ

1.3 กิจกรรมเกม

หนูคิดว่ากิจกรรมที่นำมาประกอบการเรียน เป็นกิจกรรมที่ไม่หนักมาก ต่อให้คนที่ไม่ค่อยเก่งภาษาอังกฤษก็สามารถปฏิบัติตามได้ง่าย ทำให้เกิดความรู้สึกร่วมกิจกรรมมากขึ้น

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ตอนที่ได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมนี้ใหม่ ๆ บอกได้เลยว่าทำด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย ก็คิดว่าจะทำให้เสร็จๆ ไป แต่เมื่อลองทำด้วยความตั้งใจ ก็เปลี่ยนความคิดใหม่ว่าที่จริงก็ไม่ได้น่าเบื่ออะไร กลับทำให้เราได้เห็นพัฒนาการในแต่ละเรื่อง และรู้สึกมีความรับผิดชอบมากขึ้นเล็กน้อย

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : เปิดร้านเสริมสวย

ดิฉันอยากเปิดร้านเสริมสวยค่ะ เพราะเป็นคนชอบแต่งตัว เวลาว่างๆ ก็ชอบดูแบบผมตามนิตยสารแล้วก็จำไว้ บางทีก็ลองหัดทำผมเพื่อนตามแบบในหนังสือ แต่ก็ยังไม่ค่อยสวย เลยคิดว่าอาจจะไปเรียนทำผมเพิ่มเติมค่ะ

กิจกรรมนี้ทำให้เรารู้เคล็ดลับการกำหนดเป้าหมายอย่างหนึ่ง คือกำหนดสิ่งที่เราสามารถทำได้สำเร็จได้ง่ายไว้ลำดับต้นๆ เพื่อที่เราจะได้บรรลุเป้าหมายอย่างไม่ยากเย็นนัก และยังช่วยเสริมสร้างกำลังใจในการทำเรื่องที่ยากขึ้นไปได้เป็นอย่างดีค่ะ

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ดิฉันคิดว่าการประเมินตนเองก็เพื่อจะรู้ว่าตัวเองเป็นยังไง นิสัยยังไง สภาพของตัวเองตอนนี้เป็นยังไง จะได้ใช้ชีวิตที่ถูกต้องตามสไตล์ของตัวเอง

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

กิจกรรมนี้ ช่วยในเรื่องการควบคุมอารมณ์ได้ดี เดิมดิฉันมักจะมีเรื่องทะเลาะกับแฟนเป็นประจำ เพราะดิฉันเป็นคนขี้โมโห ทำให้มีความทุกข์มาก แต่ตอนนี้ รู้สึกเลยว่ามีความสุขมากขึ้น บางครั้งตื่นนอนในตอนเช้าก็จะฝึกสมาธิบ้าง ฝึกโยคะบ้าง ทำให้เวลาที่มีเรื่องเดิมที่เคยโกรธ ก็รู้สึกโกรธหรือโมโหน้อยลง ทำใจได้มากขึ้น ยิ่งช่วงหลังรู้สึกสงบ และมีควบคุมตัวเองได้ง่ายขึ้น

ผู้เรียนคนที่ 9

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ตอนแรกกิจกรรมนี้ดูยากมากนะ เพราะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษซึ่งก็ยากอยู่แล้ว ยังต้องตอบคำถามยาวๆ อีก แต่หลังๆ ก็ง่ายขึ้น เพราะครูบอกการบรรยายครั้งนี้ ไม่มีผิดมีถูก อยู่ที่ใครจะจินตนาการไปแบบไหน

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

เป็นการเรียนที่ฝึกให้ผมรู้จักให้คิดอย่างเป็นระบบ ถือเป็นประสบการณ์ที่มีค่า

1.3 กิจกรรมเกม

การเรียนภาษาอังกฤษแบบนี้ น่าจะกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้มากกว่า เพราะได้เรียนรู้จากอุปกรณ์จริง ได้เล่นของจริงซึ่งจะทำให้เกิดการจดจำที่ดีมากกว่าการท่องจำแบบปกติ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ผมไม่ใช่คนที่มีความรับผิดชอบอะไร เมื่อก่อนตอนเรียนในโรงเรียนการบ้านก็ไม่เคยทำ พอครูสั่งให้จดบันทึกตั้ง 14 วัน ยังกินอยู่เลยว่าทำได้ไม่ครบแน่ๆ แค่ทำได้ซัก 3 วันก็เก่งแล้ว แต่ไปๆมาๆ รู้ตัวอีกที ผมก็ทำไปได้ตั้งอาทิตย์นึงแล้ว เลยพยายามทำต่อ แม้ว่าจะมีบางวันที่ทำได้ไม่ครบ แต่อย่างน้อยผมก็เรียนรู้ว่าผมได้พยายามอย่างเต็มที่แล้ว

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการมีกิจการเป็นของตัวเอง

อยากมีกิจการเป็นของตนเอง เพราะต้องการนำเงินที่ได้มาใช้หนี้ ถ้าทำงานรับจ้างไปวัน ๆ คงจะทำอย่างนั้นไม่ได้ ธุรกิจที่คิดไว้ว่าจะเป็นร้านอาหารเพราะไม่ค่อยมีความรู้เรื่องอื่น ก็คงจะต้องเริ่มต้นทำจากอาชีพที่เรารู้จักมากที่สุด และไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากจุดนั้น

เป็นกิจกรรมที่ดี เพราะถ้าไม่รู้จักตั้งเป้าหมายก็ไม่มีทางจะสำเร็จในเรื่องใด

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

เป็นกิจกรรมที่ทำให้ต้องหันกลับมาสังเกตสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเอง ได้เห็นทั้งข้อดีและข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งน่าจะได้อะไรจากการประเมินจากคนอื่น

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ในช่วงวันแรกๆ ของการฝึก รู้สึกเหนื่อยมาก ๆ และทำได้ไม่ครบ น้องก็มายั่วโมโหว่าเดินอะไรแปลกๆ ทำให้รู้สึกอายนะ เลยกทำบ้าง ไม่ทำบ้าง แต่ตอนหลังก็พยายามจะควบคุมสติเวลาถูกล้อเลยทำให้สามารถปฏิบัติต่อไปได้จนมาถึงวันสุดท้าย ซึ่งก็ทำให้รู้สึกดี สดชื่น ต่างกับตอนแรกที่รู้สึกไม่ชิน และเหนื่อยมาก แต่ตอนนี้ไม่เหนื่อยแล้ว

ผู้เรียนคนที่ 10

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ภาพเหล่านี้ทำให้ต้องคิดตามว่าแต่ละภาพมีที่มาที่ไปอย่างไร แล้วถ้าเหตุการณ์เป็นอย่างไรที่เราคิดจริงๆ จะมีจุดจบอย่างไร ซึ่งทำให้รู้สึกว่ากำลังฝึกคิดอย่างมีเหตุผลนะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ตอนแรกก็รู้สึกว่าเรียนภาษาอังกฤษก็ค่อนข้างยากอยู่แล้ว ยังต้องมาคิดแผนงานอะไรให้มันยากไปกว่าเดิมอีก แต่พอรู้หลัก 5W1H แล้วก็ไม่น่าจะยากเท่าไร ที่สำคัญการเรียนแบบนี้ ไม่ใช่ดีกับแค่การทำธุรกิจ เพราะไม่ว่าจะเริ่มทำอะไรก็ควรใช้หลักนี้ทั้งนั้น

1.3 กิจกรรมเกม

รู้สึกว่าทำด้วยความตั้งใจทำกิจกรรมนี้มากที่สุด เลยคิดว่าทำผลงานน่าจะออกมาได้ดี

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

สิ่งที่ครูให้ทำแต่ละวัน ทำให้เรามีทั้งสุขภาพดี และจิตใจดี ดิฉันจึงตั้งใจว่าจะทำต่อไปเรื่อยๆ เพราะเห็นผลดีกับตัวเองจริงๆ

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากมีเงินเก็บให้ได้มากๆ

ดิฉันเป็นคนใช้จ่ายฟุ่มเฟือย อายุก็ขนาดนี้แล้วก็ทำงานมาหลายปี แต่ยังไม่มียกเก็บเลย พอครูให้ลองฝึกตั้งเป้าหมาย ก็เลยตั้งเป้าไว้ว่าจะต้องมีเงินเก็บให้ได้มากๆ เพื่อว่าวันข้างหน้าจะได้ไม่ลำบาก ซึ่งครูได้แนะนำให้แบ่งเงินออมไว้ตั้งแต่ได้รับเงินเดือน 20% ถือเป็นวิธีที่ดีมากค่ะ เพราะก่อนหน้านี้ จะรอเก็บเงินจากเงินที่เหลือใช้ สุดท้ายก็เก็บไม่ได้ พอลองมาเปลี่ยนวิธีตามที่ครูแนะนำ ก็สามารถเก็บได้จริงๆ

ถ้าดิฉันไม่ได้มาเรียนครั้งนี้ ก็คงจะยังไม่รู้วิธีบริหารเงินที่ดี นอกจากนี้ยังได้ประสบการณ์ใหม่ๆ อีกหลายเรื่องซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ดีมาก นอกจากได้ความรู้ในบทเรียนแล้ว ยังเหมือนได้เรียนรู้การวางแผนดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องอีกด้วย

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

เป็นกิจกรรมที่ดีเพราะทำให้รู้จักประเมินตัวเองว่าเราเป็นยังไง ต้องการอะไร และต้องทำอะไรบ้างจึงจะได้ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ดิฉันแทบไม่เคยมีเวลาออกกำลังกายเลย ทุกวันนี้ ตื่นเช้ามาก็ต้องทำงาน กว่าจะกลับถึงบ้านก็มีแล้ว กลับมายังต้องซักผ้ากับทำความสะอาดบ้านอีก เพราะฉะนั้น การจะหาเวลาเพื่อเข้าฟิตเนสจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เมื่อมีกิจกรรมนี้จึงมีประโยชน์กับสุขภาพตัวเองโดยตรง ที่สำคัญการฝึกโยคะยังมีทำที่ง่ายและจะฝึกเวลาไหนก็ได้

ผู้เรียนคนที่ 11

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมชอบการเรียนภาษาอังกฤษแบบนี้นะ ได้ทำกิจกรรมแปลกๆ มากมาย เพราะบางทีการเรียนที่มีแต่ตัวหนังสืออย่างเดียวก็น่าเบื่อ แต่การเรียนด้วยภาพทำให้รู้สึกสนุกกว่า

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ผมรู้สึกว่ากิจกรรมนี้ค่อนข้างยากสำหรับผมเหมือนกัน ที่ผ่านมามีเคยต้องตั้งคำถามอะไรแบบนี้ไม่เคยต้องวางแผนอะไรมากมาย และที่สำคัญผมรู้สึกว่ามันยังเป็นเรื่องที่ไกลตัวไปหน่อย

1.3 กิจกรรมเกม

กิจกรรมนี้ฝึกให้ผมมีความกล้าในการตัดสินใจมากขึ้นครับ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากกิจกรรมนี้คือ เมื่อทำงานอย่างตั้งใจ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะออกมาดี

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากทำธุรกิจส่วนตัว

ผมอยากทำธุรกิจส่วนตัวครับ แต่ยังไม่ได้รับอนุญาตว่าอยากทำประเภทไหน เพราะอาจจะยังหาอะไรที่เหมาะสมกับตัวเองไม่เจอ แต่คิดว่าชีวิตนี้ไม่อยากทำงานตอกบัตร อยากมีอะไรเป็นของตัวเอง ซึ่งผมคงต้องเริ่มจากหาความชอบของตัวเองให้เจอแล้วดูว่าเราเหมาะกับธุรกิจแบบนั้นหรือไม่ แล้วค่อยมาศึกษาอย่างจริงจังว่าจะทำธุรกิจนั้นอย่างไร

ผมเรียนรู้ว่าการกำหนดเป้าหมายที่ยากและไม่เหมาะสมกับความสามารถของตัวเอง ทำอย่างไรก็ไม่มีความสำเร็จ ดังนั้น ถ้าผมจะตั้งเป้าหมายอะไรก็ควรเหมาะสมกับความสามารถของผมด้วยครับ

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้มีประโยชน์เพราะคนเราต้องมีเรื่องให้ประเมินไปตลอดทั้งชีวิต ทั้งการเลือกซื้อของ การเลือกคบเพื่อน หรือการตัดสินใจจะทำอะไรในแต่ละวัน

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

เมื่อก่อนเพื่อนมีปัญหาแล้วมาปรึกษา ทั้งออกหักหรือเงินไม่พอใช้ ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้ เพราะลำพังปัญหาของตัวเองก็มากอยู่แล้ว แต่เมื่อฝึกบ่อยๆ ความคิดก็เปลี่ยนไป ทำให้รับรู้ว่าแม้จะไม่สามารถช่วยอะไรได้มากนัก แต่เพียงแค่คำพูดบางคำก็เป็นกำลังใจให้กับพวกเขาได้แล้ว

ผู้เรียนคนที่ 12

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมคิดว่ากิจกรรมนี้ เป็นกิจกรรมคลายเครียดได้อย่างหนึ่ง เพราะผมเป็นคนชอบดูรูปภาพอยู่แล้ว กิจกรรมนี้ผมเลยตั้งใจเรียนเป็นพิเศษ ทำให้ผมได้รู้ว่าภาพสามารถบอกเรื่องราวให้เราได้มากมาย

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

คิดว่าเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างยากนะ แต่ครูก็คงมองแล้วว่ามีความประโยชน์กับพวกเรา เพราะแต่ละคนก็อยู่ในวัยทำงานแล้วทั้งนั้น

1.3 กิจกรรมเกม

ผมรู้สึกว่าการเรียนนี้เป็นกิจกรรมที่ดิฉันตั้งตารอให้วนกลับมาทีสุด เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุกได้เรียนบทเรียนที่ชอบ และทำกิจกรรมที่ตัวเองสนใจ ที่สำคัญเหมือนได้หัวเราะทั้งคาบเลย

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

เป็นกิจกรรมที่เหมือนเครื่องยืนยันว่า "ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น"

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อาชีพเสริม

ผมตั้งใจจะเรียนให้จบเร็วที่สุด เพราะผมอายุยังไม่มาก ถ้าหากตั้งใจเรียนจริงๆ น่าจะจบได้ไม่นานนัก หลังจากนั้นคงประกอบอาชีพเสริมอะไรซักอย่าง

ผมไม่ค่อยตั้งเป้าหมายอะไรที่ไกลตัวนัก ส่วนมากก็แค่วันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ควรจะทำอะไร เพราะรู้สึกว่ายิ่งไกลยิ่งทำไม่ค่อยได้ เพราะมีตัวแปรอื่นๆมาแทรกเยอะ แต่เมื่อผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่นี้แล้ว ทำให้ผมรู้ว่าถ้าหากเรามีการวางแผนที่ดีแล้ว ความผิดพลาดก็จะน้อยลง

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว ทำให้รู้ว่าบางอย่างที่เราคิดอาจจะไม่ใช่ออย่างนั้น สิ่งที่เราคิดว่ายาก แต่อาจเป็นสิ่งที่เราทำได้ดีและทำให้หันกลับมามองอีกด้านหนึ่งที่ดีของตัวเอง

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ผมรู้สึกว่าจิตใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร มีสมาธิน้อย ถ้าวันไหนมีเรื่องกลุ่มๆ วันนั้นจะทำงานได้ไม่เต็มที่ กลายเป็นว่ามีจิตใจจดจ้องอยู่แต่กับปัญหา กลางคืนก็นอนไม่ค่อยหลับ แต่พอตื่นมาก็ปวดศีรษะมาก ช่วงหลังจากผ่านร่วมกิจกรรม รู้สึกมีสมาธิขึ้น มีสติจดจ่ออยู่กับงาน ไม่ฟุ้งซ่าน รู้สึกปัญหาที่มีเล็กลง

ผู้เรียนคนที่ 13

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมเชื่อว่าคนที่ฝึกคิดมากๆ จะทำให้มีจินตนาการดี ยิ่งสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ทั้งหมดตามที่ครูสอนแล้ว นอกจากนี้ ถ้าได้ฝึกคิดมากๆ ก็น่าจะช่วยให้ฉลาดขึ้นด้วยนะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ที่ผ่านมาไม่เคยต้องตั้งคำถามกับอะไร อยากทำอะไรก็ทำไปแบบนั้น ไม่เคยต้องคิดหาเหตุผลในเรื่องอื่นๆ ประกอบแต่พอมาทำกิจกรรมนี้แล้วถึงรู้ว่าควรคำนึงถึงเรื่องอื่นๆ ด้วย เพราะยังมีเหตุผลอีกมากมายที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว

1.3 กิจกรรมเกม

เมื่อก่อนเป็นคนไม่ค่อยกล้าตัดสินใจจะทำอะไร มักจะให้คนอื่นตัดสินใจแทนเสมอ แต่เมื่อผ่านกิจกรรมนี้แล้ว ทำให้รู้ว่าความกล้ามีความสำคัญมากๆ เพราะความกล้าจะทำให้เรามีความเชื่อมั่นในตัวเองและเป็นจุดเริ่มต้นของความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ครับ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ตอนแรกๆที่ครูให้ทำบันทึกความก้าวหน้าก็รู้สึกอึดอัดแต่พอไปประมาณ 4-5 วันเริ่มรู้สึกชินและเริ่มจะติดเป็นนิสัย ซึ่งก็ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีนะ

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อาชีพเสริม

ก่อนหน้านี้นี้ผมกับแฟนอยู่กันสองคน ถ้าพังรายได้ของผมกับของแฟนก็พอเลี้ยงตัวเองได้ไม่ถึงกับลำบากอะไร แต่ตอนนี้แฟนผมตั้งท้องได้ 4 เดือนแล้ว ถ้าจะต้องมีอีกหนึ่งชีวิตเพิ่มขึ้นมา ผมไม่แน่ใจว่าเงินเดือนของเราสองคนจะเพียงพอกับการเลี้ยงลูกให้ดีที่สุดได้หรือไม่ ดังนั้น ผมจึงคิดจะหาอาชีพเสริมเพื่อนำรายได้มาจุนเจือครอบครัวครับ

กิจกรรมนี้ทำให้ผมรู้จักการวางแผนเพื่ออนาคตอย่างเป็นระบบมากขึ้น

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้ทำให้ได้ย้อนกลับไปดูข้อผิดพลาดของตัวเอง และทำให้เรียนรู้การแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ที่จริงก็เคยสงสัยว่าการทำกิจกรรมแบบนี้ มันเกี่ยวกับผลการเรียนตรงไหน เล่นโยคะหรือเต้นเกาซิกิ จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นจริงๆ หรือ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็รู้ว่าการจะเรียนดีหรือไม่ขึ้น ปัจจัยอื่นๆ ก็มีผลสำคัญ ถ้าเรามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีจิตใจที่สงบ ก็จะส่งผลให้เราสามารถเรียนรู้และจดจำได้มากขึ้น

ผู้เรียนคนที่ 14

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

จำได้ว่า เมื่อตอนเป็นเด็ก ครูมักจะให้เขียนประโยคชัก 1 ย่อหน้าเพื่ออธิบายภาพ แล้วรู้สึกว่ายากมากๆ เพราะอธิบายไม่ได้ แต่พอมาเรียนในครั้งนี่ ทำให้เราเข้าใจรายละเอียดต่างๆ มากขึ้น จนตอนนี้ คิดว่าน่าจะเขียนประโยคอธิบายได้มากกว่าตอบคำถาม 4 ข้อนี้แล้วนะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

เคยได้ยินแต่ว่าการค้าขายต้องรู้จักการวางแผนธุรกิจ แต่ก็ไม่รู้ว่าทำอย่างไร เมื่อมีกิจกรรมนี้ถึงได้รู้ว่าวิธีการทำแผนธุรกิจเป็นอย่างไร ซึ่งก็ไม่ยากอย่างที่คิดไว้

1.3 กิจกรรมเกม

ตอนแรกก็คิดว่ายากนะ ไหนจะต้องท่องบทสนทนา ไหนจะตั้งสมาธิไปกับการเล่นเกมสื่อก แต่พอลองทำไปเรื่อยๆ ก็เริ่มชิน พุดไหลรื่นขึ้น

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ดิฉันคิดว่าถ้าเราตั้งใจจะทำสิ่งใหญ่ๆ ให้สำเร็จ ก็ต้องเริ่มจากทำสิ่งเล็กๆ ให้สำเร็จก่อน เช่นเดียวกับกิจกรรมเหล่านี้ ถ้าเรามีพื้นฐานที่ดี มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ การเรียนรู้ในเรื่องอื่นๆ ก็น่าจะไม่ง่ายค่ะ

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากเปิดร้านกาแฟ

เวลาไปร้านกาแฟซึ่งแต่งร้านสวยงามแล้วรู้สึกดีมาก ๆ คิดไว้ว่าอยากมีร้านเป็นของตัวเองและแต่งร้านให้น่ารักๆ แต่ตอนนี้ยังไม่มีเงินทุน ก็คงต้องเก็บเงินไปเรื่อยๆ ระหว่างนี้ ก็ซื้อหนังสือและเปิด Internet เพื่อดูสูตรกาแฟไว้ก่อน หากมีเงินทุนและสถานที่พร้อมก็จะได้เปิดได้ทันที

การวางแผนที่ดีจะเพิ่มโอกาสแห่งความสำเร็จมากขึ้นค่ะ

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

การประเมินตนเองจากความจริงคือสิ่งที่ดีที่สุด เพราะทำให้ตัวเราเองจะเห็นข้อผิดพลาดของตัวเองได้ดีที่สุด

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ดิฉันคิดว่าการฝึกคำพูดด้านบวกเป็นกิจกรรมที่ดีมาก เพราะสอนให้เราคิดแต่เรื่องดีๆ ทำให้ รู้สึกว่าตัวเองมีค่า เห็นโลกใบนี้สวยงามขึ้น รับรู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่คนอื่นทำให้ รู้สึกชีวิตมีความสุขมากขึ้น

ผู้เรียนคนที่ 15

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมเคยได้ยินมาว่า คนเราจะเรียนรู้จากภาพมากกว่าตัวหนังสือ เพราะภาพบอกเล่าเรื่องราวได้มากกว่า ผมก็เพิ่งเห็นด้วยคำกล่าวนี้ ก็ตอนมาเรียนจากคาบนี้แหละ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

การมาเรียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ได้ประโยชน์มากมาย แม้ว่ากิจกรรมนี้จะยากไปสักนิด และทำตามไม่ค่อยได้ แต่ก็รู้ว่าเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์มาก

1.3 กิจกรรมเกม

ผมชอบการเรียนที่มีการเล่นเกมส์แบบนี้ เพราะเป็นการเรียนที่ได้ทั้งความสนุกและมีส่วนร่วมกับกิจกรรมมาก เหมาะสมกับนักเรียนที่มีผลการเรียนไม่ค่อยดีอย่างผม นอกจากนี้ การเล่นเกมส์ยังทำให้ผมรู้สึกมีแรงจูงใจอยากเรียนมากขึ้น

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ตอนที่ให้ทำแรกๆ ผมรู้สึกเหมือนโดนบังคับให้ทำอะไรที่ไม่อยากทำ แต่พอทำบ่อยๆ ก็รู้สึกตัวเองกลายเป็นคนมีระเบียบวินัยมากขึ้น

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากทำงานบริษัทเอกชน

ผมตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่าอยากเรียนให้สูงๆ เพราะอยากทำงานบริษัทเอกชนซึ่งเดี๋ยวนี้ ต้องมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยก็ ปวส. หรือปริญญาตรี ดังนั้น ผมจะต้องเรียนให้จบอย่างน้อยระดับ ปวส. ให้ได้ เพื่อจะสมัครเข้างานบริษัทต่างๆ ได้

ผมเรียนรู้ว่าการตั้งเป้าหมายและวางแผนการที่ดีจะทำให้ตัวเองมีชัยไปกว่าครึ่ง เพราะแผนการที่ดี จะทำให้สรรหาวิธีที่จะไปให้ถึงเป้าหมายนั้นได้

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ที่ผ่านมาเวลามีการบ้านก็ทำไป ถูกหรือผิดก็อยู่ที่ครูตรวจ แต่คราวนี้ต้องมาตรวจด้วยตัวเอง ซึ่งผมว่าดีกว่าให้คนอื่นตรวจอีกนะ เพราะเราได้รู้ว่า เรามีข้อดีหรือข้อด้อยที่ตรงไหน และควรจะปรับปรุงตัวเองอย่างไร

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

กิจกรรมเหล่านี้ดีต่อสุขภาพมาก ก่อนหน้านี้เคยปัญหาจากการปวดหลัง เพราะชอบนั่งหลังงอมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลยต้องแก้ไขด้วยการกินยาและนวดแผนโบราณบ่อยๆ แต่ก็ยังไม่หาย เมื่อฝึกโยคะหลายครั้ง ทำให้อาการปวดหลังน้อยลง รู้สึกร่างกายแข็งแรงขึ้น

ผู้เรียนคนที่ 16

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

รู้สึกว่าการเรียนรู้ด้วยภาพ จะทำให้เกิดความรู้สึกอยากเรียนมากกว่าการเรียนที่มีแต่ตัวอักษรเต็มหน้ากระดาษ และยังฝึกให้เราจินตนาการมากขึ้นด้วยค่ะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

กิจกรรมนี้เป็นประโยชน์กับดิฉันมาก เนื่องจากดิฉันต้องเขียนรายงานในที่ทำงานบ่อยๆ แต่ดิฉันมักถูกหัวหน้าติเสมอว่ายังเขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง ยังขาดความสอดคล้อง ซึ่งดิฉันคิดว่ากิจกรรมนี้นอกจากจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว ยังช่วยพัฒนาทักษะในการเขียนด้วยค่ะ

1.3 กิจกรรมเกม

ดิฉันรู้สึกว่ากิจกรรมที่ได้ขยับร่างกายไปด้วย ทำให้ไม่น่าเบื่อ ไม่รู้สึกง่วงเวลาเรียน รู้สึกตื่นตัวตลอดเวลา เหมือนได้ออกกำลัง ได้ความรู้ และได้สังคมด้วยนะ

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ดิฉันรู้สึกว่าตัวเองมีความรับผิดชอบมากขึ้นจากกิจกรรมนี้ ปกติไม่เคยเขียนไดอารี่ เพราะรู้สึกว่าเสียเวลา แต่เมื่อต้องทำกิจกรรมนี้ติดต่อกันถึง 14 วัน แม้ว่าจะมีบางวันที่อาจทำไม่ครบ แต่ก็ทำให้

รู้สึกว่าคุณมีความรับผิดชอบมากขึ้น เมื่อย้อนกลับมาอ่านที่ตัวเองเขียนในวันแรกๆ ทำให้เห็นว่าการก้าวหน้าในหลายๆ เรื่อง

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากรทำงานบริษัทที่มั่นคง

ดิฉันทำงานเป็นลูกจ้างอยู่บริษัทแห่งหนึ่ง แต่ไม่สามารถเลื่อนตำแหน่งหรือเข้าเป็นพนักงานได้ เนื่องจากวุฒิทางการศึกษาค่ำ จึงได้มาเรียน กศน. เพื่อปรับวุฒิ และเมื่อดิฉันสามารถเรียนต่อได้ในชั้นสูงกว่านี้ ดิฉันอาจจะสามารถเปลี่ยนงานไปทำงานบริษัทที่มั่นคงมากกว่านี้

สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเรียนครั้งนี้ คือ มีหลายครั้งที่ดิฉันตั้งเป้าหมายไว้แต่ก็มักจะทำไม่ได้ ซึ่งการมาเรียนครั้งนี้ถึงทำให้รู้ว่า แม้จะตั้งเป้าหมายไว้แต่เมื่อไม่มีการวางแผนที่ดี ก็เหมือนเป้าหมายลอยๆ อุปสรรคหรือสิ่งที่ไม่คาดคิดก็จะเกิดขึ้นเสมอ ซึ่งนับจากนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรดิฉันจะต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุมกว่านี้ เพื่อป้องกันอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นค่ะ

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ทุกสิ้นปีดิฉันจะต้องถูกประเมินผลการปฏิบัติงาน หลายๆครั้งที่ดิฉันรู้สึกว่าการประเมินผลไม่เป็นธรรม ดิฉันมาทำงานตรงเวลา ไม่เคยสาย แต่ผลการประเมินมักจะต่ำกว่าผู้อื่นเสมอ เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมแล้วถึงได้รู้ว่าการประเมินผลต้องประเมินหลายด้าน และทำให้เห็นข้อบกพร่องของตัวเองในหลายๆ เรื่องค่ะ

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ดิฉันคิดว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่ามากๆ ทำให้เรามองเห็นตัวเองเล็กลง มองเห็นคนรอบข้างมากขึ้น รู้สึกคุณค่าของสิ่งรอบๆ ตัวมากขึ้น ยินดีกับความสำเร็จของผู้อื่น สามารถชมผู้อื่นได้อย่างจริงใจ เหมือนเป็นกิจกรรมที่ยกระดับของจิตใจดิฉันให้สูงขึ้นด้วยค่ะ

ผู้เรียนคนที่ 17

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

กิจกรรมนี้แล้ว ทำให้เรารู้ตัวอย่างแรกว่าโลกใบนี้มีอะไรให้เราคิดได้มากกว่าเราเห็น รูปภาพก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราตั้งใจคิดหาที่มาที่ไปของภาพนั้น ก็จะทำให้เรากลายเป็นคนที่รู้จักคิดและมีเหตุผลด้วยค่ะ

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

หนูคิดว่าจะเปิดร้านเสื้อผ้าซึ่งก็ไม่น่าจะยุ่งยากอะไร แต่พอมาเล่นเกมธุรกิจจริงๆ ถึงได้รู้ว่า มันมีรายละเอียดอีกมากที่เราต้องทำความเข้าใจกับให้ดีกว่าก่อน ไม่อย่างนั้นก็เตรียมตัวขาดทุนแน่นอน ในการครั้งนี้จึงเหมือนเตรียมความพร้อมในการทำธุรกิจเลย

1.3 กิจกรรมเกม

กิจกรรมนี้ เหมือนทำให้หลายกำแพงที่มีกับเพื่อนๆ เพราะก่อนหน้านี้ เราอาจไม่สนิทกันเท่าที่ควร แต่พอได้เล่นเกมส์ ทำให้เราสนิทใจกันมากขึ้น และมีความกล้ามากขึ้นด้วย

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

สิ่งที่ได้จากกิจกรรมนี้คือ ทำให้เรารู้ว่าถ้าเพียงแค่ว่ามีความตั้งใจ แม้ว่าจะยากแค่ไหนเราก็สามารถทำได้ เพียงแค่เราไม่ล้มเลิกเสียก่อน แค่นี้ เราก็จะประสบความสำเร็จได้แน่นอน

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการขายเสื้อผ้า

หนูตั้งใจไว้ว่า อยากเปิดร้านขายเสื้อผ้า เพราะไม่ชอบทำงานออฟฟิศ เลยตั้งใจไว้ว่าจะเปิดร้านขายเสื้อผ้า คิดว่าจะเปิดตามแหล่งช้อปปิ้งที่วัยรุ่นที่เค้าเดินกัน คงจะรับเสื้อผ้าสำเร็จรูปมาขาย เพราะถูกและแบบสวย ระหว่างนี้ก็เก็บเงินไปพลาจๆ ก่อน

คิดว่าเป็นกิจกรรมที่ดี เพราะฝึกให้เรารู้จักการตั้งเป้าหมายและกำหนดวิธีการเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

หนูคิดว่าประสบการณ์ที่คนเราจะได้เรียนรู้มากที่สุดคือ การเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตัวเอง การได้เห็นข้อผิดพลาดในแง่มุมต่าง ๆ ที่คนอื่นอาจมองไม่เห็น แต่ตัวเราจะเห็นชัดเจนที่สุด

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

เป็นกิจกรรมที่ทำให้รู้สึกว่าคุณค่ามากขึ้น รู้ว่าควรทำอะไรเพื่อตัวเองและผู้อื่นอย่างไรบ้าง

ผู้เรียนคนที่ 18

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ตอนเห็นภาพครั้งแรกก็ตกใจนะว่าครูเอาภาพอะไรให้ดู เพราะดูผ่านๆแล้วมันน่ากลัว เนื่องจากโทนของภาพเป็นสีขาว-ดำ แต่ตอนหลังก็รู้สึกภาพพวกนั้นมันแปลกดี ไม่เหมือนภาพอื่นๆ สามารถมองได้หลายอย่างว่าคนในภาพเหล่านี้กำลังทำอะไรกันอยู่

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

สิ่งที่ได้จากเกมธุรกิจ คือ การทำงานเป็นกลุ่ม เพราะได้เรียนรู้การแก้ไขปัญหาและรับผิดชอบความสำเร็จร่วมกัน

1.3 กิจกรรมเกม

กิจกรรมนี้ทำให้รู้จักตัวเองได้ดีที่สุด รู้ว่าตัวเองมีความสามารถประมาณไหน มีจุดบกพร่องอย่างไร จึงไม่ได้คะแนนตามที่คาดหวังไว้

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ครั้งแรกก็รู้สึกเบื่อแต่ก็อยากลองทำดูว่าตนเองจะทำได้หรือไม่ พอทำไปหลายๆ วัน ก็รู้สึกสนุก ได้ออกกำลัง ได้เรียนหนังสือ รู้สึกแต่ละวันดูมีคุณค่าดี ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ปล่อยเวลาผ่านไปวันๆ โดยไม่มีประโยชน์อะไร

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : อยากทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์

ผมเคยฝันไว้ว่าอยากทำห้องเช่า หรือมีตึกแถวไว้ปล่อยเช่า เพราะเป็นการลงทุนใหญ่ๆ เพียงครั้งเดียว ติดที่ผมยังไม่มีเงินลงทุนมากขนาดนั้น ทำให้โครงการต่างๆ ที่คิดไว้เลยพับไปก่อน แต่เมื่อมาทำกิจกรรมนี้แล้ว ทำให้ผมอยากเอาความฝันที่เคยตั้งไว้กลับมาทำให้เป็นจริงอีกครั้ง เพราะตอนนี้ก็เริ่มอายุมากขึ้นแล้ว ก็ควรจะมีอะไรเป็นของตัวเอง ตอนนี้อยากศึกษาเกี่ยวกับทำเล ที่เหมาะสมไว้ก่อน

ผมคิดว่ากิจกรรมนี้มีประโยชน์นะ อย่างน้อยๆ ก็เป็นแรงบันดาลใจให้กับผมและเพื่อนอีกหลายคน ตั้งเป้าหมายสำหรับวันข้างหน้า ถึงที่สุดแล้วอาจจะไม่ได้ทำอย่างที่คิดไว้ในตอนนี้ แต่อย่างน้อยก็เป็นแรงผลักดันให้พยายามคิดหรือทำอะไรเพื่อตามความฝันของตัวเอง

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้ทำให้ได้วิเคราะห์ตัวเองในแง่มุมต่างๆ ได้เห็นตัวเองอย่างแท้จริงว่าเราเป็นอย่างไร ผลประเมินออกมาหรือไม่ แล้วคิดจะแก้ไข ปรับปรุงอย่างไร

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ก่อนหน้าบอกว่าจะให้มาเรียนภาษาอังกฤษ แต่พอมาถึงจริงๆ กลับต้องมาเต้นอะไรแปลกๆ ยังรู้สึกนี่กายและสงสัยอยู่เลยว่าครูต้องการจะสอนอะไรกันแน่ แต่ตอนหลังก็เริ่มสนุก แปลกใหม่ดี ทำให้กิจกรรมไม่น่าเบื่อ เหมือนได้คลายเครียดก่อนจะเริ่มเรียน

ผู้เรียนคนที่ 19

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ผมรู้สึกภาพที่อาจารย์ให้มาเป็นโจทย์ก็ค่อนข้างยาก ต้องคิดตามว่าตัวละครนั้นมีเรื่องราวที่ผ่านมายังไง แล้วจุดจบจะเป็นแบบไหน แต่พอต้องคิดอย่างนี้กับหลายๆ ภาพเข้า ก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าอาจารย์จะสื่อให้เรา รู้สึกตั้งคำถามกับสิ่งต่างๆ ทำให้เห็นพัฒนาการตัวเองจากกิจกรรมนี้

1.2 กิจกรรมเกมธุรกิจ

ผมว่ากิจกรรมนี้ จะทำให้ชีวิตของผมมีระบบมากขึ้น เพราะต้องกำหนดขั้นตอนและวิธีการทุกอย่างเองตั้งแต่ 1 เรื่อยไปจนถึง 10 ทำให้รู้ว่าความรู้อะไรบ้างที่อยากทำอะไรซักอย่างคงไม่ได้ ต้องศึกษาและทำความเข้าใจให้ดีเสียก่อน

1.3 กิจกรรมเกม

ผมคิดว่าเกมส์การแข่งขัน นอกจากจะช่วยให้กล้าตัดสินใจแล้ว ยังได้เรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเองและผู้อื่นด้วย

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

ผมทำกิจกรรมครบทุกอย่าง ผลที่ได้คือ ผมใจเย็นขึ้น เพราะกิจกรรมต่าง ๆ เหมือนสอนให้เรามีความอดทน เมื่อผ่านกิจกรรมตรงนั้นมาแล้ว ทำให้ผมคิดได้ว่าการที่เราทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความอดทน และทำสม่ำเสมอ ผลงานที่ได้ก็ออกมาดี ผมคิดว่าจะทำบันทึกอย่างนี้กับการใช้ชีวิตประจำวัน และการเล่นกีฬาของผมด้วย

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการมีบ้านเป็นของตัวเอง

ผมเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ หลายปีแล้ว แต่ทุกวันนี้ต้องเช่าห้องอยู่ เลยคิดว่าสักวันจะต้องมีบ้านของตัวเอง ซึ่งตอนนี้ผมก็ได้เริ่มดำเนินตามความฝันของผมแล้วในระดับหนึ่งด้วยการเก็บเงินและเลือกดูทำเลที่เหมาะสม ผมอาจจะต้องหาอาชีพเสริมเพราะทำงานรับจ้างเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอ

ผมคิดว่าการตั้งเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญ คนที่ไม่มีเป้าหมายก็เหมือนคนไม่มีความหวัง นอกจากนี้ ครูได้ให้แนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการออมเงินเพื่อการมีบ้าน ผมคิดว่าการได้มาร่วมกิจกรรมครั้งนี้ น่าจะช่วยให้เป้าหมายของผมสำเร็จได้

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

กิจกรรมนี้มีประโยชน์มากเพราะเหมือนเป็นการทดสอบว่าแต่ละบทเรียน เรามีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นอย่างไรและสิ่งที่เราเรียนรู้ได้อะไรในระดับใด

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ผมเคยรู้สึกกดดันมากๆ เพราะไม่ว่าจะทำอะไรมักจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นเสมอว่าทำไมเราจึงด้อยกว่า แต่เมื่อมาเรียนที่นี่แล้ว ถึงได้รู้ว่าการทำแบบนี้เป็นวิธีที่ผิด เหมือนการทำร้ายตัวเอง เพราะคอยแต่จะเปรียบเทียบกับคนอื่น ทำให้รู้สึกเหมือนต้องแข่งขันอยู่ตลอดเวลา อยากเอาชนะ จนเมื่อครูบอกว่า การชนะที่ถูกต้องคือการเอาชนะตัวเอง ผู้ที่คิดจะเป็นผู้ชนะผู้อื่นจะตกเป็นผู้แพ้เสมอและจะเป็นผู้แพ้ตลอดกาล เพราะคอยแต่จะเปรียบเทียบกับผู้อื่นไป จนก่อให้เกิดความริษยาขึ้นด้วย พอฟังอย่างนี้เลยทำให้คิดได้ว่า เมื่อหยุดที่จะเปรียบเทียบกับคนอื่นแล้ว คิดว่าจะทำอย่างไรให้ตัวเองดีที่สุดโดยไม่ต้องแข่งขันกับใคร ก็รู้สึกจิตใจสบายมากขึ้นครับ

ผู้เรียนคนที่ 20

1. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 กิจกรรมมุมมองผ่านภาพ

ตอนแรกก็คิดนะว่าแค่ภาพจะสามารถบอกเรื่องราวอะไรได้มาก แต่เมื่อลองฝึกการตั้งคำถามอย่างที่คุณสอนแล้ว ทำให้รู้สึกเลยว่าที่จริงภาพหนึ่งอาจบอกเรื่องราวได้มากมาย อยู่ที่การจินตนาการของคนเราแต่ละคน

1.2 กิจกรรมเกมส์ธุรกิจ

อย่างหนึ่งที่รู้สึกชอบในกิจกรรมนี้คือ ได้บรรยากาศของการทำงานร่วมกันเป็นทีมจริงๆ เพราะต้องทำงานร่วมกันพึ่งพาอาศัยกัน ไม่แบ่งแยกว่านี่ผลงานของคุณ หรือผลงานของผม

1.3 กิจกรรมเกมส์

กิจกรรมนี้ได้ทั้งสาระและความบันเทิง ได้เรียนภาษาอังกฤษไปพร้อมกับการเล่นเกม ทั้งสนุกและได้ความรู้ ทำให้ผมรู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม

1.4 กิจกรรมบันทึกความก้าวหน้า

แรกๆ ก็ไม่ค่อยตั้งใจทำกิจกรรมเท่าไร เพราะรู้สึกวันหนึ่งๆ ต้องทำกิจกรรมหลายอย่างมาก แล้วยังต้องจดบันทึกอีก แต่เมื่อลองทำไปสักระยะ ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องยากอะไร สิ่งที่ได้คือเป็นคนมีความรับผิดชอบมากขึ้น

1.5 กิจกรรมการตั้งเป้าหมาย : ต้องการเปิดช่องออมรถ

ผมมีความฝันมานานแล้วว่าอยากเปิดช่องออมรถ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหน แต่ตอนนี้ผมเริ่มกำหนดวิธีทางที่ชัดเจนขึ้น รู้ว่าควรเริ่มต้นและจัดลำดับก่อนหลังอย่างไร

คนบางคนมีเป้าหมายจะก้าวหน้าในอาชีพ มีชื่อเสียงทางสังคม แต่ยังไม่ตอบตัวเองไม่ได้ว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้นั้น ถ้าไปถึงจุดนั้นแล้วจะได้อะไร ถ้าไปไม่ถึงเป้าหมายจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ผมว่าการร่วมกิจกรรมนี้ ทำให้ผมสามารถตอบตัวเองในคำถามเหล่านี้ได้

1.6 กิจกรรมประเมินตนเอง

ความรู้ที่ได้จากกิจกรรมนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์จากการเรียนเท่านั้น ยังสามารถนำไปใช้ในการประเมินตนเองด้านอื่นๆ อีกด้วย

2. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ก่อนหน้านี้เคยรู้สึกว่า แค่ให้มานอนหลับตา ผมจะสอบผ่านภาษาอังกฤษได้อย่างไร แต่ภายหลังจากฝึกแล้ว รู้สึกเลยว่าร่างกายสดชื่นมาก สมองปลอดโปร่ง เวลาเรียนเลยมีสมาธิขึ้น

2. รายละเอียดเกี่ยวกับปัจจัยและเงื่อนไขในการนำรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland (1987) เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาการศึกษานอกกระบวนไปใช้

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 1	เป็นสิ่งที่ดี เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องอาศัยแรงจูงใจในการเรียนมาก	จำนวนกำลังดี ทำให้เวลาแบ่งกลุ่มได้ ขนาดเหมาะสมในการทำกิจกรรม	สอนดี เข้าใจง่าย แม่นในเนื้อหา	เป็นการเรียนภาษาอังกฤษที่สนุก เพราะสอดแทรกเนื้อหาเรื่องอื่นๆ เพิ่ม	เหมาะสมดี และเป็นลำดับขั้น	กำลังดี ไม่มากหรือน้อยเกินไป	เหมาะสมกับเนื้อหา	ดีแล้ว อยู่จุดศูนย์กลางซึ่งไปมาสะดวก	การประเมินทำให้ผู้เรียนได้รู้จักตัวเองมากขึ้น และวัดว่าเรียนรู้ในระดับใด	อาหารกลางวันค่อนข้างช้า และบางครั้งไม่ถูกปาก	อยากให้อาหารมีความหลากหลายมากกว่านี้
คนที่ 2	วัตถุประสงค์มีความเหมาะสมกับปัญหาที่เป็นอยู่	เป็นผู้เรียนที่มีลักษณะปัญหาคล้ายกัน ทำให้ไม่เกิดปัญหาเวลาเรียนหรือร่วมงาน	ใจดี มีความเป็นมิตร ทำให้ผู้เรียนไม่เคอะเขิน	ได้เรียนรู้รู้อย่างอื่นนอกจากเรียนภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว	ชอบมาก ได้เรียนรู้ตั้งแต่การตั้งเป้าหมายวิธีการ และประเมินผลด้วยตัวเอง	อยากให้เพิ่มการสอนในช่วงที่ 2 มากกว่านี้	อยากให้มีการฉาย Projector เพราะการสอนด้วยบัตรภาพอาจดูลำสมัย	สถานที่รู้สึกว่เล็กไปนิดสำหรับกิจกรรมที่ต้องมีการเคลื่อนไหว	แบบวัดมีจำนวนข้อมากไปหน่อย ทำให้อ่อนล้าเวลาทำข้อสอบ	สถานที่หากเรียนเพียงภาคทฤษฎีคงไม่เป็นไร แต่เมื่อมีกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติมาก ทำให้รู้สึกไม่สะดวก	สถานที่ควรเป็นลักษณะโปร่งกว้างขวาง เนื่องจากการทำโยคะต้องใช้พื้นที่มากกว่านี้
คนที่ 3	ผู้สอนอธิบายวัตถุประสงค์ในการเรียนได้อย่างชัดเจน	การที่แต่ละคนไม่รู้จักกัน ทำให้ไม่อายที่จะบอกว่าไม่รู้หรือมีปัญหาที่ตรงจุดไหน	สอนสนุก เขาใจใสในการสอน	เนื้อหาภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก ควรเน้นเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญมากขึ้น	กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้อยากเรียนรู่มากขึ้น ทำให้รู้สึกไม่น่าเบื่อ	น้อยเกินไป น่าจะมีเพิ่มอีก 1 เดือน	อยากให้อุปกรณ์ที่ใช้ เช่น โยนห่วงหรือปาเป้า เป็นของจริง ซึ่งจะดูสมจริง	เหมาะสมดีแล้ว มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบ ทั้งอาหารและอุปกรณ์ต่างๆ	เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้รู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้น	ไม่มี	อยากให้มีการจัดการเรียนแบบนี้อีกในภาคการศึกษาหน้า

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 4	ตรงกับสิ่งที่ต้องการเรียนรู้	ผู้เรียนมีความหลากหลาย ทำให้เรียนรู้จากความแตกต่าง	พูด คล่องแคล่ว มีเรื่องต่างๆ เสริมอยู่เรื่อยๆ	ตรงกับบทเรียนที่จะนำไปสอบ	ชอบมาก โดยเฉพาะเกมส์ที่นำมาใช้	เหมาะสมดี	ดีพอสมควร	สถานที่ตั้งไปมาสะดวก	ข้อสอบบางชุดมีความยากไปสักหน่อย แต่ก็ตรงกับสิ่งที่กำลังทดสอบ	ไม่มี	ไม่มี
คนที่ 5	ตรงกับความต้องการที่จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ	มีจำนวนพอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไป	สอนให้คิด เป็น มากกว่า การเรียนแบบท่องจำ ทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์และอยากมาเรียนอีก	มีกิจกรรมอื่นสอดแทรกทำให้รู้สึกภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด	กิจกรรมสนุกมาก ได้ทั้งสาระและบันเทิงในคราวเดียวกัน	บางครั้งตรงกับเวลา ทำงาน ควรปรับเวลาให้เหมาะกับ ผู้เรียนทุกคน	มีความเหมาะสม ตรงกับเนื้อหาที่นำมาสอน	สถานที่ใน 2 ช่วงแรกเป็นที่เดียวกันอยาก ให้เปลี่ยนสถานที่จัด เพื่อกระตุ้นให้มีความน่าสนใจ	จำนวนข้อคำถามมีความเหมาะสมแล้ว เพราะรู้ว่าต้องวัดในหลายๆ ด้าน	อยากให้ ออกไปนอกสถานที่ มากกว่านี้	อยากให้ เปลี่ยนสถานที่ทุกครั้งที่จบ กิจกรรมแต่ละช่วง
คนที่ 6	วัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับปัญหาของผู้เรียน	ได้เจอเพื่อนใหม่ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ดี	สอนดี ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และปฏิบัติตามได้โดยไม่บังคับ	เนื้อหาบางอย่างค่อนข้างยาก จึงควรตัดที่เข้าใจยากออก	เป็นการสอนที่ให้เรียนรู้ด้วยตนเอง รู้สึกดีและสนุกมาก	อยากให้เพิ่มการสอนช่วงแรก เพราะต้องใช้เวลาในการปรับพื้นฐาน	อยากให้มีความเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหรือ อัดมโนทัศน์ ประกอบด้วย เพราะผู้เรียนยังไม่เคยเรียน	ห้องเรียนคับแคบไปนิด เวลาออกกำลังกายเลยมีการเบียดกันบ้าง	การประเมินผลทำให้รู้ว่าตัวเองมีการพัฒนาอย่างไรบ้าง	บางครั้งตามไม่ค่อยทัน ทำให้ต้องถามเพื่อนหรือถามครูซ้ำ	อยากให้เพิ่มการปรับพื้นฐานมากกว่านี้ จะได้เข้าใจและทำตามกิจกรรมได้โดยง่าย

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 7	วัตถุประสงค์สามารถตอบโจทย์ความต้องการและปัญหาได้	จำนวนผู้เรียน 20 คน มีเหมาะสมดีแล้ว ไม่มากหรือน้อยเกินไป	เป็นคนใจดี เป็นกันเอง สอนให้พูดให้คิด และมีจิตวิทยาในการสอน	เหมาะสมมาก ไม่เคยคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษแต่ละบทจะสอหดแทรก กิจกรรมและเนื้อหาอื่นๆ ได้มากขนาดนี้	แตกต่างจากการเรียนภาษาอังกฤษแบบเดิมๆ เป็นการเรียนรูปแบบใหม่ที่ ได้ประโยชน์หลายอย่าง เนื้อหาอื่นๆ ได้ การดำเนินชีวิต	อยากให้ขยายเวลาเรียนมากกว่านี้ เพราะยังมีอีกหลาย บทเรียนที่อยากศึกษาเพิ่มเติม	น่าจะมีเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาของแรงจูงใจและ กิจกรรมต่างๆ ของนีโอฮิวแมนนิสบ้าง เพราะน่าสนใจ	สะดวกเวลา ต้องติดต่อกับสถาบันการศึกษาทางไกล	มีจำนวนแบบวัดมากไปนิด บางครั้งเกิดความรู้สึก สับสนได้	ระยะเวลาสั้นเกินไป น่าจะขยายไปจนอาทิตย์ สุดท้ายก่อนสอบ	คิดว่า การเรียนในช่วงที่ 2 น้อยเกินไป เพราะเป็นเนื้อหา บทเรียนหลัก ซึ่งจำเป็นในการสอบ น่าจะเพิ่มอีก 3-4 ครั้ง
คนที่ 8	เป็นวิธีการเรียนแบบใหม่ที่ น่าสนใจ	ถึงแม้วัยแต่ละคนจะแตกต่างกัน แต่ก็ไม่ทำให้คุยกันยาก กลับได้เรียนรู้จาก ประสบการณ์ของพวกพี่ๆ หรือคนที่ มีอายุมากกว่า	สอนดีและไม่รู้สึกว่าถูก บังคับให้ทำอะไรที่ไม่อยากทำ	ดีมากเพราะ ได้ทั้งเรียน ออกกำลัง ภาย และฝึก วิธีคิดในคราวเดียวกัน	รู้สึกว่าการเรียนไม่หนักเกินไป เพราะวิชานี้ เป็นวิชาที่ช่วย	การแบ่งเป็น 3 ระยะเวลาที่เหมาะสมดีแล้ว	หนังสือ ประกอบการเรียน ภาษาอังกฤษ ดีมาก ภาพสวย อ่านง่าย	รู้สึกว่าการเรียนที่ คับแคบไปนิดนี้ และบรรยากาศ ยังดูไม่น่าดึงดูดเท่าที่ควร	ข้อสอบมีความยากง่าย กำลังดี ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	สถานที่เล็กเกินไป และแสงสว่าง บางครั้งไม่เพียงพอ	อยากให้มีการเรียนนอกสถานที่บ้าง เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจมากขึ้น

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 9	วัตถุประสงค์ในการเรียนเป็นเรื่องผู้เรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มเติม	เป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีความจำเป็นต้องการเรียนจริงๆ	มีความเป็นกันเอง และมีของแจกบ่อยๆ	เหมือนผสมผสานเนื้อหาของบทเรียนต่างๆ มาไว้ในคราวเดียวกัน	มีความสนุกในการร่วมกิจกรรม และได้สาระต่างๆ	แต่ช่วงมีเวลาเรียนน้อยเกินไป	อยากให้เพิ่มเนื้อหาหรือคู่มือ เช่น คู่มือการฝึกโยคะ เพื่อปฏิบัติตามได้	สถานที่ดี มี ความสว่างเพียงพอและมี เครื่องปรับอากาศทำให้รู้สึกเย็นสบาย	การประเมินของอาจารย์เป็นสิ่งที่ดี ทำให้รู้ความจริงว่าเรามีการพัฒนาอย่างไร	การเรียนแต่ช่วงสั้นๆ เกินไป ทำให้ยังไม่เข้าใจอย่างลึกซึ้ง	บางทีรู้สึกว่ายังไม่ทันเข้าใจ ก็ต้องเริ่มบทเรียนใหม่แล้ว
คนที่ 10	วัตถุประสงค์ในการเรียนมีความดึงดูดน่าสนใจ	ทุกคนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม	เปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ร่วมกิจกรรมเท่าๆ กัน	เข้าใจง่าย ไม่นั่นแต่ภาษาอังกฤษยากๆ ทำให้อยากปฏิบัติตาม	กิจกรรมสนุกดี ได้สาระ ทำให้ทุกคนรู้จักกันมากขึ้น ทำให้เรียนรู้ไปพร้อมกัน	รู้สึกว่ามันนานหรือเป็นระยะเวลาที่ยาวมากเกินไป	ควรเพิ่มหนังสือคู่มือ หรือแนวปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมการ สร้างแรงจูงใจ และอัตตมโนทัศน์	สถานที่ไม่เหมาะสมกับการทำกิจกรรมที่ต้องขยับร่างกายเช่นการทำโยคะ	จำนวนข้อมากเกินไป อาจทำให้ผู้เรียนไม่ต้องการตอบ	ควรเลือกสถานที่ที่กว้างขวางมากกว่านี้	อยากให้เพิ่มกิจกรรมที่ได้เคลื่อนไหวให้มากกว่านี้
คนที่ 11	วัตถุประสงค์ที่เน้นแรงจูงใจและความเชื่อมั่นด้วย ทำให้เกิดความรู้สึกอยากเรียนมากขึ้น	เป็นกลุ่มเรียนขนาดเล็ก ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมมาก	เป็นกันเองกับผู้เรียน คอยดูแลรู้สึกสบายใจ	ครบถ้วน ทั้งหลักภาษา บทสนทนา และยังมีฝึกปฏิบัติกับกิจกรรมต่างๆ	ทั้งสนุก ทั้งได้สาระและยังฝึกให้คิดได้ด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน	น้อยเกินไป ที่จริงน่าจะมีการเรียนไปจนถึงวันสอบปลายภาค	อยากให้นำเกร็ดความรู้จากสื่ออื่นๆ ด้วย เช่น หนังสือ นิตยสาร ประกอบด้วย	เหมาะสมดีแล้ว เพราะใกล้บ้าน	มีความเหมาะสมครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนมา	บางครั้งยังไม่เข้าใจถึงเหตุผลในการทำกิจกรรมต่างๆ	อยากให้ครูอธิบายเกี่ยวกับแรงจูงใจและนี่โออิวิแมนนิสมากนี้ เพราะเป็นเรื่องใหม่ ยังไม่เคยเรียน

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 12	น่าจะช่วยให้เกิดการพัฒนารวมทั้งผลสัมฤทธิ์และมุมมองความคิด	เลือกกลุ่มผู้เรียนที่ตรงกับปัญหา และมีความจำเป็นในการเรียน	สอนเก่งมาก แม่นยำในเนื้อหา เปิดโอกาสให้ซักถาม	กิจกรรมบางอย่างค่อนข้างยาก น่าจะใช้เวลาในการทำความเข้าใจก่อน	มีเกมส์ให้เล่นให้คิดทำให้รู้สึกกระตือรือร้นตลอดเวลา	กำลังดี ไม่มากหรือน้อยเกินไป	เหมาะสมและมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนทั้งหมด	การคมนาคมสะดวก ทั้งรถเมล์ ทางด่วน และทางเรือ	เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและอภิปรายผลที่เกิดขึ้นร่วมกัน	การเรียนในแต่ละช่วงสั้นเกินไป ทำให้บางเรื่องยังไม่เข้าใจลึกซึ้ง	ควรขยายเวลาหรือแบ่งเวลาเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกว่านี้ หรือลดเวลาที่ต้องฝึกด้วยตนเองลง
คนที่ 13	วัตถุประสงค์มีความชัดเจนดีแล้ว	ได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ และรู้จักมิตรภาพจากการช่วยเหลือและให้กำลังใจกัน	สอนดี และเอาใจใส่ ผู้เรียนทุกคนเท่าเทียมกัน	เนื้อหาที่เรียนมีมาก ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้เพิ่มเติมจากเดิมมากขึ้น	เกมส์ทุกเกมส์ที่เล่นล้วนมีความหมายและสาระ เช่น ปาเป้า ทำให้เราได้ตั้ง เป้าหมายว่าจะทำได้หรือไม่	คิดว่าเวลาที่ให้กลับไปศึกษาจากคู่มือ นานเกินไป น่าจะ 10 วันก็พอ	อยากให้นำผลหรือข้อค้นพบจากแรงจูงใจหรือนิโอะมาประกอบ จะทำให้เกิดอยากพัฒนาตนเองมากขึ้น	อยากมีเปลี่ยนสถานที่บ้าง ที่เดิมซ้ำๆ ทำให้รู้สึกจำจืด	มีการประเมินทั้งก่อน-หลัง ทำให้เห็นถึงความก้าวหน้าและการพัฒนา	อยากให้มีการประเมินกิจกรรมแค่ช่วงที่ 1 และ 2 เพราะกลับไปทำเองที่บ้าน บางครั้งไม่เข้าใจ และไม่มีคนชี้แนะ	กิจกรรมที่ต้องศึกษาจากคู่มือ นานเกินไป เพราะอยากให้ มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและอยากให้ครูสอนมากกว่า
คนที่ 14	สอดคล้องกับการเรียนและการทำงาน	จำนวนคนเท่านี้ ทุกคนสามารถทำกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง	มีส่วนสร้างบรรยากาศที่ดูแล้วผ่อนคลาย ไม่เครียด ทำให้รู้สึกอยากมาเรียน	เนื้อหาเพิ่มเติมที่นอกเหนือการเรียนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว ทำให้มีความน่าสนใจ	มีทั้งกิจกรรมที่ฝึกให้คิด และกิจกรรมที่ผ่อนคลาย จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปฝึกเพิ่มเติม	พอดี ไม่มากเกินไป	ชอบหนังสือภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้น	เหมาะสมดีแล้ว เพราะอยู่ที่เดียวกับสถาบันการศึกษาทางไกล ทำให้สะดวกเวลาติดต่อเรื่องอื่นๆ	การประเมินผลทำให้รู้ว่าภายหลังจากการเรียนแล้ว เรามีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างไร	ไม่มี	ไม่มีความเห็นอื่น เพราะคิดว่ากิจกรรมทุกอย่างเหมาะสมอยู่แล้ว

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 15	น่าจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาได้	เวลาเรียนเป็นกลุ่ม เข้าใจมากกว่าเรียนคนเดียว เพราะมีคนให้ปรึกษา	ชอบให้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ มากกว่าเรียนเฉพาะเนื้อหาหนักๆ	นอกจากเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว ยังรู้เรื่องการสร้างแรงจูงใจ และเห็นคุณค่าในตัวเองด้วย	เลือกกิจกรรมมาสอนได้ดี มีการนำเกมส์มาเล่นระหว่างการสอน และเกมส์ยังทำให้ได้คิดมากขึ้น	อยากให้ขยายเวลาของช่วงที่ 1 เพราะจะได้ปรับตัวได้ง่าย	คิดว่าหนังสือภาษาอังกฤษเข้าใจง่ายกว่าหนังสือทั่วไป	คิดว่าสถานที่ค่อนข้างเล็ก ไปสักนิด	วิธีการประเมินผลกับบทเรียนมีความสัมพันธ์กัน	การปรับตัวในระยะแรกกับเพื่อนๆ และกิจกรรมใหม่ๆ	อยากให้จัดต่างจังหวัด ที่มีการค้างนอกสถานที่ น่าจะง่ายต่อการปรับตัวมากกว่านี้
คนที่ 16	สอดคล้องกับการนำไปใช้จริง	ความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้เกิดวิธีการแก้ปัญหาใหม่ๆ	ตัวเล็ก แต่ใจดี	เข้าใจในบทเรียนและรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้	ดีมาก มีเกมส์ให้เล่น มากมาย	พอเหมาะมากกว่านี้คงไม่ไหว	เหมาะสมดีแล้ว	เหมาะสมดีแล้ว เพราะคิดว่าที่นี้ก็อยู่ตรงกลางของกรุงเทพฯ แล้ว	ทำให้เรียนรู้วิธีการประเมินผลที่ถูกต้อง เพื่อหาวิธีแก้ไขปรับปรุงด้วยตนเอง	ไม่มี	ไม่ต้องการเพิ่มเติม เพราะแค่นี้ก็ดีอยู่แล้ว
คนที่ 17	วัตถุประสงค์ในการเรียนมีความเหมาะสมกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน	บุคลิกของแต่ละคนมีความหลากหลาย ทำให้ได้แง่มุมในการคิดที่แปลกใหม่ และประสบการณ์หลายอย่าง	มีอารมณ์ขัน ยิ้มแย้ม เป็นกันเอง	อยากให้เน้นที่พื้นฐานภาษาอังกฤษก่อน เพราะถ้าพื้นฐานไม่ดี จะทำให้เรียนตามไม่ทัน	อยากให้ช่วงแรกเป็นการเรียนเกี่ยวกับทฤษฎีก่อน แล้วจึงมาเน้นปฏิบัติที่หลัง	เหมาะสมดีแล้ว ถ้าน้อยกว่านี้ อาจจะเก็บบทเรียนไม่หมด	อยากให้จัดทำคู่มือเกี่ยวกับโยคะ หรือการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองมากกว่านี้	สถานที่เหมาะสม แต่หลายครั้งที่มีการเรียนเรื่องระบบปรับอากาศ และไฟฟ้า	การประเมินผลเป็นระบบดีกว่า การประเมินโดยไม่มีอะไรมาวัด บางครั้งเราอาจประเมินโดยเข้าข้างตัวเองซึ่งไม่ตรงกับสิ่งที่จริง	กิจกรรมค่อนข้างแปลกใหม่ ทำให้บางครั้งทำตามไม่ถูก	บางกิจกรรมเราไม่รู้จักมาก่อน อยากให้อธิบายถึงเหตุผลและผลในการปฏิบัติมากกว่านี้

ผู้เรียน	ประเด็นศึกษาปัจจัยและเงื่อนไข										
	วัตถุประสงค์	ผู้เรียน	ผู้สอน	เนื้อหาสาระ	กิจกรรมการเรียนรู้	ระยะเวลา	สื่อการเรียนรู้	สภาพแวดล้อม	การวัดและประเมินผล	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
คนที่ 18	วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม	ผู้เรียนมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ไม่เหมือนกัน เวลาทำกิจกรรมร่วมกันจึงได้แง่มุมใหม่ที่มีความหลากหลาย	แม่นยำในเนื้อหาที่นำมาสอนและกระตุ้นผู้เรียนให้คิดตามได้ดี	เนื้อหาที่นำมาสอนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการดำเนินชีวิต	มีทั้งกิจกรรมที่ฝึกให้คิดและกิจกรรมที่ดูแล้วผ่อนคลาย อย่างโยคะ หรือ การฝึกจินตนาการ	พอดี ไม่น้อยเกินไป	อยากให้นำสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพิ่มเติม	คิดว่าเลือกสถานที่ได้ดีแล้ว	เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงตัวเอง	ไม่มี	ไม่มีความเห็น
คนที่ 19	ผู้สอนสามารถอธิบายวัตถุประสงค์ที่ทำให้เห็นถึงความสำคัญในการเรียน	แต่คนมีวิถีที่ต่างกัน ทำให้เรียนรู้อะไรที่คนแต่ละวัยมีความคิดอย่างไร	สอนได้ดี รู้สึกสนุกและได้รู้เรื่องที่ไม่เคยรู้	นอกจากเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว ยังรู้เรื่องการสร้างแรงจูงใจ และเห็นคุณค่าในตัวเองด้วย	เลือกกิจกรรมมาสอนดี มีเกมส์มาให้เล่นระหว่างสอน ซึ่งเกมส์ยังทำให้ได้คิดมากขึ้น	ดีแล้ว แต่น่าจะมีการทบทวนก่อนสอบด้วย	อยากให้นำเกร็ดความรู้อื่นๆ มาสอนด้วย	สถานที่เล็ก เหมาะสมกับการเรียนเฉพาะภาคทฤษฎีมากกว่า	เนื้อหาในแบบวัดเข้าใจง่าย ทำให้ไม่ต้องอ่านซ้ำ สามารถตอบได้เลย	อาหารว่างเหมาะสม แต่อาหารกลางวันรสชาติไม่ค่อยอร่อย	อยากให้มีการจัดเลี้ยงแบบบุฟเฟต์ ที่มีอาหารให้เลือกเยอะกว่านี้
คนที่ 20	นอกจากภาษาอังกฤษยังมุ่งเน้นแรงจูงใจและอัตตมโนทัศน์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่รู้มาก่อน ทำให้รู้สึกอยากเรียน	จำนวนผู้เรียนกำลังดี หากมากกว่านี้ ก็อาจจะทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง	มีความสามารถในการชักจูงผู้เรียนให้ปฏิบัติตาม	เข้าใจในบทเรียนและรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้	ดีมาก มีเกมส์ให้เล่นมากมาย	ถ้านานกว่านี้อาจกระทบกับเวลาในการทำงานของแต่ละคน	หนังสือภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้นอ่านแล้วเข้าใจง่ายกว่าหนังสือเรียนทั่วไป	เหมาะสมดีแล้ว ถ้าไกลกว่านี้อาจทำให้เดินทางลำบาก	การประเมินผลมีความชัดเจนและยุติธรรม	อาหารเป็นอาหารกล่อง ซึ่งกิจกรรมแต่ละอย่างต้องใช้พลังงานมาก ทำให้ไม่เพียงพอกับความต้องการ	อยากให้เพิ่มปริมาณอาหารมากกว่านี้ หรือถ้าสั่งอาหารกล่องก็น่าจะสำรองไว้ให้มากกว่าจำนวนคนที่มา

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุนิดา ศิริพากย์ เกิดวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ.2524 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในปีการศึกษา 2547 สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา (หลักสูตรนานาชาติ) คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2549 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2549 และปัจจุบันทำงานที่ ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ฝ่ายพัฒนาทรัพยากรบุคคล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย